O nouă viață

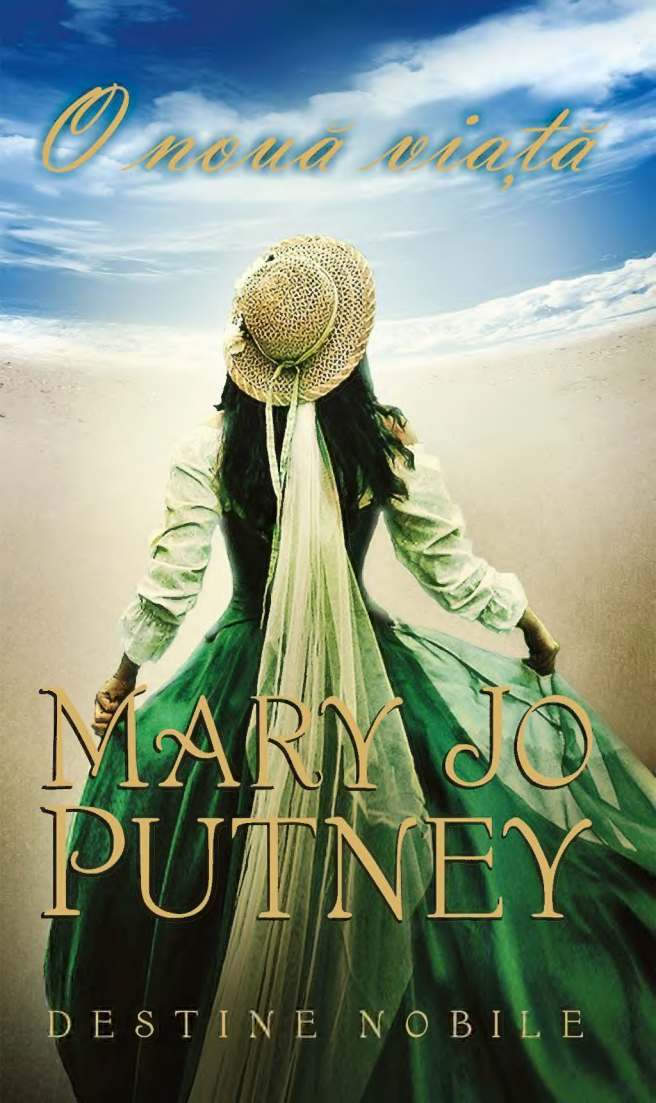

MARY JO PUTNEY

DESTINE NOBILE

MARY JO PUTNEY

O nouă viață

Loving a Lost Lord
Mary Jo Putney
Copyright © 2009 Mary Jo Putney, Inc.
Toate drepturile rezervate

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

O nouă viaţă
Mary Jo Putney
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Carmen Botoşaru
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PUTNEY, MARY JO
O nouă viaţă / Mary Jo Putney; trad.: Graal Soft.
– Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-476-3

821.111(73)-31=135.1

MARY JO PUTNEY

O nouă viață

Traducere din limba engleză
Ruxandra Târcă

Lira

Pentru toți profesorii care m-au ajutat să aflu cum să iubesc cărțile și învățătura.
Vă mulțumesc pentru răbdare!

capitolul 1

Kent, 1812

Vizitatorii sosiți în timpul nopții nu aduc niciodată vești bune. Pe Lady Agnes Westerfield o treziră ciocăniturile din ușa de la aripa locuită de ea a întinsului Conac Westerfield. Pentru că servitorii ei dormeau două etaje mai sus, își luă papucii și se înfășură în halat, cu gândul să pună capăt zgomotelor înainte ca elevii ei să se trezească.

În timp ce se îndrepta spre ușă, lumânarea arunca umbre ciudate. O ploaie măruntă, mocănească, bătea în fereastră, accentuată de cele două sunete grave ale orologiului de pe coridor.

În zona dealurilor liniștite din Kent, era puțin probabil ca hoții să bată la ușa din față, însă întrebă totuși:

–Cine-i acolo?

–Randall.

Recunoscând vocea familiară, deschise ușa. Inima i se opri în loc atunci când îi văzu pe cei trei tineri înalți, pe treptele din fața casei.

Randall, Kirkland și Masterson făcuseră parte din prima ei generație de studenți – acei „lorzi pierduți" care aveau nevoie de îngrijire și de educație specială. În acea clasă fuseseră șase băieți care deveniseră mai apropiați decât frații. Pe unul îl pierduseră în haosul din Franța; altul era în Portugalia.

Faptul că ceilalți trei apăruseră cu ochii plini de tristețe nu era deloc de bun augur.

Le făcu semn să intre.

–E vorba de Ballard? întrebă ea, dând glas îngrijorării pe care o simțea de luni întregi. Portugalia e un loc periculos, în care mișună armata franceză.

–Nu e Ballard.

Alex Randall intră și-și scoase haina udă leoarcă de ploaie. Șchiopăta de la o rană pe care o căpătase în peninsulă, însă era încă ridicol de frumos în uniforma stacojie de armată.

–E vorba de... de Ashton, adăugă el.

Ashton era al șaselea din clasa lor, cel mai misterios și, probabil, cel mai îndrăgit dintre toți. Ea își adună toate puterile:

–E mort?

–Da, răspunse sec James Kirkland. Am aflat vestea la club și-am urcat imediat în șa să venim să vă spunem.

Ea închise ochii, cuprinsă de disperare. Nu era drept ca tinerii să moară, în timp ce bătrânii continuau să trăiască. Însă aflase de mult că viața nu e dreaptă.

Un braț îi cuprinse umerii în semn de alinare. Deschise ochii și-l zări pe Will Masterson, solid și tăcut, însă știind întotdeauna care era lucrul cel mai potrivit pe care trebuia să-l facă.

–Ați venit cu toții ca să mă susțineți în caz că aș fi izbucnit isteric în lacrimi? întrebă ea, încercând să pară aceeași directoare calmă pe care-o cunoșteau de-atâția ani.

Masterson încercă să zâmbească.

–Poate. Sau poate că noi suntem cei care au vrut să fie alinați, nu invers.

Acesta era de fapt adevărul, se gândi ea. Nici unul dintre tinerii domni nu avea o mamă cumsecade, așa că acest rol îi revenea ei.

O servitoare apăru căscând, iar Lady Agnes comandă mâncare pentru oaspeții ei. Tinerii aveau nevoie să fie hrăniți, mai ales după ce veniseră atâta drum de la Londra. După ce și-au agățat în cuier paltoanele ude, îi conduse în salon. Toți știau drumul, pentru că veniseră des în vizită aici după ce terminaseră școala.

–Cred că avem cu toții nevoie de niște coniac. Randall, torni tu? spuse Lady Agnes.

Randall deschise tăcut dulapul și scoase patru pahare; lumina lămpii strălucea în părul lui blond. Era atât de încordat, încât simțea că va exploda.

Ea luă paharul plin și se lăsă în fotoliul ei preferat. Coniacul o ardea, însă îi ascuțea simțurile.

–Spuneți-mi ce s-a întâmplat. A fost un accident?

Kirkland încuviință din cap.

–Ashton n-a fost bolnav în viața lui.

Kirkland părea mai bătrân cu zece ani.

–Domnișoara Emily e aici? continuă el. Va trebui să afle și ea.

Lady Agnes dădu din cap că nu, dorindu-și ca prietena și tovarășa ei de-o viață să fi fost prezentă și să jelească împreună.

–Își vizitează familia în Somerset și vine abia peste o săptămână. Și generalul Rawlings e plecat.

Își privi paharul, întrebându-se cât de indecent era dacă se îmbăta până nu mai știa de ea. Nu făcuse asta niciodată, însă era un moment potrivit să înceapă.

–A fost primul meu elev, spuse ea încet. Dacă n-ar fi fost Adam, Academia Westerfield n-ar fi existat.

Nu-și dădu seama că vorbise despre răposatul duce folosind numele mic, nu titlul.

–Cum s-a întâmplat? Nu știu nimic despre povestea asta. Știți cum era Ash. Când venea vorba de viața personală, stridiile sunt vorbărețe comparativ cu el.

În timp ce Masterson vorbea, servitoarea reveni cu tava încărcată.

Tinerii se năpustiră ca lupii asupra feliilor de carne, brânză și pâine și a murăturilor. Lady Agnes zâmbi și turnă vin roșu pentru toată lumea, bucuroasă că putea face ceva măcar pentru trupurile lor, dacă nu pentru sufletele lor.

Randall ridică privirea.

–Spuneți-ne cum a început totul.

Ea ezită, apoi își dădu seama că dorea – avea nevoie – să vorbească despre cum îl întâlnise pe foarte tânărul duce de Ashton.

–Eu și Emily tocmai ne întorseserăm dintr-o călătorie îndelungată. Cu toate că-mi plăcea să călătoresc în locuri îndepărtate, mi se părea că venise vremea să mă întorc acasă. Tatăl meu era bolnav și..., mă rog, mai erau și alte motive, însă nu au importanță. La trei luni după întoarcerea noastră în Anglia, mă întrebam ce să fac cu viața mea. Deja îl dădusem afară pe administratorul de la Conacul Westerfield și aveam nevoie de o provocare. Păcat că femeile nu sunt primite în Parlament.

Zâmbind, Kirkland ridică privirea de la felia de carne de vită.

–Mi-ar fi plăcut să vă aud vorbind în Camera Lorzilor, Lady Agnes. Cred că i-ați fi pus pe toți la punct cât ai zice pește.

–Am găsit o metodă mai bună să-mi consum energia. Într-o zi, mă plimbam prin Hyde Park și mă întrebam ce-aș putea să fac, când am auzit un sunet de bici. M-am gândit că cineva bătea un cal, așa că m-am dus către tufișurile respective, însă acolo am găsit un bărbat scund și înspăimântător, care înjura uitându-se la un copac. Pe una dintre ramurile de deasupra capului său era cocoțat Ashton, strângând în brațe un cățeluș de nedescris.

–Bhanu! exclamă Masterson. Încă mi-e dor de-acel câine. Cum naiba a reușit Ashton să-l urce în copac?

–Și *de ce?* întrebă Kirkland.

–Bărbatul era tutorele lui Ashton, un individ pe nume Sharp. Să fiu cinstită, Ashton îl scotea din minți pe bărbatul acela, spuse ea. Refuza să vorbească englezește sau să privească pe cineva în ochi. Singurul său prieten era cățelul murdar pe care-l găsise. Sharp ordonase ca animalul să fie ucis, însă grăjdarul căruia i se încredințase treaba nu putuse face asta, așa că-i dăduse drumul lui

Bhanu în Hyde Park. Când aflase, Ashton fugise de la Casa Ashton ca să-și găsească câinele.

–Și nu s-a lăsat până n-a dat de el, murmură Randall. Cel mai încăpățânat om pe care l-am cunoscut vreodată.

–*Tu* vorbești! exclamă Kirkland.

Râsetele iscate de acest comentariu mai relaxară puțin atmosfera. Lady Agnes continuă:

–Când am apărut eu și am întrebat care era problema, Sharp și-a vărsat toată frustrarea pe mine. Treaba lui era să-l pregătească pe băiat pentru Eton. După două săptămâni în care aproape că înnebunise, Sharp era convins că noul duce de Ashton era un prost care nu știa să vorbească englezește și, mai mult ca sigur, nu avea ce căuta la Eton. Băiatul era sămânță de diavol! Era o greșeală să fie duce; titlul ar fi trebuit să-i aparțină vărului său englez, o persoană decentă! Însă tatăl băiatului, un fraier, fusese vărul care nu se gândise niciodată că ar putea să devină moștenitor, așa că se căsătorise cu o târfă hindusă în timp ce era detașat în India. După moartea celorlalți moștenitori, Ashton al nostru s-a trezit cu titlul, spre oroarea tuturor membrilor familiei.

În jurul ei se auzi un oftat colectiv.

–Sunt uimit că Ash n-a sărit cu cuțitul la tutorele lui, mârâi Masterson.

–A fost cât pe ce să iau biciul de la Sharp și să-l folosesc pe spinarea *lui*.

În schimb, se uitase în copac și văzuse nefericirea întipărită pe chipul băiatului, în timp ce tutorele bătea câmpii. Copilul înțelegea fiecare cuvințel și știa că-l disprețuiau.

În acea clipă îi cucerise inima. Lady Agnes știa multe despre ce înseamnă să fii diferit, să fii un paria al societății în care te-ai născut. Băiețelul acesta cu ochi verzi, strălucitori avea nevoie de un aliat.

–Ashton a fost tratat cu dispreț de toți cei din jur încă de când a fost luat de lângă mama lui, din India, și adus înapoi în Anglia. Nu e de mirare că-și dorea să scape de noua lui viață atât de îngrozitoare.

Îi cercetă pe rând cu privirea pe cei trei bărbați.

–Atunci, domnilor, mi-a venit o idee și așa s-a născut Academia Westerfield. I-am spus pe un ton foarte hotărât că sunt Lady Agnes Westerfield, fiica ducelui de Rockton, și că dețin o școală pentru băieții de viță nobilă, dar cu un comportament rău. Și că folosesc metode străvechi de disciplină, învățate în timpul călătoriilor mele în misteriosul Orient. Sharp a fost intrigat, însă până la urmă am încheiat o înțelegere. Dacă reușeam să-l dau jos pe Ashton din copac și să-l fac să se poarte civilizat, Sharp urma să recomande trimiterea băiatului la școala mea, nu la Eton. Așa că l-am îndepărtat pe bărbat cât să nu ne mai audă, mi-am folosit cunoștințele hindi pe care le dobândisem cât fusesem în India și l-am rugat pe Adam să coboare.

Zâmbi cu duioșie la această amintire.

–Bineînțeles că vorbea engleza perfect – eram sigură că învățase limba de la tatăl său. Însă încercarea mea de a vorbi cu el în hindi l-a convins că era vremea să coboare din copac și să înfrunte lumea din jurul său.

Avea lacrimi în ochi când ajunse jos, însă ea nu spusese nimănui asta.

–Chiar dacă nu vorbesc bine limba, măcar am încercat. Am încheiat amândoi o altă înțelegere, între noi. Era dispus să vină la noua mea școală dacă-i dădeam voie să-l păstreze pe Bhanu și să-și continue studiile de mecanică începute cu tatăl său. Mi s-a părut că ceea ce-mi cerea el era perfect rezonabil. În schimb, eu aveam pretenția să dea importanță tuturor materiilor și să învețe cum să se poarte ca un gentleman englez.

De asemenea, ea îi promisese că toate gândurile lui personale vor rămâne ale lui. Smuls din țara sa natală și de lângă mama lui, avea nevoie să știe asta.

–Apoi am început să caut și alți elevi. Știți cu toții cum ați ajuns la Westerfield.

Nobilimea engleză nu ducea lipsă de băieți furioși și frustrați, care nu se potriveau modelului. De exemplu, Randall reușise să-i facă să-l dea afară de la Eton, Harrow și Winchester, cele mai prestigioase trei școli publice din Marea Britanie. Credea că recordul lui era de neatins.

Părinții și tutorii primei ei generații fuseseră mulțumiți să găsească o școală respectabilă care să aibă grijă de băieții lor problemă. Moșia imensă a lui Lady Agnes era cum nu se poate mai potrivită să devină școală, iar rangul ei foarte înalt fusese un punct forte. La fel și faptul că-l recrutase pe generalul Philip Rawlings. Reputația militară a generalului era desăvârșită, iar părinții presupuseseră că acesta conducea școala cu o mână de fier.

Însă generalul îi împărtășea credința că violența nu ar fi trebuit să constituie prima opțiune în privința copiilor. Plictisit de pensie, acceptase oferta cu entuziasm. Legăturile ei cu aristocrația și abilitatea lui de a-i stăpâni pe băieți fără să ridice vreodată vocea reușiseră să creeze o școală unică.

În interval de un an, și alți părinți solicitaseră locuri la școală, iar clasele de elevi începuseră să se mărească. Lady Agnes devenise expertă în a face aluzie la metodele ei orientale misterioase de a crea domni cu educație și comportament ales.

De fapt, metodele ei nu erau deloc misterioase, însă erau totuși neconvenționale. Când se întâlnea prima dată cu un elev, afla ce-și dorea și ce ura el cel mai mult. Apoi avea grijă ca elevul să obțină ce-și dorea cel mai mult și să nu fie obligat să îndure ceea ce considera de neîndurat.

În schimb, le cerea băieților să studieze mult și să învețe să practice jocul societății. Odată ce elevii ei își dădeau seama că puteau juca – fără să-și piardă sufletul – rolurile care li se cereau, atunci totul era în regulă.

Kirkland umplu cu vin paharele tuturor, apoi îl ridică pe-al său ca să închine.

–Pentru Adam Darshan Lawford, al șaptelea duce de Ashton și cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea cineva vreodată.

Ceilalți ridicară și ei solemn paharele. Lady Agnes spera ca lacrimile din ochii ei să nu se vadă în camera slab luminată. Nu dorea să-și strice reputația.

După toast, Kirkland spuse:

–Acum, vărul său Hal este al optulea duce. De fapt, Hal este cel care ne-a anunțat. Ne-a căutat cât eram la cină la Brooks, pentru că știa că ne-am fi dorit să aflăm cât mai curând.

–Hal e băiat bun, remarcă Masterson. Vestea asta l-a distrus. E bine că moștenește ducatul, însă el și Adam erau prieteni.

Lady Agnes îl cunoscuse pe Hal, vărul lui Adam. Într-adevăr, era un băiat de treabă, însă foarte convențional. Neamul și titlul Ashton aveau să meargă mai departe. Se întrebă dacă exista vreo domnișoară specială care trebuia informată de moartea lui Adam, însă acesta nu-și arătase niciodată interesul pentru vreo femeie anume. Mereu fusese foarte discret în privința vieții sale personale, chiar și față de ea. Oricum, vestea avea să fie făcută publică în curând.

Dându-și seama că nu aflase întreaga poveste despre Adam, întrebă:

–În ce fel de accident a murit? Călare?

–Nu, își testa noul iaht pe aburi, *Enterprise*, în apropiere de Glasgow, răspunse Randall. El și inginerii lui făceau o călătorie de testare pe râul Clyde. Parcurseseră o distanță destul de mare. Tocmai întorseseră s-o apuce spre casă când a explodat cazanul cu abur. Barca s-a scufundat aproape imediat. Șase ingineri și membri ai echipajului au supraviețuit, însă ceilalți n-au reușit să se salveze.

–Ash se afla, probabil, în camera motoarelor, cârpind drăcia aia, când a explodat, spuse Masterson trist. Cred că... totul s-a petrecut foarte rapid.

Ea se gândi că dacă Ashton ar fi putut să-și aleagă moartea, ar fi fost încântat să sfârșească așa. Era, cu siguranță, singurul duce din Anglia care avea o asemenea pasiune pentru construcția de dispozitive mecanice. Era neobișnuit din multe puncte de vedere.

Apoi zăbovi cugetând la ceea ce tocmai i se povestise.

–I s-a găsit trupul?

Tinerii schimbară o privire.

–Nu, din câte știu eu, spuse Randall. Însă e posibil să nu fim la curent cu toate informațiile.

Poate că încă e viu! Cu toate că-și dorea cu disperare să creadă asta, știa că mai degrabă gândul ei era o speranță, nu o probabilitate. Și totuși...

–Deci nu există vreo dovadă că e mort.

–Cum e vorba despre foc și despre o barcă scufundată în asemenea ape agitate, e posibil ca trupul său să nu fie recuperat niciodată, spuse Masterson încet.

–Însă *este posibil* să fi supraviețuit. Se încruntă, gândindu-se la această variantă. Dacă a fost rănit și a ajuns la țărm, dar în altă parte? Într-una dintre scrisorile lui îmi explica ce puternici sunt curenții pe coastele din Scoția și din Cumberland. Cel puțin, e posibil ca... trupul său să fi fost dus pe o asemenea distanță, încât să nu fi avut legătură cu o explozie de la kilometri depărtare.

–E posibil, cred, spuse Randall, apropiindu-și sprâncenele.

–Atunci de ce sunteți aici în loc să-l căutați? pufni Lady Agnes.

La tonul ei dur, toți se încordară. Se lăsă o tăcere lungă, apoi Masterson își lăsă paharul cu vin pe masă.

–Asta e o întrebare al naibii de bună. Am fost atât de șocat de veste, încât creierul meu a încetat să mai funcționeze. O să merg spre nord, ca să aflu ce s-a întâmplat.

Supraviețuitorii ne vor putea spune mai multe. Poate... poate s-a întâmplat un miracol.

–Mă îndoiesc, răspunse Randall pe un ton sinistru.

–Poate că ai dreptate, însă măcar o să aflu mai multe despre moartea lui.

Masterson se ridică, înjurând printre dinți, clătinându-se în egală măsură din pricina oboselii și a băuturii.

–Vin și eu cu tine, spuse Kirkland hotărât.

El și Masterson se întoarseră spre Randall.

–O să fie un drum inutil! exclamă Randall. Dacă ne agățăm de o speranță deșartă, adevărul va fi și mai dureros.

–Nu și pentru mine, îi întoarse Masterson vorba. Mă simt mai bine dacă știu că am încercat. Cu siguranță, e puțin probabil să fi supraviețuit, însă există o șansă să-i găsim trupul.

Randall se încruntă:

–Prea bine, vin și eu. Ashton merită eforturile noastre.

–Atunci, domnilor, ne-am înțeles! Puteți petrece noaptea aici, iar mâine-dimineață luați cai odihniți din grajdul meu.

Lady Agnes se ridică și-i privi pătrunzător, pe rând.

–Iar dacă Adam trăiește, continuă ea pe un ton ferm, mă aștept din partea voastră *să-l aduceți acasă!*

capitolul 2

Cumberland, nord-vestul Angliei
Cu două luni în urmă

Când ajunseră în salon, după ce făcuseră turul casei, Mariah Clarke era deja ametită de fericire.

–E minunată!

Se învârti cu brațele întinse, și părul blond îi flutură, arătând mai degrabă ca o fetiță de șase ani decât ca o femeie în toată firea.

Tatăl ei, Charles, se îndreptă spre fereastră ca să admire Marea Irlandei, care lucea de-a lungul marginii vestice a proprietății.

–În sfârșit, avem un cămin. Unul pe măsura ta. O privi cu drag. Începând de astăzi, ești domnișoara Clarke de la Conacul Hartley.

„Domnișoara Clarke de la Conacul Hartley." Suna mai degrabă intimidant. Venise vremea să înceapă să se poarte ca o tânără doamnă. Își legă părul lung într-o panglică înnodată slab, ca să pară mai aproape de cei douăzeci și cinci de ani pe care-i avea. La fel ca Sarah. Când era copil, stătuse mai mult singură, așa că-și imaginase că avea o soră geamănă pe nume Sarah, mereu gata de joacă. Mereu loială. Prietena perfectă.

Sarah era și doamna perfectă, ceea ce Mariah nu era. Dacă Sarah ar fi fost un personaj real, ar fi fost îmbrăcată impecabil, mereu îngrijită. Fără nasturi lipsă, fără fire de iarbă rămase pe ea după ce stătuse pe pajiște. Ar fi călărit mereu pe-o parte, n-ar fi șocat întregul sat călărind ca bărbații. Ar fi fermecat pe toată lumea, de la pruncii plângăcioși la coloneii cei ursuzi.

–Va trebui să învăț arta de a administra o gospodărie. Ne permitem mai mulți servitori? Cei trei de-aici nu prea sunt de-ajuns pentru o casă atât de mare.

Dădu aprobator din cap.

–Același joc de cărți la care am câștigat Conacul Hartley ne-a adus și o sumă frumușică de bani. Dacă avem grijă, o să avem suficienți cât să administrăm cum trebuie moșia și să facem îmbunătățiri. Dacă moșia e administrată bine, va produce un venit respectabil.

Mariah se încruntă – nu-i plăcea să-și amintească de felul în care obținuse tatăl său conacul.

–Domnul care a pierdut moșia a rămas pe drumuri?

–George Burke provine dintr-o familie foarte bogată, așa că n-o să moară de foame. Charles ridică din umeri: N-ar fi trebuit să parieze, dacă nu-și permitea să piardă.

Cu toate că nu putea fi la fel de indiferentă precum tatăl său la soarta lui Burke, nu insistă pe acest subiect. Când era copilă, locuise cu stră-străbunica ei, care avea sânge de țigancă. După ce murise bunica Rose, Charles o luase pe Mariah cu el peste tot. Cu toate că-și iubea tatăl, nu-i plăcuse niciodată viața de nomad pe care o duceau, în care farmecul și talentul lui la jocurile de cărți îi ajutau să trăiască.

Când portofelul lui Charles era complet gol, Mariah ghicea la târgurile din sate, folosindu-și abilitatea deprinsă de la bunica ei. Mariah nu vedea viitorul, însă se pricepea să-i citească pe oameni, așa că aceștia plecau ceva mai fericiți în privința vieții și a așteptărilor lor.

Ghicitul nu era o activitate pe care domnișoara Clarke de la Conacul Hartley ar fi desfășurat-o vreodată! Din fericire, nu avea să mai fie nevoie să facă asta niciodată.

–O să mă uit pe registrele de contabilitate ale moșiei, ca să știu mai clar care este averea noastră.

–Micuța mea e atât de practică! spuse Charles amuzat. O să pui lucrurile în ordine pe-aici cât ai zice pește.

–Asta sper și eu.

Trase o bucată de olandă ca să descopere o piesă de mobilier, scoțând la iveală un scaun pliant tapițat cu brocart albastru. La fel ca majoritatea mobilierului din casă, era tocit, însă putea fi folosit. În toate camerele, pereții erau găuriți – George Burke luase piesele mai valoroase. Nu conta; mobila și tablourile se puteau înlocui oricând. Dar, cu atât de puțini servitori, nici casa, nici grădina nu erau atât de îngrijite pe cât ar fi trebuit.

–Burke prefera să-și cheltuiască banii pe o viață mondenă în Londra. Charles o privi, cu regretul care i se citea pe chip de câte ori se gândea la mama pe care ea nu și-o amintea. O să fii o doamnă superbă în această casă. Însă te avertizez că, după ce ne instalăm, trebuie să plec pentru câteva săptămâni.

Ea îl privi deznădăjduită.

–Chiar e necesar, papá? Am crezut că acum, dacă avem o casă, o să rămânem în ea.

–Așa se va întâmpla, Mariah. Gura i se strânse. Nu mai sunt tânăr, iar gândul unui cămin confortabil este foarte atrăgător. Însă... trebuie să pun la punct niște treburi de familie.

–Treburi de familie? spuse Mariah uimită. Nu știam că avem rude.

–Avem chiar foarte multe. Ochii tatălui ei se îndreptară din nou către mare. Eu eram oaia neagră, iar tatăl meu m-a dezmoștenit. Pe bună dreptate, aș spune. Acum, că am devenit respectabili, e timpul să refacem legăturile.

Familie. Ce idee stranie!

–Ai frați și surori? Am cumva veri?

–Da, sigur, ai veri. Însă nu i-am întâlnit. Oftă. Mariah, am fost un tânăr foarte rebel. Am început să mă maturizez abia când a trebuit să-mi asum responsabilitatea creșterii tale.

Ea încercă să-și imagineze cum ar fi să aibă o familie mai mare.

–Vorbește-mi despre familia ta... familia noastră.

El dădu din cap.

–N-o să spun mai mult. Nu vreau să fii dezamăgită dacă voi fi alungat și acum de familie. Chiar n-am idee ce-o să găsesc acolo, spuse el, cu o expresie întunecată.

–Cu siguranță, măcar o parte dintre rudele tale te vor primi înapoi cu brațele deschise. Încercă să nu pară visătoare când adăugă: Poate mă vor primi în vizită?

–Sunt sigur că inclusiv rudele care încă refuză să mă accepte ar fi încântate să o cunoască pe domnișoara Clarke de la Conacul Hartley. Rânji. Acum hai să vedem bucătăria. Am descoperit că doamna Beckett e o bucătăreasă excepțională.

Ea îl urmă bucuroasă, pregătită pentru pâinea al cărei miros îl simțea venind din cuptor. Merita efortul să-i fie dor de tatăl ei două săptămâni sau mai bine, dacă asta îi aducea, în sfârșit, o familie.

Conacul Hartley, câteva săptămâni mai târziu

Mariah se trezi cu un zâmbet caraghios pe față, așa cum i se întâmpla în prezent în fiecare dimineață. Alunecă din pat, își trase pe ea un halat și se îndreptă spre fereastră ca să privească nisipul strălucitor care mărginea marea. Încă nu-i venea să creadă că acea moșie încântătoare devenise căminul ei. Sigur, mai erau multe de făcut acolo, însă vedea îmbunătățiri în fiecare zi. La întoarcere, tatăl ei avea să rămână plăcut surprins de rezultatul eforturilor ei.

O ploaie blândă spăla peisajul aproape magic. Niciodată n-ar fi ales de bunăvoie cel mai umed colț al Angliei ca să se stabilească, însă nu mai conta. Acum, că era aici, iubea fiecare picătură de ploaie și fiecare urmă de ceață.

Sperând să primească o scrisoare de la tatăl ei, se îmbrăcă, făcând tot posibilul să arate precum respectabila

ei soră imaginară. Începu să-și pieptene părul în timp ce-și făcea în minte lista cu ce avea de făcut peste zi. După micul dejun, va merge în sat. Întâi îl va vizita pe vicar, care-i promisese să-i recomande niște servitori buni.

Gândurile sale rămaseră la vicar. Domnul Williams era singur și atrăgător, iar ea îi simțea căldura din priviri de câte ori se întâlneau. Dacă-și căuta o soție, atunci și-ar fi dorit o Sarah, nu o Mariah, însă și ea făcea progrese în a deveni o persoană respectabilă.

După vizita la domnul Williams, va lua ceaiul cu noua ei prietenă, doamna Julia Bancroft. Faptul că avea o asemenea cunoștință – o femeie deșteaptă și cu simțul umorului, apropiată de ea ca vârstă – era, într-un fel, un lucru chiar mai bun decât admirația vicarului.

Moașă locală, Julia era o tânără văduvă care făcea și pe medicul pentru că pe o distanță de kilometri întregi nu exista nici un doctor adevărat. Trata rănile și indispozițiile minore și știa câte ceva despre plantele medicinale.

Se cunoscuseră după o slujbă și se împrieteniseră imediat. Bunica Rose o învățase pe Mariah multe despre plantele medicinale. Mariah nu era atât de experimentată ca Julia, dar era bucuroasă să împărtășească acele cunoștințe primite de la bunica ei cu o femeie care le înțelegea valoarea.

După ce-și descurcă părul, îl legă la spate într-un coc perfect. Sarah o aprobă. Tânăra servitoare intră cu o tavă pe care se aflau pâine prăjită și o ceașcă de ciocolată caldă, și o ajută pe Mariah să se îmbrace. Mariah se simțea ca o mare doamnă.

După ce luă acest mic dejun ușor, își puse mănușile și pelerina, își luă pălăria de paie, apoi coborî scările, fluierând veselă. Se opri în fața bucătăriei. Era aproape sigură că Sarah nu știa să fluiere.

– Bună dimineața, domnișoară.

Bucătăreasa, doamna Beckett, vorbea cu un accent cumbrian atât de puternic, încât Mariah abia înțelegea ce-i spunea, însă nu avea importanță. Era o bucătăreasă foarte bună și-i întâmpinase cu brațele deschise pe noii proprietari, pentru că aveau să locuiască tot timpul în casă. Ani întregi, doamna Beckett fusese menajera-șefă și gătea numai în rarele ocazii în care fostul proprietar venea în vizită. Era bine să aibă un post sigur, mărturisise ea, însă îi era și dor să aibă oameni în preajmă.

–Ai nevoie de ceva de la magazinul din sat? întrebă Mariah.

Bucătăreasa dădu din cap.

–Nu e nevoie de nimic, cămara e plină. Plimbare plăcută, domnișoară!

Mariah își încheia pelerina când servitoarea dădu buzna în bucătărie, cu ochii mari.

–Domnișoară, domnul George Burke dorește să vă vadă, bolborosi ea.

Veselia lui Mariah dispăru. Dacă ar fi fost tatăl ei acolo! Însă nu mai primise nici o scrisoare de la el de mai bine de-o săptămână.

–Bănuiesc că trebuie să-l primesc, spuse ea șovăind. Spune-i să mă aștepte în salonaș.

–La ora asta nu cred că sunt obligată să-l servesc cu ceva, spuse Mariah după ce ieși servitoarea. Mă întreb ce-o fi vrând.

Doamna Beckett se încruntă.

–Nu știu ce are de gând domnul Burke, asta e clar. Am auzit cum că ar sta la *Bull and Anchor*. Speram că ticălosul va pleca din Hartley fără să treacă pe-aici. Aveți grijă cu el, domnișoară Mariah.

Partea bună era că Mariah era îmbrăcată de plecare. Asta îi oferea o scuză să scurteze întâlnirea.

–Arăt cum se cuvine?

–Da, domnișoară.

Copiind expresia plină de seninătate a lui Șarah, Mariah se îndreptă spre salonaș. Când ajunse, îl găsi pe George Burke privind lung o măsuță încrustată. Abia împlinise treizeci de ani, avea păr blond și un chip arătos într-un fel foarte bărbătesc.

–Domnul Burke? spuse ea când intră în salon. Eu sunt Mariah Clarke.

–Vă mulțumesc că m-ați primit. Pipăi visător lemnul furniruit. Masa asta a fost a bunicii mele.

Era o masă drăguță, iar lui Mariah îi plăcea, însă ea și tatăl ei căzuseră de acord să-l lase pe Burke să-și ia obiectele personale și pe cele cu valoare sentimentală.

–Atunci trebuie s-o luați, domnule Burke.

Nu se uitase la ea când intrase, însă auzindu-i cuvintele, ridică privirea. Expresia de pe chipul lui se schimbă. Mariah recunoscu acea privire. Era interesul unui bărbat care recunoștea că era o femeie atractivă și se întreba ce șanse avea să se culce cu ea.

–Sunteți grațioasă, spuse el. Îmi pare rău că ne cunoaștem în asemenea circumstanțe.

Atunci de ce nu stătuse departe de ea?

–Ați revenit la Hartley în vizită? întrebă ea cu răceală.

–Stau la han. Se încruntă. E ciudat. Am venit în primul rând pentru că mă întrebam dacă ați auzit veștile despre tatăl dumneavoastră.

Simți un fior de îngrijorare pe șira spinării.

–Ce vești? Dacă vreți să vorbiți cu el, trebuie să așteptați să se întoarcă de la Londra.

–Deci nu știți nimic. Mă temeam de asta. Burke își îndreptă privirea în altă parte, ca să nu i-o întâlnească pe-a ei. Tatăl dumneavoastră a fost ucis de tâlhari chiar lângă Londra, în Hertfordshire. Stăteam la hanul local când am auzit de străinul care fusese omorât, așa că m-am oprit să văd trupul, poate reușeam să-l identific. L-am recunoscut imediat pe tatăl dumneavoastră. Chipul lui,

cicatricea de pe dosul mâinii stângi. El era, fără nici o urmă de îndoială.

Ea oftă deznădăjduită.

–Și cum pot să știu că-mi spuneți adevărul?

–Doamnă, mă insultați! Burke trase aer în piept. Pun asta pe seama durerii. Dacă nu mă credeți... de când n-ați mai primit o scrisoare de la tatăl dumneavoastră?

De prea mult timp. După plecarea lui, primea câte o scrisoare aproape în fiecare zi.

–De... de mai bine de-o săptămână.

Se prăbuși într-un fotoliu, încă nevenindu-i să creadă că tatăl ei ar putea fi mort. Însă drumurile puteau fi periculoase, iar ea era neliniștită din cauza absenței scrisorilor lui. Tatăl ei îi promisese să-i scrie des și nu-și încălcase niciodată cuvântul dat.

–Acest obiect a fost găsit asupra tatălui dumneavoastră. Nu știam sigur dacă are familie, însă pentru că tot veneam la Hartley, am zis că aș putea să-ncerc să-l returnez.

Scoase din buzunarul vestei un inel de aur, pe care era incrustat un model celtic reprezentând niște linii încolăcite. Ea îl luă cu degete tremurânde. Inelul era foarte tocit și foarte familiar. Tatăl ei nu-l scotea de pe deget.

Mâna ei înmănușată se încleștă pe inel, acceptând, în sfârșit, faptul că Burke îi spusese adevărul. Era singură pe lume. Ultima scrisoare primită de la tatăl ei nu menționa nimic de vreo vizită la rudele sale de mult înstrăinate, așa că nu știau de existența ei. Nu avea nici cea mai vagă idee unde se afla familia ei, așa că nu avea cui scrie ca să se prezinte. După toate rațiunile practice, familia ei nu exista.

Era singură. Nu mai erau nici bunica Rose, nici tatăl ei, și tot ce-i mai rămăsese era Hartley. Însă, oricum, era mult mai mult decât avea cu două luni în urmă.

–Și de ce nu m-ați înștiințat ca să am grijă să fie înmormântat așa cum se cuvine? întrebă ea, încă între șoc și deznădejde.

–Atunci nu știam de existența dumneavoastră. Însă vă pot asigura că a avut parte de o înmormântare decentă. Pentru că-l cunoșteam, le-am dat bani autorităților locale să-l îngroape într-un cimitir din partea locului. De asemenea, le-am dat numele și adresa avocatului său, pe care-l cunoscusem când a fost transferată proprietatea Hartley. Bănuiesc că o să vă contacteze.

–Vă mulțumesc, murmură ea.

–E foarte dificil pentru mine, domnișoară Clarke, însă trebuie să vă spun că tatăl dumneavoastră a trișat la jocul în urma căruia mi-a luat proprietatea, spuse Burke răspicat. Eram pe cale să-l dau în judecată, însă moartea lui complică lucrurile. M-am întors la Hartley ca să-mi cer proprietatea înapoi, iar aici am aflat de dumneavoastră. Am hotărât că cel mai bine este să vin să vă dau aceste vești rele, dacă nu le-ați aflat deja.

Cuvintele lui o treziră din amețeală.

–Cum îndrăzniți să formulați o asemenea acuzație? Îl insultați pe tatăl meu, domnule!

În ciuda cuvintelor, într-un colț ascuns și rece al minții ei se întreba dacă nu cumva acea acuzație era adevărată. Tatăl ei era, de cele mai multe ori, un jucător cinstit. După cum îi spusese în numeroase ocazii, era o afacere curată. Un trișor ar fi fost curând înlăturat de la orice joc între gentlemeni.

Însă Charles Clarke știa să trișeze. Îi arătase metode diverse de îndoire a cărților și alte tehnici, pentru ca Mariah să fie în stare să recunoască aceste trucuri când juca ea însăși. Ea era o jucătoare de cărți bună și aflase că doamnele pot trișa indiferent de cât de vechi și de onorabile erau numele lor de familie. Dacă era necesar, Mariah știa să trișeze la rândul ei.

Însă nu avea să-și dezvăluie către Burke îndoielile în privința tatălui său.

–Tatăl meu este un om cinstit. Dacă ar fi aici, s-ar putea apăra de această calomnie!

–Pentru că nu mai este printre noi, nu voi mai vorbi despre ce-a făcut.

Burke îi studie chipul și ochii albaștri, făcându-și calcule în minte.

–Domnișoară Clarke, știu că nu e un moment potrivit, însă mi-a venit o idee. Sunteți orfană, iar eu îmi vreau moșia înapoi. Eram gata să merg la tribunal pentru asta, însă procesele sunt lungi și scumpe. Există o soluție mai convenabilă pentru amândoi.

Mariah îl privi, atentă doar pe jumătate la ce-i spunea. Nu exista o soluție care să-i aducă tatăl înapoi.

–Eu am nevoie de o soție, iar dumneavoastră sunteți o domnișoară care are nevoie de un bărbat care s-o protejeze, continuă el. Propun să ne căsătorim. Așa, nu va exista nici proces, nu vor fi nici alte neplăceri. Amândoi vom avea o casă, venituri și poziție socială. Va fi o partidă perfectă. Privi aprobator în jur, în salon. Văd că merge bine gospodăria sub supravegherea dumneavoastră, iar asta mă încântă aproape la fel de mult precum frumusețea și grația dumneavoastră. Domnișoară Clarke, îmi faceți onoarea de a deveni soția mea?

Rămase uimită. Un străin o cerea de nevastă doar pentru că era *convenabil*? Acesta era necazul când te prefăceai a fi o doamnă: cu siguranță, părea o proastă neajutorată.

Propunerea ar fi fost scandaloasă și dacă l-ar fi plăcut, însă nici măcar despre atâta lucru nu era vorba. Da, arăta bine, iar oferta lui avea o logică, însă ea nu avea nici cea mai mică dorință să-și unească viața cu un împătimit de jocuri. Văzuse ce iad le aduceau astfel de oameni familiilor lor. Dacă s-ar fi căsătorit cu el, ar fi fost la mila lui.

Absurditatea propunerii lui Burke o făcu să izbucnească într-un râs isteric. Duse o mână la gură, încercând în zadar să se mai liniștească.

El își încordă maxilarele.

–Vi se pare ceva de râs? Vă asigur că am o origine mai mult decât adecvată și cred că această căsătorie

e în interesul amândurora. Să fiu direct, veți avea mai multe beneficii decât mine, date fiind originile dumneavoastră destul de întunecate. Eu, unul, m-aș gândi bine la o asemenea onorabilă ofertă de căsătorie.

Doamna Beckett o avertizase în privința lui Burke, iar expresia din ochii lui îi confirma că putea fi un om periculos. Se potoli și îl privi cu seriozitate.

–Îmi pare tare rău, domnule Burke. Râdeam pentru că sunt copleșită de tot ce s-a întâmplat.

Era simplu să pară încurcată și zdrobită de durere. Însă ce-ar fi putut să-i spună ca să-l îndepărteze o dată pentru totdeauna?

Atunci îi veni o idee îndrăzneață. O analiză o clipă, îngrozită de propria ei abilitate de-a înșela. Însă această minciună avea să-i prindă bine.

–Sunt onorată de propunerea dumneavoastră, spuse ea cu o privire cât se poate de sinceră. Însă am deja un soț.

capitolul 3

–Sunteți *căsătorită?*

Privirea lui Burke se opri pe mâna stângă a lui Mariah.

Fata rezistă ispitei de a-și ascunde ambele mâini la spate. Din fericire, purta mănuși, pentru că se pregătea să plece în sat, așa că el nu-i putea vedea inelarul gol.

–Da, domnule Burke, sunt. Cu toate că sunt onorată de propunerea pe care mi-o faceți, nu pot să accept.

–Cei din sat nu mi-au spus nimic de vreun soț, spuse el bănuitor. Și vă numiți Clarke, la fel ca tatăl dumneavoastră. De fapt, toți vă știu drept *domnișoara* Clarke.

–Soțul meu e un văr îndepărtat pe care-l cheamă tot Clarke. Ridică din umeri. Și pentru că sunt cunoscută atât ca domnișoara, cât și ca doamna Clarke, răspund la amândouă.

El privi în jur, ca și când ar fi așteptat ca bărbatul ei să se materializeze.

–Și unde este acest soț misterios?

–Am ajuns la Hartley doar de câteva săptămâni, răspunse ea. Încă nu a avut timp să vină.

Burke o privi cu și mai multă suspiciune.

–Ce fel de bărbat este acela care nu e alături de frumoasa lui soție când se mută într-o casă nouă?

Pentru că se săturase de Burke, se ridică în picioare.

–Un bărbat care își servește țara în Peninsulă, în loc să-și piardă averea la cărți când e beat! A venit timpul să *plecați*, domnule Burke! Luați masa bunicii dumneavoastră și plecați.

Fără să-și piardă cumpătul, bărbatul cel enervant îi zâmbi. Ca toți împătimiții de jocuri, îi plăceau provocările. Îi plăcea riscul.

–Iertați-mă, doamnă Clarke. N-ar fi trebuit să discut cu dumneavoastră chestiuni personale când încă sunteți prea absorbită de vestea morții tatălui dumneavoastră. Făcu o plecăciune. Condoleanțele mele. O să revin mai târziu să iau masa. Se întoarse și plecă, închizând încet ușa în urma lui.

Prefera să nu-l mai vadă vreodată pe Burke, însă prezența lui măcar îi mai distrăsese atenția. Se așeză din nou, cu genunchii tremurând, și-și desfăcu palma dreaptă, în care ținea inelul tatălui ei. Era mort. Nu-i venea să creadă. Trebuia să ia legătura cu avocatul din Londra care se ocupase de transferul de proprietate a Conacului Hartley și să-l roage să cerceteze lucrurile mai în amănunt. Poate că mai multe detalii vor face să pară mai reală moartea lui Charles Clarke. De asemenea, va vedea dacă putea să-i aducă trupul la Hartley și să-l înmormânteze acolo. Papá abia așteptase să locuiască aici...

Mariah închise ochii, în care îi apăruseră lacrimi. Era mult prea tânăr ca să moară! Și avea *prea mare nevoie de el.*

Dar se confruntase de mai multe ori cu moartea subită și știa că nu face favoruri. Acum trebuia să-și ducă viața aici, la Hartley. Mulțumi în sinea ei că se afla într-o situație mult mai bună decât în urmă cu două luni. Norocul tatălui ei la cărți făcuse din ea o tânără cu mijloace, nu o lăsase pradă disperării. Acesta era ultimul lui dar.

Singurul lucru care o făcea să dispere acum era minciuna colosală pe care tocmai o spusese. Anii de călătorie împreună cu tatăl ei, uneori în situații-limită, o învățaseră să mintă foarte bine. Putea să-și deschidă ochii mari și căprui și să mintă cu multă convingere atunci când era necesar, chiar dacă nu-i plăcea că era nevoită să facă asta. Însă era o femeie practică, iar când născocise acea

minciună era gata să spună orice care să-l convingă pe Burke să plece și s-o lase în pace.

Oare spusese cuiva din sat că era nemăritată? Nu fusese deschis niciodată acest subiect, din câte-și amintea ea. Toți o strigau domnișoara Clarke și, fără îndoială, presupuneau că era celibatară, însă ea nu spusese niciodată asta.

De obicei, în public purta mănuși, așa cum se cădea să facă o doamnă, astfel că prezența sau absența verighetei nu fusese observată de altcineva în afară de servitorii de la conac și de prietena ei Julia Bancroft. Mariah trebuia să facă rost de un inel pentru acel deget, măcar până când Burke pleca din Hartley pentru totdeauna. Cum ar fi râs tatăl ei dacă i-ar fi povestit acea scenă...

Trupul ei începu să tremure la conștientizarea viscerală a faptului că tatăl ei era mort. Începu să plângă în hohote.

Odihnește-te în pace, papá!

A doua zi după vizita lui Burke, sosi o scrisoare de la avocatul londonez care se ocupase de transferul moșiei. Confirmă decesul lui Charles Clarke și-și exprimă condoleanțele într-un limbaj sec, tipic avocățesc.

Scrisoarea îi ucise lui Mariah și ultima speranță că Burke mințise în legătură cu moartea tatălui ei, ca s-o convingă să se căsătorească cu el. În următoarele zile, pline de durere, George Burke o vizită regulat. Îi aducea flori și-i făcea urări politicoase de bine, chiar dacă, la început, ea refuză să-l primească. Servitorii și prietena ei Julia erau singurele persoane pe care suporta să le vadă.

În cele din urmă, cedă în fața conștiinței sociale și coborî să-l vadă pe Burke când acesta veni s-o viziteze. Era atât de politicos și de fermecător, încât se întrebă dacă nu cumva îl judecase greșit. Prima dată când se întâlniseră fuseseră amândoi supărați și lipsiți de înțelepciune.

Ea bănuia că el încerca să afle dacă într-adevăr era măritată. Era atras de ea – simțea dorința radiind din

el și, probabil, își dăduse seama că ea mințea. Însă, indiferent de ce gândea de fapt, comportamentul său era ireproșabil. Și pentru că el se purta ca un gentleman, și ea trebuia să fie o lady.

Când începu să se obișnuiască cu noua ei viață, Sarah începu să-i murmure că poate n-ar fi rău să ia în considerare propunerea lui Burke. Chiar dacă-l admira pe vicar, acelea erau doar visuri trecătoare. Burke îi făcuse o ofertă sinceră, iar statutul de soție i-ar fi oferit o poziție mai bună în societate. El oricum își va petrece cea mai mare parte a timpului la Londra, lăsându-și soția să conducă moșia după cum credea de cuviință. În plus, era foarte arătos. Ar fi putut să fie mult mai rău și multe femei chiar aveau parte de asta.

În plus, se simțea atât de singură, știind că tatăl ei nu se va mai întoarce niciodată acasă...

În acest moment al cugetărilor sale, Mariah o asigura pe Sarah că n-avea cum să fie singură cu sora imaginară care locuia în mintea ei. Burke era maniac cu jocurile și i-ar fi făcut soției sale viața un iad. Probabil că ar fi pierdut Conacul Hartley la jocuri, chiar sub nasul lui Mariah. Tânjise prea mult după stabilitate, ca să-și lase bunăstarea în mâini nesigure. Era mult mai bine dacă Burke credea despre ea că era măritată și intangibilă.

Și totuși, Burke continuă cu atențiile. Într-o noapte, Mariah se trezi speriată dintr-un vis ce părea foarte real, în care se căsătorea cu el. Erau declarați soț și soție, iar el îi lua mâna și i-o strângea puternic și dureros, unind-o cu a lui pentru totdeauna. Știa de ce visase așa ceva: o vizitase din nou în acea după-amiază și, printre complimente, pomenise din nou de proces. Lațul lui începea să se strângă în jurul ei.

–Ah, bunică Rose, șopti ea, îngropându-și fața în mâini, ce să fac? Dacă Burke continuă să vină, într-un moment de slăbiciune aș fi în stare să accept.

Dacă Sarah era produsul imaginației ei, bunica Rose era o parte de netăgăduit a amintirilor ei. Întunecată, calmă și iubitoare, o crescuse pe Mariah, învățând-o să gătească, să călărească și să râdă. Cu toate că Mariah așteptase cu răsuflarea tăiată vizitele tatălui ei, bunica Rose fusese pentru ea centrul universului.

În sătucul lor, Appleton, unii oameni ziceau că bunica ei era vrăjitoare. Desigur, era o prostie. Bunica Rose făcea licori din plante medicinale și le dădea sfaturi înțelepte fetelor și femeilor din sat. Din când în când, mai făcea ritualuri ca să-și atingă anumite scopuri, însă întotdeauna susținea că nu era nici urmă de magie în ele. Ritualurile respective se bazau mai degrabă pe concentrarea asupra lucrului dorit, ceea ce făcea ca obiectivul să fie mai ușor de îndeplinit. Ca rugăciunile, însă cu plante medicinale în plus.

Mariah avea nevoie de un ritual bun. Se gândi și hotărî că o vrajă a dorințelor ar fi cea mai potrivită, din moment ce putea să ceară cel mai bun mijloc să-și rezolve problemele. Bunica ei o avertizase întotdeauna pe Mariah să nu fie prea explicită cu dorințele pe care și le punea, pentru că, uneori, soluția cea mai bună era cea la care nu s-ar fi gândit niciodată.

Avea niște prafuri mirositoare aducătoare de noroc, pe care le făcuse împreună cu bunica ei cu ani în urmă, iar în noaptea aceea era lună plină, un moment perfect pentru un ritual. Și, pentru că tot nu reușea să adoarmă, putea să încerce un ritual. Măcar așa își va întări hotărârea să-l țină pe George Burke la distanță.

Îmbrăcă peste cămașa de noapte un halat, își luă papucii în picioare, apoi își înfășură umerii într-un șal. Luă o cutiuță și un pachet de prafuri, coborî scările și ieși afară, spre mare. Noaptea era rece și senină, iar lumina argintie a lunii se răsfrângea peste câmpii și peste mare.

În grădină se aflau și un chioșc deschis, o curte interioară din piatră și un cadran solar. Gândindu-se că era

locul perfect pentru ritualul ei, închise ochii și se gândi la cei dragi pe care-i pierduse, până când le simți prezența prietenoasă.

Mai întâi, așeză prafurile pe vârful de alamă al cadranului. După ce aprinse o scânteie și-i dădu foc, ceru, în liniște, ajutor ca să depășească acel moment dificil. Vindecare, protecție, putere, noroc...

O clipă își imagină un soț adevărat – nu ca Burke, ci unul care să se potrivească visurilor ei. Îndepărtă imediat acea imagine și se concentră să ceară putere mentală și emoțională.

Când mirosul înțepător al prafurilor parfumate arse dispăru în vânt, păși în chioșc și se așeză pe una dintre băncile de piatră aflate lângă pereți, de jur împrejur. Se rezemă de perete, simțindu-se împăcată. Cosița pe care o împletise pentru noapte se desfăcuse, părul îi alunecase pe umeri, însă îi era prea lene să și-l împletească din nou.

Când era copil, avea puține tovarășe de joacă – de aceea o inventase pe Sarah. Însă o avusese pe bunica ei, alături de care rămăsese mulți ani. Avusese grijă de ea în timpul bolii care-i adusese sfârșitul, iar tatăl ei apăruse abia spre sfârșit să le dea o mână de ajutor. Ea și Charles jeliseră împreună, apoi o luase cu el în călătoriile nesfârșite prin Insulele Britanice.

Acum murise și el, iar ea rămăsese cu desăvârșire singură. De aceea i se părea că George Burke era înșelător de atrăgător. El părea s-o placă și era un sentiment minunat să fii dorit.

Însă *nu* de George Burke. Într-adevăr, i-ar fi plăcut să se mărite într-o zi, dar ar fi vrut un bărbat blând și de încredere, ca vicarul din partea locului. Pe care îl evitase după moartea tatălui ei, din pricina situației ei complicate. Chiar nu putea să-l privească drăgăstos pe vicar sub nasul lui Burke, mai ales când pretindea că era măritată.

Închise ochii să se odihnească.

Stai, stai, stai... În colțul ascuns al sufletului său în care se retrăsese, el era sigur că sfârșitul era aproape. Ținuse o eternitate cu dinții de viață și, în curând, marea avea să și-l revendice. Acum deja nu-i mai păsa dacă trăia sau murea. Aproape că nu-i păsa.

Mariah se trezi brusc din vis. *Mergi pe țărm.* Vocea interioară semăna cu cea a bunicii ei și sugera o mare grabă.

Fără să-și mai pună vreo întrebare, își aruncă șalul pe umeri, apoi alergă pe alee cât putu de repede. Lumina lunii pline era strălucitoare, însă ciudată, iar ea simți un fior, ca și când ar fi intrat într-o lume în care magia chiar exista.

Valurile se spărgeau cu putere de plaja îngustă, care era, de fapt, un amestec de nisip și pietriș. Se opri, întrebându-se ce nebunie o îndemnase să vină acolo în toiul nopții. Apoi văzu un obiect întunecat plutind aproape de țărm, apropiindu-se tot mai mult cu fiecare val.

Îl cercetă curioasă. Dumnezeule, era cumva un cap? Oare era un cadavru?

Se înfioră la acest gând și dădu să fugă. Însă dacă era un om înecat, datoria ei de creștină era să-l aducă la țărm și să-l îngroape cum se cuvine. Fluxul urma să se schimbe curând și era posibil ca acel... obiect... să fie trimis din nou în larg.

Își scoase papucii și înfășură șalul în jurul lor. După ce lăsă micul balot pe nisip, intră în valuri. Aproape că o dezechilibrară, iar apa era *rece*. Din fericire, reuși să-și recapete stabilitatea înainte să se răstoarne cu totul în apă, însă când ajunse la obiectul plutitor era udă până la piele.

Sperând că priveliștea nu era prea înfiorătoare, privi mai de-aproape și văzu că, într-adevăr, era trupul unui bărbat. Brațele lui erau încleștate în jurul unei bucăți mari de lemn, probabil o bucată de catarg. Întrebându-se

dacă nu cumva era viu, prinse bucata de lemn și o trase la țărm, luptându-se cu apa învolburată.

Un ultim val o ajută să-l scoată pe nisip deasupra nivelului fluxului. Hainele lui erau sfâșiate până aproape de limita indecenței, cămașa și pantalonii erau aproape niște zdrențe. Îngenunche tremurând lângă el, apoi își puse mâna cu precauție pe cămașa lui. Spre uimirea ei, simți o bătaie ușoară a inimii. Carnea bărbatului era rece ca gheața din cauza apei, iar pielea îi era acoperită de răni, însă *trăia!*

Părul și tenul lui păreau închise la culoare în lumina lunii, așa că bănui că era un marinar străin. Pentru că apa îi ajungea până la picioare, îl prinse de subsuori și-l târî pe nisipul aspru. În timp ce-l trăgea, bărbatul începu să tușească convulsiv.

Îl lăsă jos imediat, iar marinarul se rostogoli pe-o parte, scuipând apă. După acea criză violentă, din suflarea lui își dădu seama că, într-adevăr, era viu. Ușurată, se întrebă ce să facă. Nu dorea să meargă după ajutor și să-l lase singur, însă cu cât îl ducea mai repede înăuntru la căldură, cu atât era mai bine.

Sperând că putea merge singur, se aplecă deasupra lui și-l întrebă:

–Mă auzi?

După o clipă lungă, cu capul într-o parte, îi făcu semn că da.

–Dacă te ajut, crezi că poți să mergi până acasă la mine? Nu e departe.

El făcu încă un semn aprobator. Cu toate că ochii lui erau închiși și tremura de frig, cel puțin conștientiza ce se întâmplă.

Ea își șterse nisipul de pe picioare și se încălță din nou, apoi îngenunche și-i așeză brațul stâng pe umerii ei. O să te ridic cât de bine pot, însă dacă nu mă ajuți n-o să reușesc.

Ea îl ridică, iar el se strădui. Se ridică în picioare, legănându-se. Își folosi brațul liber ca să-i înfășoare șalul pe umeri, sperând ca lâna groasă să-i țină cât de cât de cald.

–Ajungem imediat. Nu avem mult de mers.

El nu răspunse, însă când ea porni, o urmă. Înaintarea lor prin nisip era istovitoare, iar vântul se simțea tăios prin hainele ude.

Situația se îmbunătăți când ajunseră pe alee. Din păcate, urca. Însă sprijinit de ea, susținându-i jumătate din greutatea corpului, marinarul reuși să meargă în continuare.

Se prinse de o balustradă ca să se târască pe trepte până în casă, în timp ce Mariah îl ținea pe cealaltă parte. Merseră clătinându-se până în casă, iar Mariah se întreba ce să facă, pentru că era sigură că nu mai puteau urca și scările care duceau în camerele de oaspeți. Apoi își aminti de o cămăruță din spate, de la parter. Cândva fusese folosită de o servitoare vârstnică. Încăperea era în paragină și aproape nemobilată, însă avea un pat. Era suficient.

Îl târî pe marinar prin casa întunecată, lovindu-se din când în când de mobilă. Spera ca el să nu capete tot atâtea vânătăi ca ea. Fu o mare ușurare să intre în micul dormitor. Pentru că bătrâna servitoare fusese infirmă, patul era jos. Cu ultimele ei puteri, îl așeză pe el.

–Acum te poți întinde.

Marinarul se chirci greoi pe pat și strânse o pernă așa cum înainte strânsese bucata de catarg. Mariah îi urcă picioarele pe saltea, apoi aprinse o lampă. Cu toate că încăperea nu mai fusese folosită de ani întregi, doamna Beckett, o meticuloasă, pusese gaz în lampă și lemne de foc în micul cămin. Patul nu era făcut, însă erau pături în șifonierul mic și tocit.

După ce aprinse focul, ea trase de perna pe care el o strângea.

–Acum ești în siguranță. *În siguranță.* Strânsoarea lui slăbi, iar ea reuși să-i ia perna și să-l examineze.

Îi șterse trupul tremurând cu un prosop subțire de pe lavoar. Hainele lui erau atât de sfâșiate, încât putu să-l cerceteze destul de bine fără să-i scoată zdrențele care-l mai acopereau. O parte din ele erau carbonizate pe margini. Probabil că un foc de pe corabie îl făcuse să sară în mare.

Era plin de răni, iar zgârieturile și tăieturile erau fără număr. Mai avea și porțiuni de piele cu bășici și cu arsuri, care se potriveau cu hainele carbonizate. Din fericire, arsurile nu erau grave. Probabil că ajunsese rapid în apă.

Pe membre și pe tors nu avea răni prea mari. Cu toate că unele dintre rănile sale erau deschise, apa de mare în care stătuse o vreme îi spălase sângele, iar acum nu părea să mai sângereze în vreun loc.

Scoase mai multe pături din șifonier și-l înfășură cu ele. Focul încălzea repede cămăruța și trupul lui.

Luă lampa și urcă în camera ei să-și ia haine uscate, apoi coborî în bucătărie. Cât timp se încălzeau apa de ceai și supa, aduse pacientului ei un urcior cu apă și un pahar. Adormise. În lumina blândă, tenul și părul lui demodat de lung erau întunecate. Părea nebărbierit de cel puțin două zile. Dacă fusese atâta timp în apă, probabil că era puternic ca un taur, din moment ce rezistase.

Din cauza zgârieturilor de pe față, era greu să-i ghicească vârsta, dar se gândi că avea în jur de treizeci de ani. Nu avea o constituție masivă, dar trupul cu mușchi bine formați era al unui bărbat care muncea, cu mâini aspre.

Se încruntă când văzu felul în care părul i se lipea de tâmplă. Lăsă lampa jos și-l examină cu vârful degetelor, descoperind o rană adâncă și lungă din care curgea sânge.

Înjură printre dinți, apoi îi înfășură tâmpla în alt prosop. Tot ce făcuse până atunci fusese simplu, însă rana de la cap părea serioasă, iar ea nu știa ce să facă. Trebuia s-o cheme pe Julia Bancroft acum, nu putea aștepta până dimineață.

Mariah îndepărtă părul ud de pe chipul marinarului, întrebându-se de unde venea acest bărbat. Probabil, de undeva din Mediterana. Tocmai trăgea păturile peste el, când pleoapele lui se deschiseră, iar el o privi cu niște ochi verzi fermecători.

capitolul 4

După apa rece, amorțeala și disperarea care duraseră o eternitate, fusese împins la țărm. Apăruse din apă și-l scosese din transa mortală care-l ajutase să supraviețuiască atât de mult. Își amintea foarte vag cum mersese împiedicat, ajutat de cineva, apoi alunecase în beznă, după care se trezise și văzuse... perfecțiunea.

Femeia care stătea aplecată deasupra lui părea mai degrabă un vis decât o realitate, totuși căldura pe care o răspândea era adevărată. Ochii ei erau căprui și calzi, iar un nor de păr auriu îi înconjura chipul oval perfect. Strălucea în lumina lămpii. Întrebându-se dacă nu cumva se înecase și ajunsese pe alt tărâm, ridică o mână nesigură, să mângâie acele șuvițe fine. Erau ca mătasea pe degetele lui.

–Acum ești în siguranță. Își legă părul lung și strălucitor într-un coc la ceafă. Fiecare mișcare a ei era grațioasă. Vorbești engleză?

Trebui să se gândească înainte să răspundă la întrebarea ei. Engleză. Limbă. Înțelegere. Își linse buzele uscate și șopti:

–D...da.

–Perfect. Atunci o să fie mai simplu. Își petrecu un braț pe sub umerii lui și-l ridică suficient de mult cât să poată bea din paharul pe care i-l ținea aproape de buze. Înghiți însetat, gândindu-se cât de mult tânjea după apă, după ce apa aproape că-l ucisese. Și era umilitor să fie atât de slab, încât să nu poată bea fără să fie ajutat.

Îi luă paharul după ce se sătură și-l lăsă din nou ușor pe spate. Purta o cămașă noapte și, cu toate că o acoperea în întregime, halatul ei era delicios de ispititor.

–Ce ochi verzi ai! remarcă ea. Contrastează puternic cu tenul tău închis.

Deci avea ochi verzi și ten închis? Își întoarse privirea către mâna sa stângă și o cercetă. Pielea îi era destul de bronzată, mult mai întunecată decât tenul ei alb ca fildeșul. Își dădu seama că habar n-avea cum arată, nu știa decât că era bronzat și plin de zgârieturi. Sau cum ar fi trebuit să arate.

–Îmi poți spune cum te cheamă? continuă ea.

El își scormoni mintea, însă nu găsi... nimic. Nici nume, nici loc, nici trecut, la fel cum nu-și amintea nici propriul corp. Știa că era *în neregulă*. Se simți cuprins de o panică uriașă, mai îngrozitoare decât apa rece a mării care aproape că-l înecase. Era nimeni, rupt de trecutul său și aruncat într-un prezent necunoscut. Oroarea acestui gând îi străbătu fiecare fibră a ființei.

–Nu... nu știu, îngăimă el, chinuindu-se să-și stăpânească frica.

Simțindu-i spaima, ea îi prinse mâna rece între palmele sale calde.

–Ai îndurat chinuri mari. După ce te odihnești și îți revii, o să-ți amintești cu siguranță. Își încruntă sprâncenele. Oare ai uitat că sunt soția ta, Mariah Clarke?

–*Soția*... soția mea? Se holbă la ea, nevenindu-i să creadă. Cum de putuse să uite că era însurat cu o asemenea femeie? Însă, cu toate că nu-și aducea aminte de nunta lor, temerile sale se diminuară în timp ce ea-i strângea mâna. Atunci... sunt cel mai fericit bărbat.

Ea îi zâmbi cu căldură.

–Odihnește-te până aduc eu ceai și supă. Am trimis după cineva care știe să-ți îngrijească rana de la cap. Cu puțin noroc, va fi aici curând. Până mâine cred că-ți vei aminti totul despre tine.

El ridică degetele nesigure până la rana adâncă din partea stângă a craniului. Simțea atât de multă durere și avea atât de multe zgârieturi, încât nu observase nimic

aparte, însă acum, că-i spusese ea, capul îi zvâcnea ca naiba.

–Un ceai ar fi... bine-venit.

–Mă întorc în câteva minute, promise ea și ieși pe ușă.

După ce plecă ea, rămase cu privirea în tavan. Avea o *soție*. Ura că nu-și mai amintea deloc figura aceea fermecătoare a femeii care-i salvase viața, și nici despre viața lor de oameni căsătoriți. Era simplu să-și imagineze cum o săruta și chiar mult mai mult de-atât. Însă nu avea nici măcar o amintire. I se părea al naibii de nedrept.

În timpul cât rămase singur, încercă să-și răscolească memoria și să nu răvășească cearșafurile cu degetele lui nervoase. Recunoscu obiectele din jurul său. Pat, pătură, foc. Nuanța de roz a cerului de-afară. Era...răsăritul. În mod ciudat, un al doilea șir de cuvinte îl puse în umbră pe primul. *Palang. Kambal. Aag.* Era destul de sigur că acele cuvinte aveau același sens ca cele englezești care îi veniseră în minte, așa că, probabil, cunoștea o limbă străină, cu toate că nu avea idee ce limbă era.

Însă nu avea amintiri personale. Din nou se lupta cu spaima crescândă. Sentimentul urla în el, acea conștientizare vulnerabilă că era atât de singur și de neajutorat, încât nu știa nici măcar ce anume îl amenința.

În mod ciudat, în adâncul sufletului său avea senzația că nu era prima dată când fusese luat de lângă el însuși. Poate că de aceea era atât de înspăimântat. Însă nu-și putea aminti nimic despre cealaltă experiență, indiferent care ar fi fost aceea.

Supraviețuise pierderii anterioare. De data asta, avea o soție care-i spunea că era în siguranță. Și care va avea grijă de el până când va fi suficient de puternic să aibă el grijă de ea.

Pentru moment, își amintea doar lucrul cel mai important dintre toate: acela că el era bărbat, iar Mariah Clarke era femeie.

Mariah se îndreptă cu zgomot spre bucătărie, simțindu-și obrajii în flăcări. De ce naiba îi ieșise pe gură o afirmație atât de deplasată? Să-i spună bietului om că era nevasta lui! Cuvintele pur și simplu se rostiseră singure, aproape ca și când bunica Rose ar fi fost cea care vorbise pentru ea.

Însă el păruse atât de distrus că nu-și mai amintea nimic! Era înspăimântat! Când se gândi la propria-i spaimă de a fi singură pe lume, îl înțelegea. Era destul de rău să fie singură, fără rude și cu puțini prieteni, însă măcar știa cine era. Dar să-și piardă propria identitate... Acest gând o făcu să se-nfioare.

Îi trecu prin minte o idee bizară. Efectuase ritualul dorințelor ca să ceară ajutor. În mai puțin de o oră, îi fusese trimis acest bărbat ciudat, ca un dar al mării. Chiar auzise vocea bunicii ei zorind-o să alerge către țărm. Și ar fi putut să jure că bunica Rose fusese cea care spusese că era soția lui.

Inițial, Mariah îi spusese lui George Burke că avea un soț ca să-l descurajeze. Oare acel marinar – un străin a cărui soție putea pretinde că este – era răspunsul la dorința ei? Oare era îndrumată de bunica Rose sau pur și simplu era nebună?

Alter-egoul ei, Sarah, era cât se poate de clară în privința asta: era nebună. Însă ea nu se simțea nebună. Bunica Rose nu fusese nici vrăjitoare, nici clarvăzătoare, însă fusese foarte perspicace și credea în intuiție. Dacă ceva mergea greșit, atunci probabil că într-adevăr *era* greșit, chiar dacă motivele erau atât de subtile, încât era dificil să fie identificate. Mariah avusese un presentiment în legătură cu plecarea tatălui ei la Londra și avusese dreptate. În fiecare zi citea scrisoarea avocatului londonez, sperând ca acele cuvinte să se schimbe, însă rămâneau aceleași.

La fel de adevărat era și faptul că, dacă simțea că ceva era bine, atunci așa era, dacă avea suficientă luciditate.

Intuiția o condusese la marinar și tot intuiția îi spunea că era înțelept să profite de oportunitatea de a se alege cu un așa-zis soț, doar ca să-l îndepărteze pe George Burke o dată pentru totdeauna. Simțea că era bine să-i ofere marinarului asigurarea că nu era singur pe lume. Văzuse pe chipul lui că vorbele ei îi îndepărtaseră o mare parte din teamă.

Pentru binele lui, cel mai de dorit era să-și amintească adevărata sa viață. Însă ea se duse cu gândul la un meșter din satul bunicii sale, care căzuse de pe un acoperiș de stuf, își spărsese capul și niciodată nu-și mai amintise ce se întâmplase înainte de acea zi. Continuase să trăiască o viață destul normală și, curând, chiar își redeprinsese meșteșugul. Soția lui îi mărturisise bunicii Rose că erau unele lucruri pe care era bucuroasă că le uitase. Poate că și cu marinarul avea să fie la fel.

Dacă nu-și recăpăta memoria, poate că o să-i spună că nu erau căsătoriți, dar pentru moment, nu-l va lipsi de această alinare. Și dacă memoria îi revenea, îi va spune că-l mințise că era soția lui ca să nu se mai simtă singur sau obligat să renunțe la îngrijirile ei. Erau motive bune. De fapt, chiar nobile.

Odată conștiința împăcată, făcu un ibric de ceai, pe care-l îndulci cu mult zahăr. Supa de pui era și ea fierbinte, așa că turnă din ea într-o cană, apoi așeză totul pe o tavă. Când intră în camera lui, spuse veselă:

–Ia uite! Ce preferi întâi, ceaiul sau supa de pui?

–Ceai, te rog.

Avea maniere și știa să vorbească. Mariah își dădu seama că era bine educat și părea englez, în ciuda înfățișării lui de străin. Așeză două perne în spatele lui, apoi îi turnă jumătate de ceașcă de ceai dulce.

El luă o înghițitură cu lăcomie, apoi lăsă să-i scape un suspin de plăcere.

–Oare cum am trăit înainte ca ceaiul să fie descoperit?

Bău și restul, mai încet.

–Am suferit enorm. Îi umplu din nou ceașca. Ceaiul de mentă e bun, dar nu se compară cu acesta.

–Mariah, spuse el șovăind, ca și când ar fi vrut să audă cum suna acel nume pe buzele lui, eu cum mă numesc?

Ea se gândise deja la asta în bucătărie.

–Adam, spuse ea prompt.

Numele primului bărbat. I se părea potrivit pentru un bărbat născut din mare, fără vreo amintire din trecut.

–Adam Clarke, completă ea.

–Adam! Chipul i se lumină în semn de recunoaștere. Sigur.

–Îți aduci aminte că acesta e numele tău? întrebă ea surprinsă.

–Nu e chiar o amintire, spuse el încet. Însă pare numele potrivit.

–Îți amintești și altceva?

Dacă memoria îi revenea rapid, ea putea să renunțe la minciuna că erau căsătoriți. Dacă se întâmpla asta, o să-l roage să facă pe soțul suficient de mult cât s-o ajute să scape de Burke. Adam al ei părea un om de înțeles, așa că probabil va coopera, măcar din recunoștință.

El dădu din cap, întunecându-se la față.

–Nu, nimic. Chiar dacă simt că Adam e numele meu, Clarke mi se pare mai puțin familiar. Neutru. Își strânse buzele. Toți din jurul meu vor ști mai multe decât mine despre propria mea viață.

–De fapt, nu e așa. Am venit în Hartley doar de două luni, așa că cei de-aici nu te cunosc.

Era aproape gol sub pături, așa că ea încercă să nu observe ce umeri frumoși avea. Văzuse puțini umeri de bărbat în viața ei, iar privelișteа era remarcabil de atrăgătoare. Încercând să păstreze eticheta, continuă:

–Tatăl meu a câștigat conacul la cărți, așa că suntem străini în regiune.

–Pe tatăl tău l-ai trimis după ajutor?

Își mușcă buza.

–Aș fi vrut eu, însă a fost ucis în apropiere de Londra, acum câteva săptămâni.

–Îmi pare tare rău. Adam îi luă imediat mâna să i-o mângâie. Strânsoarea lui răcoroasă o alina. E înnebunitor să am sentimentul pierderii lui, dar nu-mi amintesc ce chip avea.

–Nu-l cunoșteai prea bine. Amintindu-și ce-i spusese lui Burke, adăugă: Suntem veri îndepărtați, amândoi purtam deja numele de Clarke.

–Așa că, după căsătorie, ai devenit Mariah Clarke Clarke, spuse el, schițând un zâmbet.

–Cel puțin, nu a fost nevoie să mă obișnuiesc să mă semnez cu numele nou.

Zâmbi și ea, fericită că el avea simțul umorului și că nu se lăsa doborât de împrejurări.

Privirea lui se pironi într-a ei, cu ochii verzi, rugători.

–Spune-mi mai multe despre mine.

Ea șovăi, gândindu-se cât de repede se complica situația.

–Cred că e mai bine să te las să-ți amintești singur. Sunt multe lucruri pe care nu le știu despre tine. Ne-am cunoscut cu puțină vreme înainte de a deveni soț și soție. Un timp uimitor de scurt chiar, mai puțin de o oră. Nu vreau să-ți bag în cap amintiri care să se dovedească apoi incorecte.

El o privi ca și când se pregătea să protesteze, apoi, cu greu, trase aer în piept.

–Da, cred că ai dreptate. Mintea mea e atât de goală, încât ar trebui să am grijă cu ce-o umplu. Încă o ținea de mână, iar degetul lui mare îi mângâia blând palma. Era o senzație prea plăcută.

Ea își trase mâna și-i oferi supa.

–Cât timp ai plutit?

–Mi s-a părut... o veșnicie. Îmi amintesc două nopți și două răsărituri. Poate mai mult. Mi se învălmășește totul în minte. Sorbi cu grijă din supă. Știam că apa rece

e mortală, așa că mi-am încetinit respirația și m-am retras într-un colț tăcut al minții ca să mă conserv.

–Ți-ai încetinit respirația și te-ai retras într-un colț al minții? întrebă ea, uimită.

El părea la fel de uimit ca ea.

–Adică asta nu e ceva firesc? Mie mi se părea foarte firesc.

–N-am auzit niciodată de-așa ceva, însă pare să fi funcționat.

În ciuda englezei lui impecabile, ea se întrebă din nou dacă nu cumva era străin. Să te retragi într-un colț al minții ca să supraviețuiești pericolelor părea... părea mai degrabă străin. Însă pentru el sigur funcționase, din moment ce reușise să supraviețuiască atât de mult.

–De ce mă aflam pe mare? întrebă el.

Din nou cu gândul la minciunile rapide pe care i le oferise lui George Burke, spuse:

–Ai fost plecat pe Continent și veneai acasă să mi te alături aici. Cel mai probabil, ai naufragiat când te apropiai de finalul călătoriei.

Se simți ușurată că au fost întrerupți înainte ca el să apuce să-i mai pună și alte întrebări. Julia Bancroft intră în cameră însoțită de Tom Hayes, grăjdarul, care o adusese la conac.

–Am venit cât am putut de repede, Mariah. El este bărbatul rănit?

Julia își lăsă săculețul cu medicamente și se apropie de pat. Orice urmă de energie din Adam dispăruse, iar acum arăta sfârșit.

–Doamnă Bancroft, vi-l prezint pe Adam Clarke, spuse Mariah.

–Îmi cer scuze că nu mă pot ridica să vă salut, doamnă Bancroft, răspunse Adam cu glas slab.

Julia zâmbi, aplecându-și capul cu păr negru deasupra lui.

–Nu e momentul pentru galanterii, domnule Clarke. Nu e cazul.

Când Mariah apropie lampa, Julia îi cercetă rana de la cap.

–E o gaură urâtă.

–Nu sunt rănit chiar atât de rău, doamnă, protestă Adam. Soția mea a avut grijă de mine.

Privirea Juliei se opri asupra lui Mariah. Aceasta dădu ușor din cap, dorind să oprească eventualele întrebări. Julia înțelese.

–Ai putea să găsești o pijama curată pentru domnul Clarke? întrebă ea. Cea mai călduroasă pe care-o ai.

Mariah dădu din cap și ieși. După ce aflase de moartea tatălui ei, intrase în camera lui, îi atinsese lucrurile și le absorbise mireasma, căci o făceau să se simtă în siguranță. Apoi ieșise plângând, fără să poată renunțe la ele. Acum era bucuroasă, pentru că hainele sale erau perfecte pentru Adam, care avea înălțime și constituție asemănătoare. Luă un halat gros de flanelă și un șal tocit, însă călduros, care avea să se dovedească util când Adam se va putea da jos din pat.

Când reveni în camera bolnavului, îl găsi pe Adam dormind, cu fața lividă de oboseală. Julia își ținea mâinile pe pieptul lui, cu privirea absentă și concentrată. Când intră Mariah, Julia redeveni atentă.

–Mă rugam, spuse ea simplu. M-am gândit că nu strică.

Mariah o aprobă, gândindu-se că omul mării avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi.

–Cum e?

–Destul de bine, ținând cont de câte s-au întâmplat. Du-te la bucătărie și mai fă ceai, iar eu și domnul Hayes o să-l îmbrăcăm pe pacient cu halatul, răspunse Julia. Vorbim acolo.

Mariah dădu aprobator din cap și coborî. Cerul se lumina, iar în curând doamna Beckett și servitoarea

de la bucătărie aveau să se trezească. Mariah căscă, mai puse cărbuni pe foc, apoi așeză ibricul deasupra flăcării. Luă o bucată de pâine și tăie câteva felii, să le prăjească. O așteptă pe Julia cu ceai, pâine prăjită și marmeladă. Mariah îi turnă ceai și o întrebă:

–Unde e Tom Hayes?

–S-a hotărât că o oră de somn e mai bună decât un mic dejun luat foarte devreme.

Julia întinse marmeladă pe o felie de pâine prăjită din care mușcă apoi cu poftă. După ce înghiți, sorbi din ceai și continuă:

–Nu-mi place să vorbesc despre pacienți prea aproape de ei, chiar dacă par adormiți. Pot să audă și să priceapă mai mult decât credem noi.

Mariah lăsă ceașca jos; inima-i bătea să-i spargă pieptul.

–Adam e în pericol?

–E tânăr și puternic, și o să-și revină, o liniști Julia. Însă eu nu sunt medic și nu am experiență când e vorba de răni grave la cap.

–Crezi că ar trebui să-l trimit la Carlisle, să-l vadă un medic sau un chirurg?

–Ai putea, însă, ca să fiu cinstită, nu știu dacă ei vor putea face mai mult decât mine. Rănile la cap sunt misterioase. Tot ce putem face e să așteptăm să vedem cum se vindecă.

Mariah era tentată s-o aprobe. Julia deja spălase rana și o unsese cu alifie. Probabil că un chirurg ar face același lucru și i-ar cere mai mulți bani.

–Presupun că te întrebi de ce nu am pomenit niciodată că am soț.

–Recunosc, sunt curioasă. Însă secretele sunt specialitatea mea. Zâmbi șiret, luând încă o felie de pâine prăjită. Și eu am destule.

Cu alte cuvinte, Julia nu va bârfi despre ciudatul bărbat și despre relația lui cu moștenitoarea Conacului Hartley.

Și totuși, Mariah simți o nevoie copleșitoare să-și descarce sufletul.

–Pot să-ți spun toată povestea?

După ce Julia consimți, Mariah descrise pe scurt presiunea la care o supusese George Burke, minciuna ei spontană că e căsătorită și sosirea bine-venită a omului de pe mare.

–Sper să-și recapete repede memoria. Iar când o va face, sper că mă va ajuta să scap o dată pentru totdeauna de Burke.

–Însă e posibil să nu-și recapete memoria niciodată, și deja e foarte atașat de tine, remarcă Julia. Faptul că el crede că ești soția lui e sprijinul pe care-l are într-un moment atât de înfricoșător. Ce vei face dacă nu-și amintește de vechea lui viață și va dori să-și ceară drepturile de soț? Bărbații, în general, își doresc asta.

Drepturi maritale. Brusc, pâinea prăjită avu gust de cenușă.

–Nu... nu m-am gândit atât de departe. Își imagină ochii aceia verzi aproape de-ai ei, acel trup cu mușchi bine conturați îmbrățișând-o strâns, și se înfioră. Însă nu de repulsie. Dacă suntem atrași unul de celălalt, o să-l duc la Gretna Green, să oficializăm legătura. Din ce-am văzut la omul mării, îl prefer lui George Burke!

–Un om complet străin, cu o familie și un trecut necunoscute? Julia își încruntă sprâncenele. Un bărbat care ar putea avea nevastă și copii în altă parte?

Mariah aproape că se înecă sorbind din ceai.

–Nu m-am gândit la asta! Cât de cumplit trebuie să fie pentru ei să-l creadă mort!

–Nu știm dacă are o familie, nu știm nici dacă nu are. Însă cred că, într-un loc anume, sunt oameni care-l plâng. Rar se întâmplă ca un bărbat să dispară fără să îngrijoreze pe nimeni. Julia zâmbi încurajator. Există șansa ca această situație să se rezolve de la sine într-o zi, două, dacă Adam al tău își revine din șocul provocat de răni și de înecul

de care a scăpat ca prin urechile acului. Nu cred că ar fi fost în stare să vorbească atât de coerent dacă rănile de pe creier ar fi fost atât de grave, încât să-i șteargă pentru totdeauna trecutul din memorie.

–E logic ce spui, zise Mariah ușurată. Atunci o să aștept să-și revină. Iar dacă nu-și revine, îi voi spune adevărul.

–Să nu faci asta prea curând. Julia își duse mâna la gură, să-și acopere căscatul. Afară, păsărelele ciripeau un refren matinal, începându-și ziua. Cred că-și va reveni, însă rănile de la cap sunt riscante, iar el e foarte slăbit. Ar fi un șoc cumplit să afle că nu are nici nume, nici soție și că a naufragiat într-o lume străină.

Neliniștită, Mariah își dădu seama că avea dreptate. Pe negândite, îi aruncase străinului o ancoră. Nu putea să-l elibereze dintr-odată.

capitolul 5

–Domnul Burke este aici, dorește să vă vadă.

Mariah ridică privirea din registrele contabile. Salvarea bărbatului de pe mare însemnase o noapte fără somn, iar oboseala o făcea să-și dorească să mintă că nu era acasă. Însă, în același timp, își dorea să scape pentru totdeauna de George Burke, iar acum se ivise ocazia.

–E în salon?

Servitoarea făcu semn că da.

–Să aduc răcoritoare?

–Nu e cazul. Domnul Burke nu va sta prea mult timp.

Mariah se ridică de la birou, știind că nu arăta deloc bine după o noapte atât de lungă. Cu atât mai simplu îi va fi să-l alunge pe Burke.

Coborî la parter pe scările din spate, ieșind în pasajul îngust care despărțea salonul din fața casei de camera lui Adam din spate. În ultima oră, nu se dusese să vadă ce face, așa că privi înăuntru. Dormea liniștit, iar chipul său începuse să capete culoare. Se răsuci puțin când ea deschise ușa, însă nu se trezi. Julia spusese să-l lase să doarmă, căci odihna era cel mai bun medicament după asemenea chinuri.

Liniștită, Mariah se întoarse și deschise ușa de vizavi, care ducea în spatele salonului. Intră și-l găsi pe Burke privind pe fereastră. Era îmbrăcat cu eleganța lui obișnuită, de dandy. Un bărbat frumos. Păcat că nu știa să se facă plăcut.

O clipă, simți milă pentru el. Faptul că Burke pierduse prostește moșia la cărți nu-i diminua acestuia durerea pierderii. Ba dimpotrivă.

Însă mila îi dispăru imediat când el se întoarse către ea și-i aruncă un zâmbet lasciv, în timp ce-o studia cu o insistență jignitoare. Mariah se încruntă. Era obișnuită să fie admirată de bărbați, dar cei politicoși măcar începeau prin a-i privi chipul.

–Mariah. Zâmbetul său trăda o intimitate mai mare decât exista de fapt între ei. Arătați încântător astăzi.

Judecând după cearcănele pe care le avea sub ochi, presupuse că era ori chior, ori mincinos.

–Mă flatați. Arăt ca o femeie care are nevoie de un somn bun.

Era cât pe ce să-i explice că sosirea „soțului" ei o ținuse trează până târziu, când Burke spuse pe un ton plin de grijă:

–Duceți o greutate mult prea mare pentru o femeie. Vă admir spiritul și hotărârea cu care încercați să conduceți moșia, însă aveți nevoie de un bărbat care să aibă grijă de toate aceste afaceri.

–Nu e așa, i-o întoarse ea. Sunt foarte capabilă să am grijă de Hartley. Iar dacă am nevoie de ajutor, îl am pe soțul meu.

El zâmbi cu milă.

–Nu credeți că a venit vremea să renunțați la prefăcătoria asta? Știu că ați inventat un soț ca să mă țineți la distanță, pentru că am fost suficient de nesocotit încât să vă cer mâna când încă erați șocată de vestea morții tatălui dumneavoastră. Însă e timpul să fim sinceri unul cu celălalt.

Făcu un pas în față și-i luă mâna; chipul său frumos părea sincer.

–Căsătorește-te cu mine, Mariah. Putem merge la Gretna Green și, într-o zi, suntem soț și soție. Vocea lui devenise mângâietoare. Mi-ar plăcea să te duc la Londra înainte să se încheie sezonul. Meriți un sezon la Londra și cum ai putea să te bucuri mai bine de plăcerile orașului decât cu un soț devotat care să-ți stea alături?

Îi venea să râdă. Sau să arunce cu ceva în el.

–Mă îndoiesc că știți cum să fiți un soț devotat! Chiar dacă știți, soțul meu s-a întors noaptea trecută. Încercă în zadar să-și retragă mâna din strânsoarea lui. Și *nu* v-am dat voie să-mi spuneți pe numele mic. Sunt doamna Clarke.

După o clipă în care rămăsese împietrit, râse tare.

–Chiar că ești insistentă cu asta! Și unde anume e soțul ăsta al tău? Aș fi încântat să-l cunosc.

Exasperată de aroganța lui, ea reuși să-și retragă mâna.

–Nu-l puteți vedea acum. Nu se simte bine și se odihnește după o călătorie grea.

–Iar eu sunt șeicul Arabiei. Expresia lui se schimbă, iar ea zări pe chipul său singurul sentiment sincer pe care-l arătase în acea zi: dorință. Te ador, Mariah. De dragul tău, cred că aș putea chiar să mă transform într-un soț devotat.

Înainte ca ea să apuce să protesteze, el o trase în brațele lui și își lipi gura de-a ei. Avea gust de coniac. La prima oră a dimineții! Nu era de mirare că se purta atât de urât. Ea întoarse capul într-o parte și strigă:

–Dă-mi drumul!

El îi ignoră protestele.

–Ești și frumoasă, și crudă, spuse el cu o voce răgușită. Suntem făcuți să fim împreună, Mariah! O sărută din nou cu forța.

Ea încercă să scape, însă nu reuși decât să se dezechilibreze – și pe ea, și pe el. Se rostogoliră pe măsuța bunicii lui, care căzu cu o bufnitură, însă el nu-și slăbi strânsoarea.

Mariah mai fusese sărutată de domni îndrăgostiți și cam șireți, însă nu-i fusese niciodată teamă, căci tatăl ei îi fusese mereu aproape. Acum era singură și nu se putea măsura cu puterea lui Burke. În casă nu existau servitori

bărbați, doar o menajeră și două servitoare, care, cu siguranță, nu erau pe-aproape.

Furioasă că se simțea neajutorată, îl lovi în gleznă, însă papucul ei moale nu-l făcu nici măcar să clipească. Cum degetele de la picioare o dureau, își ridică piciorul să-și ducă mâna la ele.

Însă înainte să apuce să facă asta, Burke îi dădu drumul atât de brusc, încât aproape căzu. Nu, nu-i dăduse el drumul; fusese luat de acolo... de Adam.

În picioarele goale, cu capul bandajat și înfășurat în șalul tocit al tatălui ei, marinarul se aplecă deasupra ei. În timp ce-l privea împietrită, el îl răsuci și-l azvârli pe Burke în cameră. Agresorul ei se izbi de-o canapea și căzu pe podea, nevenindu-i să creadă.

Adam o prinse de cot și o ajută să se ridice, cu ochii plini de grijă.

–Ești bine?

Ea dădu din cap tremurând.

–Destul de bine.

–Biata de tine, draga mea. O cuprinse de umeri cu brațul stâng, apoi se întoarse către agresor. Chiar dacă nu era la fel de înalt ca Burke, Adam inspira o autoritate care-l putea face și pe un bărbat de două ori mai mare decât el să se sperie. Să nu te mai atingi vreodată de soția mea, spuse el pe un ton ferm. Ai înțeles?

–Eu... nu credeam că Mariah chiar este măritată, bâigui Burke.

–Nu folosi numele mic al soției mele, continuă Adam cu răceală, strângându-și brațul în jurul umerilor ei. Pentru tine e *doamna Clarke* și-i datorezi scuze. Nu numai că ai agresat-o, dar i-ai și insultat cinstea, refuzând să crezi adevărul.

Mariah se înfioră. Adevărul era că Burke îi citise perfect minciunile. Dar asta nu-i dădea dreptul să sară pe ea!

Burke se chinui să se ridice, însă nu mai era același dandy încrezător.

–Am... am crezut că totul e un fel de joc. Toți cei din Hartley cred că e singură. Prima dată când mi-a vorbit despre un soț părea că ideea îi venise din senin. Eram sigur că, după ce se obișnuiește cu ideea morții tatălui ei, o să-și dea seama de avantajele căsătoriei cu mine și-mi va accepta propunerea.

–Își vrea proprietatea înapoi, explică Mariah. George Burke e fostul proprietar, care și-a pierdut moșia la cărți în favoarea tatălui meu. Dumnezeu s-o aibă în pază pe femeia suficient de inconștientă cât să-și lase viitorul în mâinile lui! Trase aer în piept. Însă nu cred că azi a vrut să-mi facă vreun rău. A fost doar... impulsiv și luat de val.

Burke se încruntă, cu o expresie în care se amestecau furia și rușinea.

–Îmi cer scuze pentru comportamentul meu, doamnă Clarke. Admirația și speranțele mele m-au făcut să înțeleg greșit situația. Își scoase pălăria. Astăzi voi părăsi Hartley. Pentru mine, nu mai e nimic aici.

Nu pomeni nimic de judecată. Poate că aceea fusese de la bun început o amenințare și atât, alungată acum de prezența unui soț în carne și oase, gata să o apere pe Mariah și drepturile ei. Sperând că certurile vor înceta, Mariah spuse încet:

–Vă doresc numai bine, domnule Burke.

El îi mulțumi dând ușor din cap, apoi plecă. Ea răsuflă ușurată.

–Îmi pare rău pentru el, însă n-o să-i simt lipsa. Ridică privirea către Adam, care părea sfârșit acum, când criza trecuse. Ai auzit cum ne certam?

–Vocile ridicate și mobila trântită reușesc întotdeauna să atragă atenția.

Pentru că începuse să-și lase toată greutatea pe umărul ei, îl duse pe canapea.

–Stai jos. Mă mir că ai reușit să vii până aici, darămite să mă și salvezi de George Burke.

Adam îi zâmbi cu un aer de intimitate dulce, care-i tăie răsuflarea.

–Nu puteam să-l las pe individul acela să-mi rănească soția.

–Sunt fericită că ai venit să vezi ce se petrece. Îi era rușine de tremurul din voce. Cum ai reușit să arunci un bărbat atât de masiv ca Burke în cealaltă parte a camerei?

Adam se încruntă.

–Pur și simplu... am știut. Există mai multe feluri în care poți folosi greutatea și înălțimea cuiva împotriva lui. Însă nu m-am gândit la asta. V-am văzut și am acționat din instinct.

Deci, oricare i-ar fi fost trecutul, știa să se bată. Asta se potrivea cu mâinile sale de muncitor, însă nu și cu felul foarte educat în care vorbea. Era o adevărată enigmă. Iar el credea povestea privind căsătoria lor. Faptul că-i apărase cinstea în fața lui Burke o făcea să se simtă o ticăloasă.

–Te ajut să te întorci în cameră când o să poți sta din nou pe picioarele tale. Îți revii minunat, însă Juliei n-o să-i placă dacă te las să te extenuezi.

–Aș vrea să stau jos un pic. O trase lângă el pe canapea și-i înconjură umerii cu brațul. Mi-a fost dor de tine.

Cu toate că știa că nu era deloc înțelept, se sprijini de el, recunoscătoare pentru puterea și pentru protecția lui.

–Îți amintești când erai cu mine? întrebă ea cu prudență.

–Din păcate, nu. Își sprijini obrazul de creștetul ei. Însă mi se pare atât de firesc să te țin în brațe, încât știu că trebuie să-mi fi fost dor de tine.

Minciuna ei devenea mai periculoasă cu fiecare clipă, însă nu se îndura să se desprindă de el. Și ea se simțea minunat să fie aproape de el.

–Bănuiesc că te simți mai bine.

–Capul încă mă doare, iar acum sunt atât de slăbit, încât n-aș putea ridica nici măcar o pisică, însă mă simt

mult mai bine decât atunci când stăteam agățat de o epavă pe mare. Mâna lui caldă îi mângâie brațul. Știu că nu e potrivit să vorbim despre trecutul meu, așa că spune-mi despre tatăl tău. Cum de-a reușit să câștige conacul nesuferitului domn Burke?

–Ne-a susținut financiar participând la petreceri. Era un musafir fermecător, un sportiv foarte bun, nu deranja niciodată. Știa să joace cărți suficient de bine cât să ducem o viață decentă, explică ea. Domnul Burke *nu* e un bun jucător de cărți.

–Tatăl tău era din zonă? Adam se opri. De fapt, unde anume ne aflăm?

–În Cumberland. Nord-vestul extrem al Angliei, la sud de Scoția. Știi unde e?

El se încruntă, iar cu degetul arătător începu să traseze o formă pe materialul șalului, acolo unde îi acoperea genunchiul. Mariah își dădu seama că era conturul Marii Britanii.

–Cumberland e aici, nu-i așa? Atinse un punct pe coasta de nord-vest.

–Exact. Deci îți amintești de Marea Britanie. Îl privi. Știi dacă ești britanic?

El se încruntă din nou.

–În mintea mea aud și da, și nu în același timp.

–E un amestec interesant de lucruri pe care le știi și pe care nu le știi, spuse ea gânditoare. Cu siguranță, în curând îți vei aminti totul.

Și cu cât mai repede, cu atât mai bine. Își dădu brusc seama că, de vreme ce Burke părăsea Hartley, îi putea spune lui „Adam" adevărul – că erau străini, nu soți.

Însă nu-i putea face asta acum. Nu când o privea ca și când ar fi fost centrul universului său. Nu putea să-i spună că era singur, că nu avea nici nume, nici prieteni, nici familie. Datorită lui scăpase de Burke. Acum, și ea trebuia să-l ajute pe el, atâta vreme cât era vulnerabil.

—Spune-mi mai multe despre tine, continuă el. Unde te-ai născut? De unde e familia ta? Acum, când tatăl tău e mort, mai ai rude apropiate?

Ea zâmbi cu tristețe.

—Nu știu cu mult mai multe decât tine despre familia mea. Eu și tatăl meu eram foarte apropiați. Îl cunoșteam mai bine decât pe oricine. Însă nu-mi vorbea niciodată despre trecutul lui. Nu știu unde s-a născut, ce familie avea, cum s-a întâlnit cu mama sau cum a murit mama mea.

—Deci ai avut parte de doi bărbați misterioși în viața ta. Gura lui Adam se strâmbă. De ce nu ți-a vorbit tatăl tău despre trecutul său?

—Cred că s-a născut într-o familie nobilă și a fost alungat pentru comportament necorespunzător, spuse ea cu blândețe. Abia împlinise douăzeci de ani când m-am născut eu, iar pe mama a pierdut-o când aveam doi ani. Nu-mi amintesc nimic despre ea. După aceea, am locuit cu bunica mea în Shropshire. Tatăl meu venea în vizită de mai multe ori pe an. Aveam cele mai încântătoare sărbători de Crăciun. Apoi pleca la vânătoare. Oftă, amintindu-și cât de greu îi era să-și ia rămas-bun de câte ori el pleca.

—Familia lui era din Shropshire?

—Cu toate că bunica Rose locuia acolo, n-am auzit să fi fost înrudiți cu cineva din vecinătate. Nu dorise să spună mai multe despre bunica ei, însă se răzgândise. Faptul că-i spusese lui Adam o mare minciună o făcuse să fie convinsă că, în rest, era esențial să-i spună doar adevărul. Bunica Rose era pe jumătate țigancă. De fapt, era străbunica mea. Moașa și vraciul satului.

Mariah se uită să vadă dacă Adam rămăsese șocat să audă că avea sânge de țigancă, însă chipul lui trăda doar interes.

—Îmi dau seama din tonul tău cât de specială a fost pentru tine. De la ea ai moștenit ochii aceștia căprui?

Mariah dădu afirmativ din cap.

–Spunea că sângele de țigancă le făcea irezistibile pe femeile din familia noastră. Cred că în mine sângele s-a subțiat, însă bunica Rose a fost frumoasă până în ziua în care a murit, iar fiica ei a fost suficient de frumoasă, cât să-i cucerească inima unui gentleman.

–Sângele nu s-a subțiat în tine, spuse Adam apăsat.

Privirea lui era atât de caldă, încât Mariah roși și se uită în altă parte.

–Aveam optsprezece ani când a murit bunica Rose, apoi am călătorit cu tatăl meu. Buzele i se subțiară. Burke l-a acuzat că a trișat ca să câștige Hartley, însă e o minciună. Papá nu a înșelat niciodată pe nimeni. Nu avea nevoie. Burke m-a amenințat că o să mă dea în judecată ca să-și recâștige proprietatea, acuzându-mă de înșelătorie. Iar dacă îl luam de soț, renunța la tribunal.

–E revoltător că i-a vorbit așa unei femei căsătorite! Trebuia să-l mai lovesc o dată de perete, înainte de a pleca.

–Nu erai aici și nu am discutat cu nimeni situația mea. Râse ușor. Se pare că e ceva obișnuit în familia mea să nu vorbim despre trecut, așa că pot să înțeleg de ce nu m-a crezut. Însă înnebunesc când mă gândesc că a crezut că am nevoie de un bărbat ca să conduc Conacul Hartley. Chiar dacă nu știu prea multe despre agricultură, pot să învăț, iar cu registrele de contabilitate mă descurc mult mai bine decât ar face-o George Burke vreodată.

–Când o să mă mai înzdrăvenesc, o să preiau eu ferma, spuse Adam.

Ea îl privi, uimită de dorința lui atât de naturală de a prelua gestionarea moșiei *ei*. Însă el credea că e soțul ei, iar după legea engleză, proprietatea nevestei aparținea și soțului. Alt punct slab în minciuna privind căsătoria lor.

–Cred că am ceva experiență la ferme, spuse Adam, înțelegându-i greșit mirarea, însă nu-mi amintesc detalii. Se încruntă. Doar simt că e ceva ce înțeleg.

–Și mai multe mistere. Își reveni imediat. Sper să-ți amintești totul curând, însă dacă nu, o să-ți arăt conacul și îți voi pune la-ncercare puterea de înțelegere.

El se ridică, clătinându-se de la efort.

–Dacă mă ajuți, cred că mă pot întoarce în dormitor. Promit să mă întorc dacă mai pică vreun necioplit pe-aici.

Ea râse și-și trecu un braț pe după mijlocul lui, să-l sprijine. Îi plăcea să-l atingă, îi plăcea felul în care brațul lui se potrivea atât de bine pe umerii ei. Se întoarseră în camera lui, iar ea îl ajută să-și scoată șalul și să se urce în pat. Când trase cuverturile deasupra lui, murmură:

–Aș putea să te conving să te întinzi lângă mine? Doar până adorm.

Propunerea lui era, în egală măsură, șocantă și atrăgătoare – și n-ar fi fost deloc șocantă dacă ar fi fost căsătoriți cu adevărat. Factorul decisiv fu oboseala ei.

–E o idee minunată. Se întinse cu grijă peste cuverturi, în dreapta lui, ca să nu-l rănească la cap dacă se întorcea spre ea. Se gândi să verifice mai târziu dacă bandajul trebuia schimbat.

Deocamdată, ea se odihnea. Cu toate că stătea pe cuverturi, iar el sub ele, tot simțea că era delicios de păcătos să se cuibărească lângă el. Chiar putea ajunge să-i placă...

În ciuda oboselii, Adam era perfect treaz. Dormise destul, acum prefera să savureze senzația de a-și ține soția în brațe. Ea adormise imediat, cu capul pe umărul lui, obosită după o noapte atât de lungă și după întrevederea neplăcută cu neghiobul de Burke. Slavă cerului că Adam reușise să-și adune puterea ca s-o protejeze.

Părul ei blond strălucitor era prins sobru la spate, însă firele care-i ieșiseră din coc erau netede ca mătasea la atingere. Amintirea chipului ei lucind în lumina lămpii, când el deschisese ochii cu o noapte în urmă, îl făcea

să-și dorească să fie suficient de puternic pentru un soț cum se cuvine.

Ar fi fost mare păcat să nu-și recapete memoria. Și-ar fi dorit să-și amintească toate detaliile întâlnirii lor. Primul lor sărut. Noaptea nunții.

Își dorea să-și amintească până și durerea pe care o simțise când plecase de lângă ea. Și totuși, unde fusese și de ce plecase?

Oftă ușor. Toate la timpul lor. Se aplecă și o sărută pe creștet. Dacă va fi ca memoria să nu-i mai revină niciodată, atunci își vor crea noi amintiri.

capitolul 6

Glasgow

Randall privea pe geamul poștalionului, în timp ce treceau prin orașul aglomerat și plin de viață.

–Nu știam că Glasgow e atât de mare.

–Nu e la fel de mare ca Londra, însă aici se află printre cei mai mari negustori și meșteșugari din Marea Britanie, spuse Kirkland. Și e mai agitat decât un stup de albine înfometate.

–Accentul tău tinde spre cel scoțian, spuse Masterson plin de interes.

–E firesc, spuse Kirkland, cu o grosolănie intenționată. Însă dacă ți se pare acum că am accent scoțian, așteaptă să auzi limba din Glasgow. Nici n-o să-ți dai seama că e engleză.

Randall zâmbi ușor, amuzat de joaca prietenilor săi. În general, drumul de la Londra fusese unul liniștit. Închiriaseră o diligență și porniseră spre Scoția în cea mai mare viteză. Cu toate că această călătorie în trăsură, cu puține opriri, fusese un adevărat iad pentru piciorul lui rănit, se deplasaseră rapid. Însă, dacă n-ar fi fost rana, acum s-ar fi întors în Peninsulă și ar fi aflat de moartea lui Ashton abia după mai multe săptămâni.

Pierduse mulți prieteni în campanie, atât pe câmpul de luptă, cât și din pricina febrei nemiloase, care-l trimisese și pe Will Masterson acasă, la recuperare. Însă prietenii din Anglia trebuiau să fie în siguranță. Nu să fie făcuți bucăți de un nenorocit de vas cu aburi.

Când traversară râul Clyde, pe un pod mare și aglomerat, se gândi cât de bine era că ajunseseră, în sfârșit, aici ca să poată *face* ceva.

–Știți unde e șantierul de corăbii al lui Ashton?

–Undeva prin Portul Glasgow, la vest de orașul propriu-zis, răspunse Kirkland. N-o să fie greu să-l găsim. În Glasgow sunt mulți ingineri, iar proiectele precum cel al lui Ashton – discutate la toate tavernele și cafenelele din oraș.

–Pari să cunoști foarte bine orașul, remarcă Masterson.

Kirkland ridică din umeri.

–Am petrecut mult timp aici, în copilărie. Patima mea nefericită pentru relațiile mele mercantile m-a ajutat să fiu adus la Academia Westerfield. Iar pentru asta, voi fi etern recunoscător.

–Mi-ar plăcea să aflu cum am ajuns toți pe mâinile lui Lady Agnes, chicoti Masterson.

–Sunt o mulțime de feluri în care un băiat se poate abate de la standardele civilizației, spuse Randall sec. Și le-am cam descoperit pe toate. Cât mai avem până în Portul Glasgow?

–Cel puțin o oră. Kirkland îl studie cu atenție pe Randall. O să ajungem în jurul cinei. Sugerez să închiriem camere la un han și să ne odihnim peste noapte, apoi să începem să căutăm informații despre Ashton și despre *Enterprise*.

Randall încuviință din cap. Mintea lui nerăbdătoare și-ar fi dorit să înceapă imediat cercetările, însă trupul său chinuit simțea nevoia de odihnă. Nu avea să fie un timp pierdut. La cum îl știa pe Kirkland – un maestru când era vorba de adunat informații –, până dimineață vor ști deja de unde să-și înceapă căutările.

Bănuiala lui Randall se dovedi întemeiată. În dimineața următoare, când își întâlni prietenii la micul dejun în barul de la Crown and Sail, Kirkland avea deja adresa inginerului-șef de pe *Enterprise*. Archibald Mactavish locuia într-o casă frumoasă, pe o străduță liniștită, aproape de faleza aglomerată. Tinerii fură primiți de o servitoare micuță și sfioasă, care le luă cărțile de vizită, apoi dispăru să-și anunțe stăpâna că era chemată de trei domni.

Doamna Mactavish era o tânără care arăta obosită, ținea în brațe un prunc și nu era deloc încântată să știe că în salonul ei se află trei domni uriași.

–Nu am timp de vizite, spuse ea direct. Îl căutați pe soțul meu?

–Dacă se poate, spuse Kirkland, cu un accent scoțian pronunțat. Suntem prietenii ducelui de Ashton și am vrea să aflăm mai multe despre accidentul în care și-a pierdut viața.

–Nu a fost vina lui Mactavish! spuse ea hotărât.

–Doamnă Mactavish, spuse Masterson cu tact, nu am venit să dăm vina pe cineva. Dorim doar să aflăm ce s-a întâmplat. Am fost colegi de școală cu Ashton, iar el ne este foarte drag. Am vrea să știm mai multe, dacă soțul dumneavoastră se simte în stare să vorbească.

–Bine, spuse ea cu șovăială. Să văd dacă dorește.

Părăsi camera, luându-și cu ea și copilul, și se întoarse singură după câteva minute.

–O să stea de vorbă cu dumneavoastră. Însă nu vreau să-l obosiți. A fost norocos că a supraviețuit.

Îi conduse la etaj, într-un dormitor cu vedere spre apele râului Clyde. Mactavish era un om slab, de vârstă mijlocie, roșcat, cu o colecție impresionantă de zgârieturi și de bandaje și cu o expresie plină de nefericire. Soția lui îl sprijini în capul oaselor pe perne, apoi se uită la cărțile lor de vizită.

–Musafirii tăi sunt Kirkland, Masterson și Randall. Nu știu sigur care e fiecare.

Kirkland luă din nou cuvântul.

–Eu sunt Kirkland. Făcu un pas în față, să-i întindă mâna, însă se opri. Brațul drept al lui Mactavish se transformase într-un ciot bandajat.

Bărbatul schiță un zâmbet amar; ridică ciotul.

–Nu prea a mai rămas mare inginer din mine acum. Ce doriți să știți?

–Cum și unde a murit Ashton, spuse Randall, înainte ca liniștea să devină prea stânjenitoare. Sperăm că, dacă aflăm locul în care s-a produs explozia, îi vom găsi trupul, să-l ducem acasă și să-l înmormântăm.

Expresia lui Mactavish se mai îndulci.

–Pentru asta sunt prietenii, dar s-ar putea ca marea să nu vă ajute prea mult. Ashton era un om bun. Nici nu ți-ai fi dat seama că e duce.

–O să i se simtă lipsa, spuse încet Masterson. Știți cumva ce anume a provocat explozia? Motoarele cu abur sunt brute înșelătoare, însă în scrisorile sale Ashton ne spunea că proiectul mergea bine.

–Da, mergea bine. Mactavish își strânse mâna stângă în pumn și lovi furios patul. Parcurseserăm o porțiune frumușică, până în estuarul râului Clyde. Motorul cânta ca o privighetoare.

–E destul de departe, răspunse Kirkland uimit.

–Da, este. Cu suficient combustibil am fi putut să navigăm până la Liverpool. Tocmai ne întorseserăm, când a explodat boilerul. A fost ca și cum ne-ar fi lovit un fulger.

–Oare nu cumva asta s-a și întâmplat? întrebă Masterson. Dacă era furtună...

Inginerul făcu semn că nu.

–Era un pic de ceață, însă nici urmă de furtună.

–Unde era Ashton când a sărit boilerul în aer? De data asta, Kirkland fu cel care puse întrebarea. Erați și dumneavoastră cu el?

–Eram sus, pe punte, încercând să-mi dau seama cât de departe ajunseserăm. Tocmai realizasem că ne apropiam de Insula Arran când a explodat boilerul. Am fost aruncat în apă. Mactavish se uită la ciotul urât. Nici măcar nu-mi amintesc cum mi-am zdrobit mâna. Din fericire pentru mine, Davy, cârmaciul, e un înotător excepțional. M-a prins și m-a dus pe țărmul Arranului, care se afla la mică distanță de noi.

–L-ați văzut pe Ashton în apă? întrebă Kirkland din nou.

–N-am văzut nici urmă de el, răspunse inginerul. Cel mai probabil se afla sub punte, în camera motoarelor. Stătea acolo aproape tot timpul. Își duse mâna la capul bandajat. Mintea mi-era răvășită și nu-mi aduc aminte să fi văzut pe nimeni altcineva decât pe Davy. Mai târziu, am fost surprins să aflu că alți marinari au ajuns și ei la țărm.

Randall se pregăti sufletește pentru cea mai dificilă întrebare.

–Ați auzit cumva ca vreun cadavru să fi fost aruncat pe țărm în zona aceea?

–Sunt atât de multe insule, că un trup putea ajunge într-o mie de locuri fără a putea fi găsit vreodată, spuse Mactavish. Însă sunt aproape sigur că trupul lui Ashton a fost prins în epava corabiei.

Părea foarte probabil.

–Câte victime au fost în total? întrebă Randall.

–Patru, cu Ashton. Un trup a fost adus pe țărm în apropiere de Troon, pe porțiunea de uscat de vizavi de Arran. Mactavish oftă. Din câte știu eu, ceilalți n-au fost găsiți încă.

Și, probabil, n-aveau să mai fie găsiți vreodată. Randall își aminti ce spusese inginerul mai devreme.

–Dacă *Enterprise* era aproape de țărm, există vreo posibilitate să recuperăm epava?

Mactavish deveni gânditor.

–Da, e posibil. Chiar m-ar interesa să aflu de ce a explodat motorul.

–Am avea nevoie de o corabie de salvare cu o macara puternică și de un echipaj cu experiență, spuse Masterson. Aveți idee cine ar fi potrivit pentru așa ceva?

–Trebuie să mergeți la Jamie Bogle, în Greenock. Are cel mai bun echipament de salvare din Scoția. În ochii lui Mactavish se aprinse o scânteie. Aș vrea să coordonez eu operațiunea.

–Asta se poate aranja. Kirkland îi aruncă o privire lui Mactavish. Dacă veți avea nevoie de o slujbă nouă, unchiul Dunlop are un șantier naval și caută ingineri cu experiență în corăbiile cu abur.

–Sunteți nepotul lui George Dunlop? Mactavish îl privea uimit, iar soția lui, care stătea tăcută deoparte, își ținu respirația.

Probabil că începuseră să-și facă griji, de vreme ce slujba lui Mactavish îl lăsase ciung. Inginerul privi ciotul unde fusese mâna lui dreaptă.

–Eu... nu mai pot lucra ca înainte.

–Mână de lucru pentru angajat se găsește. Pe unchiul meu îl interesează mintea și experiența persoanei respective. O să-l anunț că o să-l căutați. Kirkland băgă mâna în buzunar și scoase un carnețel. Acum, îmi spuneți numele celorlalți supraviețuitori și, dacă știți, unde am putea să-i găsim?

La plecare, doamna Mactavish devenise deja suficient de încântată de musafirii ei cât să le servească ceai și prăjituri. Când se întoarseră la trăsură, Randall întrebă:

– Unchiul tău Dunlop chiar caută ingineri cu experiență în motoare de nave cu abur?

– Dacă nu, o să caute, răspunse Kirkland. Angajând oameni buni, a devenit unul dintre cei mai buni constructori de corăbii din Marea Britanie. O să fie fericit să-l aibă.

Randall se așeză. Poate că încă erau departe de a-l găsi pe Ashton, însă, în acea zi, măcar îi făcuseră cuiva un bine.

capitolul 7

Era un băiețel care făcea năzdrăvănii cu alți băieți.

–Vedeți, așa trebuie aruncat cineva.

Făcu o demonstrație cu un băiat blond, folosind metodele pe care le învățase ca să-și arunce adversarul pe un pat.

Blondul întâi păru șocat, apoi fascinat.

–Arată-mi cum se face! strigă el.

–Și mie, și mie! îi ținură isonul și ceilalți băieți din încăpere. Fusese încântat să le arate, știind că abilitățile sale de luptător nu erau doar amuzante și utile, ci îi câștigau și respectul celorlalți.

O femeie înaltă și vânjoasă intră în cameră chiar când doi băieți zburau în aer din mâinile altor doi. Tăcere instantanee, nu se mai auzi decât sunetul celor două trupuri mici căzând pe saltele.

Ea văzuse întreaga scenă, iar el putea să jure că în privirea ei era și amuzament.

–Așadar, trebuie să vă pun să vă jucați cu mingea înainte să vă omorâți între voi din exces de energie. Dar va trebui să vă jucați cu băieții din sat, pentru că nu sunteți suficienți în școală pentru un joc de fotbal sau de crichet.

–O să fim mai buni decât ei, spuse un băiat brunet, cu ochi negri. Sângele va arăta asta, așa spune tatăl meu.

–Nu și pe terenul de sport, răspunse femeia, deloc impresionată. O să vă facă bine să fiți înfrânți de băieți care au mai puțină noblețe, dar mai multă abilitate. Privirea ei încruntată se opri, pe rând, asupra fiecăruia. E vremea să vă culcați, nu să rupeți mobila!

Toți făcură un semn solemn din cap, apoi, după ce femeia dispăru, începură să chicotească. Însă nu se mai aruncară. Băiatul cel vesel, cu umeri lați și păr castaniu, scoase o cutie

de biscuiți cu ghimbir pe care o împărțiră între ei în timp ce stăteau întinși pe pat, la palavre. Unii vorbeau mai mult decât alții.

Nu-și amintea nume sau despre ce vorbeau. Însă simțea afecțiunea dintre ei.

Prieteni. Avea prieteni.

Adam se trezi devreme, zâmbind la visul care încă îi stăruia în minte. Întinzându-se cu precauție, își dădu seama că zgârieturile și umflăturile nu i se vindecaseră încă, însă în general se simțea foarte bine. Își scotoci memoria, întrebându-se dacă acel vis fusese un fragment din trecutul său sau doar un vis inspirat de confruntarea cu George Burke.

Singurele lui amintiri reale rămâneau momentele din apă, plutind tot mai aproape de moarte. Nu-și amintea nimic de dinainte, însă știa tot ce se petrecuse după ce Mariah îl trăsese pe țărm.

Cea mai clară era spaima pe care o simțise când ea fusese agresată de acel pretendent. Încă nu era sigur de unde găsise atâta putere să-l arunce pe Burke în colțul celălalt al camerei. Dar știa că, dacă era nevoie, ar fi fost în stare să zdrobească și o ușă încuiată ca să ajungă la Mariah.

Cea mai vie amintire era pacea pe care o simțise când se odihnise alături de soția lui, după plecarea lui Burke. Ea plecase de lângă el după o oră sau două, mângâindu-i ușor părul. Poate-l și sărutase? Îi plăcea să creadă asta.

Dormise aproape o zi întreagă, trezindu-se doar din când în când, să mănânce, să bea apă și să folosească oala de noapte. Și-și mai amintea ca prin ceață de vizita doamnei Bancroft, care-i schimbase bandajul și spusese că recuperarea lui mergea bine.

Acum era complet treaz și nu se mai simțea ca un invalid. Se dădu jos din pat și se ridică în picioare. Se legănă o clipă, însă reuși să ajungă la lavoar fără probleme. Pe chipul său apăru o grimasă când se văzu

în oglinda mică ce atârna deasupra chiuvetei. Arăta ca un adevărat bandit. Bărbia îi era acoperită cu o barbă scurtă și întunecată, rănile vinețiile căpătaseră nuanțe neplăcute de verde și galben, iar bandajul din jurul capului era ușor într-o parte.

Își pipăi gânditor barba, întrebându-se în câte zile îi crescuse. Era imposibil de spus fără să știe cât de repede îi creșteau mustățile, însă constată că erau destul de mari. Se spălă pe față și căută în zadar o lamă de ras. Trebuia să-i ceară una lui Mariah.

Fără să-și dea seama, se așeză pe covorul tocit, cu picioarele sub el. Își așeză mâinile pe genunchi cu palmele în sus, închise ochii și trase adânc aer în piept. Respira deja mai rar, înainte de a-și da exact seama ce făcea.

Era cert că stătea periodic în acea poziție, însă era sigur că oamenii din jurul lui considerau ciudat acest lucru. Ce anume făcea?

Medita. Cuvântul îi veni brusc în minte. Cu ușurința pe care i-o dădea practica îndelungată, își îngheță gândurile și-și aduse conștientizarea în centrul existenței sale. În ciuda perdelelor întunecate care coborâseră peste trecutul său, era bine și în siguranță. Era suficient pentru moment.

Câteva minute de liniște îl ajutară să se concentreze și să se pregătească pentru ceea ce putea să vină. Bănui că obișnuia să mediteze în fiecare dimineață după ce se spăla. Apa cu care-și dăduse pe față îi amintise, probabil, de un obicei bine stabilit. Se ridică, întrebându-se ce alte obiceiuri îi vor mai reveni în minte.

În absența memoriei, intuiția era cel mai bun ghid al său. Deja existaseră momente când *simțea* că un anumit lucru îi era familiar. Era sigur că știa ceva despre agricultură. Ce altceva mai știa?

Cai. Era sigur că știa ceva și despre cai.

Gata să exploreze, cercetă șifonierul mic și găsi multe haine, tocite, însă purtabile. Nu erau ale lui, se gândi;

el ar fi ales culori și materiale diferite. Hainele erau bine croite, însă nu-l caracterizau. Probabil că Mariah adusese acolo hainele în timp ce el dormea.

Asta dacă nu cumva gusturile sale se schimbaseră odată cu pierderea memoriei. Un gând neliniștitor. Ar fi preferat să creadă că era același bărbat dintotdeauna, chiar dacă amintirile lui erau temporar indisponibile. Avea nevoie să creadă în ceva.

Credea că era un bărbat norocos de vreme ce-și luase o soție ca Mariah.

Încălzit de acest gând, se îmbrăcă în haine potrivite de la țară. Încă o dată, avu convingerea că acele veșminte nu erau ale lui. El era ceva mai înalt, mai suplu în talie, iar haina și cizmele luaseră forma altui trup. Însă, în general, arăta decent. Mult mai bine decât în zdrențele pe care le avea pe el când fusese salvat.

Își dădu seama că hainele erau ale socrului său. Încercă să și-l imagineze pe tatăl lui Mariah, însă în minte îi veni doar versiunea ei masculină, cu păr blond și cu ochi căprui și blânzi. Invenție, nu amintire. Nu-și amintea nimic de adevăratul Charles Clarke.

Curios să exploreze o casă pe care nu o mai văzuse niciodată, ieși din camera lui. Curând, toți aveau să fie în picioare, însă în drum spre ieșire, totul era tăcut. Conacul avea o vedere fermecătoare către Marea Irlandei, cu insulițe îndepărtate și poate și o peninsulă. Iar apusul trebuie să fie de neuitat.

Găsi o alee care ducea de la conac la țărm și se plimbă către o zonă de nisip și pietriș, în formă de semilună, îngustă. Acela trebuie să fi fost drumul pe care veniseră după ce Mariah îl scosese din mare. Acum, distanța i se părea mică. În noaptea aceea fusese fără sfârșit.

Inhală aerul sărat, lăsând valurile să-i treacă peste picioare. Era oare marinar, un om al mării? Nu era prea sigur. Cunoștea bine marea, îi plăcea să se afle lângă apă chiar și acum, după ce fusese cât pe ce să-și piardă viața

în acele adâncimi întunecate. Însă nu avea senzația că viața lui era concentrată în jurul mării, cum ar fi fost normal dacă ar fi fost căpitan de vas.

Atunci, de ce se gândise imediat că ar fi fost căpitan? Bănuia că era obișnuit să dea ordine.

Când urcă pe potecă înapoi spre casă, începuse să respire cu greutate, iar picioarele-i tremurau. Cu toate că mintea lui era activă, trupul nu-și revenise complet din acea încercare.

În loc să se întoarcă în casă, se îndreptă spre acareturi. Într-un padoc mic de lângă grajduri se aflau mai mulți cai. Unul dintre ei, un murg roșcat cu ochi strălucitori, veni imediat spre el, tropăind.

El zâmbi și grăbi pasul. Era sigur acum că se pricepea la cai.

În timp ce cobora să ia micul dejun, Mariah se opri la camera lui Adam să vadă ce mai face. Inima îi sări din loc când ciocăni la ușă și, intrând, găsi camera goală. Dacă plecase în timpul nopții și se rătăcise? Dacă fusese atras din nou de mare și-l înghițise fluxul?

Se dojeni însă imediat. Adam era destul de rațional când era treaz, așa că, cel mai probabil, se trezise devreme și considerase că se simțea suficient de bine cât să părăsească patul. Verifică șifonierul și văzu că unele haine de-ale tatălui ei lipseau.

Sperând că Adam nu ajunsese mai departe de bucătărie, merse acolo, dar o găsi doar pe doamna Beckett, care cocea turte de ovăz cu coacăze uscate. Mariah luă una, însă era atât de fierbinte, că-și arse degetele. O unse cu unt și spuse:

–Domnul Clarke s-a trezit și a ieșit. A venit cumva aici?

–Nu încă. Bucătăreasa o privi sever. N-ați spus niciodată că sunteți căsătorită.

—L-am văzut de atât de puține ori, încât nu m-am simțit prea căsătorită, spuse Mariah, cu conștiința încărcată. Era oribil felul în care o minciună atrăgea după ea o adevărată mocirlă de alte minciuni. Trebuie să ne cunoaștem din nou. Mușcă din turtă. Delicioasă!

Bănuia că doamna Beckett avea întrebări despre această căsătorie dezvăluită atât de brusc, însă bătrâna nu insistă.

—Ce-i place domnului Clarke să mănânce? Dacă și-a revenit, înseamnă că poate să mănânce o masă adevărată.

—Cel mai bine ar fi ceva ușor, răspunse Mariah, care n-avea nici cea mai vagă idee despre gusturile lui Adam. Poate o supă bogată și puțin pește la cină. Luă încă două turte. Mă duc să văd dacă e pe-afară.

—Dacă-l găsiți, o să fac o omletă bună cu verdeață pentru micul dejun.

—Și eu aș vrea așa ceva. Mariah o sărută pe bucătăreasă pe obraz și se îndreptă spre ușă. Doamnă Beckett, ești o comoară!

—Da, sunt, și nu cumva să uitați asta, chicoti bătrâna.

Afară, Mariah cercetă cu privirea panta care ducea spre mare, însă nu-l zări pe Adam. Se întoarse la grajduri cu turtele în mână. Știa din experiență că nu prea existau bărbați care să nu fie atrași de caii din apropiere, astfel că grajdurile păreau locul cel mai potrivit. Conacul Hartley avea caii săi de lucru și doi cai minunați de călărie, pe care tatăl ei îi câștigase la cărți.

Mușcă din nou dintr-o turtă, când tatăl ei apăru călare de după colțul grajdului.

Scoase un țipăt și își duse mâna la gură; turtele căzură în iarbă, iar ea aproape că leșină din pricina șocului.

Adam sări de pe cal și alergă spre ea, cu ochi plini de îngrijorare.

—Mariah, ce s-a-ntâmplat?

Adam. Nu era tatăl ei, ci Adam.

–Am... am crezut că ești tatăl meu, bâigui ea tremurând. Purtai hainele lui și călăreai calul lui, Grand Turk. O clipă, am fost sigură că el e.

În timp ce Grand Turk mânca din bucata ei de turtă căzută pe jos, Adam o cuprinse în brațe. Hainele păstraseră vag mirosul tatălui ei, însă îmbrățișarea era clar a lui Adam.

–Draga mea, spuse el blând. Ai avut câteva săptămâni îngrozitoare. Îmi pare rău că te-am speriat așa.

Ea se cuibări la pieptul lui, dureros de recunoscătoare pentru sprijinul oferit.

–Încă... încă nu pot să accept că tata nu mai e, explică ea. Dacă l-aș fi văzut mort, era altceva, însă doar să aud despre asta nu e același lucru.

În timp ce Adam îi mângâia părul, își dădu seama că era ceva neobișnuit în felul în care o ținea. Îmbrățișarea aceea nu era dorință și era mai mult decât confortul oferit de un prieten. Era cumva... intimitate? Adam se credea soțul ei și acționa cu o blândețe protectoare, considerând că avea dreptul s-o țină în brațe.

Pe cât de tulburător era acest gând, pe-atât de plăcută era atingerea lui. Se purta așa de natural în rolul său de soț, încât ea începu să se întrebe dacă nu cumva chiar avea o soție pe undeva. O soție disperată să afle ce se întâmplase cu el, așa cum Mariah era disperată să știe sigur ce se întâmplase cu tatăl ei.

Fără să dea glas acestor gânduri, se îndepărtă de el. Iar el luă celelalte turte înainte să le mănânce Turk pe toate.

Turtele erau calde încă, iar el îi oferi una.

–Cum ai aflat de moartea tatălui tău? Există cumva posibilitatea ca raportul să fi fost greșit?

–Am auzit vestea de la George Burke. Văzând expresia de pe chipul lui Adam, zâmbi sec. Într-adevăr, nu e o sursă de încredere, însă avea inelul pe care-l purta tot timpul tatăl meu. Asta m-a convins.

–Nu m-ar mira să-l fi furat dacă s-au întâlnit, spuse Adam și mușcă din turtă.

–Probabil că e în stare de-așa ceva, însă curând după aceea am primit o scrisoare de la avocatul nostru din Londra, în care mi se confirma moartea tatei. Mușcă din turta ei, mestecă gânditoare, și adăugă: Dovada cea mai convingătoare este că n-am mai primit de mult timp vreo veste de la tatăl meu. Îmi scria de mai multe ori pe săptămână. Apoi... nimic. Nu avea cum să se oprească așa brusc din scris dacă totul era bine. O trecu un fior. Sunt sigură că e mort și, totuși, acum mi s-a părut foarte firesc să-l văd venind spre mine călare pe Turk.

Adam mâncă ultima turtă.

–Cred că e normal să speri că s-a făcut o greșeală. Că tragedia nu ne putea lovi pe *noi*.

–Știi asta din experiență sau ești pur și simplu înțelept?

El căzu pe gânduri.

–Nu știu, însă n-aș băga mâna-n foc că dau dovadă de o mare înțelepciune naturală.

Ea chicoti. Dacă bunica Rose îi trimisese un soț fals, măcar alesese unul cu simțul umorului.

–Îți place de Grand Turk? Tatăl meu spunea că e cel mai bun cal pe care l-a avut vreodată. Desigur, l-a câștigat la cărți.

Chipul lui Adam se lumină.

–E splendid. Merge frumos și e vioi fără să fie răutăcios. Și iapa roșcată e foarte frumoasă. Alt premiu câștigat la masa de joc?

–Da. E calul meu, Alună. Mariah îl studie pe Adam, care arăta ca un adevărat domn de țară în hainele tatălui ei, însă avea chipul supt. Nu mă așteptam să te găsesc călare. Nu a fost cam mult pentru tine?

–Nu mi-am recăpătat puterile pe de-a-ntregul, recunoscu el, însă îmi doream să călăresc din nou. Poate mergem călare pe moșie astăzi?

–Mai târziu, dacă te simți pregătit, însă acum doamna Beckett vrea să ne pregătească micul dejun. Ești gata pentru o omletă?

–Sigur!

O luă de braț și se întoarseră în casă. Și lui îi plăcea s-o atingă. Din nou, ea se întrebă dacă nu cumva avea lejeritatea unui om deja căsătorit, care era obișnuit să aibă o femeie a lui, pe care s-o atingă oricând dorea.

Cu cât Adam – darul pe care marea i-l oferise – își recăpăta mai curând memoria, cu atât era mai bine pentru toată lumea.

După un mic dejun excelent, Adam se retrase în dormitor să se mai odihnească. După-amiază devreme, Mariah intră în vârful picioarelor în camera lui și-l găsi întins pe spate în pat. Își scosese cizmele și haina, dar mai avea cămașa și pantalonii. Era un bărbat frumos, care îndeplinea idealul de eleganță echilibrată, fără exagerare. Oare era gentleman din naștere? Nu era sigură, însă era clar că devenise unul.

Gândindu-se să-l lase să doarmă dacă nu avea să se trezească ușor, șopti:

–Adam? Cum te simți?

Deschise ochii și-i aruncă un zâmbet care o făcu să se simtă cea mai specială femeie din lume.

–M-aș descurca la o plimbare călare pe moșie.

Ea îl studie, zgârieturile sale încă vizibile amintindu-i de toate cele care nu se vedeau. Fusese destul de zguduit.

–Mai bine să așteptăm până mâine. Nu trebuie să te forțezi.

–Atunci trebuie să-mi găsesc altă activitate fizică. Îi prinse mâna și o trase lângă el, pe pat. Aș fi vrut să-mi amintesc primul nostru sărut, spuse el, privind-o intens. Va trebui s-o iau de la capăt.

Înainte ca ea să-și dea seama ce avea Adam de gând să facă, o lipi de el și o sărută. Gura lui era puternică și caldă, iar limba lui îi desfăcu buzele cu blândețe.

Se simți inundată de senzații care-i întunecau rațiunea și simțurile. Fusese sărutată de tineri de treabă și fusese nevoită de multe ori să se lupte cu bețivi precum Burke, însă nu mai avusese parte de un asemenea sărut. Îi simțea mirarea și încântarea, ca și când ar fi fost proaspăt îndrăgostiți, însă mai simțea din partea lui devotament și credința că aveau un trecut comun. Că erau făcuți unul pentru altul.

Oftă, în timp ce mâinile lui îi mângâiau spatele, trecând peste fiecare curbă. Când trupurile lor se atinseră, ea simți că ia foc. Își dorea să se topească în el, să se sărute până-și pierdeau cunoștința.

Mâna lui dreaptă alunecă pe sub rochie și urcă pe coapsa ei goală, într-un mod la fel de șocant pe cât era de seducător. Se retrase din îmbrățișarea lui, în timp ce inima îi bătea cu putere. Undeva în interiorul ei, Sarah îi spunea: „E doar vina ta".

Mariah nu putea să nege. Dacă ar fi continuat pe calea asta, și-ar fi pierdut virginitatea și poate că l-ar fi ademenit pe Adam să comită adulter. Ar fi trebuit să fugă de această situație îngrozitoare.

El o privi – se îmbujorase, era uimită și oarecum rănită.

–Ce s-a întâmplat, Mariah?

O clipă se gândi să-i spună adevărul, însă nu se îndura să-i înlăture singura certitudine pe care o avea. Se strădui să găsească un răspuns care să pună un pic de distanță între ei, dar în același timp să fie și cât de cât sincer.

–Îmi pare rău, Adam. Se ridică în capul oaselor pe marginea patului, căci nu putea gândi clar din cauza lui. Asta e prea... prea brusc pentru mine. Am petrecut atât de puțin timp împreună, iar acum sunt o străină pentru tine.

–O străină dragă, spuse el încet. Și, cu siguranță, eu nu sunt un străin pentru tine. Sau m-am schimbat prea mult?

Mariah se înfioră, gândindu-se dacă nu cumva acele sentimente erau pentru soția lui adevărată, iar ea era doar un înlocuitor convenabil. Amintindu-și ce-i spusese doamnei Beckett, răspunse:

–Nu te-ai schimbat, dar situația în sine e ciudată. Vrei să mă curtezi ca și când abia ne-am întâlnit? Ne-am putea redescoperi. Îi luă mâna într-a sa. Memoria îți poate reveni oricând, lucru care ar simplifica situația. Însă, până se va întâmpla asta, putem s-o luăm de la început?

El ezită, iar ea ghici că ar fi preferat să o cunoască într-un fel mai biblic. Apoi își ridicară mâinile înlănțuite, iar el îi sărută vârful degetelor.

–Ce idee înțeleaptă, domnișoară Clarke, sunteți cea mai încântătoare ființă pe care am cunoscut-o. Ieșiți cu mine la o plimbare în grădină?

–Mi-ar plăcea foarte mult, domnule Clarke, răspunse ea ușurată. Putem admira narcisele și ne putem admira unul pe celălalt.

El râse și își coborî picioarele pe podea. Se întinse să-și ia cizmele.

–Sper să fiți fermecată de zgârieturi și de mustăți. Nu prea-mi dau seama cum arăt.

–Arăți minunat, spuse ea ferm.

Și, cu siguranță, acesta era adevărul.

capitolul 8

În timp ce Adam își luă cizmele și haina ca să iasă afară, Mariah apăru din nou cu o pălărie fermecătoare, decorată cu flori de mătase, și cu un șal albastru. El îi oferi brațul.

–Arătați încântător, domnișoară Clarke.

Ea clipi și-l luă de braț.

–Sunteți foarte amabil, domnule. Dacă sunteți foarte, foarte cuminte, aș putea chiar să vă permit să-mi spuneți pe numele mic.

El zâmbi și-i deschise ușa să iasă afară.

–Dacă nu vi se pare că e prea din pripă, îmi puteți spune Adam.

–Nu aș face niciodată ceva pripit, domnule Clarke, spuse ea cu hotărâre. Trebuie să știți că sunt o domnișoară bine-crescută.

–Nici nu aș putea să cred altceva, o asigură el.

Fusese dezamăgit – *foarte* dezamăgit – că nu dorise să-l lase să facă dragoste cu ea, însă acum își dădu seama că avusese dreptate. Aveau nevoie să se curteze și să se cunoască din nou, să reconstruiască fundația de afecțiune și de prietenie. Dorința era un lucru firesc într-o căsătorie, însă era nevoie de mai mult, mai ales pentru o femeie care se confrunta cu un soț care nu-și mai amintea de ea.

Se cunoșteau din nou unul pe celălalt și, mai mult, jucau un joc delicios, mai frumos decât unul adevărat, pentru că finalul, patul lor marital, era prestabilit. Își dorea să-și amintească felul în care arăta trupul ei cu forme elegante atunci când nu era ascuns de îmbrăcăminte. Era înnebunitor să știe că fuseseră iubiți și, totuși, să nu reușească să recheme amintirea trupului ei. Sau gustul și senzațiile legate de ea.

În fața casei, ea îl duse la stânga, în partea opusă a conacului, a grajdurilor și a altor acareturi de fermă. El savura căldura plăcută a mâinii ei care se odihnea pe brațul lui, mirosul dulce de levănțică al hainelor ei.

–Nu mă prea pricep, însă pălăria e atât de frumoasă, încât probabil că e la modă.

–Vă mulțumesc, domnule. Renunță la sobrietatea ei exagerată și chicoti. Am refăcut de multe ori pălăria asta de paie, așa că nu mai e chiar la modă. Nu prea aveam bani de cheltuit în plus, așa că am devenit foarte pricepută în a reface rochii și pălării cu dantelă, cu panglici sau cu flori.

Oare toate tinerele elegante erau în stare să recunoască faptul că stăteau prost cu finanțele sau caracterul ei direct se datora faptului că erau căsătoriți? Indiferent de motiv, sinceritatea ei era înviorătoare.

–Însă șalul nu prea are șanse să fie considerat la modă.

Ea își strânse și mai mult șalul albastru tocit.

–Bunica Rose mi l-a croșetat de un Crăciun. De câte ori îl port, îi simt brațele în jurul meu, așa că-l port destul de mult.

Cu toate că tonul ei era blând, el simțea singurătatea de dincolo de cuvinte. Dusese o viață neobișnuită, care avea puține în comun cu cea a unei tinere bine-crescute.

–Nu-ți era greu să călătorești mereu dintr-un loc în altul, fără să ai rădăcini adevărate? Cum te-ai distrat? Bănuiesc că, în unele locuințe, femeilor nu le plăcea să aibă în preajmă o fată atât de frumoasă ca tine.

Ea zâmbi.

–Ești inteligent că ți-ai dat seama. Tuturor le plăcea compania tatălui meu, pentru că știa să facă atmosferă. Însă femeile se gândeau de cele mai multe ori că vreau să mă mărit cu fiii lor, iar o mireasă scăpătată nu prea era potrivită.

El dădu glas unui gând care-l măcinase până atunci.

–Atunci te-ai măritat cu un bărbat scăpătat? Nu am reușit să-ți ofer un cămin decent?

Ea se încruntă și-și îndreptă privirea în altă parte, ca și când n-ar fi știut ce să răspundă.

–Erai inteligent și cu posibilități. Nu-mi făceam griji pentru viitorul nostru. A trebuit să pleci curând după ce ne-am căsătorit, așa că a fost normal să rămân cu tatăl meu până la întoarcerea ta. Făcu un gest către conac. Apoi s-a întâmplat evenimentul cu Hartley.

–Cât timp am stat despărțiți?

–Mi s-a părut o veșnicie.

–De ce-a trebuit să te părăsesc? Ce ocupație aveam?

–Erai implicat în treburi secrete pentru guvern. Nu mi-ai vorbit niciodată despre ele. Am crezut că preferai să nu întreb. Apoi, schimbând subiectul, spuse cu tristețe: Plimbarea asta ar fi fost mai romantică dacă și grădinile erau atrăgătoare, însă sunt sălbatice, iar eu nu am avut timp să mă gândesc ce să fac. Burke nu a cheltuit nici măcar un penny pentru moșia asta. Doamna Beckett, bucătăreasa, mi-a spus că au avut cândva un grădinar bătrân, însă a murit și nu a fost înlocuit. Acum, grădinile seamănă mai degrabă cu o junglă.

Exagera, dar nu prea mult. Răsaduri crescute în exces aproape că formau un labirint, copacii erau neîngrijiți, iar straturile de flori și bordurile erau părăginite. Grădina părea părăsită chiar și în timpul primăverii. Iar vara târziu, unele zone deveneau deja de nepătruns.

–E nevoie de multă muncă, aprobă el, în timp ce se plimbau pe o alee de cărămidă stricată. Însă modelul de bază e bun, iar plantele sunt puternice. Ținu o creangă pentru a-i face loc lui Mariah să treacă. Mă lași să încerc să fac ordine prin grădini?

Ea îi aruncă o privire.

–Și la grădinărit te pricepi?

–Cred că da. Își îndoi involuntar degetele. Am o dorință puternică să lucrez cu mâinile. Să pun mâna pe ceva și să-l fac să arate mai bine.

–Atunci, aici e locul potrivit să începi. Tot ce trebuie să faci este să îmbunătățești lucrurile. Pot să mai angajez oameni din sat să te ajute, dacă vrei.

–E o idee bună, după ce hotărăsc ce e de făcut. Ridică mâna și-și împleti degetele cu ale ei. Ea își ținu răsuflarea, căci nu purta mănuși, iar pielea lui o atingea direct pe a ei.

–Acum, când soarta lor se află în mâinile mele, spuse el când își reluară plimbarea, văd altfel grădinile.

–Arbuștii plâng după atenție, râse ea. Există porțiuni de grădină pe care nu le-am văzut niciodată. Întotdeauna există multe altele de făcut.

–Atunci vom explora fiecare centimetru. Unde duce aleea asta?

–Habar n-am. Însă mi-ar plăcea să aflu. Se apropie și mai mult de el, când poteca se strâmtă între tufișuri.

–Trebuie neapărat să tundem verdeața de-aici. Își privi mâinile, nerăbdător să treacă la treabă, iar prin minte îi trecură chestiuni legate de rang și de clasă. Înseamnă că nu sunt un gentleman?

–Mereu ai fost unul, în ochii mei.

Trasă o linie în mijlocul palmei sale drepte. Răspunsul atingerii ei îl străbătu ca un fior, vibrant și erotic.

El își aduse aminte că o curta și că nu prea putea să o întindă pe iarba deasă, ca să-i redescopere trupul moale și frumos. Trase adânc aer în piept, să-și controleze părțile mai neascultătoare ale anatomiei sale, apoi merse mai departe. Cărarea o luă la dreapta și se termină într-o grădină împrejmuită. Două ziduri de piatră, ușor atinse de vreme, formau un unghi drept pe panta unui deal. Celelalte două laturi erau definite de tufișurile dese. Narcisele erau aproape înflorite, iar un pom fructifer se întindea pe spalier spre zidul de la sud. Celălalt zid era acoperit cu viță-de-vie care devenea roșie toamna, iar un copac grațios făcea umbră.

Se opri și-și ținu răsuflarea.

–Îmi pare... cunoscut.

Ea îl privi mirată.

–Ai mai fost aici?

–Nu, răspunse el încet, încercând să analizeze imaginea care-i trecuse o clipă prin minte. Mai degrabă atmosfera pare cunoscută.

–În ce fel? întrebă ea, încurajator.

–Faptul că zona e închisă și pare... în siguranță. Apărată. Liniștită. Închise ochii și încercă să-și amintească de cealaltă grădină. Am amintirea vagă a unui loc asemănător, însă cu mult mai multe flori. Flori strălucitoare. Într-un colț se afla o fântână cu un... elefant în mijloc? Cred că era un elefant.

–E posibil ca acea grădină să nu fi fost în Anglia.

–Nu era, răspunse el cu certitudine în glas. Însă habar n-am unde era.

Deschise ochii și studie grădina. Frunzișul tufelor era un amestec plăcut de forme și de culori. Aleile de cărămidă erau dispuse în zigzag, iar menirea pietrelor mari părea să fie aceea de a sta pe ele.

–Însă cred că ambele locuri au fost proiectate ca să încurajeze introspecția, rugăciunea sau liniștea.

–Că veni vorba de liniște, iat-o pe Annabelle, pisica doamnei Beckett.

Pisica sforăia într-un luminiș sub pomul fructifer. Ochii de felină se deschiseră când Mariah se apropie, iar pisica nu se împotrivi să fie luată în brațe și alintată.

„Ar trebui să ia pisica peste tot cu ea", își spuse Adam. Era irezistibilă, cu o buclă de păr blond atârnând peste umăr și cu pisica albă torcându-i în brațe. Afecțiunea și tandrețea ei o făceau și mai frumoasă.

–Probabil, formele generoase ale lui Annabelle se datorează vieții ei în bucătărie.

–Ai spus-o foarte politicos, chicoti Mariah. E o mâță dulce. În unele nopți, vine și doarme chiar în patul meu.

Adam se întoarse încet, cu gândul la cealaltă grădină. Acum o vedea mai clar. Apa fântânii țâșnea nu din trompa unui elefant, ci dintr-un bărbat cu cap de elefant. Foarte neenglezesc. Aerul părea înăbușitor, iar o femeie stătea jos la umbra unui copac mare. N-o putea vedea clar, însă știa că avea părul negru și era frumoasă...

Mariah se așeză pe piatra cea mai mare, cu pisica în brațe.

–Îmi dau seama că astfel de împrejurimi sunt perfecte pentru calmarea nervilor.

–O să fac curățenie și o să transform acest loc într-o veritabilă grădină de meditație, ca prim proiect al meu. Se așeză pe piatra de lângă ea și mângâie blana mătăsoasă a pisicii Annabelle, cu degetele provocator de aproape de sânii lui Mariah. Dacă tot vă curtez, domnișoară Clarke, o să mă folosesc de această clipă de intimitate ca să vă fur un sărut.

Se aplecă și își apăsă ușor buzele pe ale ei, ca și când ar fi fost prima dată. Ea scoase un sunet abia auzit, iar buzele îi rămaseră lipite de-ale lui. Un sărut început într-un fel nevinovat se transformă rapid în mai mult de-atât. Se apropie și mai mult de ea, în timp ce mâna lui îi cuprinse sânul. Pisica miorlăi în semn de protest și sări din poala lui Mariah.

Comportamentul lui Annabelle o făcu pe Mariah să ofteze și să se tragă înapoi.

–Vă las să-mi furați un sărut, însă nimic mai mult. Pentru că sunt o tânără f...foarte decentă.

El strânse din pumni. Cu toate că trupul său urla după căldura ei, acceptase s-o ia încetul cu încetul. Merita asta.

– Îmi voi cere scuze pentru comportamentul meu neadecvat, pentru că nu sunt chiar un gentleman, dar, îmi doresc în secret să repet acest gest cât mai curând.

Ea râse ușor stânjenită, se ridică și își aranjă rochia.

–Cred că ești mai cinstit decât ar fi un pretendent obișnuit.

–Aceasta nu e o curtoazie obișnuită, spuse el.

După care se ridică, simțind o ușoară amețeală.

–Ne întoarcem la explorările noastre? spuse el, oferindu-i brațul.

–Atâta timp cât evităm grădinile prea retrase. Grădinile dedicate bucătăriei sunt perfecte. Toate legumele acelea sunt complet lipsite de romantism.

Zâmbi șovăielnic și-l luă de braț. Adam își aminti din nou că ea avea nevoie de acest timp ca să accepte felul în care se schimbase el. Nu mai era bărbatul de dinainte, iar faptul că erau căsătoriți nu însemna neapărat că-l invita imediat să împartă patul cu el.

Se întrebă neliniștit dacă amnezia era un motiv pentru desfacerea căsătoriei. Spera să nu fie.

capitolul 9

Insulele Greenock și Arran, Scoția

Într-o după-amiază rece și ploioasă, în timp ce *Annie* ancora, Will Masterson se prinse de balustrada corabiei. Alături de el se afla Randall, care întrebă:

–Ce e chestia aia de pe puntea din spate?

–Un clopot pentru scufundare, răspunse Will. Ca un clopot de biserică, e deschis la un capăt. Din cauza greutății stă drept când e coborât în apă, iar aerul e prins dedesubtul lui. Scafandrii pot coborî în interiorul clopotului și înoată în locul unde lucrează, apoi intră din nou în clopot când vor să respire.

–Ingenios, aprecie Kirkland. Oare ce va mai fi inventat?

–Aristotel a scris deja despre un clopot de scufundări, așa că nu e chiar cea mai nouă invenție, spuse Will. Dar s-au făcut progrese mari în ultimii ani. Acesta are o fereastră, ca să privești sub apă, și aer comprimat, ca să rămână mai mult timp scufundat.

Randall se încruntă.

–Sper că-și va face treaba.

–Probabil că Ash era în camera motoarelor. Dacă e așa, ar trebui să-i putem recupera trupul. Vocea lui Will era calmă, dar sentimentele lui, nu. Atâta timp cât nu exista un cadavru, se putea agăța de o mică speranță că Ash încă era în viață.

Cu strigăte și scârțâit de scânduri, *Annie* își începu prima parte a călătoriei. Archie Mactavish avusese dreptate: Jamie Bogle din Greenock avea o corabie de salvare de mâna-ntâi, cu echipamentele cele mai moderne. Clopotul

de scufundări avea o linie de aer comprimat. Bogle avea și un motiv personal ca să ajute la găsirea navei *Enterprise*. Vărul său Donald era unul dintre bărbații dispăruți și considerați morți.

–Lui Donald îi plăcea să lucreze pentru duce, îi spusese Bogle lui Will pe un ton aspru, când se întâlniseră să vadă dacă putea să preia acțiunea. Mi-a spus că a fost cel mai bun post pe care l-a avut vreodată.

–Atunci poate reușim să-i aducem trupul acasă, răspunsese Will.

–Familia ar aprecia asta, spusese Bogle. Puteți să navigați pe fluxul de după-amiază?

Puteau. Nava de salvare *Annie* și o șalupă înaintară spre sud cu Will, cu Randall și cu Kirkland, alături de alți doi pasageri: Archibald Mactavish și Davy Collins, doi dintre cei patru supraviețuitori de pe *Enterprise*. Din amintirile lor despre Insula Arran, aveau nevoie de mai puțin de o zi ca să dea de urma epavei. Apele erau puțin adânci, ceea ce însemna că operațiunea de salvare se putea desfășura perfect.

Sub un cer umed și amenințător, clopotul de scufundare intră în apă cu doi scafandri, unul dintre ei fiind fiul lui Bogle, Duncan. Timpul în care cei doi bărbați rămaseră scufundați a părut interminabil, totuși nu a fost prea lung. Lanțul macaralei răsună și deveni rigid când se agăță de o bucată de epavă.

Scafandrii reveniră la suprafață. În timp ce se înfășurau în pături groase de lână, Duncan raportă:

–Am găsit secțiunea din pupa a corabiei, inclusiv camera motoarelor. Din fericire, *Enterprise* nu era o corabie mare. Cred că o putem scoate la suprafață dacă avem grijă.

Tatăl său aprobă din cap și ordonă echipajului să înceapă ridicarea. Lanțul scârțâi, greutatea se ridică, iar apa ieși prin toate crăpăturile când bucata imensă de epavă ajunse la suprafață.

Will își înfipse unghiile în balustrada corabiei, întrebându-se dacă Ash era înăuntru. Nu prea-i venea să creadă că Ash, cu înțelepciunea sa tăcută și cu loialitatea sa absolută, nu mai era printre ei. De aceea era atât de important să-i găsească trupul.

Macaraua legăna epava către șalupă când lanțul care susținea greutatea se rupse, căzând spre Duncan Bogle. Cu viteza unei pisici, Randall încercă să-l dea la o parte pe tânărul scafandru din calea obiectului. Reuși doar parțial. Capătul lanțului îl lovi cu putere pe Duncan.

Tânărul scoase un țipăt și căzu pe punte. Un val explodă în toate direcțiile, când o bucată masivă de epavă căzu înapoi în mare, legănând corabia *Annie*.

Înjurând, căpitanul se aplecă deasupra fiului său, doborât de durerea pricinuită de impactul violent cu lanțul care ricoșase.

–Ești bine, băiete?

–Destul de..., îngăimă tânărul. Dacă saxonul ăsta nu m-ar fi tras înapoi, nenorocitul de lanț m-ar fi tăiat în două, cred.

–Chiar și-așa, și tot a fost cât pe ce să... Randall, care avea experiență în îngrijirea răniților pe front, îngenunche lângă Duncan și-i examină pieptul și umărul. Un umăr rupt și, poate, o coastă fisurată. Dacă le fixează la locul lor, o să se vindece bine.

–Însă n-o să se mai scufunde o vreme. Bogle se încruntă. Pot înlocui lanțurile, dar scufundarea e o treabă pentru doi, iar Wee Geordie n-o poate face singur. Va trebui să ne întoarcem la Greenock, să luăm alt scafandru.

–Pot să mă scufund eu, spuse Will. Am locuit în Indiile Occidentale când eram mic și am învățat să înot încă de când am învățat să merg.

–Ești sigur? întrebă căpitanul cu îndoială. E o muncă dificilă și periculoasă chiar și pentru cei cu experiență în scufundarea cu clopotul.

–Am o experiență cu un clopot de scufundat când am lucrat pe o corabie care trebuia să recupereze o comoară spaniolă în Indii, răspunse Will.

–Nu știam asta, spuse Kirkland, care venise lângă ei.

–Toți avem secretele noastre, zâmbi Will. Cât mai așteptăm până coborâm din nou clopotul, căpitane?

Bogle privi cerul și suprafața mării.

–Se schimbă vremea, deci e bine s-o facem cât mai repede. Cred că într-o jumătate de oră.

A fost nevoie de o cantitate imensă de înjurături ca să înlocuiască lanțul. Will își dorea să fi putut înțelege dialectul din Glasgow: înjurăturile acelea erau de-a dreptul poetice.

După ce clopotul a fost gata, Will se schimbă în costumul de piele brută folosit pentru a îndepărta frigul. Era costumul lui Duncan, așa că era lipicios, ud și destul de strâmt, însă era fericit să fie protejat sub apă.

Wee Geordie era un tânăr musculos, la fel de masiv ca Will. Era foarte rece în clopot, în timp ce se scufundau în apă. Cât stătu pe banca rece de metal care înconjura interiorul clopotului, Will se gândi cu tristețe la apele limpezi și albastre din Indiile Occidentale.

În timpul coborârii, nivelul apei se ridică ușor până la tălpi, apoi până la glezne. Începură să-l doară urechile. Uitase de acest aspect.

–Din fericire, epava e doar la câțiva stânjeni adâncime, spuse Wee Geordie. Altfel am fi simțit înțepături în urechi. Se încruntă. Ești sigur că știi ce faci?

–Cred că da, însă tu ești expertul. Will se gândi că unui scoțian nu-i venea să creadă că un lord englez era în stare să facă ceva util. Avea partea lui de dreptate, însă Will nu fusese mereu lord englez. Tu știi deja locul.

–N-ar trebui să fie prea greu să recuperăm pupa corabiei, spuse Wee Geordie. Lanțurile au coborât odată cu ea, așa că nu trebuie decât să le prindem din nou. Ne vom întoarce într-o clipită la suprafață.

Will privi prin fereastra de sticlă groasă montată în peretele clopotului. Acele forme întunecate care alunecau prin apă erau, probabil, oasele rupte din *Enterprise*.

Când ajunseră în poziția corespunzătoare, Wee Geordie inspiră adânc de mai multe ori. Will făcu același lucru.

–Încearcă să nu stai prea mult în afara clopotului, spuse scafandrul. Căpitanul a plătit o avere pentru echipamentul cu aer comprimat și-i place să fie folosit. Se aplecă în față, apoi se strecură cu picioarele înainte prin podeaua plină de apă.

Will îl urmă după câteva clipe. Cât de *rece* era apa! Din nou se gândi cu regret la Indii. Chiar și cu protecția oferită de costumul de scafandru din piele, tot trebuiau să lucreze rapid, ca să nu înghețe. Cu mișcări puternice și line, înotă după Wee Geordie.

După cum prevăzuse tânărul, operațiunea de recuperare se desfășură simplu. Cârligele de la capetele lanțurilor fură securizate din nou, apoi cârligul macaralei fu prins de punctul în care se uneau cele trei lanțuri de ridicare. Reveniră de mai multe ori la clopot, Will mai des decât Wee Geordie. Nu era la fel de bun ca pe vremea în care înota regulat.

Când lanțurile fură montate bine, iar ei se pregătiră de întoarcere la suprafață, Will întrebă:

–Tu și Duncan ați căutat cadavre și în restul epavei?

Wee Geordie dădu din cap sobru.

–Da, am căutat. Cea mai mare parte a epavei e deschisă și e posibil ca trupurile să fi fost luate de apă. Pupa e suficient de închisă cât să avem șansa să găsim pe cineva acolo.

Se așezară în clopot și făcură semn să fie trași în sus. Când ajunseră la suprafață, fură înveliți imediat în pături și primiră căni cu ceai fierbinte, întărit cu zahăr și cu whisky. Will dădu cu lăcomie pe gât băutura și ceru să-i fie reumplută cana. După ce-și dezgheță picioarele, coborî să se schimbe cu haine uscate. Rămase învelit în pătură.

Când urcă din nou pe punte, pupa de pe *Enterprise* era montată pe șalupă. Kirkland îl ajuta pe Archie Mactavish să treacă de pe un vas pe celălalt, căci inginerul era ferm hotărât să afle ce anume nu funcționase.

Doi dintre membrii echipajului lui Bogle folosiră târnăcoape și răngi ca să deschidă epava și să poată intra. Toți ceilalți așteptau în liniște; vântul se întețise și începuse ploaia. Will se pregăti sufletește, când unul dintre bărbați strigă:

–E un cadavru aici.

Cei doi muncitori scoaseră mortul și-l întinseră în tăcere pe podeaua șalupei. Randall îngenunche lângă trup. După un moment tensionat, spuse:

–Nu e Ashton.

–Da, spuse aspru căpitanul. E vărul meu, Donald. Își scoase pălăria și o duse în dreptul inimii. Măcar acum știm.

Will expiră încet, bucuros să nu primească vreo dovadă a morții lui Ash și trist să rămână în continuare în incertitudine.

–Acum, că am rezolvat misterul, hai să vedem motorul.

Un membru al echipajului aprinse felinarul, iar Will, Mactavish și căpitanul intrară în epavă. Mactavish studie motorul cu o minuțiozitate chinuitoare, în vreme ce ceilalți doi bărbați îi țineau felinarul. După ce termină cercetările în fața și în spatele motorului, dădu verdictul:

–Nu văd nimic care să fi putut provoca explozia.

–Vino în spate, sugeră Will. Motorul a rămas aproape fără cadru, așa că se vede partea laterală.

Mactavish se răsuci pe lângă el în spațiul strâmt și întunecat și privi în spatele boilerului. După o clipă, înjură cu voce tare.

–Privește! Își îndreptă ciotul mâinii drepte către gaura din latura curbată a boilerului.

Will se încruntă când privi acea gaură.

–E clar că motorul a explodat aici, dar de ce? Oare carcasa boilerului era defectă?

–Privește mai atent, bombăni Mactavish.

Will se aplecă mai aproape și văzu că marginile găurii aveau urme de sudură mai deschisă la culoare.

–Un punct slab în boiler, care a fost reparat aici, iar reparația n-a ținut?

–Boilerul era perfect. Gaura asta a fost, probabil, tăiată și peticită prost, astfel încât, după o vreme, să explodeze.

–Adică, asta înseamnă..., spuse căpitanul Bogle nevenindu-i să creadă.

Will termină propoziția pe un ton sălbatic.

–... că explozia nu a fost un accident.

capitolul 10

Ușa masivă fu deschisă de un bărbat cu trăsături aspre, îmbrăcat în livrea. Văzând cine era în prag, lacheul dădu să trântească ușa. Adam își puse imediat piciorul în prag, bucuros că se încălțase cu cele mai grele cizme pe care le avea.

–O să-l văd, scrâșni Adam. Îmi spui tu unde e sau trebuie să caut eu prin toată casa?

–Asta e o nelegiuire! mârâi lacheul, în timp ce încerca să-i dea la o parte piciorul lui Adam din pragul ușii. Ajutor! adăugă el, ridicând vocea. Casa e invadată!

Fără să-l ia în seamă pe servitor, Adam și cei trei tovarăși ai săi deschiseră ușa cu forța.

–Trebuie să rămânem împreună, pufni Adam. Cel mai probabil, e la etaj.

În timp ce servitoarele care țipau și lacheii care strigau se mișcau de colo-colo, Adam și prietenii săi alergară pe scări. Într-unul dintre dormitoare întrerupseră o întâlnire ilicită între o servitoare care gemea și un servitor, însă tot nu-l găsiră pe cel pe care-l căutau. Când se întoarseră din ultima cameră, Adam spuse:

–În pod.

Scările erau foarte înguste, iar în acea zi fierbinte căldura era înăbușitoare. Cele mai multe camere din pod aparțineau servitoarelor și erau goale.

Îl găsiră în cea mai mică și mai urâtă cameră din pod, unde tavanul era oblic, iar podeaua – acoperită cu praf și cu muște moarte. Nu exista mobilă, doar un pat de scânduri pe podea. Mirosul de infecție și de corp nespălat le întorcea stomacul pe dos.

Adam oftă când zări trupul scheletic și nemișcat, temându-se ca prietenul său să nu fie mort. Chipul său era lipsit

de viață, iar părul blond era lipsit de strălucire și murdar. Însă deschise ochii când Adam îngenunche lângă pat.

–Mă... întrebam când veți ajunge, spuse bărbatul, încercând să schițeze un zâmbet.

–Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme. Am fost plecat din oraș. Adam privi trupul răvășit, sperând să-l poată lua fără să-i provoace alte răni. Apoi, ridicând vocea, adăugă: Cineva să aducă apă și o pătură dintr-o cameră.

În doar câteva momente, i se aduseră un urcior ciobit, plin cu apă călduță, și un pahar greu și crăpat.

–Vrei să bei apă? întrebă el, în timp ce turnă apa în pahar.

–Dumnezeule, da!

Adam îi ridică prietenului său capul suficient de sus cât să poată sorbi. Mișcările gâtului arătau că înghițea cu lăcomie.

–Ajunge acum, spuse Adam, luându-i paharul. S-ar putea să te îmbolnăvești de la prea multă.

Bărbatul blond arăta ca și când se pregătea să se împotrivească, apoi se răzgândi.

–Toarnă-mi restul în cap.

Adam îl ascultă, iar bărbatul cel blond scoase un suspin lung de ușurare.

–Dumnezeu știe de când nu mi-a mai fost atât de răcoare.

Adam se ridică.

–Să-l învelim în pătură și să-l ducem de-aici.

Doi dintre tovarășii săi întinseră pătura pe podea, îl ridicară pe bărbatul blond de pe patul murdar de scânduri și-l așezară în mijlocul păturii aspre. Rănitul scoase un oftat ascuțit de durere, singurul lui sunet, chiar și când fu coborât pe scara îngustă, cu capul și cu picioarele lovindu-i-se de pereți, în ciuda eforturilor celor doi de a-l căra.

Următoarele scări erau mai late. Ajunseră până la holul de la intrare, când un bătrân furios țâșni din salon și le blocă ieșirea. Hainele scumpe dovedeau că era un tip bogat; ochii săi păreau turbați, iar în mâinile noduroase ținea o armă.

–La naiba cu tine, gunoi înfumurat! urlă el, cu arma îndreptată spre pieptul lui Adam. N-ai dreptul să-l iei din casa mea!

Adam trase aer în piept, întrebându-se cât de mare ar fi gaura pe care i-ar face-o glonțul dacă individul trăgea de la acea distanță.

–Iar tu n-ai dreptul să-l lași să moară, neglijându-l.

–Merită să moară! Îndreptă arma către bărbatul învelit în pătură, apoi înapoi către Adam.

–Trage dacă vrei, spuse Adam. Dar dacă vrei să eviți scandalul, crima nu e cea mai bună alegere.

Brațul cu arma șovăi, apoi coborî.

–Să te ia naiba! răcni din nou bătrânul, cu ochii aprinși. Și pe tine, și pe prietenii tăi răi și nelegiuiți!

–Fără-ndoială că va veni cândva și judecata. Însă nu astăzi. Adam deschise ușa și le făcu semn celorlalți să iasă înainte ca bătrânul să se răzgândească. Pe jumătate se aștepta să tragă, însă îl urcară pe rănit în trăsură fără alte incidente.

În timp ce Adam studia chipul slab al bărbatului pe care-l salvaseră, se întrebă dacă prietenul lui mai putea fi readus la viață sau era prea târziu.

Chiar când închidea ușa trăsurii, se auzi un zgomot de armă.

Adam se trezi brusc, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Auzi încă un zgomot la fel de ascuțit. Nu de armă, ci de topor care tăia lemn. El și Mariah hotărâseră să taie un copac care se usca și probabil că acest lucru se făcea în acea dimineață. Ce femeie eficientă era soția lui!

Se ridică și se îndreptă către chiuvetă, unde avea o lamă de ras, ca să-și radă mustățile. În timp ce se spăla și se bărbierea, se gândi la visul său. Oare era o invenție pură sau amintirea a ceva ce se întâmplase? I se păruse foarte real.

Se așeză în poziție de meditație și se întrebă ce transmitea acel vis despre viața lui dacă reflecta o întâmplare

adevărată. Cine era băratul blond și ce anume îl făcuse pe Adam să invadeze un conac?

Câteva dintre răspunsuri se puteau deduce. Cu siguranță, blondul era detestat de bătrânul furios și era lăsat să moară cu neglijență din pricina unei răni grave. Adam aflase ce se întâmplase și își salvase prietenul. Bătrânul îl ura și pe el. Și probabil că ura pe toată lumea.

Oare fuseseră rostite nume? Nu-și amintea vreunul. Ar fi fost minunat dacă bătrânul ar fi vorbit mai concret când îi insulta.

Ce altceva mai sugera visul? Că Adam se învârtea printre oameni cu statut important, în vreme ce propriul său statut era incert. Era sigur acum că era obișnuit să dea ordine.

Și că avea prieteni.

Când Mariah se opri lângă odaia lui să vadă ce face, Adam dispăruse din nou. Părea să fie obișnuit să se trezească devreme. Și părea și suficient de sănătos, așa încât, probabil, nu mai era nevoie să fie verificat cu regularitate.

Îl găsi la micul dejun, atacând o farfurie cu ouă, șuncă și pâine prăjită.

–Arăți bine în dimineața asta. Îi făcu semn unei servitoare să-i aducă și ei micul dejun.

După ce-și turnă o ceașcă de ceai, se așeză în fața lui.

–Te simți slăbit după efortul de ieri?

El scutură din cap.

–Mă cam dor mușchii și mai am junghiuri pe ici, pe colo. Îți atinse bandajul de la cap. Însă mă simt bine cât să călăresc la moșie astăzi.

–Prea bine, o să pun să ne fie pregătiți caii după micul dejun. Sorbi din ceai, gândindu-se cât de mult îi plăcea să-l privească. Mișcările sale erau naturale și avea aerul că se simțea bine în pielea lui, chiar dacă nu-și amintea propriul trecut.

Se întrebă dacă ar mai fi fost la fel de relaxat și fără falsa identitate a lui Adam Clarke, de care să se agațe. Viața ei ar fi fost mult mai ușoară dacă i-ar fi spus adevărul! Cu cât prelungea mai mult minciuna, cu atât mai furios va fi când va descoperi cum stăteau lucrurile. Faptul că-l găsea atrăgător complica și mai mult situația.

–Ți-a revenit vreo amintire? întrebă ea, plină de speranță.

El se încruntă.

–Am avut un vis atât de clar, încât părea o amintire, dar, chiar și-așa, tot nu mi-a revelat nimic despre mine. Nu s-au rostit nume de persoane sau de locuri, însă cred că acțiunea se petrecea la Londra.

–Deci n-a prea fost de ajutor, răspunse Mariah cu dezamăgire. Servitoarea îi așează în față o farfurie cu ouă și cu pâine prăjită. Abia aștept să văd ce știi despre agricultură, adăugă ea, cu atenția îndreptată către micul dejun.

–Și eu, răspunse el zâmbind.

Trei ore mai târziu, își mânau caii pe un deal care oferea o priveliște spectaculoasă către moșie, către mare și către pantele abrupte. Acum avea răspunsul. Adam călărea cu naturalețe și putea vorbi despre agricultură precum administratorul pământurilor unui duce.

–Ești un om cu multe calități, Adam, spuse ea, alegându-și cu grijă vorbele. Nu te-am auzit discutând despre agricultură până azi, însă e clar că știi foarte multe despre acest subiect.

–Nu mi-am închipuit nici eu că știu atâtea despre vite și despre culturi. Ce rase de porci se îngrașă cel mai repede, care vaci dau cel mai bun lapte. Oftă. E îngrozitor să-mi pot aminti atâtea despre vite și despre porci, însă nimic despre viața mea.

–O să vină și momentul acesta.

–Sper. Își mână calul să coboare dealul. Ai avut mare dreptate să spui că Burke a neglijat acest loc. Moșia are

destul de mult teren arabil pentru zona asta a Angliei, însă e nevoie de semănătoare, de combină și de semințe mai bune. Cu investiții și cu un management bun, în cinci ani venitul moșiei s-ar putea dubla.

–Asta ar fi minunat.

Va avea nevoie să angajeze un administrator bun, care să aibă grijă de proprietate. Adam era perfect, însă era puțin probabil să rămână prea mult timp acolo. Îl privi cu coada ochiului, admirându-i postura în șa. Dacă nu și-ar mai recăpăta memoria...

Visul ei vag se izbi cu putere de ideea că avea poate o soție, care-și aștepta disperată soțul să se întoarcă acasă. Dacă Adam ar fi fost soțul lui Mariah, e sigur că ea ar fi început căutările în cazul în care el dispărea. Sau, și mai rău: dacă el avea o soție care chiar asta făcuse, iar acum avea să apară la Conacul Hartley să-și ceară soțul înapoi?

Mariah se înfioră, gândindu-se că imaginația ei o luase razna. Se simți fericită când Adam îi arătă turla bisericii, care se zărea de dincolo de vârful unui deal.

–Acolo e satul? Putem merge în vizită?

Ea își mușcă buza, neliniștită. Ar fi preferat să nu fie nevoită să-l prezinte pe Adam în sat drept „soțul" ei. Însă, mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple și asta.

–Da, dacă te simți suficient de puternic. Ești sigur că nu vrei, mai degrabă, să mergi acasă și să te odihnești?

El îi aruncă un zâmbet larg și, probabil, nesincer.

–Sunt sigur.

Cel mai probabil, dorea să se forțeze cât mai mult, ca să-și recapete puterile. Bărbat până-n măduva oaselor.

–Foarte bine, atunci mergem în sat. Cărarea se va bifurca imediat. Dacă urmăm poteca de la dreapta, ajungem la drumul principal.

Ajunseră la răscruce după câteva minute, apoi o apucară pe potecă, atât de adânc bătătorită de generații

întregi care o folosiseră, încât aproape că se transformase în tunel.

–Când plouă, spuse Adam, probabil că apa trece pe-aici ca un val.

Mariah studie laturile în formă de pantă abruptă, gândindu-se că nu i-ar plăcea să se cațere de pe potecă dacă era furtună.

–Bănuiesc că ai dreptate, însă n-am văzut așa ceva. De obicei, nu merg pe-aici.

Chiar când se apropiau de sat, auziră lătratul furios al unui câine. Adam se încruntă și dădu pinteni calului, urmat de Mariah. Luară curba și văzu trei băieți aruncând cu pietre într-un pui de câine. Încercând să scape, micul animal alergă spre Mariah și spre Adam, dar se împiedică, iar laturile potecii erau prea abrupte ca să poată fugi.

În timp ce privea îngrozită, o piatră aruncată de băiatul cel mai mare lovi câinele. Acesta schelălăi, în timp ce băieții mai mici strigară încântați. Adam galopă și se opri în fața băieților.

–Stați!

Se aplecă din șa și le spuse repezit:

–Cum îndrăzniți să chinuiți un animal lipsit de apărare? Unde sunt părinții voștri?

–Câinele-ăla e-al nimănui! protestă băiatul cel mai mare. Tatăl meu mi-a spus să-l duc de-acasă.

–Și te-ai hotărât să torturezi bietul animal, spuse Adam cu o voce tăioasă. Viața e ceva prețios și nu trebuie să-i pui capăt după cum ai tu chef. Comportamentul tău e rușinos. Ți-ar plăcea să fii omorât cu pietre, în timp ce tu nu vrei altceva decât să te salvezi?

Băieții arătau ca și când s-ar fi pregătit să fugă, însă nu puteau scăpa mai ușor decât câinele.

–N-aveam de gând să-l ucidem pe urâtul ăsta, ci doar să-l gonim, spuse unul dintre băieții mai mici.

Mariah descălecă și luă în brațe cățelușul care tremura. Sub sânge și murdărie se ascundeau niște urechi clăpăuge

și pete maro și negre amestecate cu alb. Își dădu seama că era o corcitură între un câine de vânătoare și naiba știe ce altceva.

La început, câinele se zbătu, însă ea îl ținu strâns, mângâindu-l și alintându-l.

–Biet cățeluș! Nu-ți face griji, ești în siguranță acum.

Prea obosit ca să mai alerge, se cuibări în brațele ei.

Pierduse partea în care Adam îi certase pe băieți, însă, când ridică privirea, vinovații aproape că plângeau.

–Îmi dați cuvântul de onoare că nu vă veți mai purta niciodată cu o asemenea cruzime? încheie Adam.

Toți făcură un semn aprobator din cap, apoi se întoarseră și o luară la fugă, spunând:

–O să vedeți că așa va fi.

–Crezi că se vor purta mai bine pe viitor? întrebă Mariah, când băieții dispărură după colț.

–Un singur discurs n-o să-i dea pe brazdă definitiv, dar cred că se vor gândi de două ori înainte să chinuiască aiurea animalele. Se întoarse și luă ușor câinele din brațele ei. Acesta începuse să-și revină, astfel că se întinse și începu să-i lingă bărbia lui Adam. Cățelușa e într-o dispoziție remarcabil de iertătoare, râse el. S-o păstrăm?

Mariah iubise dintotdeauna animalele, însă viața ei nomadă nu-i permisese să aibă unul. Acum, că avea un cămin adevărat, venise vremea să-și ia și câteva animale drept camarazi.

–Dacă nimeni din sat nu o revendică, atunci o putem păstra, pentru că pare făcută doar pentru compania unor oameni fermecători. Mângâie cățelușa pe cap, iar aceasta se gudură sub palma ei. Cum s-o numim?

–Bhanu, spuse Adam, prompt.

Ea se încruntă.

–N-am mai auzi un asemenea nume. Ce înseamnă?

El rămase fără expresie.

–Habar n-am. Însă, în mintea mea, sigur e un nume de câine.

–Un alt fragment din trecut, ieșit la iveală fără nici o explicație, spuse Mariah sec, gândindu-se cât de atrăgător era un bărbat blând cu animalele. Atunci, o va chema Bhanu. Ia uite ce picioare mari are! O să crească mare.

–Deja e cât brațul. O voi duce acasă. Sper că nu are piciorul rupt.

Adam o lăsă jos pe Bhanu și o ajută pe Mariah să încalece. Apoi îi întinse câinele, încălecă și el, și o luă pe Bhanu înapoi. Cățelușa se așeză fericită la el în poală.

Și-au continuat drumul pe potecă în pas de plimbare, până-n sat. Au făcut un ocol, ca să privească micuța faleză ce adăpostea mai multe bărci de pescuit, apoi au călărit pe drumul principal.

–Hartley îmi pare familiar, spuse Adam gânditor. N-am mai fost aici, dar seamănă cu alte sate englezești.

–Poate că e tipic, însă e foarte drăguț, spuse Mariah în semn de apărare.

–Da, într-adevăr, e foarte frumos, răspunse el, zâmbindu-i.

Ea roși și își întoarse privirea. Nu era surprinsă să vadă exact lucrul de care se temuse: oameni care trăgeau cu ochiul de la ferestre, unii chiar găsindu-și motiv să iasă brusc din casele lor. Ca deținătoare a celei mai mari proprietăți din zonă, activitățile ei erau de un mare interes în Hartley. Cu atât mai mult achiziția unui soț neașteptat.

Prima care le ieși în cale fu doamna Glessing, pe care Mariah o cunoscuse la biserică. Femeia era bârfitoarea satului, mereu dornică să afle prima veștile despre orice subiect.

–Doamnă Clarke, ce bine-mi pare să vă văd! Ieși în stradă, făcându-i să se oprească să o salute. Iar tânărul acesta frumos e soțul dumneavoastră? Am auzit că a ajuns la conac și se vorbește despre salvarea lui din mare!

Mariah știuse că povestea era prea bună ca să nu se răspândească imediat în sat.

–Într-adevăr, este soțul meu, răspunse Mariah, limitându-se la prezentări.

Doamna Glessing se încruntă când văzu câinele.

–V-a făcut necazuri animalul acela? Tot pândește prin sat.

–Dacă nu are stăpân, îl luăm noi acasă.

Adam era politicos, însă rezervat și rece, așa cum Mariah nu-l mai văzuse până atunci. Și se dovedi un adevărat maestru în a evita să răspundă la întrebările pe care i le punea doamna Glessing ca să obțină informații despre originile sale. Când plecară, doamna Glessing nu știa nimic în plus.

Din fericire, nimeni nu mai avu atâta îndrăzneală, încât să-i oprească în mijlocul străzii, însă mai multe persoane – pe care Mariah le știa de la biserică sau din magazine – îi făceau cu mâna. Ea zâmbea și le făcea semn cu capul, dar nu se opri. Când trecură călare pe lângă hanul Bull and Anchor, se întrebă dacă George Burke părăsise orășelul. Spera că da.

–Nu-i așa că biserica e foarte frumoasă? spuse ea când se apropiară. Uite-o și pe Julia Bancroft, iese de la vicarul Williams. Locuiește în apropiere și-l ajută, de obicei, la biserică.

Mariah încruntă sprâncenele privindu-și prietena aflată în compania vicarului. Îl admira pe domnul Williams încă de când îl cunoscuse. Era blând, înțelept și devotat bisericii și enoriașilor săi, și mai era și foarte atrăgător. Se gândea că o privise cu o căldură specială, iar uneori chiar visa cu ochii deschiși la cum ar fi fost să fie soție de vicar.

Însă nu era pentru ea. Era tipul de gentleman care se potrivea mai degrabă cu o femeie precum sora ei imaginară, Sarah. Sau cu Julia, care tocmai râdea de ceva ce spunea el. Mariah se întrebă dacă între cei doi se înfiripa o relație romantică. Cu siguranță, Julia ar fi fost o soție de vicar exemplară.

Cu o oarecare durere, Mariah își abandonă visurile pe care le avusese în legătură cu domnul Williams. Chiar dacă era demn de admirație, o bună parte a interesului ei pentru el se datora și faptului că era cel mai potrivit și mai atrăgător bărbat din zonă. Îl prefera de departe pe Adam, chiar dacă nu știa nimic despre trecutul lui. Nu avea importanță dacă era sau nu un gentleman. Acum, el era cel la care visa ea.

Adam, cel care poate că avea o soție care-l aștepta cu disperare să se întoarcă.

Julia ridică privirea și-i zări.

–Mariah, ce bine-mi pare să te văd! Domnule Clarke, n-ar trebui să călăriți.

Însă vorbea cu amuzamentul unei femei care accepta faptul că pacienții săi nu o ascultau întotdeauna.

Mariah era recunoscătoare că Julia făcu prezentările, pentru că asta o împiedica să-l mintă pe vicar. Domnul Williams zâmbi cu căldură și-i întinse mâna lui Adam.

–Am auzit de salvarea dumneavoastră, domnule Clarke. Cu siguranță, la mijloc a fost mâna providenței care v-a salvat viața și v-a adus acasă la soție.

–Sunt foarte conștient de asta. Adam îi strânse mâna vicarului. Aș descăleca, însă asta ar deranja câinele, și deja a avut o zi grea.

Williams râse și scărpină urechile clăpăuge ale lui Bhanu.

–E un câine vagabond care se tot plimba prin împrejurimi. Probabil că a fost alungat de la vreo fermă. Acum pare fericit.

–Julia, ai putea să te uiți la piciorul stâng din spate al lui Bhanu? spuse Mariah. Niște băieți aruncau cu pietre în biata cățelușă și schiopăta când a salvat-o Adam.

–Bietul animal!

Julia pipăi ușor piciorul câinelui. Bhanu schelălăi și-și retrase piciorul, însă nu se zbătu.

–Nu cred că e rupt, spuse Julia după consultație. Doar zgâriat. A avut noroc. Julia scoase o batistă și își șterse mâinile. Aș sugera o baie imediat ce ajungeți acasă!

–Da, doamnă, spuse Adam zâmbind. Domnule Williams, a fost o plăcere să vă cunosc. Ne vedem duminică, la biserică.

În timp ce se îndreptau călare spre sat, Mariah se gândi că ea și Adam deveneau foarte casnici. Nu știa sigur dacă era un lucru bun sau rău.

capitolul 11

Stătea într-o cameră mare, cu ecou, iar aerul era plin de parfumuri exotice, foarte familiare.

Întunericul era sufocant și atât de gros, încât avea senzația că-l putea cuprinde în mâini. Apoi, lămpile de alamă se aprinseră în jurul sălii. Luminile slabe dezvăluiră tavanul și pereții cu decorațiuni bogate.

Se întoarse, încercând să-și găsească drumul, și, spre uimirea lui, găsi o zeiță măreață din aur care-l privea de sus. Îl studia cu o expresie de bunăvoință rece. Cele patru brațe grațioase ale sale păreau perfect naturale. După o privire lungă se întoarse, ca și când el ar fi fost o creatură fără importanță. Disperat să-i atragă din nou atenția, alergă după ea, însă dispăruse în întuneric.

O rază de lumină îi surprinse privirea și se întoarse către altă statuie imensă din aur. De data asta, un zeu dansa într-un cerc de flăcări, iar brațele sale multiple, în mișcare, păreau un echilibru atemporal de putere și de seninătate. Adam încercă să se apropie, dar zeul ridică brațele și fu consumat de focul arzător.

Adam era atât de mic comparativ cu aceste creaturi, un șoarece printre uriași. Când acest gând se contură în mintea lui, văzu alt zeu măreț din piatră. Acesta avea trup de om și cap de elefant, cu ochi înțelepți și antici. Mai văzuse asta și înainte, însă nu-și amintea exact unde.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul în fața acelor ciudățenii, căzu în genunchi să-l venereze pe zeu. Dar și prezența aurie dispăru, lăsându-l în beznă.

Cu durerea pierderii și pe jumătate sufocat de aerul încărcat de miresme, se ridică în picioare. Altă mișcare îi surprinse privirea. Se întoarse și văzu o femeie adevărată, de mărime

normală și cu membre normale. Îngenunche în fața unui mănunchi de lămpi și a unor grămezi de flori strălucitoare, însă când își recăpătă suflarea, se ridică și se întoarse spre el. Veșmintele ei erau văluri de culori aprinse și de broderie aurie, care-i scoteau în evidență frumusețea părului negru. Când îl văzu, zâmbi și-i întinse mâinile.

Cu inima plină de fericire, alergă spre ea, știind că-i va umple golul din suflet. Însă chiar când ajunse aproape, fu prins și tras de-acolo. Dădu din picioare și mușcă, încercând să scape, dar în zadar.

Era neajutorat. Zeii din aur nu mai erau, miresmele pătrunzătoare și iuți se estompaseră..., iar femeia cu păr negru dispăruse pentru totdeauna.

Adam se trezi neliniștit. Când simți o limbă aspră pe obrazul său, își trecu un braț peste Bhanu, fericit să aibă un trup călduț și iubitor în patul său. Probabil, câinele-i simțise spaima.

De ce îl făcuse acel vis să se simtă atât de disperat? Celelalte vise păreau să reflecte experiențe reale, însă acesta venea din lumea viziunilor și a halucinațiilor. Încercă să vizualizeze acele personaje mărețe, mișcările lor lente și șerpuite, efectuate într-un alt ritm de viață, însă detaliile îi scăpau. Păreau familiare, dar nu-și amintea de ce.

Mai văzuse odată personajul cu cap de elefant, când își amintise de grădina de demult. Iar femeia frumoasă cu păr negru era cea din grădină și era adevărată, nu avea nici o îndoială. Însă ce relație avea cu el? Era aproximativ de-aceeași vârstă, poate puțin mai mică. Și dispăruse pentru totdeauna. Poate de asta visul îl ardea cu o senzație de pierdere atât de profundă, încât îl străpungea până în adâncul sufletului.

Oare această amnezie era o metodă de a ascunde acea pierdere de sine însuși, pentru că amintirea ei ar fi fost de neîndurat? Mariah era o ancoră pe vânt puternic, însă știa surprinzător de puține despre viața lui. Spunea că asta

se datora faptului că nu fuseseră împreună suficient de mult timp, încât să afle destule unul despre celălalt, totuși el bănuia că adevărata problemă era că-i spusese el prea puține.

Oare comisese o mare fărădelege? Sau suferise o tragedie îngrozitoare? Dacă da, atunci o lovitură la cap îl binecuvântase cu uitarea unui trecut infernal.

Se simțea rău; se ridică din pat. Era o noapte adâncă și întunecată, iar Adam se îndoia că mai putea adormi la loc. Închise ochii și căută să se liniștească, însă mintea lui era prea haotică să mai mediteze.

Renunță să mai încerce, când Bhanu îi sări în poală cu un lătrat înfundat. Mângâie cățelușa pe cap. Deși nu devenise mai frumoasă decât atunci când o găsiseră, era, fără îndoială, mai curată.

–Cine-a zis că poți dormi în pat? Cred că am discutat despre locul tău de dormit și am hotărât să fie pe covor, în fața căminului.

Bhanu îl privi cu ochi adoratori, ignorându-i discursul. Lumina slabă care intra pe fereastră făcea ca fața ei alb cu negru să pară ca de clovn. El zâmbi. Cu toate că ar fi preferat compania soției sale calde și frumoase, câinele tot era mai bine decât nimic.

–Vrei să mergem la bibliotecă?

Bhanu ciuli urechile.

–Te gândești la o plimbare și la hrană. N-o să ne plimbăm prea mult, și apoi o să-ți dau ceva de mâncare.

Se dădu jos din pat, își luă șalul și papucii prea mari, apoi aprinse o lampă și se îndreptă spre biblioteca de la conac. Poate găsea o carte care să-i dezvăluie ce dorea să afle.

La fel ca restul moșiei, biblioteca nu dădea semne prea mari de îngrijire. Nu erau decât câteva rafturi de cărți, iar acelea fuseseră cumpărate doar de poză. Jumătate erau volume de predici legate sau colecții de reviste vechi și neinteresante. Însă acel amalgam aducea posibilitatea

să găsească un volum care să-l ajute să-și descifreze secretele minții. Aprinse lampa și începu să studieze cărțile.

Mariah se îndrepta spre bucătărie să mănânce ceva când auzi un sunet în cămăruța care purta denumirea exagerată de bibliotecă. Întrebându-se dacă Bhanu era în expediție prin casă sau voia să fie eliberată, făcu un ocol până acolo și-l găsi pe Adam cercetând cărțile la lumina lămpii.

–Adam? spuse ea, ridicându-și felinarul. Cauți ceva anume?

Văzând-o, Bhanu făcu o tumbă și sări fericită în întâmpinarea ei. Adam abia se întoarse, tras la chip.

–Am avut alt vis, de data asta plin de ființe și de simboluri ciudate. Erau foarte familiare, ca și când ar fi făcut parte din trecutul meu, însă nu-mi aduc aminte. Expresia lui se schimbă. *Nu pot să-mi amintesc!* Îmi tot spun că în curând îmi voi aminti, că piesele se vor așeza cap la cap. Ziua pot să cred asta. Dar noaptea... e mai greu. Dacă nu-mi voi aminti niciodată trecutul? Dacă voi fi condamnat pentru totdeauna să fiu singur în propria mea minte?

Până acum păruse atât de calm în privința situației sale, încât era șocant să vadă durerea brută de pe chipul lui. Cu excepția câtorva zgârieturi aproape vindecate, nu mai avea răni. Chiar și bandajul de la cap dispăruse, pentru că rana se vindeca bine. Totuși, spiritul său era dureros de vulnerabil.

Ea așeză lampa pe masă, traversă camera și-i luă mâinile într-ale sale.

–E posibil să nu-ți mai amintești niciodată, spuse ea grav, dar asta nu înseamnă că trebuie să fii singur. Uite ce amintiri ne-am creat în ultimele câteva zile.

Chipul lui se mai îmblânzi.

–Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, Mariah. E înspăimântător să-mi imaginez cum ar fi fost dacă ajungeam

pe alt țărm, într-un loc străin, fără nimeni care să-mi poată spune ce nume am și căruia să-i pese dacă trăiesc.

Cuvintele lui o dureau de parcă cineva ar fi tăiat-o cu un cuțit. Cu toate că dezgustul ei pentru minciună creștea pe zi ce trecea, nu-i putea spune că, într-adevăr, el chiar ajunsese pe un țărm printre străini. Trebuia ca el să creadă în ea.

Dacă nu-și va mai aminti niciodată adevărata identitate? Dacă nu-și mai aducea aminte nimic și o dorea pe ea, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, va fi soția lui. Iar dacă avea vreo soție în altă parte, atunci acea femeie va trebui să accepte văduvia și să-și găsească, probabil, un alt soț.

Dacă Adam era condamnat să fie un om fără trecut, atunci era *al ei*.

Întâlnise destui bărbați, și potriviți, și nepotriviți pentru ea, dar Adam era singurul pe care și-l dorea. Era blând, avea simțul umorului și era inteligent, exact așa cum credea ea că trebuie să fie un soț. Dacă nu-și mai amintea niciodată adevărata lui identitate... atunci își va putea găsi una nouă, aici. Ar putea administra împreună Conacul Hartley în pace și în belșug; iar ea va organiza o ceremonie așa cum se cuvenea. Îi va spune lui Adam că, deoarece din anumite puncte de vedere era un om nou, și jurămintele lor trebuiau reînnoite.

Stânjenită din nou de priceperea cu care mințea, spuse:

–Trecutul ne dă o formă, dar prezentul și viitorul sunt cele care contează cu adevărat. Încă le ai și poți face ce vrei tu cu ele.

–Ești la fel de înțeleaptă pe cât ești de frumoasă.

O privi pătrunzător, îi cuprinse fața cu mâinile și o sărută, cu buzele tânjind de dorință. Ea răspunse cu aceeași intensitate, întunericul ajutând-o să-și exprime mai bine sentimentele. Omul mării era atât de drag, de bun și de fascinant, atât de *bărbat*. Îl considera de talie

medie, însă, ori de câte ori o îmbrățișa, părea mare și puternic.

Amețită, își dădu seama că o rezemase de rafturile cu cărți, iar mâna lui o mângâia fără vreo reținere. După ce-i desfăcu cordonul halatului, îi cuprinse sânii în palme. Fără armura corsetului, intimitatea dintre ei era în egală măsură șocantă și tulburătoare.

Gura ei se deschise pe a lui, iar limbile lor se uniră. Își lipi șoldurile de el. Duritatea fierbinte a trupului său era alarmantă, însă ademenitoare ca un cântec de sirenă.

Își băgă mâinile cu îndrăzneală în interiorul șalului lui. Căldura trupului ei ardea prin cămașa de noapte, în timp ce ea îi mângâia spatele frumos. Fusese sărutată de mai multe ori, iar uneori chiar îi plăcuse; însă niciodată nu i se întâmplase ca dorința să-i scape de sub control. Până acum. Dorea să-l absoarbă în ea, să devină un singur trup.

–Frumoasa mea soție, te doresc atât de mult, șopti el, apoi își apăsă gura pe gâtul ei. Ea gemu, cu unghiile înfipte în carnea lui. Când mâna lui alunecă pe sub cămașa ei de noapte și urcă pe coapsă, ea aproape că se topi pe loc. Niciodată îmbrățișarea unui bărbat nu o făcuse să se simtă așa.

Dacă el și-ar fi dorit s-o lase pe covorul rece și prăfuit, ea ar fi acceptat bucuroasă. Dar, înainte să se întâmple asta, Bhanu apăru lătrând, cerând atenție. Mariah oftă și se retrase, amintindu-și brusc de toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să devină intimi. Iar unul dintre ele era că trebuia să-i explice de ce era virgină.

–Îmi pare rău, șopti ea. Nu pot să fac asta. Nu acum...

Adam se întinse s-o îmbrățișeze din nou, apoi făcu un pas în spate, cu mâinile încleștate.

–Ți-e teamă de mine, Mariah? Sau oare nu mă dorești?

Ea izbucni în râs.

–Doar nu crezi că nu te doresc, după toate astea! Cum să-mi fie teamă, când ai fost atât de bun și de înțelegător? Totuși... pentru mine e încă prea devreme. Poate că, atunci când mă vei cunoaște mai bine, nu o să mă mai vrei.

–Imposibil! O mângâie pe păr, apoi își trecu mâna de-a lungul trupului ei, lăsând în urmă o dâră de foc. Simt că în adâncul sufletului meu te cunosc deja. Însă... nu atât de bine aici și acum. Își luă mâna și-i aruncă un zâmbet strengăresc. Când mi se va răci sângele, o să-ți dau dreptate. Dar acum mi-e greu să gândesc rațional.

Nu era singurul care avea probleme cu sângele fierbinte! Își legă din nou halatul.

–Ne-ar prinde bine ceva de mâncare. Sunt sigură că asta vrea și Bhanu, iar eu mă îndreptam spre bucătărie când am auzit că ești aici. Mergem să vedem ce găsim în cămară? Doamna Beckett are mereu plinul făcut.

El râse și își petrecu brațul pe după umerii ei.

–O idee minunată. Dacă un apetit nu poate fi satisfăcut, atunci ne ocupăm de altul.

Ea roși, găsind plăcută greutatea brațului lui în jurul ei, în timp ce se îndreptau spre bucătărie, cu Bhanu fugind înainte.

–Ce căutai în bibliotecă?

–Speram să găsesc o carte cu imagini ale ființelor pe care le-am văzut în vis. Oftă. Era aproape imposibil, însă m-am gândit că merita să încerc, dacă tot nu puteam să dorm.

–Nu am găsit altă întrebuințare bibliotecii decât pentru presat flori, spuse ea. Supa fierbinte din oala păstrată la cald o să te ajute să dormi.

–Sună bine. Îi aruncă o privire piezișă. Mi-ar fi și mai de ajutor dacă ai dormi în patul meu.

Ea se opri, precaută.

–Credeam că ne-am înțeles că încă nu a venit timpul.

–Nu vreau să fim împreună ca iubiți, spuse el încet. Dar mi-ar plăcea să dorm cu tine în brațe.

Se gândi cum ar fi fost să fie cuprinsă de acel trup cald și puternic și zâmbi. Dulcea soră Sarah ar fi spus nu. Însă Mariah nu era atât de neprihănită.

–Mi-ar plăcea.

I-ar fi plăcut *la nebunie*.

capitolul 12

Faptul că râdea cu Mariah în timp ce mânca supă cu pâine și brânză nu reușise să-i răcească complet sângele lui Adam, însă dorința i se mai potoli. Mai târziu urcară scările către camera ei, pe care el încă nu o văzuse. La fel ca restul casei, ornamentele și mobila erau inegale calitativ și ca întreținere, dar dormitorul ei era plăcut, în culori bogate și cu miros puternic de levănțică.

Timidă, ea își dădu jos halatul, apoi se urcă în pat. El își dădea seama că pentru ea încă era un străin. Cu toate astea, ea nu era o străină pentru el. Era ciudat, mai ales că el era cel care-și pierduse memoria.

Urcă în pat de cealaltă parte, încercând să nu pară tulburat. Mariah se aplecă și-l sărută ușor pe obraz.

–Noapte bună, somn ușor.

Se întinse și se întoarse pe-o parte, cu spatele la el. Nu era o poziție prea îmbietoare.

Dar era ușor de corectat. Se rostogoli pe-o parte în spatele ei și o strânse la piept. Era o naturalețe familiară în felul în care se potrivea în brațele lui.

–Te simt ca pe un rai, murmură el.

Ea se încordă când brațul lui îi cuprinse talia, însă cuvintele lui o relaxară.

–Și eu la fel.

El adora senzația pe care i-o lăsa părul ei pe obraz. La un moment dat, cât mai curând, își dorea să vadă toată acea bogăție de păr auriu răspândit pe pat și chipul ei frumos, roșu de dorință. Acum era aproape suficient faptul că o avea alături. Să nu fie singur.

Îi mângâie trupul. Cămașa ei de noapte era veche, din bumbac tocit, însă delicios de moale. Când mâna lui îi trecu peste abdomen, ei i se tăie răsuflarea.

–Mai bine te-ai întoarce în patul tău. Ce faci tu este prea tentant și nu sunt sigură că am suficientă voință să-ți rezist.

Mâna lui se opri pe curba moale a abdomenului ei. Vorbea serios despre faptul că nu dorea să-și consume din nou căsătoria, iar în partea încă rațională a minții lui o înțelegea și o aproba. Însă nu putea îndura să o lase acolo și să doarmă singur.

–Dacă-ți dau cuvântul meu de onoare că nu mă unesc cu tine în noaptea asta, mă lași să-ți amintesc de plăcerile pe care le-am împărțit în trecut?

Ea își ținu respirația.

–Îți aduci aminte de vremea când eram iubiți?

–Nu, răspunse el cu regret. Dar știu ce făceam și vreau s-o fac din nou. Atât din plăcerea de-a te atinge, cât și din speranța egoistă că în curând vei hotărî că ești pregătită să-mi fii soție pe de-a-ntregul. Mâna lui urcă până la sânul ei și-i atinse ușor sfârcul cu degetul mare. Se întări instantaneu.

–Ah... Expiră ușor. Îți dai cuvântul de onoare că nu-ți vei pierde controlul?

–Jur și îmi voi respecta cuvântul dat, pentru că vreau să ai încredere în mine, spuse el cu sinceritate. Își trecu limba peste pielea palidă și delicată de sub urechile ei, desfătându-se cu suspinul ei de plăcere. Totuși, ar fi plăcerea mea să-ți aduc aminte de ceea ce pot face un bărbat și soția lui dacă nu au cum să ducă la îndeplinire actul. Mă lași să-ți arăt?

Ea râse încurcată.

–Dacă aș fi o femeie mai bună și mai rațională, aș spune nu și m-aș duce să dorm în altă cameră, ca să fug de tentație. Însă nu sunt nici bună, nici rațională, așa că arată-mi. Dar să nu-ți uiți promisiunea.

—Ești cu adevărat bună, Mariah, iar în această privință cred că nici unul dintre noi nu e rațional. Își împinse pelvisul spre fundul ei frumos și rotund, rămânând lipiți unul de celălalt. Însă, uneori, rațiunea nu e adevărata înțelepciune.

Ea se încordă când îl simți excitat, dar nu se îndepărtă de el. Adam rămase în poziția aceea pentru că așa putea să-și aducă mai ușor aminte de promisiunea făcută. Și încă putea atinge cele mai dulci locuri ale trupului ei cu forme atât de elegante.

Sânii ei... ah, sânii ei... frumoși și rotunzi, potrivindu-se perfect în palma lui. Exact dimensiunea potrivită. Nici prea mari, nici prea mici. Însă bănuia că, indiferent de mărime, tot i-ar fi considerat perfecți.

Acum, când nu mai era îngrijorată despre cum aveau să sfârșească acest act, răspundea minunat la săruturile lui blânde pe ureche și pe gât și la explorarea lentă și atentă a sânilor ei. Nu obiectă când mâna lui îi coborî până la talie, dar se încordă din nou când degetele lui ajunseră la locul în care coapsele i se uneau.

În timp ce el mângâia ritmic acea căldură ascunsă, șoldurile ei începură să se miște în ritmul lui. El își dădu seama că ea nici măcar nu conștientiza cât de mult își lăsa trupul să se vadă.

—Nu! oftă ea când el îi ridică poalele cămășii de noapte, ca să poată atinge carnea aceea moale și intimă. Ai promis!

—N-am uitat, spuse el pe un ton liniștit, chiar dacă mintea lui era pe jumătate înnebunită de dorință. Faptul că se concentra asupra ei îl ajuta să-și păstreze controlul, chiar dacă era greu. Dacă vrei, mă opresc acum.

—Nu... nu vreau să te oprești.

Încrederea ei era prea dulce și prea prețioasă ca să fie trădată. El își trecu degetele printre cutele umede și delicate. Trupul ei își amintea de asta, chiar dacă mintea îi era trează.

El începu să mângâie căldura mătăsoasă, mișcându-se din ce în ce mai rapid pe măsură ce-i simțea dorința. Brusc, ea scoase un strigăt înăbușit, iar trupul său se contorsionă, lipindu-și cu putere coapsele de el. Spre marea lui uimire, punctul ei culminant îi declanșă și lui un orgasm violent. El o strânse la piept, în timp ce corpurile lor erau străbătute de același foc, unindu-i trup și suflet.

Rămaseră înlănțuiți, respirând în același ritm. Când își dădu seama că o ține-n brațe cu o forță atât de mare, încât i-ar fi putut rupe coastele, slăbi strânsoarea. Îi ridică părul și o sărută pe ceafă.

–Când te-am ales, șopti el, te-am ales mai bine decât aș fi crezut vreodată.

–Asta a fost... o demonstrație mai eficientă decât mă așteptam, răspunse ea încet.

–Și decât am intenționat, adăugă el râzând. Se dădu jos din pat și merse pe podeaua rece să ia două prosoape de la lavoar.

Pașii lui declanșară un scâncet plin de speranță și zgârieturi la ușă. Gândindu-se că le-ar prinde bine să le distragă cineva atenția, o lăsă pe Bhanu să intre. Cățelușa intră alergând și dând fericită din coadă. El o scărpină după urechi și se întoarse în pat, dându-i un prosop și lui Mariah.

–S-ar putea să avem companie în curând, spuse el, în timp ce se ștergea. Depinde dacă Bhanu poate să sară în pat.

Ghearele ei zgâriară lada din lemn de nuc de la capătul patului cu baldachin. Salteaua se mișcă atunci când Bhanu sări pe ea. Dădu roată de mai multe ori, apoi se așeză între picioarele lor, adăugând căldura sa canină.

–E inteligentă Bhanu, chicoti Mariah. Noroc că patul e suficient de mare pentru toți trei.

–Toate creaturile singure sunt atrase de tine pentru alinare, spuse el pe un ton serios.

Ea se lipi din nou de el.

–Nu cred că Bhanu face vreo diferență. I-ar conveni orice pat cu un trup cald.

–Însă mie, nu. O sărută pe gât. Eu te vreau doar pe tine. Doar pe soția mea.

Ea își ținu răsuflarea și-i strânse mâna care se odihnea pe trupul ei, însă nu mai adăugă nimic. Curând, respira cu regularitatea lentă a omului care doarme.

Mai devreme, după acel coșmar al pierderii, se gândea că nu va mai dormi în noaptea aceea. Acum își dorea să stea treaz, ca să savureze minunea care era Mariah în brațele lui. Să-și aducă aminte răspunsul ei răvășitor la atingerea lui.

Totuși, spre surprinderea lui, căscă și, curând, alunecă în lumea viselor. Și, de data asta, fără coșmaruri...

Vremea era urâtă, cu promoroacă și cu ploaie înghețată care bătea pe stradă. Era mult prea rea pentru o trăsură, care se putea răsturna din moment în moment. Așa că preferă să călărească, luându-și calul cel mai de încredere.

De obicei, drumul călare până-n afara orașului nu dura mai mult de o oră, însă furtuna îi încetinea mersul. De câteva ori, se temu că se abătuse de la drum. Simțea cum trupul îi amorțea și se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să fi luat pe cineva cu el. Însă nu dorea companie, nu într-o astfel de călătorie.

Ajunse la casa frumoasă care dădea spre Tamisa. Se îndreptă călare direct spre grajduri, fericiți – atât calul, cât și călărețul – să se adăpostească, în sfârșit, de vântul aspru. Nici urmă de grăjdar, căci cel care aparținea acestei gospodării era plecat la Londra, cu mesajul. Dorise să se întoarcă, dar Adam îi interzisese clar să facă asta, pentru că omul părea deja pe jumătate mort după călătoria la oraș.

Așa că Adam avu singur grijă de cal, lăsând bietul animal să se odihnească și dându-i hrană și apă, în ciuda nerăbdării

sale de-a intra în casă. Altă rafală de gheață și de ploaie îl lovi când se îndreptă spre casă și bătu la ușă.

După o așteptare prea lungă în vremea rea, un servitor deschise ușa. Lacheul scoase un strigăt.

–Domnule! Slavă cerului că ați ajuns! Nu credeam că reușiți să vă întoarceți înainte să se domolească furtuna.

–Nu e un mesaj pe care să-l ignori. Își scoase haina, care era atât de udă, încât își simțea buzunarele pline cu pietre. Unde e?

–Sus, în camera lor. Nu... nu vrea să plece de lângă ea.

Adam îi dădu haina și pălăria pline de apă, apoi urcă. Vizitase des casa în vremurile mai bune. Acum, durerea se simțea în fiecare colț al ei.

Își găsi prietenul în camera pe care o împărțise cu tânăra lui soție. Singura lumină din încăpere era focul care licărea în cămin. Pe pat, un trup slab abia se zărea prin pătura care-l acoperea.

Prietenul său, un bărbat înalt, cu membre puternice, stătea pe un scaun lângă pat, ținându-și capul în mâini. Privi spre ușă când aceasta se deschise, deloc surprins când îl văzu pe vizitator.

–A murit.

În lumina flăcării, chipul său răvășit era foarte tânăr.

–Știu. Adam traversă camera și-și lăsă mâna pe umărul prietenului său. Și copilul?

–Era... era prea mic ca să supraviețuiască. Bărbatul își așeză mâna peste a lui Adam și se înfioră. Cum o să pot trăi fără ea?

–O să treci peste asta, spuse Adam încet. O să suferi, iar rănile îți vor rămâne pentru totdeauna în suflet. Dar vei merge mai departe. Asta și-ar fi dorit și ea.

–Cred că ai dreptate, spuse sec bărbatul. Însă e îngrozitor.

–Da, e îngrozitor. Văzând o carafă cu coniac pe o măsuță, turnă două pahare. Amândoi aveau nevoie de senzația de arsură pe care o dă băutura, deși din motive diferite.

Prietenul său dădu pe gât jumătate, apoi restul. Când își recăpătă suflarea, spuse:

–Nu știu ce să fac acum.

–Ai nevoie de un cămin nou și de o activitate nouă. Ceva care să te țină ocupat. Adam își sorbi încet coniacul. Înainte să te însori, te gândeai să intri în armată. Poate că, acum, asta e calea care ți s-ar potrivi.

Celălalt bărbat îi dădu absent paharul gol.

–Poate. Să-mi servesc patria și poate să dau de un glonț pe un câmp de bătălie străin. Ambele sunt perspective rezonabile.

–Să nu îndrăznești să mori, pufni Adam. Îți interzic!

Răspunsul prietenului său semăna a râs, apoi visul trecu la o scenă complet diferită...

Mariah era în cel mai fericit vis pe care-l avusese vreodată, se simțea iubită și în siguranță. Dar își dădu seama că nu era un vis, ci realitatea. O cuprinse neliniștea gândindu-se la ce se petrecuse între ea și Adam în timpul nopții. Fusese nebună să-l lase să o atingă astfel! Și totuși nu-și dorea să nu fi simțit acea plăcere. Era o depravată, așa cum îi spusese și Sarah.

Deschise ochii precaută și văzu că stătea întinsă pe spate, înconjurată de brațul lui Adam și cu ochii lui negri privind-o cu căldură. Era uimitor de frumos, cu o urmă de exotism în structura oaselor. Un purist ar fi putut spune că avea nevoie să-și tundă părul, însă ei îi plăcea așa, lung. Ridică mâna și-i mângâie buclele negre, strălucitoare.

–Bună dimineața.

–Bună dimineața, răspunse el. Ai dormit bine?

Zâmbetul lui îi alungă orice grijă despre cum ar trebui să se poarte o femeie care se trezește prima dată în pat alături de un bărbat. Își dădea seama că asta însemna căsătoria, un cerc al intimității care-i lega doar pe ei doi, în propriul lor paradis intim. Periculos de tentant.

Plăcerea ei păli când se întrebă ce altă femeie îl mai cunoscuse așa. O femeie care nu era amantă de ocazie, ci o soție iubită.

Lui Mariah i se strânse stomacul. Pentru prima dată, speră ca Adam să nu-și recapete niciodată memoria. Să rămână acolo și să fie soțul ei până când moartea îi va despărți.

Îngrozită de absurditatea egoistă a acestei speranțe, se ridică în capul oaselor și schiță un zâmbet.

–Minunat. Tu?

El căzu pe gânduri.

–Nu mă așteptam să adorm și, totuși, am dormit. Și am visat, dar nu semăna cu coșmarul de dinainte.

Bhanu își ridică fruntea pe marginea patului, apoi sări între ei. Perfect. Cu cât erau mai departe unul de celălalt, cu atât mai bine. Mângâie urechile clăpăuge ale animalului și fu răsplătită cu un geamăt de fericire canină.

–Ce-ai visat?

–Mai multe lucruri. Întâi că mergeam călare, ca să fiu alături de un prieten care tocmai își pierduse soția. Un vis foarte trist, însă nu un coșmar. Apoi am visat că mă jucam cu alți doi copii, un băiat și o fată. El avea vârsta mea, iar ea cred că era mai mică. Amândoi aveau ochi verzi. Mă întreb dacă am un frate și o soră.

–Chiar dacă ai, nu mi-ai vorbit niciodată despre ei, spuse ea, ca să evite alte minciuni.

–Mă întreb dacă nu cumva au murit. În vis am avut senzația de pierdere. Dădu din cap și coborî din pat. Mă simt ca și când aș avea un pumn de piese dintr-un puzzle atât de mare, încât nu voi putea vedea vreodată întregul.

–Ai răbdare, spuse ea. Julia Bancroft spune că mintea este cea mai complicată parte a corpului.

În timp ce-l privea pe Adam îmbrăcându-și halatul și luându-și papucii, Mariah se hotărî că cel mai bun rezultat ar fi ca el să-și recapete memoria, să fie necăsătorit și să-i

poată ierta minciuna. Atunci ar putea avea un viitor – însă părea aproape imposibil.

La fel, ar putea să se bucure de timpul pe care-l aveau împreună.

–Ai vrea să mergem în dimineața asta să călărim?

–Mi-ar plăcea foarte mult, zâmbi el. Apoi, doamna mea, o să mă apuc să-ți amenajez o grădină.

capitolul 13

Greenock, Scoția

După încă o zi lungă de cercetări separate, cei trei bărbați se întâlniră la cină în salonul privat al hanului care devenise sediul lor. Kirkland își lăsă haina udă pe un scaun și puse pe masă tubul protector lung, din piele.

Prietenii lui erau deja acolo. Randall aruncă un pumn de cărbuni în foc.

–Nenorocita asta de vreme rece scoțiană, spuse el abătut, șchiopătând înapoi către un scaun de lângă cămin. Căutarea se dovedise grea pentru piciorul său rănit.

Kirkland zâmbi.

–Te întărește. Doar un saxon cu sânge subțire s-ar plânge. A comandat careva cina?

–Vine imediat, răspunse Will. Ai aflat ceva?

–O posibilitate. Slabă. Dar voi doi? Kirkland luă un pahar cu vin roșu de la Will și se așeză și el pe scaun lângă foc, întinzându-și picioarele obosit.

–Ceilalți ingineri pe care i-am chemat să cerceteze motorul cu aburi sunt de acord cu Mactavish, spuse Will. Gaura peticită din boiler avea scopul să distrugă ambarcațiunea. Nici un inginer adevărat n-ar repara un boiler așa, pentru că e clar că nu rezistă. Însă nici unul dintre noi nu a găsit dovezi care să ne arate cine ar fi putut face un lucru atât de josnic.

–Trebuie să fi fost cineva cu experiență în inginerie, spuse Kirkland. Și probabil că a făcut asta la momentul potrivit, ca să nu fie descoperit.

Will aprobă din cap.

–Credem că cel mai probabil a venit la bord în timpul nopții, când boilerul fusese montat la locul lui, însă nu și fixat. Pentru că un astfel de proiect e pe buzele tuturor în jumătate dintre tavernele de pe Clyde, un bărbat deștept și-ar da seama imediat când să facă mișcarea. Dacă se descoperea peticul acela, accidentul ar fi fost prevenit, însă vandalul care a făcut stricăciunea n-ar fi avut cum să fie prins, așa că riscurile încercării erau minime. Randall, ai aflat ceva despre cei care au lucrat la construirea ambarcațiunii *Enterprise*?

–Am discutat cu cei mai mulți dintre ei. Toți sunt localnici respectabili, cu o reputație fără pată, fără ca vreunul dintre ei să aibă vreun motiv să distrugă ambarcațiunea altcuiva, răspunse Randall. Îl știți pe Ash, nu se uita la bani când era vorba să-i angajeze pe cei mai buni. Angajații lui sunt dintre aceia care consideră că toți cei care lucrează pe Clyde beneficiază de inovații inginerești.

–Cei mai mulți dintre ei? Kirkland își umplu din nou paharul cu vin roșu. Ai găsit și oameni mai puțin onești?

–Unul dintre bărbații pierduți când s-a scufundat ambarcațiunea era nou-venit în zonă. Numele său era Shipley, răspunse Randall. Era considerat irlandez sau londonez, însă era genul de om tăcut. Nimeni nu știa mare lucru despre el, doar că era o companie neplăcută, dar un asistent de inginer priceput. Și că avea tatuaje.

–I s-a găsit trupul?

Randall scutură din cap.

–Nu încă.

–Dacă a murit în explozie, atunci probabil că nu el a provocat-o, spuse Kirkland. Sigur, ar fi putut să întindă capcana și să fugă de pe corabie înainte de explozie. Dacă ar fi făcut asta, i s-ar fi remarcat absența, or, nici unul dintre supraviețuitori nu a menționat așa ceva.

–I-am scris lui Lady Agnes despre ce am aflat și am întrebat-o dacă știe pe cineva care și-ar fi dorit ca Ash să moară, spuse Will încet.

Se lăsă un moment de tăcere apăsătoare.

–Nu putem fi siguri că distrugerea ambarcațiunii îl avea drept țintă pe Ash, spuse Kirkland într-un târziu.

–Nu. Însă aceasta este explicația cea mai plauzibilă. Nimeni altcineva de la bord nu pare să fi fost ținta unui complot ucigaș și sunt atâtea corăbii cu aburi în construcție, încât e puțin probabil ca cineva să fi ochit chiar corabia *Enterprise* ca s-o distrugă, spuse Will. Mai ales că Ash era duce și, în unele cercuri, era disprețuit pentru însuși faptul că exista.

–Dacă cineva l-ar fi vrut mort pe Ash, ar fi fost simplu să-l ucidă cu pistolul sau cu cuțitul, adăugă Randall. Dacă explozia a fost un atentat îndreptat împotriva lui, s-a depus un efort considerabil pentru a face ca moartea lui să pară un accident.

–Un accident nu este o modalitate foarte probabilă să ucizi un om, spuse Will. Poate scăpa cu ușurință. Jumătate din echipajul de pe *Enterprise* a scăpat.

–Dacă ar fi supraviețuit, ar fi avut loc un alt atentat, spuse Kirkland. Am fost norocoși să găsim epava și să recuperăm atât de rapid motorul. Dacă s-ar fi scufundat în ape mai adânci, nu cred că am fi găsit-o și nu am fi avut vreodată vreo bănuială.

–Acum, că eu am dat raportul, tu ai aflat ceva, Kirkland?

Will aruncă o privire la tubul din piele de pe masă.

Kirkland îl deschise și scoase o hartă făcută sul.

–După operațiunea noastră de recuperare, încă lipseau trei bărbați. Ashton, Shipley și un marinar pe nume O'Reilly. În dimineața asta am aflat că un trup a fost adus la țărm.

Randall se crispă.

–Ash?

–O'Reilly. Purta un pulover irlandez cu model complicat, folosit pentru identificarea înecaților. Deci Ashton și Shipley sunt singurii care continuă să lipsească. Kirkland desfășură harta pe masă, punând greutăți pe colțurile ei, pentru ca și ceilalți să vadă zona de coastă cuprinsă între regiunea aflată puțin mai la nord de Glasgow și Lancashire. Mi-am petrecut după-amiaza într-un bar de pescari, cumpărând băutură și întrebând despre curenții marini. Mai exact, cât de departe poate fi dus un trup dacă se pierde lângă Insula Arran și în ce zonă ar putea ajunge.

–Presupunând că e găsit, spuse Randall lugubru. Veni lângă Kirkland ca să poată studia harta. Unde a ajuns O'Reilly?

Kirkland făcu un semn pe hartă.

–Lângă satul ăsta, Southerness.

Randall fluieră încet.

–Atât de departe? E chiar după ce traversezi estuarul Solway din Anglia.

–La mijloc sunt și factori precum vântul, vremea și mareele. Ar trebui să facem cercetări în Irlanda – e mai aproape de Arran decât Southerness. Kirkland oftă. Nimeni purtat așa de departe nu ar putea supraviețui în ape atât de reci. Dacă Ashton ar fi ajuns viu la țărm, până acum s-ar fi întors deja la Glasgow sau cel puțin le-ar fi trimis un mesaj oamenilor săi de-acolo.

–Poate că a fost rănit atât de grav, încât n-a putut face asta, răspunse Will cu încăpățânare.

Kirkland își dădu seama că Will nu se îndura să renunțe la speranță, indiferent cât de mică era.

–E posibil, aprobă el. Însă nu foarte probabil. A trecut prea mult timp de la accident. O rană atât de gravă... nu cred că ar fi supraviețuit.

Randall indică locurile de pe coastă unde fuseseră desenate cruci.

–Ce înseamnă aceste marcaje?

–Cel mai probabil sunt locuri în care e posibil să apară cadavrele, marcate în funcție de curenții obișnuiți. Cred că ar trebui să ne despărțim și să mergem și în alte zone de pe lângă Southerness, să vedem dacă s-au găsit înecați, spuse Kirkland. În unele sate și ferme, localnicii doar spun o rugăciune și îngroapă trupurile pe care nu le pot identifica.

–Și cum ne împărțim teritoriul? întrebă Will.

Își aleseră rapid anumite secțiuni de coastă, astfel încât să nu se suprapună. După aceea, Randall spuse sobru:

–Asta-i tot ce mai putem face. După aceea, va trebui să ne întoarcem și să ne continuăm viața.

–Nu vreau să-i spunem lui Lady Agnes că am eșuat, oftă Will.

–Grija ei principală este să facem tot posibilul, spuse Kirkland. Succesul ar fi valoros, dar nu e esențial.

Două servitoare intrară cu tăvi pe care erau carne, pâine și cartofi. Kirkland realiză că era mort de foame și că era momentul să pună capăt discuției. Își îndreptă privirea la hartă, către marcajul cel mai sudic.

–Când terminăm, haideți să ne întâlnim în orășelul acesta de pe partea engleză a estuarului Solway, pentru că e aproximativ vizavi de Southerness și pare destul de mare cât să aibă un han. Puse degetul pe acel loc. Hartley.

capitolul 14

Curând, Mariah își dădu seama că Adam nu glumise când îi spusese că-i va amenaja o grădină. În zilele următoare, angajă șase bărbați din sat să curețe straturile neglijate și celelalte ierburi. Abia începuse sezonul de însămânțat de primăvară, așa că era necesar să facă ordine în grădină.

Asta se întâmpla ziua. Noaptea, împărțeau același pat, însă respectau limitele apropierii fizice pe care le impusese Mariah. O dată, Adam se ridicase înjurând printre dinți, apoi se dusese în propria lui cameră, ca să nu-și piardă controlul.

Ea era bucuroasă că el se stăpânea, dar îi păruse rău să-l vadă plecând. Îi plăcea să-l aibă aproape, adora plăcerile pe care le învăța de la el. Și încerca, stângaci, să-l facă și pe el să simtă aceeași plăcere, așa că după noaptea aceea el n-a mai trebuit să plece.

Cum se vor sfârși toate astea? El își va aminti și o va părăsi sau vor deveni iubiți? Sau ambele, nu neapărat în ordinea aceea.

Devenise fatalistă. Se va bucura de el cât va putea de mult – și va încerca să nu facă nimic care să-i distrugă viitorul.

Echipa de muncitori a lui Adam îngriji grădinile mai mari, dar la grădinița închisă lucră el, personal. Scopul său era să creeze o adevărată zonă de meditație, care să-i înseninеze pe toți cei care intrau acolo. Se simțea foarte mulțumit în timp ce tundea plantele agățătoare și curăța ierburile crescute în exces, însă, la sfârșitul zilei, înfățișarea lui plină de noroi din cap până-n picioare

răspundea destul de bine la întrebarea dacă era sau nu un gentleman. Nu era.

Mariah era nerăbdătoare să vadă grădina de meditație, dar el nu-i dădu voie înainte să termine. O dată pe zi, ea ieșea din birou să ia aer și încerca să se strecoare în grădină. Iar el o oprea. Era un joc care le plăcea amândurora.

El tocmai terminase de curățat fântâna de piatră tocită de vreme, pe care o găsise încorporată în zid, când o auzi pe Bhanu apropiindu-se, ceea ce însemna că era și Mariah cu ea. Se ridică rapid și-și șterse mâinile pe un prosop vechi, apoi îi ieși în cale înainte ca ea să ajungă la intrarea în grădină.

Mariah îi zâmbi șiret. Era încântătoare în rochia ei albastru-deschis de dimineață.

–Tot n-ai terminat? Mor de curiozitate!

El scutură din cap, cu ochi jucăuși.

–Nu încă. Desigur, o grădină nu e niciodată terminată cu adevărat, dar vreau ca asta să arate bine când o vei vedea.

–Să-mi interzici să intru e cea mai bună metodă să mă faci să-mi doresc cu disperare s-o văd. Dădu să se strecoare pe lângă el, însă el o prinse, râzând.

–Unele lucruri merită să se lase așteptate.

Se aplecă și o sărută; abia îi atinse buzele, căci nu dorea să-i murdărească rochia. Gura ei era un adevărat festin, iar lui îi era întotdeauna foame de ea.

–Încerci să-mi distragi atenția, spuse ea cu răsuflarea tăiată, când el se retrase.

–Și reușesc?

–Da, din păcate. Îi aruncă o privire exagerat de încurcată. Oare de ce mergeam pe-aici?

El îi prinse bărbia într-o mână, mângâind-o.

–Ai vrut să mă întrebi când va fi gata grădina și să te oferi s-o rogi pe doamna Beckett să ne pregătească un picnic pe care să-l facem aici în ziua în care voi termina.

–Asta este misiunea mea? chicoti ea. Prea bine, când o pot vedea?

–Peste exact două zile, dacă vremea rămâne frumoasă. Privi cerul. Ceea ce nu e niciodată sigur în această parte a lumii.

–Sper să fie totul bine. Doamna Beckett va fi încântată să coopereze. Adoră faptul că ai poftă de mâncare.

Încercă din nou să se strecoare pe lângă el.

Însă el o prinse și o sărută iar.

–Ne vedem mai târziu, la cină, și o să schimbăm impresii despre ce realizări am avut amândoi astăzi.

–Prea bine. O privi pe Bhanu, care cerceta bucuroasă parfumurile neobișnuite. Bhanu, vii cu mine sau rămâi cu Adam?

Câinele îi aruncă o privire, apoi continuă să adulmece.

–Cred că tu și grădina ta ați câștigat-o de partea voastră, deocamdată.

–E un animal nestatornic; curând, se va întoarce la tine. Cercetă câinele cu privirea. Cum e posibil ca o creatură să fie în același timp atât de drăgălașă și atât de urâtă?

–E un câine foarte înzestrat.

Cu o ultimă privire adorabilă, Mariah se întoarse și se îndreptă înapoi spre casă.

Adam se simțea de parcă inima lui ar fi urmat-o pe alee. Ce bărbat norocos era! În afară de visele sale sporadice, încă îi lipseau amintirile trecutului, totuși, Mariah avusese dreptate când îi spusese că prezentul și viitorul erau mai importante. Atâta timp cât o avea pe ea, poate că trecutul nici nu conta cu adevărat.

Vremea se menținu frumoasă, iar Mariah era mulțumită. Îl invidia pe Adam că lucra afară. Ea petrecea o mare parte din timp la birou, făcând planuri de îmbunătățire a moșiei cu mijloacele destul de modeste pe care le avea

la dispoziție. Adam îi fusese de mare ajutor. Chiar mai mult, vicarul îi făcuse cunoștință cu Horace Cochrane.

Domnul Cochrane fusese administratorul unui conte din Northumberland. Pentru că înaintase în vârstă, se pensionase de curând și se întorsese în orașul natal, Hartley. O lună de stat degeaba îl convinsese că prefera să lucreze, însă într-un ritm mai lejer. După doar câteva zile petrecute de el la Hartley, deja se simțea diferența.

În ziua în care urma să vadă grădina lui Adam, lui Mariah îi fu greu să se concentreze la dosare. Fu o adevărată ușurare când sosi ora prânzului și ieși. Adam o anunțase la micul dejun că dorea să o lege la ochi când avea să intre în grădină, ca să fie o surpriză. Asta îi dăduse și ei ideea de a-l surprinde la rândul său. Cu ochii plini de nerăbdare, coborî în bucătărie să ia coșul de picnic pe care-l pregătise doamna Beckett.

Ca-ntotdeauna, el o auzi venind pe cărarea șerpuită și-i ieși în cale. Lucrul în aer liber i se potrivea de minune. Rănile dispăruseră, iar el devenise puternic și sănătos. Nu avea pălărie, părul său negru era răvășit, iar culoarea vie a ochilor era scoasă în evidență de vegetația din jur. În cămașa albă și cu pantalonii albastru-închis arăta fermecător.

Ea îl întâmpină cu un zâmbet.

–Ziua frumoasă și însorită de primăvară pe care ai comandat-o a venit la timp.

–Iar asta mă încântă. De obicei, comenzile privind vremea perfectă nu sunt respectate.

O sărută, făcând-o să se înfioare de plăcere. Ultimele zile fuseseră atât de frumoase, încât se simțea ca în luna de miere.

–Pot să folosesc una dintre aceste panglici mari ca să te leg la ochi? o întrebă el, luând coșul greu.

Ea făcu semn că da.

–M-am gândit că, dacă leg eșarfe de toartă, coșul o să aibă un aer de sărbătoare. La urma urmei, chiar e o ocazie specială.

El privi pe alee.

–Unde e Bhanu?

–S-a gândit să vină cu mine, însă n-a avut chef să plece din bucătărie – doamna Beckett frige carne pentru cină. Mariah zâmbi. În plus, Bhanu și Annabelle s-au împrietenit. Le-am văzut una lângă alta lângă cămin.

–Cățel necredincios! Lăsă coșul jos și dezlegă eșarfa albastră, aleasă cu grijă ca să se potrivească cu rochia.

–E o prostie, spuse ea, în timp ce el îi înfășura bucata de pânză în jurul capului ca să-i acopere complet ochii. Sunt sigură că o să-mi placă ce ai făcut, chiar dacă nu-mi faci o surpriză.

–Sper. Îi prinse brațul, apoi luă coșul. Adevăratul motiv pentru care te leg la ochi este că mai întâi trebuie să încerci grădina cu alte simțuri. Vederea e atât de puternică, încât o să le acopere pe toate celelalte.

–E o idee interesantă. După câțiva pași, adăugă: Ai dreptate, sunt mai atentă la felul în care se simt pietrele sub picioarele mele. Mici asperități, smocuri de iarbă printre pietre, o piatră mai ridicată sau alta mai adâncită. Îl strânse și mai tare de braț când păși pe o piatră foarte joasă.

–Ce ciudat este să depind de o altă persoană pentru ceva atât de simplu ca mersul!

–N-o să te fac să te rătăcești.

Vocea lui era o șoaptă irezistibilă.

Foarte conștientă de tonurile puternice, ea întrebă:

–M-ai legat la ochi ca pe un fel de metaforă pentru felul în care te îndrum pentru că nu-ți poți vedea trecutul?

–Nu m-am gândit la asta, răspunse el mirat, însă așa este. O sărută pe frunte. Nu m-ai făcut să mă rătăcesc.

Încrederea din vocea lui îi strânse inima.

–Am trecut cumva tocmai prin arcada care duce în grădină? întrebă ea după alți câțiva pași. O clipă, aerul s-a simțit... mai comprimat.

–Ești foarte receptivă. O conduse alți câțiva pași, apoi se opri și-i îndepărtă mâna de pe brațul lui. Am ajuns. Spune-mi ce simți.

–Tocmai te-am auzit lăsând jos coșul. Cărămizile pe care stau se simt diferit de pietrele aleii care m-a adus aici. Mai netede și egale. Făcu un cerc mic. Aerul încă e cât se poate de nemișcat – zidurile ne protejează de vânt. De asemenea, atrag soarele. În grădină e mult mai cald decât afară.

–Ce auzi?

Își ținu răsuflarea.

–Susur de apă! Sunetul general este alcătuit din mai multe sunete mărunte, care par note diferite, înalte și joase. Ai pus o fântână?

–Am reparat-o pe cea de-aici, care era ascunsă de plantele agățătoare, răspunse el. Altceva?

–Cântec de păsări. Păsările cântătoare sunt răspândite în toată țara, însă de obicei nu prea le acord atenție. Aici în grădină sunt fise, nu-i așa? Și mai aud... și alte păsări cântătoare, și rândunele, cred. Mai departe. Straturi peste straturi de sunete încântătoare. Și ce mirosuri! Narcisele sunt în floare, cred că le simt. Mereu mă duc cu gândul la unt. Mai sunt și alte parfumuri. Diverse mirosuri de plante. Și cred că un pom fructifer începe să înflorească. Măr?

–Te descurci de minune, chicoti el. Ai folosit mirosul, auzul și pipăitul. Mai puțin gustul. Vrei să guști o floare?

–Pot mai bine de-atât. Ghidându-se după vocea lui, se îndreptă spre el și îi prinse brațele, apoi se întinse și îl sărută pe gât. Mmm, sărat. Foarte plăcut. Îi strânse brațele: Puternice, dar ascultătoare. Un sentiment plăcut și solid.

El râse și o strânse la piept. Ea simțea prea bine acea senzație a trupului lipit de-al lui. Presiunea stimulantă a sânilor ei pe pieptul lui, sângele palpitându-i în cele mai intime locuri datorită apropierii lor.

Vederea îi reveni brusc când el îi luă eșarfa de la ochi. Aproape că-i părea rău să fie smulsă din lumea simțurilor, însă era fericită să-i vadă chipul întunecat și frumos atât de aproape de-al ei.

–Ai absolvit cu brio, spuse el. Cred că am fost legat la ochi într-o grădină când eram mic. Nu-mi aduc aminte, dar mă simt ca și când aș fi trecut eu prin asta, cu mult timp în urmă. De aceea am vrut să încerci și tu.

–Ți-ai amintit de vizita în cealaltă grădină? întrebă ea, desprinzându-se din îmbrățișarea lui.

El se încruntă, apoi scutură din cap.

–Poate. Nu știu exact.

Dorind să-i alunge expresia aceea tristă de pe chip, ea cercetă grădina. Arătase minunat în starea ei sălbatică anterioară, însă munca atentă a lui Adam crease o impresie de profundă armonie. Sub pom se afla o bancă din lemn veche și îmbietoare, iar porțiunea sălbatică de plante se transformase într-o brazdă de iarbă îngrijită.

Cea mai frumoasă era, totuși, fântâna. Mariah traversă grădina ca s-o vadă mai de-aproape.

–Îmi place felul în care curge apa din gura leului – în sus, apoi se varsă în acele bazine de dimensiuni diferite, ca să creeze sunete diferite. Ai spus că fântâna era aici când ai tăiat plantele agățătoare? Ea atinse piatra cenușie acoperită cu licheni, în care fusese sculptat capul leului, apoi își trecu degetele prin apa curată a bazinului de dedesubt.

–Era complet acoperită. Plănuisem să aduc o fântână, așa că am avut noroc s-o descopăr pe aceasta. Țeava și bazinele doar au trebuit să fie curățate.

Ea se plimbă prin toată grădina, cercetând și atingând.

–Ai făcut o treabă minunată! Chiar și aerul e mai relaxant.

–Îmi pare bine că-ți place. Privi în jur cu satisfacție. Mai sunt multe de făcut, dar sunt încântat că devine ceea ce vreau eu.

–E timpul să sărbătorim creația ta.

Ridică apoi capacul coșului și scoase o pătură tocită. O întinse pe iarbă și lăsă coșul în mijloc, apoi se așeză grațios lângă el. Sau cel puțin spera să pară grațioasă.

–Ai avut o surpriză pentru mine. Acum am și eu una pentru tine, spuse ea zâmbind șiret. O să avem un prânz... negru.

capitolul 15

Auzind cuvintele lui Mariah, Adam ridică privirea către cerul însorit, pe care se zăreau doar câțiva nori albi și pufoși.

–Sper că asta nu înseamnă că trebuie să aștept noaptea ca să mănânc.

–O să mâncăm acum, dar legați la ochi, explică ea. Cândva, tatăl meu a mers la o casă de jocuri din Paris, unde s-a servit un *souper noir* – o cină neagră. Sala de cină era în beznă, iar servitorii – orbi, așa că erau obișnuiți să lucreze pe întuneric. S-a servit o diversitate de preparate. Tatăl meu a spus că a fost interesant, chiar dacă ușor tulburător. Râse. A mai spus că cina era de fapt preludiul unei orgii.

–Tatăl tău i-a spus așa ceva tinerei sale fiice? spuse Adam scandalizat.

–A folosit un limbaj mai delicat, însă da, cam asta era ideea.

O clipă, simți din nou durerea sufocantă a pierderii. Totuși, nu mai era atât de rău după venirea lui Adam. Aproape că renunțase la speranța că va primi o scrisoare veselă și plină de vești de la tatăl ei, care-și cerea iertare că nu dăduse nici un semn atâta timp.

–Considera că ar trebui să știu cum merg lucrurile în lume, din moment ce-l însoțeam la toate acele petreceri de la țară, spuse ea, făcând efortul să continue. Povestea cu cina neagră a fost doar de distracție, s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Cred că fusese pe vremea când el era doar un puști plecat în Grand Tour.

–A fost în Grand Tour? A avut noroc. Adam se așeză pe pătură. După Revoluția Franceză, tinerii domni englezi

au fost privați de șansa de a se face de râs prin marile capitale europene. Tatăl tău provenea dintr-o familie bogată?

Ea îl privi lung.

–Nu a vorbit niciodată despre astfel de lucruri. Aveam impresia că era tovarășul de călătorie al moștenitorului unui mare lord. E alarmant să mă gândesc că cel în cauză ar fi putut să fie tatăl meu!

Adam chicoti.

–Indiferent ce defecte avea, a crescut o fiică minunată.

Dezlegă a doua eșarfă de pe toarta coșului. Știu tot atât cât știi și tu despre conținutul coșului. I-am explicat doamnei Beckett despre prânzul negru și i-am spus să-și folosească imaginația. A părut chiar încântată de idee, așa că pregătește-te!

Se ridică în genunchi și-i înfășură eșarfa în jurul capului.

–Vezi ceva?

–Trece o dâră slabă de lumină prin material, dar nu văd nimic. E o senzație ciudată, spuse el gânditor. Un întuneric diferit de cel din timpul nopții. Te face mai... vulnerabil. Acum, tu. Poți să te legi singură la ochi? Nu ai voie să trișezi!

–Asta ar strica toată distracția. O să înfășor eu eșarfa, însă m-ar ajuta dacă ai lega-o tu. Își înfășură eșarfa în jurul capului, acoperindu-și ochii la fel de bine pe cât făcuse în cazul lui Adam. O să mă aplec deasupra coșului ca să poți strânge eșarfa.

Auzi un zgomot ușor, ca atunci când un om își schimbă poziția. Apoi, degetele lui îi atinseră ceafa. Ea își ținu răsuflarea, înfiorată de senzațiile erotice care o străbăteau.

–Acela e gâtul meu, spuse ea cu glas tremurat. Eșarfa e cu câțiva centimetri mai aproape de tine.

–Scuze. Mâinile lui se mutară în locul în care ținea capetele eșarfei, la spate. În timp ce el lega orbește eșarfa,

ea se minuna de cât de intime păreau atingerile dintre ei în acea stare de orbecăială. Chiar și urma degetelor lui în părul ei era tulburătoare.

După ce eșarfa fu legată, ea deschise capacul coșului.

–Acum, să descoperim ce avem. Ah, patru șervete ca să ne acoperim și să nu lăsăm pete pe haine. Poftim – le țin pe ale tale cam pe la mijlocul coșului.

–E o femeie înțeleaptă. E clar că o să facem mizerie. Însă cred că e amuzant. Mâna lui cercetătoare găsi cele două șervete.

–O să fie, probabil, mai simplu dacă mâncăm câte un fel pe rând, pentru că, dacă scoatem totul, s-ar putea să ratăm ceva. Mariah își despături șervetul în poală, apoi băgă din nou mâna în coș. Să începem cu băuturile. Doamna Beckett a spus că ne pune două sticle de ceva ce va merge de minune, dar nu a spus ce. Asta e sticla ta.

Fu nevoie de câteva clipe bune ca mâna lui să atingă fundul sticlei, apoi palma lui îi mângâie degetele. Ea își linse buzele, ar fi dorit să se întindă și să guste din el.

Era foarte conștientă de prezența lui, chiar mai conștientă, din unele puncte de vedere, decât dacă l-ar fi văzut. Căldura trupului. Mișcarea din aer când se întindea spre ea. Sunetele abia auzite, chiar și atunci când o persoană stă nemișcată. Parfumul lui, pe care nu-l remarcase conștient. Era... incitant. Bărbătesc. Și-ar fi dorit să-și lipească fața de el.

Roși când își dădu seama că încerca aceleași senzații ca și când ar fi stat goi unul lângă altul, pe pătură. Slavă cerului că nu o vedea cum reacționa!

Degetele lui se strânseseră în jurul sticlei, atingându-i mâna.

–Am luat-o, deci poți să-i dai drumul. Un dop de plută înfipt nu prea adânc. Se auzi o pocnitură, urmată de un fâsâit. Șampanie! Doamna Beckett a înțeles, cu siguranță, ocazia. Să vedem dacă cealaltă sticlă e la fel.

O deschise și pe aceea. Alt fâsâit.

–Șampanie pentru amândoi. Iată sticla ta.

Ea luă sticla și o înclină ca să soarbă din ea. Băutura bolborosi alunecându-i pe gât, amețind-o.

–Delicioasă! Cred că e mândria pivniței lui Burke.

–Foarte bună, aprobă el. Ce urmează?

Băutura lui începu să gâlgâie în timp ce el o duse la gură. Ea își imagina cum buzele lui se închideau peste marginea sticlei și o trecu un fior la acel gând sugestiv. Ca să-și țină sticla dreaptă și la îndemână, o pusese între genunchi, mulțumită că el nu-i vedea comportamentul atât de neadecvat.

–Tu alegi.

Se auzeau foșnete ușoare în timp ce el cerceta conținutul coșului.

–Am dat peste tot felul de forme interesante. O să arunc o privire la acest obiect rotund învelit în pânză de tifon. Chicoti. Iartă-mă, însă privirea este o parte atât de importantă a limbajului, încât e greu să nu folosesc aceste cuvinte.

Ea zâmbi.

–Iar premiul tău cum se simte și cum miroase?

Un foșnet de material aspru în mișcare. Apoi, adulmecă. Pachetul conține două sfere cu diametrul de câțiva centimetri. Sunt calde și îmbietoare. Netede și, totuși, grase. Cred că e carne prăjită. Făcu o pauză. Există locuri în care anumite... părți esențiale ale echipamentului reproducător al taurului se mănâncă pe post de delicatesă. Crezi că...?

–Nu cred că doamna Beckett ne-ar face așa ceva, chiar și dacă astfel de ingrediente ar fi disponibile! Se opri, neliniștită. Sau ar face-o? Care dintre noi gustă primul?

–Eu, pentru că sunt un soț curajos care-și protejează soția de lucruri neplăcute. Păru să muște cu precauție. E carne, însă în interior e netedă și alunecoasă. Nu cred că e ce credeam. Iată a doua bucată. Poate îți dai tu seama.

Își înlănțui degetele, iar ea luă sfera caldă din mâna lui. O mușcătură îi confirmă.

–Ou scoțian! Trebuia să-mi fi dat seama, dar mereu le-am recunoscut doar uitându-mă la ele. Dădu pe gât o dușcă generoasă de șampanie, ca să meargă cu îmbucătura. Începea să simtă o amețeală dulce și veselă de la alcool. Dacă ar fi fost la un bal, ar fi dansat toată noaptea. Un ou fiert tare, acoperit cu cârnat tocat, dat prin ou și pesmet, apoi prăjit. E foarte gustos dacă știi ce e.

–Acum are gust mult mai bun, pentru că știu ce este. În vocea lui se simțea un zâmbet. După ce-și terminară ouăle scoțiene, adăugă: E rândul tău.

Pipăi în coș.

–Am găsit două borcane scurte și largi, cu capac de plută. Calde. Ridică unul și-l înclină. Cred că e supă. Doamna Beckett face supe minunate. Vrei și tu?

El luă borcanul cald și scoase dopul de plută. În aer se simți o aromă exotică și condimentată.

–Dumnezeule mare, e curry! exclamă el.

Își deschise propriul borcan și inhală.

–E un miros distinct, nu-i așa? Din când în când, am mâncat curry. Se pare că și tu.

–Mirosul e foarte evocator, spuse el încet. Cred că am mâncat des, dar nu-mi aduc aminte nici o ocazie concretă.

–Poate că, dacă mănânci supa, îți vei aminti. În coș ar trebui să fie și linguri. Ah, uite-o pe-a ta.

Deja își dezvoltaseră abilitatea de a-și transmite lucrurile folosind aceeași zonă de deasupra coșului. Când mâna lui o atinse pe-a ei, degetele sale îi mângâiară încheietura, în zona pulsului.

–Hm, e moale, spuse el. Nu e lingură.

Degetele ei se strânseră involuntar.

–Lingura dumneavoastră, domnule, spuse ea, făcând un efort să pară calmă.

El o luă, apoi încercă supa.

–Cremoasă. Cred că are ceapă și morcovi tocați, însă nu sunt sigur cu ce fel de carne este făcută. Probabil, pui?

–Sau iepure. E greu de spus din moment ce nici una nu are vreun iz distinct. Oricum, e bună.

–Aroma de curry e incitantă, totuși, nu mi-a trezit vreo amintire, spuse el după ce terminară, iar Mariah așeză borcanele goale înapoi în coș.

–O să-i spun doamnei Beckett să facă preparate pe bază de curry până îți revin amintirile, spuse ea, simțind frustrarea din vocea lui. Acum e rândul tău să alegi.

Adam băgă din nou mâna în coș.

–Iată alt obiect moale, învelit în pânză. Să vedem... două felii de o consistență moale, iar în jur seamănă cu o prăjitură. Poftim, felia ta.

Porția ei avea o aromă puternică, familiară, dar înnebunitor de înșelătoare.

–Nu e brânză. E ceva cu carne. Ciuguli o bucățică și o lăsă să se topească în gură, ca să savureze complet aromele. Pate.

–Cu ciuperci, aprobă el. Doamna Beckett dă dovadă de o inventivitate uimitoare.

Ea mâncă restul feliei, apoi bău șampanie. Totul avea gust mai bun cu șampanie.

–Încep să mă satur, însă coșul tot nu s-a golit. O să văd dacă dau de ceva dulce cu care să ne încheiem masa.

Mâna ei dădu de un castron oval cu capac, cald la atingere.

–Iată ceva ce-ar putea conține budincă. Să vedem... Ridică apoi capacul și băgă un deget de încercare, însă îl scoase rapid. Ah, e scârbos! Seamănă cu niște viermi tocați.

–Sigur nu e asta. Degetele lui le atinseră pe-ale ei în timp ce căuta castronul. O mângâie ușor înainte să bage mâna în castron. Da, e... ciudat, aprobă el. Totuși, miroase bine și am încredere în doamna Beckett. O să încerc.

Îl auzi gustând și înghițind.

–Macaroane cu brânză, anunță el. Și gătite foarte bine. Nu mi-am dat seama cât de ciudat se simt macaroanele cu brânză dacă nu le poți vedea.

Era un preparat care lui Mariah îi plăcea, așa că spuse:

–Atunci va trebui să mâncăm împreună, din moment ce e un singur castron. Ia o furculiță. Putem să ținem castronul între noi și să mâncăm din el.

Erau atât de bune, încât, curând, izbucniră în râs când furculițele lor se ciocniră.

–O să bâjbâi cu degetele să văd dacă a mai rămas ceva. Ah, mai e. Îți las ție, pentru că ai avut curajul să mănânci viermii tocați. Poți să iei această ultimă îmbucătură de pe degetele mele?

–Ca să-mi dovedești că m-ai făcut să-ți mănânc din palmă? spuse el zâmbind. Cu cea mai mare plăcere.

Ea se înfioră de plăcere când el găsi ultima rămășiță de mâncare și o ciuguli cu buzele calde, continuând să îi sugă ușor vârfurile degetelor.

Ea trase aer în piept, în timp ce tot trupul i se încordă.

–Degetele... nu sunt în meniu.

–Nu? Își trecu limba peste centrul sensibil al palmei ei. Ea scoase un geamăt înăbușit.

Cu răsuflarea tăiată, Adam își apăsă o clipă obrazul pe palma ei.

–Ești mai dulce decât cel mai rafinat preparat inventat vreodată, șopti el. Dădu la o parte coșul și o întinse pe pătură. Gura lui o găsi pe-a ei, iar limbile lor se împreunară cu o senzualitate violentă.

Amețită de șampanie și de acest joc erotic, Mariah tânjea după atingerea lui cu fiecare fibră a ființei ei. Explorările lor reciproce din ultimele nopți o învățaseră câte ceva despre plăcerile pasiunii. Acum îl dorea, îl dorea cu totul. Legăturile de la ochi îi scoseseră din lumea normală și îi duseseră într-un tărâm al plăcerii pure. Simțurile ei erau în flăcări. Îi plăceau gustul lui, parfumul lui, vocea lui.

Mai presus de orice, îi plăcea senzația mâinilor și a buzelor lui în timp ce-i ridica fusta și-i mângâia pielea netedă de pe abdomen. Ea oftă când mâna lui alunecă între coapsele ei, cu degetele la fel de intime precum gura lui atât de pricepută.

–Ești frumoasă, spuse el încet. Trup și suflet, ești frumoasă.

Amețită de dorință și de șampanie, nu-i mai păsa de moravuri sau de viitor, sau de consecințe posibile. Pasiunea dintre ei apăruse încă din noaptea în care se văzuseră prima dată și nu-i mai păsa de nimic altceva decât să se împreuneze cu el în felurile primare.

Ea gemu cu gura lipită de-a lui când degetele lui alunecară în ea. Devenise doar căldură, umezeală și dorință fierbinte. Momentul în care se opri să-și descheie pantalonii și să se elibereze i se păru mult prea lung. Îl mușcă de umăr, ar fi vrut să-l mănânce.

–Nu cred că o să mă mai pot stăpâni, spuse el răgușit, lipindu-se de ea.

–Nu-mi pasă! Îl cuprinse în brațe și-l trase cu putere peste ea.

Se uniră cu o rapiditate care nu lăsa loc de răzgândire. Era în ea, fierbinte și tare, uimitor și șocant, și *necesar*. Durerea scurtă pe care o simți nu-i diminuă dorința, ci îi amplifică nevoia de a deveni una cu el. Se legăna odată cu el, simțind fiecare mișcare a trupului lui frumos și puternic.

Găsiră imediat un ritm care le intensifică plăcerea cu fiecare mișcare. Ea era un arc încordat, din ce în ce mai strâns, până când el își trecu degetele între ei și o mângâie cu o atingere de expert.

Ea simți cum se sparge în bucăți, fără să mai conștientizeze limitele dintre ei. Doar intimitate și plăcere păgână, dincolo de orice își imaginase vreodată. *Dumnezeule mare, Dumnezeule mare, Dumnezeule mare...*

Când unghiile ei i se înfipseră în spate, el scoase un strigăt înăbușit și deveni rigid. Ea îl cuprinse cu brațele și picioarele, ținându-l strâns în timp ce se revărsa în ea.

După ce-și consumară pasiunea, conștiința le reveni la normal. Ea răsuflă adânc, dându-și seama că erau înlănțuiți pe o pătură zdrențăroasă, iar în jurul lor păsărelele cântau ca și când cei doi oameni de dedesubt n-ar fi îndeplinit un act care avea să schimbe, irevocabil, relația lor. Capul i se învârtea de la șampanie și de uimire.

–Mariah, dragostea mea. Adam se rostogoli pe-o parte, însă continua să o îmbrățișeze. Auzi foșnetul cu care el își scoase legătura de la ochi. Apoi i-o scoase și ei. Mariah clipi din pricina luminii, iar el o sărută la colțul ochiului, cu o blândețe dureroasă. Era atât de sincer și de cinstit! În timp ce ea nu era.

–Sunt recunoscător pentru ziua în care mi-ai devenit soție. Dar..., ezită, cu vocea nesigură. Poate că mă înșel, dar... noi nu ne-am consumat căsătoria după nuntă?

Chiar și acum avea încredere în ea, căutând explicații atunci când faptele nu se potriveau cu ceea ce-i spusese ea. Vina pentru avalanșa de minciuni o sufoca. Se ridică în picioare, cu ochii plini de lacrimi de tristețe și de ură de sine.

–Îmi pare rău, oftă ea. Atât de rău!

Dorind să fugă înainte să se prăbușească de tot, încercă să iasă din grădină, însă el fu mai rapid. O prinse din urmă și o lipi de el, strângând-o cu brațele de talie.

–Îmi pare rău, Mariah, spuse el, pe un ton confuz. Am crezut că vrei s-o faci cu mine.

–Am vrut, răspunse ea, cu vocea înecată.

–Te-am rănit? E ultimul lucru pe care mi-aș fi dorit să-l fac. Ținând-o strâns cu o mână, cu cealaltă o mângâie pe umăr și pe braț, ca și când ar fi avut de-a face cu un ponei agitat.

–Deloc, șopti ea.

–Atunci ce s-a întâmplat, Mariah? Te iubesc și vreau să fiu un soț bun. Sunt chiar atât de diferit față de cum eram înainte?

Chiar dacă-și dorea să intre în pământ, trebuia să-i spună adevărul. Trase adânc aer în piept, apoi se desprinse de el și se întoarse să-l privească în ochi.

–Nu știu cum erai înainte, spuse ea cu tristețe. Nu suntem soț și soție. Nu te-am văzut niciodată în viața mea înainte de-a te scoate din mare.

capitolul 16

Lui Adam i se tăie răsuflarea, ca și când un uriaș l-ar fi lovit în stomac. Părul ei strălucitor era căzut pe umeri, desfăcut și senzual, așa cum își dorise el să-l vadă. Îl durea s-o țină în brațe și s-o audă spunând că nu-și aparțineau unul altuia.

–Nu suntem căsătoriți? spuse el amețit, nevenindu-i să creadă că nu era a lui. Nu ești soția mea?

Își șterse lacrimile cu eșarfa. Chiar și cu ochii umflați și cu nasul roșu, era încântătoare.

–Nu. Îmi pare rău. Am mințit și... mi-a scăpat totul de sub control.

–De ce-ai spus că suntem căsătoriți?

Strânse eșarfa udă.

–Eram atât de singură, iar George Burke îmi făcea curte, spuse ea. Știam că ar fi fost o greșeală teribilă să mă căsătoresc cu el, chiar dacă de obicei era calm și rezonabil. Simțeam că înclin să-i spun da. Așa scăpam de acuzații, aș fi avut un soț cu rădăcini în Hartley și totul ar fi fost mai ușor. L-aș fi putut accepta, într-un moment de slăbiciune. Așa că... i-am spus că sunt căsătorită, iar soțul meu este plecat în Peninsulă.

–Să se lupte cu francezii? Prin minte îi trecură imagini cu soldați și câmpii înalte, fierbinți, cu lupte sângeroase. Oare avusese o astfel de experiență? Poate că doar citise în ziare despre bătălii, din moment ce acele imagini erau lipsite de claritatea viselor anterioare. Atunci am apărut eu, care nu știam cine sunt. Materialul perfect pentru un soț inexistent.

–Mai e ceva. Se lăsă pe capătul din spate al băncii. Am învățat diverse ritualuri de la bunica Rose. Metode

simple de a te concentra asupra a ceea ce-ți dorești sau ai nevoie. Într-o noapte, m-am trezit disperată și am hotărât să îndeplinesc un ritual al dorințelor, ca să cer o soluție pentru problema mea cu Burke. Zâmbi încurcată. Bunica Rose obișnuia să spună că ritualurile ei erau ca niște rugăciuni care aveau, în plus, și plante medicinale.

–Și ți-ai dorit un soț.

–Nu am fost chiar atât de specifică. Dar, când am ars prafurile frumos mirositoare în chioșc, m-am trezit că-l doresc pe... soțul visurilor mele. Cineva care să nu semene cu Burke. După ritual, m-am simțit mai liniștită și am moțăit un pic, apoi m-am trezit și am auzit în minte o voce care semăna cu cea a bunicii Rose. Îmi spunea că trebuie să merg pe țărm. Ridică privirea spre el. Și te-am găsit.

–Mă îndoiesc că atunci arătam ca un soț de vis. Se așeză în capătul celălalt al băncii, cât mai departe de Mariah. Simțul identității pe care-l avusese se spulberase într-o confuzie deznădăjduită. *Nu era Adam Clarke. Era... nimeni.*

Presupusese că o iubea pe Mariah pentru că era soția lui, așa că era normal s-o iubească. Îi fusese ușor să creadă asta, ținând cont de frumusețea și de bunătatea ei. Cu toate astea, tot ce era între ei se bazase pe-o minciună. Erau străini, iar el nu mai știa ce simțea pentru ea.

–La început, nu am făcut nici o legătură între tine și ritualul dorințelor, continuă ea. Doream doar să te aduc în siguranță la țărm. Tăcu timp de câteva clipe. Când te-am întrebat dacă-ți amintești că eram soția ta, a fost aproape ca și când bunica Rose vorbea prin mine. Și nu-i port pică. Eu am fost cea care a rostit acele cuvinte și, mai târziu, nu le-am retras.

Într-un fel ciudat, el înțelegea cum, în anumite circumstanțe, ceva putea să pară firesc și logic, chiar dacă nu era. Însă ea mințise în legătură cu un lucru esențial,

care pentru el devenise o ancoră. Acum, acea ancoră dispăruse.

–Se pare că apariția mea a fost cumva sortită. De ce nu mi-ai spus adevărul după ce-a plecat Burke?

–Am vrut, dar păreai foarte fericit la gândul că sunt soția ta. Coborî privirea către eșarfa făcută ghem. Îmi făceam griji pentru cum ai fi reacționat dacă ai fi aflat că ești singur, fără vreo amintire privind identitatea ta.

Avusese dreptate să-și facă griji, totuși, el se gândea că i-ar fi fost mai ușor să accepte faptul că nu se cunoșteau. Chiar din momentul în care se trezise, încă ud, crezuse ce-i spusese ea, cum că erau soț și soție. Iar în curând, ajunsese să se simtă ca și când n-ar fi avut nevoie să mai știe și altceva.

Acum, o mare parte dintre acele mistere începeau să capete sens. Acum era explicabil de ce nu știa mare lucru despre trecutul, despre familia și despre ocupația lui. Poate că lovitura de la cap fusese cea care-l făcuse să creadă toate explicațiile ei. Și, privind în urmă, era uimit că nu-i pusese mai multe întrebări.

–De ce m-ai numit Adam?

–Pentru că el a fost primul bărbat, iar tu păreai să te simți bine cu acest nume. Oftă. Speram ca memoria să-ți revină și să-ți pot mărturisi totul. Dacă ar fi fost vorba doar de-o zi, minciuna mea n-ar fi avut așa mare importanță. Aș fi găsit un motiv care să pară cât de cât plauzibil. Dar, cu cât mă adânceam în minciună, cu atât îmi era mai greu să-ți spun adevărul.

Deci era un străin fără nume, care trăia din mila femeii care avea nevoie să fie protejată împotriva unui ticălos. Își privi mâinile aspre. Nu erau mâinile unui gentleman.

Faptul că era posibil să fie grădinar sau marinar nu-l deranja, însă faptul că nu știa cine era, da.

–O să plec mâine, dar va trebui să împrumut niște haine, din moment ce nu am nimic. Râse aspru.

Nu avea nimic, nu știa nimic, nu *era* nimic.

–Nu! Îl privi îngrozită. Îți dau bucuroasă haine și bani, însă unde vrei să te duci? Ce vrei să faci?

–Nu am nici cea mai vagă idee. Al naibii să fiu dacă o să stau ca cerșetorul la masa ta, spuse el cu asprime.

–Nu ești cerșetor! exclamă ea. Ești... prietenul meu. Ești bine-venit pentru totdeauna aici.

–*Prietenul* tău. Amorțeala i se răspândea în tot corpul, distrugând puterea și fericirea pe care le cunoscuse alături de Mariah. Am crezut că sunt mult mai mult. Acum înțeleg de ce evitai patul meu.

–Încercam... să fiu înțeleaptă, șopti ea.

El îi studie chipul.

–Și de ce te-ai răzgândit astăzi? A fost nesăbuit din partea ta să-ți dai fecioria unui străin.

–Nu mai ești un străin. Se înroși ca macul. Iar astăzi te-am dorit atât de mult, încât nu mi-a mai păsat de consecințe.

Remarca ei îl flată și, totuși, îl înfioră.

–Și dacă printre consecințe se numără și un copil?

Ea se albi la față.

–Nu... nu m-am gândit la altceva decât la cât de mult te doresc.

–Copiii reprezintă o consecință firească a relațiilor intime. De altfel, cam ăsta e și scopul. Privi spre grădina care nu mai era a lui. Dacă ești însărcinată, iar eu voi fi plecat, poți să le spui vecinilor că am murit. Asta te va face o văduvă respectabilă. Îți promit că nu mă voi întoarce să-ți complic viața.

–*Nu vreau să pleci!!!*

Ochii îi străluciră de lacrimi.

El îi studie din nou chipul. Poate că ar fi trebuit să fie furios din pricina minciunilor ei, dar simțea în primul rând o tristețe adâncă. Își dădea seama că începuse cu o minciună măruntă și de scurtă durată, care-i scăpase de sub control. Acum, chipul ei trist era cum nu se poate mai sincer. Cu siguranță, pasiunea ei fusese reală. Însă, chiar

dacă înainte avusese încredere deplină în ea, acum acea încredere nu mai era posibilă.

Dar o dorea încă. O prinse de mâna stângă și-o strânse cu putere, cu degetele lui reci.

–Dacă vrei să rămân, putem transforma minciuna în adevăr. Gretna Green nu e departe.

Ea își mușcă buza.

–Nimic nu mi-aș dori mai mult, dar dacă deja ai o soție?

Adam se simți ca și când ar fi primit o lovitură mortală. Oare era căsătorit cu altă femeie?

–Nu... nu m-am gândit la asta.

–Ai jucat atât de natural rolul de soț, încât m-am întrebat dacă nu cumva ești căsătorit. Gura i se crispă. E mai plauzibil decât că ești singur. Ești prea frumos și prea blând ca să nu te placă fetele. Dacă ești căsătorit cu o blondă micuță ca mine, probabil că de-aceea ți se părea că mă recunoști.

Din nou îl flata și nu putea trece peste ideea că, în termeni practici, nu avea nici un sfanț, nici măcar o cămașă a lui. Își frecă tâmplele, care-i palpitau. Simțea că-i plesneau venele.

–Gândul că am o altă soție e mai mult decât pot suporta.

Mariah strânse eșarfa în mâna liberă.

–Îmi tot imaginez o soție care te așteaptă, disperată să te întorci. Poate chiar și copii. Cum aș putea să mă căsătoresc cu tine știind că, poate, altei femei i se frânge sufletul din cauza absenței tale? Ar fi nu doar bigamie, ci și *incorect*.

El simți că i se face rău. Copiii erau alt subiect la care nu se gândise. Și totuși, era destul de plauzibil să aibă o familie tânără.

–Dacă aș avea copii, bineînțeles că nu i-aș putea abandona. Dar dacă nu-mi voi aminti niciodată cine sunt? Va trebui să trăiesc singur toată viața?

–M-am gândit destul de des la asta, spuse ea, zâmbind încurcată. Nu a trecut așa de mult timp de la accidentul tău. Faptul că ai vise care pot fi amintiri înseamnă că, în curând, îți vei da seama cine ești.

Se gândi la acele vise. Undeva, în mintea lui, adevărul despre identitatea lui exista încă. Tot ce trebuia el să facă era să-l găsească.

–Și cât ar trebui să aștept până când o să-mi pot continua viața în siguranță?

–Cred că un bărbat ar trebui să fie dispărut timp de șapte ani ca să fie considerat mort, spuse ea șovăind. Dacă după acest timp încă nu vei ști cine ești și de unde vii, e firesc să presupunem că noua ta viață este și singura pe care o ai.

–Șapte ani, spuse el sec. E un timp foarte lung. În șapte ani se pot întâmpla multe.

–Crezi că ai putea să înveți să ai din nou încredere în mine? șopti ea. Sau dacă nu încredere... măcar să mă ierți.

–Sper.

Îi studie trăsăturile delicate și trupul senzual, perfect proporționat, dorindu-și să o fi putut vedea dezbrăcată. Bănuia că pentru un amnezic nu însemna mare lucru să o considere cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată; însă, mai mult decât frumoasă, îi era... foarte dragă. Încrederea și dorința nu prea aveau de-a face una cu alta.

–Totuși, e prea devreme, adăugă el.

Ea îl aprobă clătinând din cap.

–Aș vrea să pot face ceva să te ajut să-ți amintești. Tu deja m-ai ajutat foarte mult, scăpându-mă de George Burke. Acum, când știe că am un bărbat care mă protejează, nu s-a mai obosit să meargă la tribunal.

–Ar fi fost mai bine dacă n-ai fi făcut asta. Dar mă bucur că Burke nu te mai deranjează. Oftă, privind apa care țâșnea din fântână. Dacă ești însărcinată, atunci

cred că va trebui să te căsătorești cu mine. Iar dacă într-o dimineață mă voi trezi și-mi voi aminti că am o familie în altă parte, o să te părăsesc iar tu îmi vei jeli moartea prematură. Așa, măcar copilul nu va fi nevoit să poarte stigmatul public al nelegitimității.

–Pare... rezonabil, spuse ea cu glas sufocat.

Chiar dacă nu mai putea avea încredere în ea, nu suporta să-i vadă nefericirea. Se apropie de ea pe bancă și o strânse în brațe, gândindu-se cât de repede trecuse de la bucurie profundă la o tristețe la fel de profundă.

Ea se agăță de el, la început tremurând, apoi din ce în ce mai relaxată. El îi mângâie părul strălucitor, trecându-și degetele printre firele aurii. Ar fi dorit să o întindă pe iarba moale și să facă din nou dragoste cu ea. De data asta, încet și senzual, și cu toate veșmintele îndepărtate, ca să-i simtă carnea în întregime.

Dar acum, când știa că nu erau căsătoriți, pasiunea nu mai era pe primul loc. Dacă azi nu făcuseră un copil, nu trebuiau să riște asta când totul era atât de nesigur.

Își îngropă chipul în părul ei, întrebându-se ce se va întâmpla cu ei.

În noaptea aceea, dormiră separat. Sau poate nu dormiră deloc.

capitolul 17

Hartley, nordul Angliei

Zilele deveneau mai lungi, iar primăvara lăsa loc verii. Will Masterson era fericit pentru asta, căci nu mai era nevoit să călărească pe întuneric. Nu era deloc înțelept să facă asta când călătorea pe drumuri ciudate, prin locuri sălbatice.

Ajunse călare în curtea de la Bull and Anchor, singurul han din Hartley, chiar când lumina zilei începea să se stingă în Marea Irlandei. Locul era mic, dar părea bine întreținut. Spera să găsească o cameră, însă, la cât de obosit era, ar fi acceptat bucuros chiar și paiele din grajd – dacă erau suficient de curate.

Avea noroc. Trei dintre camerele hanului erau goale, așa că, dacă Randall și Kirkland apăreau în ziua următoare, după cum plănuiseră, aveau și ei loc.

În noaptea aceea, Will era bucuros să fie singur. La restaurant aveau bere și preparate din vită. Se gândi să-l întrebe pe hangiu dacă fusese găsit vreun cadavru pe țărm, în ultimele săptămâni, dar se hotărî să aștepte până când ajungeau și prietenii lui. Nu avea nevoie de vești rele în plus. Așa că mâncă în liniște, știind că Hartley însemna sfârșitul misiunii lor.

După ce-și termină cina, profită de amurgul lung din nord, ca să facă o plimbare pe mica faleză a orașului. Șase bărci de pescuit erau legate de docuri. Sunetul valurilor care se spărgeau de țărm și țipetele pescărușilor îl alinau.

Cu toate că prietenii îl considerau un optimist incurabil, știuse de la bun început că nu existau prea mari șanse să-l găsească viu pe Ashton. Sperase, totuși, să-i găsească

trupul și să-l aducă acasă. Ash merita o înmormântare demnă, așa cum se cuvenea. Chiar dacă avea dușmani din cauza poziției sale, avea mult mai mulți prieteni, datorită felului său de-a fi.

Acum, șansele unei înmormântări demne erau mici. După atâta timp, era clar că marea nu voia să le redea cadavrul. În timp ce privea soarele apunând, Will încercă să se împace cu această idee. Ash iubise marea și nu era un loc de veci chiar rău pentru trupul lui.

Totuși, misterul morții lui Ashton încă rămânea deschis. Will își pierduse prieteni în bătălii, în accidente sau din pricina bolilor; și mai avusese și un fraier de prieten care nu-și putuse ține pantalonii încheiați și fusese împușcat de un soț spaniol gelos.

Dar nu pierduse niciodată pe cineva care să piară de mâna unui asasin cu sânge rece. Căutarea trupului lui Ashton se încheiase. Iar căutarea ucigașului său ticălos nu va lua sfârșit până nu-l vor găsi.

În dimineața următoare, Will fu încântat să afle că la han se mânca un mic dejun chiar bun. Tânăra și frumoasa fiică a hangiului, Ellie, sosi cu o tavă mare pe care se aflau o cană aburindă, un coș cu pâine proaspătă și o farfurie plină de cârnați și ouă, cartofi prăjiți și ceapă.

–Mai doriți și altceva, domnule Masterson? întrebă Ellie, lăsând mâncarea pe masă.

–Asta îmi ajunge de minune.

După ce luă o înghițitură de ceai, Will se hotărî că venise timpul să pună întrebarea:

–Un prieten de-al meu s-a pierdut când vasul lui s-a scufundat la nord de-aici. Eu și alți doi prieteni umblăm să vedem dacă trupul lui a apărut pe undeva pe coastă. Știți cumva dacă în zonă s-a găsit cadavrul vreunui înecat, în ultimele două sau trei săptămâni?

Ea scutură din cap.

–Soțul doamnei Clarke a fost adus aici de mare când era în drum spre casă, dar e viu. Nici un cadavru, slavă cerului!

–Iar acest domn Clarke, spuse Will uimit, este cunoscut prin partea locului, bănuiesc. A avut un accident pe mare?

–Da, aveți dreptate în privința accidentului, însă e nou în Hartley, răspunse Ellie. Soția lui tocmai a moștenit conacul, iar domnul Clarke urma să i se alăture, când corabia lui s-a scufundat sau cam așa ceva. Se încruntă. Nimeni din oraș nu știe exact ce s-a întâmplat.

Era clar că lipsa de informații o irita.

–L-ați văzut pe domnul Clarke? întrebă Will, care cu greu mai putea să respire. Când fata dădu aprobator din cap, continuă: Cum arată?

–Ah, e un tip foarte frumos și cu aspect de gentleman, spuse ea cu căldură. L-am văzut călărind prin Hartley de mai multe ori. Nu e prea înalt, însă e un bărbat bine făcut. Are tenul închis, iar ochii săi au o nuanță rară de verde. E o minune că nu s-a înecat.

Will înjură printre dinți și sări de pe scaun. Când Ellie termină de vorbit, el pornise deja spre grajduri.

capitolul 18

Mariah petrecu o noapte albă întrebându-se dacă amorțeala și șocul lui Adam se vor transforma în mânie. Tristețea de pe chipul lui, după mărturisirea ei, o făcuse să se simtă rău. Și, în ciuda faptului că era vinovată, îi lipsea prezența lui în pat. Cu toate că dormiseră împreună doar câteva nopți și făcuseră dragoste o singură dată, absența lui o durea ca un membru amputat. Abia putea îndura gândul că era posibil să nu mai fie niciodată apropiați fizic.

Se simți alinată, într-o oarecare măsură când se trezi și o văzu pe Annabelle pe pieptul ei, cu chipul ei cu blană alb cu negru conturat în lumina slabă. De obicei, pisica stătea în bucătărie, lângă foc, totuși părea să-i fi simțit neliniștea. Indiferent de motiv, era fericită să aibă acel trup suplu, alb cu negru, cuibărit lângă ea.

Când se trezi, Mariah era agitată, iar când intră în sala în care luau de obicei micul dejun, Adam nu era acolo. Imaginația ei dădu naștere imediat unui scenariu în care el își făcuse bagajele în toiul nopții și fugise călare ca să se îndepărteze de ea și de minciunile ei. Sora Sarah *nu* s-ar fi aflat într-o astfel de situație.

Adam își făcu apariția chiar când ea turna ceaiul; schiță un zâmbet în timp ce luă ceașca pregătită pentru el.

–Ai dormit bine?

–Sincer? Nu. Zâmbi neliniștită. Annabelle mi-a ținut companie.

–Iar Bhanu a venit la mine. Unse cu unt o felie de pâine prăjită. Nu... n-a fost o îmbunătățire a ceea ce ajunsesem să aștept.

Schimbară o privire încurcată. Ea aproape că se topi de ușurare. Poate că, în viitor, le va fi imposibil să fie împreună, dar pentru ea era foarte important că el nu o ura.

Simțea o dorință periculoasă să-l sărute, însă își spuse imediat că, în orice moment, Adam își putea aminti de o viață în care nu era loc și pentru ea.

–Încearcă gemul de mure. E făcut de fiica doamnei Beckett.

–Mulțumesc. El își umplu lingura. Cred că cel mai înțelept e să continuăm să ne purtăm ca în trecut. Până la un punct.

Iar ea știa exact care era acel punct. Nu o mai atinsese de la acea ultimă îmbrățișare disperată în grădină. El era un bărbat înțelept. Mai înțelept decât ea.

–De acord. Prefer să fiu prietenă cu tine.

–Și eu cu tine, spuse el încet.

Vorbeau prietenește, aproape ca înainte de mărturisirea ei, când servitoarea de la parter intră în încăperea în care luau masa, cu ochii mari de emoție.

–A venit un gentleman să-l vadă pe domnul Clarke. Un anume domn Masterson. Așteaptă în salon.

Bunica Rose avea uneori anumite momente de certitudine despre care spunea că seamănă cu un jet de apă rece. Pentru prima dată, Mariah încercă acea senzație de gheață.

–Probabil că e cineva din sat care caută o slujbă, spuse Adam, ridicându-se. Ar fi trebuit să meargă la Cochrane, dar e posibil să nu știe că am angajat un administrator. O să vorbesc cu el. Vreau să văd personal de ce sunt în stare oamenii pe care noi... Adam ezită, apoi continuă: ... oamenii pe care îi angajezi tu.

Mariah se ridică și ea, cu inima cât un purice.

–Vin și eu. Poate-l recunosc de la biserică. În timp ce mergea alături de Adam, își dorea să-l fi putut apuca de mână și să fugă departe, însă știa în adâncul sufletului

că, indiferent ce soartă îi aștepta, aceasta nu putea fi evitată.

Intrară în salon, iar ea înțelese imediat de ce servitoarea pronunțase cuvântul „gentleman". Străinul înalt, Masterson, stătea în picioare lângă fereastră, iar trupul lui bine făcut era încordat. Cu părul șaten și ochi cenușii, răspândea putere și autoritate la fel de simplu precum hainele atât de bine croite. Avea aproximativ vârsta lui Adam și, cu toate că nu era la fel de chipeș, fața sa cu pomeți lați părea făcută special ca să râdă.

Imediat ce intrară pe ușă, îl privi uimit pe Adam.

–Ash! strigă el.

Mariah se simți străpunsă de durere. Dezastrul se întâmpla.

Masterson alergă spre ei și-l prinse pe Adam de mâna dreaptă cu ambele lui mâini. Nici măcar n-o văzu pe Mariah.

–Dumnezeule, ești viu! Toți eram siguri că te-ai înecat!

Mariah simți șocul care-l cuprinse pe Adam. Șoc, însă și nerăbdare.

–Mă cunoști? întrebă el.

–De douăzeci de ani. Fruntea lui Masterson se încruntă și-i lăsă mâna lui Adam când înțelese că ceva nu era în regulă. Nu mă recunoști?

–Mă tem că nu. Adam închise ușa. Trebuie să vorbim. De ce credeați că sunt mort? O luă pe Mariah de mână și o conduse la canapea, ținând-o atât de strâns, încât aproape o amorțise.

Masterson se așeză pe scaunul din fața lor.

–Corabia ta cu aburi a explodat într-o călătorie de testare, lângă Glasgow. Ai fost dat dispărut și considerat mort. Când eu, Randall și Kirkland am auzit vestea, am venit la Glasgow, și de-atunci te căutăm neîncetat –

pe tine sau... cadavrul tău. Cum ai ajuns atât de departe, în sud? Cercetă chipul impasibil al lui Adam.

–Am avut o rană la cap, care m-a făcut să-mi pierd memoria. Adam atinse absent cicatricea de la cap, care se vindeca. Nu îmi aduc aminte accidentul, însă îmi amintesc vag că m-am ținut multă vreme de o bucată din epavă. Zile întregi. Și am ajuns la țărm fără să-mi amintesc numele sau trecutul meu. Se încruntă către Masterson. Și totuși... Ți-am văzut chipul într-un vis. O noapte înghețată lângă Londra și moartea unei femei.

Chipul lui Masterson păli.

–Da, a existat o astfel de noapte. Îți aduci aminte și altceva de dinainte să te afli în apă?

–Doar vise care pot fi adevărate. Vocea lui arăta că devenise curios. De unde te cunosc?

–Am fost șase, ne-am întâlnit în prima generație de la Academia Westerfield când aveam zece sau unsprezece ani. De-atunci, am rămas prieteni. Zâmbi. Era o școală pentru băieți-problemă. Eu sunt Will Masterson. Problema mea era încăpățânarea acută.

Pentru prima dată, păru s-o remarce pe Mariah, iar privirea lui deveni incomod de pătrunzătoare.

–Mi-o prezinți pe această doamnă?

–Ea este domnișoara Mariah Clarke. Femeia care mi-a salvat viața, trăgându-mă din apă și luându-mă la ea acasă. Adam îi strânse și mai tare mâna. Logodnica mea.

Mariah fu aproape la fel de uimită ca Masterson, care fu peste măsură de uimit. Se părea că Adam dorea să mențină aparența că erau cuplu. Dacă puteau fi un cuplu. Temându-se de ce era mai rău, Mariah întrebă:

–Nu e deja însurat, nu-i așa?

–Nu. Masterson se adună. Iertați-mi lipsa de politețe. Sunt foarte surprins de cât de brusc s-au întâmplat toate.

Sunt încântat să vă cunosc, domnișoară Clarke. Mai ales pentru că i-ați salvat viața lui Ash.

Mariah aproape că se topi de ușurare. Slavă cerului că soția devotată și copiii iubitori din imaginația ei nu existau! Nu era prea sigură de ce Adam o prezentase drept logodnica lui, totuși ghici că ea era un fel de scut împotriva acestei noi nesiguranțe.

–Sunt fericit că familia nu m-a uitat, spuse Adam. Dar încă nu mi-ai spus cine sunt.

Masterson zâmbi.

–Iartă-mă, nu mai gândesc clar. Încă sunt uimit de miracolul că te-am regăsit. Numele tău e Adam Darshan Lawford.

–Adam? o privi el nedumerit pe Mariah.

–Am ales numele la întâmplare! spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

–Asta explică de ce mă simțeam atât de bine cu numele ăsta. Deci mă numesc Adam Lawford, îi spuse el lui Masterson. Unde locuiesc? Ce ocupație am? Măcar am una?

–Ai mai multe case. Desigur, una e în Londra, răspunse Masterson, ca și când o casă la Londra ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Ai multe proprietăți, însă reședința ta principală este Ralston Abbey, în Wiltshire.

În timp ce Mariah își mușcă buza la gândul atâtor bogății, Adam spuse încet:

–Se pare că sunt... prosper.

–Aș zice mai mult decât prosper, răspunse Masterson amuzat. Și ești și destul de ocupat. Ești al șaptelea duce de Ashton.

Ușurarea pe care o simțise Mariah la statutul de celibatar al lui Adam dispăru.

–Adam e *duce*?

Era mai departe de ea ca niciodată. Poate din ce în ce mai departe.

Adam o auzi pe Mariah oftând. Șocul ei îl oglindea pe-al lui. Începea să se simtă obosit de-atâtea noutăți.

–Duce. Dacă îmi aduc bine aminte, e un rang foarte înalt, nu-i așa?

–Cel mai înalt după familia regală, răspunse Masterson.

„Duce." Adam ura acest gând. Se simțea sufocat doar gândindu-se la asta.

–Pare puțin probabil ca eu să fiu duce.

–Puțin probabil, însă adevărat, spuse răbdător Masterson.

I se părea ciudat să vorbească unui vechi prieten care nu-l recunoștea. Cu toate astea, mai ciudat i se părea ca el să fie vechiul lui prieten.

Lui Adam îi veni în minte visul în care un Masterson mai tânăr tocmai își pierduse soția iubită. Prietenia dintre el și Masterson fusese palpabilă. Dar nu-și amintea nimic din miile de întâmplări mărunte care alcătuiseră acea prietenie. Totuși, simțea o încredere oarbă în el. Nu avea nici o îndoială că Will Masterson îi spunea adevărul.

Adam se așteptase să fie încântat să-și redescopere trecutul, însă presupusese că amintirile îi vor reveni singure. I se părea foarte ciudat să-i fie explicată propria viață.

–Sunt fericit că n-am soție și copii care să mă fi jelit. Îi strânse din nou mâna lui Mariah. În ciuda situației în care se aflau, ea i se părea apropiată. Am și altă familie? Mamă, frați, surori?

–Nu ai multe rude apropiate. Masterson se încruntă. Mai bine să încep cu începutul. Te-ai născut în India. Tatăl tău a fost rezident britanic la curtea regală hindusă; nu sunt sigur care. Era vărul ducelui de Ashton, dar nu suficient de apropiat încât să moștenească titlul. Cred că erau patru sau cinci moștenitori mai apropiați. Așa că, atunci când s-a îndrăgostit de o fată hindusă, frumoasă și cu rang înalt, nu avea nici o opreliște

să nu se căsătorească cu ea. Mulți alți ofițeri britanici din India făcuseră la fel.

Adam își privi mâna care nu o ținea pe-a lui Mariah. Deci aceea era sursa tenului său întunecat, neenglez. Se gândi la gustul familiar de curry și la grădina exotică, plină cu flori. Mai presus de orice, se gândi la femeia frumoasă, cu păr negru.

– Presupun că ceilalți moștenitori au murit, apoi și tatăl meu, astfel că moștenirea Ashton a ajuns în posesia unui sânge pe jumătate neenglez.

– Exact așa s-a întâmplat. Cred că tatăl tău tocmai fusese informat că era al șaselea duce și făcea planuri pentru întoarcerea în Anglia, când s-a îmbolnăvit febră și a murit. Vocea lui Masterson era seacă. Desigur, autoritățile au intervenit și te-au trimis la Londra cu o familie britanică ce se întorcea acasă, ca să fii crescut ca un adevărat gentleman englez.

Cât de firesc îl smulseseră „autoritățile" de lângă tot ceea ce cunoscuse el vreodată!

– Dar mama? Am frați și surori mai mici?

Se gândi la visul în care se jucase cu un băiat și cu o fată cu ochi verzi.

Masterson se pregăti să răspundă, dar se opri.

– Acum, că mă gândesc mai bine, nu cunosc circumstanțele în care a murit mama ta. Nu ai vorbit niciodată prea mult despre trecutul tău. Poate că a murit înainte să moștenească tatăl tău. Nu au existat copii mai mici, altfel ar fi fost aduși și ei acasă.

– Și ce fărădelege m-a adus într-o școală pentru băieți-problemă? Faptul că eram străin?

Vocea lui Adam era gâtuită.

Masterson părea stânjenit.

– În mare parte da, acesta a fost motivul. Erai dificil, iar tutorii tăi nu mai știau cum să se descurce cu tine. Totuși, faptul că ai fost trimis la Academia Westerfield a fost spre

binele tău. Lady Agnes Westerfield este fondatoarea și directoarea academiei și o femeie uimitoare. A călătorit prin toată lumea, a vizitat locuri sălbatice și periculoase. Ne povestea aventuri de-ale ei, dacă eram cuminți. A înființat școala ca să aibă o ocupație. De fapt, tu ai fost primul ei elev. Îi plac băieții, de aceea academia e un loc în care te simți bine. Era mama pe care nici unul dintre noi n-a avut-o, adăugă el încet.

Adam își privi din nou mâinile întunecate și pline de bătături. Erau departe de a fi ale unui duce.

–Și nu am și altă familie?

–Îți petreceai verile și vacanțele în casa vărului primar al tatălui tău. El și familia lui erau plecați din Anglia când ai venit prima dată, altfel ai fi fost trimis la ei în loc de Westerfield. Le spuneai unchiul Henry și mătușa Georgiana. El a murit cu ceva vreme în urmă, însă ea și cei doi copii ai ei, Hal și Janey, trăiesc.

–Verii mei au ochi verzi? întrebă Adam, fericit că nu era complet lipsit de rude.

Masterson se gândi o clipă.

–Da. Ochii lor seamănă perfect cu ai tăi. Din câte știu, te înțelegi bine cu amândoi. Hal e băiat bun, iar Janey e fermecătoare.

Adam fu străbătut de un gând.

–Acest văr, Hal. El ar trebui să fie moștenitorul meu. Nu cred că se va bucura să afle că sunt viu.

–E posibil. Expresia lui Masterson se schimbă, ca și când i-ar fi trecut prin minte un gând neplăcut. Poate că, într-un fel, e dezamăgit că nu va fi al optulea duce, iar asta e omenesc. În schimb, cred că va fi mai degrabă bucuros să te vadă viu.

Afirmația lui Masterson părea destul de îndoielnică. Chiar și un văr iubitor s-ar fi simțit dezamăgit dacă i se lua un mare premiu pe care credea deja că-l moștenise. Păcat că Adam nu fusese lăsat în India, pentru ca acest văr

al său să devină duce. Cu siguranță, s-ar fi bucurat mai mult decât el de acel rang.

O privi pe Mariah, care stătea tăcută și nefericită, cu degetele într-ale lui. Cu frumusețea ei blondă și cu expresia gravă, părea o Fecioară rănită. Dacă el n-ar fi părăsit India, n-ar fi întâlnit-o niciodată, așa că era recunoscător pentru moștenirea lui, în ciuda sentimentelor confuze pe care le avea acum pentru ea.

–Ce altceva mai vrei să știi? Masterson deschise brațele. Nu am idee cu ce să încep. Ești foarte respectat și ai mulți prieteni. Îți place să lucrezi cu mâinile, indiferent că e vorba de construirea unui motor cu aburi sau de săpat grădina. Privirea lui se opri asupra lui Mariah. Și ești considerat una dintre cele mai bune partide pe piața căsătoriilor, încă de când ai intrat în societate.

Adam se încruntă.

–Cred că aș fi preferat să nu știu asta. Simțea în cap cea mai cumplită durere pe care o încercase de când îl scosese Mariah din mare. Acum, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, dorea să rămână singur cu ea. Cred că am auzit destule pentru moment.

Masterson înțelese aluzia și se ridică în picioare.

–Kirkland și Randall ar trebui să ajungă în Hartley astăzi, dacă nu se ivește nimic neprevăzut. Vor dori să vadă cu ochii lor că ești viu. Care ar fi momentul potrivit pentru vizită?

În timp ce se ridică împreună cu Adam, Mariah răspunse:

–Puteți veni la cină în seara asta, dacă și tu ești de acord, Adam.

Asta i-ar lăsa restul zilei să se adune. Făcu un semn aprobator din cap.

–Atunci, ne vedem mai târziu, domnule Masterson.

–Întotdeauna mi-ai spus Will. Toți îmi spun așa. Masterson se opri în fața lui Adam, în drumul său spre

ușă. O să plec acum. Și... slavă Domnului că ești viu! Ieși în grabă, ca și când s-ar fi simțit stânjenit să arate o emoție atât de pură.

Imediat după ce Masterson ieși din cameră, Adam se întoarse și o strânse în brațe pe Mariah.

–Am crezut că voi fi fericit să știu cine sunt, spuse el, cu o voce gâtuită. Acum îmi doresc ca Masterson să nu mă fi găsit niciodată.

Ea își îngropă fața în umărul lui, ținându-l la fel de strâns.

–Cred că e mai bine să știi. Însă ce ai aflat e... uriaș.

–E prea mult, spuse el trist. Să mergem afară, adăugă el, desprinzându-se din îmbrățișare. Am nevoie de liniște.

Ieșiră împreună în lumina soarelui și se îndreptară către grădina de meditație.

–Am visat ființe mărețe și aurii, cu multe brațe, spuse el. Atunci nu înțelegeam, însă cred că sunt zei hinduși.

–Probabil că ai văzut statui în India, când erai copil. Ridică privirea spre el. Grădina de care ți-ai amintit era tot în India?

–Cred că da. Florile și formele acelea nu erau europene. Își aminti din nou grădina. Am visat de mai multe ori o femeie frumoasă cu păr negru, în haine vaporoase de mătase. Cred că era mama.

Ea îi strânse mâna.

–Ce trist că ai pierdut-o atât de tânăr!

–Cel puțin, am avut-o suficient de mult timp cât să-mi rămână în amintire. Cred că tu nu ai nici măcar atât. Între ei se stabilise o legătură melancolică. Terminară în liniște plimbarea către grădina de meditație.

Încordarea lui se mai domoli când intrară în spațiul închis. Apa care curgea încet îl liniștea. Se așezară pe bancă, atât de aproape, încât mai că se atinseră.

–Mă întreb dacă mi-a plăcut vreodată să fiu duce. Acum, ideea nu-mi place deloc. Pare... pare ca o cușcă cu gratii de aur.

–Nici mie nu-mi place acest gând. Oftă. Acum îmi dau seama că rămăsesem cu o vagă speranță că, într-o zi, poate vom fi împreună, însă a dispărut. Ești mult deasupra mea.

–Nu spune asta! zise el pe un ton ascuțit.

–E adevărul, răspunse ea încet. Un om cu atâta putere și bogăție are multe responsabilități și pretenții. De obicei, se căsătorește cu o femeie de rang asemănător, care poate să aibă grijă de gospodărie, care să fie o gazdă bună pentru oaspeți și să se ridice la înălțimea numelui lui. Nu se căsătorește cu fiica unui pasionat de jocuri de noroc prea puțin respectabil.

–Masterson nu știe ce-a fost tatăl tău, o contrazise Adam.

–Nu, însă bănuiește că sunt o oportunistă care te-a „lucrat" cât timp erai vulnerabil și confuz. Râse ușor. Poți, totuși, să spui că sunt logodnica ta atâta timp cât ai nevoie de un scut în fața fecioarelor ambițioase și a mamelor lor. Când te vei simți sigur, voi încheia în mod politicos logodna și nu va avea loc vreun scandal pentru nici unul dintre noi. Îți dau cuvântul meu de onoare.

Expresia ei se schimbă când își dădu seama că el avea toate motivele să se îndoiască de cuvântul ei.

–Jur pe mormântul bunicii Rose că n-o să te țin prins într-o logodnă pe care nu ți-o dorești.

El crezu acest jurământ. Mereu o crezuse. Asta era, de fapt, problema.

–Accept promisiunea ta. Recunosc faptul că sunt bucuros să am un motiv să te țin lângă mine în timp ce redescopăr – destul de dur – cine sunt.

–Faptul că spui că sunt logodnica ta s-ar putea să aducă mai multe probleme decât să rezolve ceva,

îl avertiză ea. Am trăit întotdeauna la marginea societății, iar cei de viță aleasă pot fi foarte cruzi cu cei pe care-i consideră inferiori. Chiar și Masterson, care pare un tip foarte de treabă, nu era deloc încântat când ai spus că suntem logodiți.

Adam îi ridică mâna și-i sărută palma. Pe Mariah o trecu un fior la atingerea buzelor lui.

–Nu mi-am dat seama cât de simplă era viața înainte de sosirea lui Masterson, spuse el, împletindu-și degetele cu ale ei. Atunci nu trebuia să-mi fac griji decât că-mi pierdusem memoria. Acum mă simt ca și când aș sta pe marginea unei prăpastii.

–Pot să-mi imaginez cât de tulburătoare e situația în care te afli. Degetele ei le strânseră pe-ale lui. Îmi pare rău că am contribuit la înrăutățirea lucrurilor.

–Ai spus că suntem prieteni, Mariah. Tu... continuă să-mi fii prietenă. Îmi place Masterson, dar acum pe tine te cunosc mai bine decât pe oricine altcineva.

O cunoștea în intimitate. Îi cunoștea dulceața trupului și bucuria râsului... Își suprimă rapid imaginația înainte să cedeze dorinței și să facă ceva ce-ar fi înrăutățit și mai mult situația.

–O să-ți îndeplinesc orice dorință, spuse ea simplu. Îți datorez asta.

–Dacă eram un bărbat mai puternic, spuse el trăgând aer în piept, aș fi refuzat un ajutor oferit din obligație, însă acum am nevoie să fii lângă mine.

–Ești puternic, Adam. Orice om ar fi înnebunit dacă ar fi trecut prin atâtea. Se opri. Să te strig Ashton? Sau Înălțimea-Voastră?

El clipi.

–Adam e suficient. E greu să mă obișnuiesc cu faptul că sunt duce.

–De fapt, mi-e ușor să te privesc ca pe un duce, spuse ea, luându-l prin surprindere. Știi atât de multe lucruri!

Ai o atitudine care arată că te simți oriunde ca acasă, chiar dacă ești nesigur. Și ai un aer de autoritate care dovedește că ești obișnuit ca lumea să te asculte și să se supună.

–La ultima m-am gândit și eu. Însă bănuiam mai degrabă că sunt căpitan de vas.

Mai avea mult până să se poată vedea ca pe un duce.

capitolul 19

Tulburat, Will călări câteva ore bune prin ținut înainte să revină în Hartley. Intră în curtea hanului Bull and Anchor abia după-amiază. Caii lui Kirkland și Randall erau la grajduri, așa că toți trei puteau lua cina la Conacul Hartley.

După ce-și lăsă calul, se duse direct în salonul privat. După cum se așteptase, prietenii săi stăteau la masă și mâncau carne rece și brânzeturi.

Kirkland turnă bere dintr-o carafă și i-o oferi lui Will.

–Bănuiesc că vrei să mănânci. Hangiul ne-a spus că ai sosit azi-noapte, apoi ai dispărut.

–În cazul în care te întrebi dacă avem vești, adăugă Randall, răspunsul este nu.

–Spre deosebire de voi, eu am vești. Will luă o dușcă de bere și se așeză pe un scaun. În mare parte bune, chiar dacă nu în totalitate.

Kirkland își ținu răsuflarea.

–A fost găsit trupul lui Ash pe undeva prin apropiere?

–Mai bine de-atât. L-am găsit viu și sănătos, dar s-a rănit la cap și nu-și mai amintește nimic de dinainte să se scufunde *Enterprise*. Will mai luă o înghițitură de bere. Iar asta ne include și pe noi. Pentru el am fost un străin.

–Dumnezeule! Randall se ridică atât de rapid, încât scaunul lui căzu. Unde e? De ce nu l-ai adus aici?

Chipul lui Kirkland se lumină.

–N-am crezut că va fi posibil să-l găsim. Însă amnezia... Ezită, apoi continuă: Ești absolut sigur că e el?

–Bineînțeles că e Ash, are chiar și cicatricea de când a încercat să despartă doi câini care se băteau. Cât despre motivul pentru care nu l-am adus aici... Will se încruntă.

Locuiește cu o femeie din partea locului. Fiica hangiului care mi-a dat de veste că Ash a fost găsit pe țărm mi-a spus că este cunoscut drept domnul Clarke și că e căsătorit cu femeia aceasta, Mariah Clarke. Ash spune că e logodnica lui. Se pare că-l ține strâns și nu-i dă drumul.

Randall se lăsă din nou pe scaun.

–Deci o harpie la vânătoare de averi și-a înfipt ghearele în Ash. Asta se rezolvă. Cel mai important lucru e că este viu.

–Nu cred că e la vânătoare de averi. A părut șocată când a aflat că e duce.

–Poate că e doar o actriță foarte bună, spuse Randall cu cinism. Poate l-o fi văzut vreodată în Londra și l-a recunoscut când a ajuns aici, neajutorat și confuz.

–Poate, însă este puțin probabil. Will își tăie două felii de pâine. Și Ash a fost șocat când i-am spus cine este; și nu a fost deloc încântat.

–Cred că e cel mai conștiincios duce din Anglia, remarcă Kirkland. Însă adevărata lui plăcere o constituie corăbiile cu aburi, grădinăritul și celelalte pasiuni ale sale.

–Poate că nu-i place să fie duce. Will unse o felie de pâine cu un strat gros de chutney, apoi adăugă felii de șuncă și brânză și-și făcu un sendviș. Să nu știi cine ești trebuie să fie un lucru îngrozitor, însă ai și o oarecare libertate. Domnișoara Clarke i-a salvat viața lui Ash, e o frumusețe și deține Conacul Hartley. Poate că circumstanțele sunt ciudate, dar nu e o sărăntoacă însetată de poziție socială.

–Nu e de mirare că-i este recunoscător, spuse Kirkland. Totuși, recunoștința nu trebuie să aibă ca rezultat obligatoriu căsătoria.

–E clar că Ashton nu e în situația de a-și alege soția – nu după o rană atât de gravă la cap, adăugă Randall.

–Poate s-au îndrăgostit la prima vedere și trăiesc o minunată poveste de iubire. Will simțise același lucru când o cunoscuse pe Ellen. Mușcă din sendviș. Pare

o femeie plăcută și, să fiu cinstit, sunt fericit să-l văd pe Ash atât de îndrăgostit. Uneori mă întrebam dacă-i plac femeile. Era maestru în a le ține la distanță.

–El ține pe toată lumea la distanță, spuse Kirkland. Chiar și pe noi. Este cel mai devotat dintre prieteni. Dar cât de des lasă să se vadă ce simte sau cere ajutor? Am crescut împreună cu el și, cu toate astea, rămâne un mister pentru mine.

–Uneori mă întrebam dacă nu cumva are ceva prea reținut ca să-l cunoaștem noi, spuse Randall încet.

–Și eu am avut astfel de gânduri, recunoscu Will. Tind, totuși, să cred că aceste rețineri sunt modul său de a se apăra în fața unei societăți care nu l-a primit întotdeauna cu brațele deschise. Indiferent ce personalitate ar avea, se pare că Mariah Clarke a trecut dincolo de aceste rețineri ale lui Ash. Sau poate faptul că nu știa cine este i-a permis să se dezvăluie în fața ei într-un fel în care nu ar fi putut s-o facă în calitate de duce de Ashton. E interesant.

–Se simte suficient de bine cât să se întoarcă la Londra? întrebă Randall. Am putea pleca de dimineață. Cu siguranță, nu există vreun motiv să rămână aici până la sfârșitul lumii.

–E posibil să prefere să rămână aici. Will își făcu alt sendviș, de data asta cu carne de vită. Nu prea avem cum să-l răpim.

Randall ridică din umeri.

–Sunt pregătit să fac orice ca să-l scot din ghearele acestei femeiuști. A fost rănit, deci avem dreptul să acționăm pentru binele lui.

–Pentru binele lui e ceva foarte relativ, murmură Kirkland. Asta spuneau și despre noi când eram mici și nu făceam ceea ce adulții considerau că e cel mai bine.

–Scoțianul are dreptate, clipi Randall.

–Lady Agnes nu ne-a spus niciodată că acționează pentru binele nostru. Ne întreba ce doream, se asigura că înțelegem care sunt costurile, apoi ne ajuta

să ne îndeplinim dorința, dacă tot mai voiam asta, spuse Will. Și că veni vorba de Lady Agnes, trebuie să le scriu ei și lui Hal Lawford să le spun că l-am găsit pe Ash.

Se lăsă liniștea, apoi Randall spuse:

–O să fie un șoc pentru Hal. El și Ash au fost întotdeauna prieteni, însă dacă e să căutăm pe cineva care ar avea un motiv să-l ucidă, atunci Hal ar avea, cu siguranță, cel mai mult de câștigat din asta.

Kirkland clătină din cap.

–Îl cunosc pe Hal destul de bine și nu pare să fie un ucigaș. I-ar plăcea să fie duce de Ashton, dar să fie el un criminal? Mă îndoiesc.

–Cât de mult putem cunoaște sufletul cuiva? întrebă Will încet.

Randall ridică din umeri.

–Fără să fac pe filosoful, îl voi considera pe Lawford suspect. Și vreau s-o cunosc și pe femeiușca asta care s-a lipit de Ashton.

–O să ai ocazia curând. Will își mai turnă bere. Femeiușca ne-a invitat pe toți la cină în seara asta, la Conacul Hartley.

capitolul 20

Mariah se îmbrăcă cu grijă pentru petrecerea neașteptată de la cină. Nici una dintre rochiile ei nu era nouă. În călătoriile făcute cu tatăl ei primea, uneori, haine de la stăpâna casei. Modificând toate acele haine devenise o cusătoreasă foarte bună. Cea mai frumoasă rochie de seară a ei era un cadou de la o femeie veselă, care, cu siguranță, nu era vreo doamnă, însă îi furnizase informații prețioase despre treburile lumești.

În seara aceea, Mariah purta o rochie simplă, dar elegantă, și un șal modest de dantelă care o făcea să pară tânără și inocentă. Nu o persoană care vânează averi, cum, probabil, o considerau prietenii lui Adam.

Felul în care pregăti cina fu la fel de pragmatic. Doamna Beckett nu era vreo bucătăreasă franceză, însă era o foarte bună bucătăreasă engleză de țară. Din experiența lui Mariah, bărbații erau fericiți să le oferi o bucată sățioasă de carne bine gătită, iar Conacul Hartley putea face asta. Și, cu siguranță, oaspeților avea să le placă peștele proaspăt prins în acea după-amiază și gătit cu un sos delicat de vin. De dragul lui Adam, Mariah adăugă și pui cu curry. Iar cu selecția perfectă de garnituri, nimeni n-avea motiv să se plângă.

Undeva, ducele de Ashton trebuie că avea șifoniere pline de haine croite impecabil, dar în noaptea aceea Adam trebuia să fie mulțumit cu cea mai bună haină și cu cei mai buni pantaloni ai tatălui ei. Mariah petrecu multe ore modificând haina.

–Nu trebuie să te chinui atât de mult, protestă Adam. Din ce spunea Masterson, îi cunosc pe oamenii aceștia de douăzeci de ani, deci nu e nevoie să-i impresionez.

–Tu nu trebuie să-i impresionezi, însă eu, da, îi răspunse ea. Chiar dacă nu suntem logodiți, vreau să-i fac să priceapă că știu să am grijă de tine.

–O să-i fac eu să priceapă asta. Căldura din ochii lui o făcu să-și coboare privirea roșind și nu mai protestă.

În timp ce-și așteptau oaspeții, se așezară pe canapea mână în mână, în tăcere, iar Mariah îl cercetă cu coada ochiului pe Adam. Era foarte chipeș în seara aceea, cu rezerva și calmul obișnuite. Fusese foarte tăcut după vizita lui Masterson. Probabil că avea nervii întinși ca o coardă de arc la gândul că va întâlni trei oameni care știau multe despre el, în timp ce el, practic, nu știa nimic despre ei. Totuși, nu ar fi recunoscut niciodată așa ceva.

Mariah aproape că sări în sus când auzi clopoțelul de la ușa masivă, sunetul rezonând în sala principală și în camerele alăturate. Adam zâmbi și se ridică.

–Haideți, doamna mea. O să fie o seară educativă.

–E foarte puțin spus. Își recăpătă calmul, recunoscătoare să-i simtă mâna pe spatele ei. Faptul că se confruntau împreună cu acești străini îi unea.

Servitoarea îi conduse pe oaspeți și anunță cu ochii mari:

–Lord Masterson, Lord Kirkland și maiorul Randall.

Apoi se întoarse în bucătărie, ca să ajute la servirea mesei.

Oh, Doamne, Masterson și Kirkland erau și ei lorzi? Măcar Masterson îi aruncă un zâmbet, probabil pentru că se cunoscuseră deja.

Ceilalți doi se îndreptară spre Adam într-o grabă controlată. Randall era blond, bine făcut și cu aspect de om periculos. Mergea cu postura unui ofițer, însă șchiopătând vizibil.

Kirkland, brunet, era mai reținut. Ea își dădea seama că, de obicei, era un om greu de citit. În acea clipă, el și Randall erau plini de bucurie.

–Dumnezeule, Ash! Kirkland îi prinse mâna dreaptă lui Adam în mâinile sale. Mă gândeam că poate Masterson și-a pierdut mințile, însă da, ești chiar tu.

Randall îl lovi pe Adam cu pumnul în umăr cu o forță considerabilă.

–Să nu te mai lași ucis așa vreodată! Săptămânile în care ți-am căutat trupul înecat au însemnat mult prea multă mâncare scoțiană proastă pentru gusturile mele.

Adam dădu mâna cu Randall. Mariah se întrebă dacă ceilalți își dădeau seama că pentru el era incomodă toată acea efuziune din partea unor oameni pe care-i considera niște străini.

–Masterson v-a spus de amnezia mea? întrebă el.

Kirkland făcu un semn din cap.

–Trebuie să fie o senzație îngrozitor de ciudată. Sper că, până voi termina să-ți povestesc despre tine, îți vei aminti tu singur. Ca și când ai sufla într-o pompă.

Adam îl privi încruntat pe Randall.

–Am avut un vis despre Masterson și am avut unul și despre tine. Erai bolnav, iar eu... te-am luat cu forța din locuința ta.

Randall făcu o grimasă.

–Dintre toate lucrurile pe care ți le puteai aminti. Apoi, aducându-și aminte de maniere, se întoarse spre Mariah. Mă scuzați pentru limbaj, domnișoară Clarke, și pentru că nu v-am salutat corespunzător.

Ea recunoscu ostilitatea în privirea lui. Masterson era un tip de treabă și era gata să-i ofere o șansă de dragul lui Adam. Chiar dacă Kirkland se abținea să-și dea cu părerea, își dădea seama că va fi corect. Însă Randall o considera o amenințare pentru vechiul său prieten și nu o va accepta prea ușor, poate chiar deloc.

–Nu-i nimic, spuse ea blând. Sunteți prea fericit să vă vedeți prietenul pierdut. Dacă l-aș pierde pe Adam,

cu siguranță că aș fi la fel de fericită să-l regăsesc. Domnilor, beți un sherry?

Toți acceptară, așa că ea turnă în pahare.

–Însă nu-mi aduc aminte să te fi visat și pe tine, îi spuse Adam lui Kirkland. Mai puțin... poate când eram mici. Am visat că eram într-o încăpere cu mai multe paturi și săream ca niște mici descreierați. O femeie a intrat să ne domolească. A spus că ne trimite să facem sport cu băieții din sat, ca să ne eliberăm energia.

–Lady Agnes! spuse Kirkland zâmbind. Era nevoită să ne domolească destul de des.

Adam o conduse pe Mariah la canapea, cu paharul în mână.

–Spuneți-mi mai multe despre școala asta.

Vizitatorii fură încântați să-i îndeplinească dorința, așezându-se și ei pe scaunele din salon, cu băuturile alături. În timp ce descriau Academia Westerfield, Mariah își dădu seama că Masterson nu glumise când spusese că nici unul dintre studenți nu avusese o mamă cumsecade.

În schimb, o avuseseră pe minunata și excentrica Lady Agnes, fiică de duce, cu suflet blând și cu abilitatea de a-i ține în frâu pe-acei băieței furioși. Asistenta ei, domnișoara Emily, generalul, împrejurimile idilice de țară din Kent – toate erau foarte vii în descrierile lor.

Cu toate că Adam asculta cu interes, nu-și amintea nimic.

–Pare o școală minunată, chiar dacă ciudată, spuse el în timp ce se îndreptau spre sufragerie. Cât timp am stat acolo?

–Opt ani, până ai intrat la Oxford. Ai intrat primul. De obicei, în vacanțe stăteai cu verii tăi, răspunse Kirkland. Nu-ți amintești nimic din toate astea?

–Nu, însă ceea ce povestiți voi îmi sună... cunoscut.

Privirea lui Adam se mută de la unul la celălalt.

–Și noi patru am fost prima generație?

–Au mai fost încă doi, spuse Kirkland, în timp ce se așezau la masă. Ballard e mai mult prin Portugalia de când a terminat școala, are grijă de compania portuară a familiei. Vine acasă, în vizită, o dată la un an sau doi. De Wyndham nu mai știm nimic. Poate fi viu... sau nu. Era în Franța când a avut loc Pacea de la Amiens, iar francezii i-au luat pe toți bărbații britanici din țară. De-atunci, n-am mai auzit nimic de el.

–Din când în când, prizonierii reușeau să trimită scrisori în Anglia, adăugă Masterson. Numele lui Wyndham nu a fost pomenit niciodată, ceea ce nu înseamnă că nu e viu încă. Își ridică paharul cu vin în cinstea lui Adam. La urma urmei, și tu te-ai întors din morți.

Ceilalți bărbați se alăturară acelui toast informal. Mariah sorbi gânditoare din vin. Deci acești prieteni deja trăiau fără să știe sigur dacă unul dintre ei era viu sau mort. Asta explica perseverența cu care-l căutaseră pe Adam.

Masterson privi către Mariah.

–Îmi pare rău că v-am plictisit cu povești despre anii noștri de școală, domnișoară Clarke. Spuneți-ne mai multe despre dumneavoastră. La han mi-au spus că tocmai ați moștenit proprietatea?

Deja se hotărâse să nu mai pretindă că era altcineva decât era de fapt.

–Tatăl meu a câștigat moșia de la fostul proprietar, George Burke. Am ajuns aici la începutul primăverii. După câteva săptămâni, tatăl meu s-a dus la Londra și... și a fost ucis de tâlhari. Astfel că acum Conacul Hartley e al meu. Își spuse că trebuia să-i scrie din nou avocatului. Încă nu primise un răspuns de la el și, sigur, erau de rezolvat formalități legate de moștenirea ei. Poate că el amâna scrisoarea până când afla mai multe despre moartea tatălui ei.

–Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, murmură Masterson.

Randall spuse pe un ton tăios și mult mai puțin politicos:

–Tatăl dumneavoastră a fost Charles Clarke?

–Da, el. Se pregăti sufletește. Îl cunoșteați?

–Nu personal, însă am auzit de el. Avea o reputație de Căpitan Agerime, al cărui joc nu era tocmai cinstit.

–Informațiile dumneavoastră sunt eronate, spuse ea cu răceală. A fost un jucător de cărți foarte priceput. Nu avea nevoie să trișeze. Adversarii săi, care de obicei erau beți sau nepricepuți, sau ambele, se legau întotdeauna de cinstea lui în loc să-și recunoască nepriceperea.

–Ați spus că tatăl dumneavoastră a câștigat această proprietate, pufni el. Să-l jupoaie pe un tânăr de moștenirea care i se cuvine nu e o atitudine de gentleman.

Mâna ei se strânse pe furculiță, amintindu-și că Sarah n-ar ataca niciodată un oaspete la masa ei.

La naiba cu Sarah!

–Nu vă permit să vorbiți astfel despre tatăl meu, în casa mea, spuse ea sec. Aștept să vă cereți scuze sau va trebui să vă cer să plecați.

Auzi o pufnitură care-i dădu de înțeles că Masterson tocmai îl lovise pe Randall în gleznă.

–Îmi cer scuze, spuse bărbatul blond, pe un ton rigid. Afirmațiile mele au întrecut măsura, mai ales că nu l-am întâlnit vreodată pe tatăl dumneavoastră.

–Vă accept scuzele. Privirile lor se întâlniră. Nici unul dintre ei nu se simțea prea iertător. Slavă cerului că manierele puteau camufla o situație dificilă!

–Aveți o bucătăreasă excelentă, domnișoară Clarke, spuse Masterson, încercând să destindă atmosfera. Credeți că ar vrea să ne dea și nouă rețeta ei de tocană de ciuperci? E cea mai bună pe care am mâncat-o vreodată.

–O voi întreba. Cred că doamna Beckett ar putea fi convinsă. Îi place când cineva îi apreciază mâncarea. Iar

dacă porțiile mari înseamnă apreciere, prietenii lui Adam i-au făcut un compliment.

–Presupun că vrei să te întorci la Londra, Ash, spuse Kirkland spre sfârșitul cinei. Ne putem întoarce împreună.

–Nu știu dacă vreau să mă întorc la Londra, îi răspunse Adam încordat.

Prietenii lui își arătară deznădejdea. Mariah se întrebă dacă vreunul dintre ei își dădea seama cât de greu – chiar înspăimântător – ar fi fost pentru Adam să se întoarcă într-o lume complicată, unde ar fi fost într-un mare dezavantaj. Oamenii îi vor cere diverse lucruri, se vor aștepta să fie același. Nu va ști în cine să aibă încredere. Oamenii în poziția lui Adam erau întotdeauna un magnet pentru profitori.

–Ai multe responsabilități, spuse Kirkland. Nu le poți ignora pentru totdeauna. Cel puțin, ar trebui să lămurești confuzia creată de presupusa ta moarte.

–Dat fiind faptul că nu îmi aduc aminte de acele responsabilități, mă îndoiesc că le pot duce la îndeplinire, spuse Adam sec. Oare nu am angajat oameni competenți să aibă grijă de proprietăți în absența mea? Sunt sigur că se vor descurca.

–Ai niște angajați excelenți, aprobă Masterson. Cu toate astea, chiar dacă nu poți lucra ca de obicei, poate că, dacă o să te afli într-un mediu familiar, o să-ți revină și memoria.

Adam își încruntă sprâncenele.

–Poate că ai dreptate. E bine că m-ați găsit și m-ați identificat, dar pentru mine ar fi mult mai bine să-mi amintesc cine sunt.

Cu inima frântă, Mariah acceptă faptul că avea să-l piardă. După ce se va întoarce la viața lui obișnuită, ea va rămâne doar o amintire vagă. Își strânse pumnii pe sub masă. Așa era cel mai bine, mai ales

că se îndoia că se va potrivi în lumea lui, chiar dacă el ar fi dorit-o. Însă nu se așteptase să-l piardă atât de curând.

El o privi, cu ochii verzi plini de hotărâre.

–Dacă merg la Londra, Mariah vine cu mine.

Se auzi un foșnet de neliniște printre prietenii lui. Ușurată că o dorea, dar plină de îndoială, Mariah spuse:

–Chiar și ca logodnică a ta, nu pot călători cu tine și cu încă trei bărbați. Cineva în poziția ta e urmărit cu atenție. Prezența mea va stârni un scandal.

–Atunci ne putem căsători înainte să plecăm. Gretna Green e aproape.

Mariah trase aer în piept, cu inima strânsă.

–Oricât de mult aș dori să mă căsătoresc cu tine, e prea curând. Ai nevoie de timp ca să-ți redescoperi viața.

Protestul lui Mariah fu susținut de ceilalți bărbați.

–O căsătorie la Gretna ar fi scandaloasă și ar pune-o pe domnișoara Clarke într-o lumină proastă, spuse Masterson. S-ar putea presupune că te-a sedus și te-a făcut să te căsătorești cu ea cât erai slăbit.

Sprânceana lui Randall ridicată ironic sugeră că exact asta se și întâmplase, dar nu spuse nimic.

Adam se încruntă.

–Nu vreau să-i distrug în vreun fel reputația lui Mariah, totuși, nu plec la Londra fără ea.

–N-ar ieși scandal dacă domnișoara Clarke ar fi însoțită, spuse Kirkland. Aveți vreo prietenă care să ni se alăture, domnișoară Clarke? Dacă nu, aș putea merge la Glasgow, să-i cer ajutorul unei verișoare sau unei mătuși, dar nu garantez că o să găsesc una care să fie o companie plăcută.

Adam căzu pe gânduri.

–Crezi că doamna Bancroft ar veni, Mariah? E văduvă și e prietena ta.

Mariah se gândi la această idee. Își dorea cu disperare să fie cu Adam și, cu o intensitate aproape egală, să meargă la Londra și să afle mai multe despre moartea tatălui ei.

–Nu știu dacă Julia va accepta, dar o pot întreba. Chiar dacă va fi dispusă să mă însoțească, mă îndoiesc că va ieși în societatea londoneză. Ar urî asta.

–În Londra n-o să duceți lipsă de însoțitoare respectabile, începând cu mătușa lui Ash, Georgiana, și cu verișoara Janey, o asigură Masterson. Aveți nevoie doar de o tovarășă de drum, ca să nu iasă scandal în urma călătoriei.

–Avem un plan acceptabil pentru toată lumea? întrebă Adam. După murmurele de aprobare spuse: Atunci mergem la Londra.

Nu părea deloc entuziasmat, dar nu avea încotro. Nu putea evita prea mult plecarea la Londra și era clar că avea nevoie de siguranța pe care i-o dădea prezența lui Mariah.

Două servitoare veniră să strângă masa. Printre picioarele lor își făcu apariția Bhanu, care fugise de la bucătărie. Adam își pocni degetele, iar câinele veni sărind spre el, cu urechile clăpăuge.

–Ashton, ai un talent să găsești câini urâți, spuse Randall zâmbind.

Pentru prima dată în seara aceea, Adam râse.

–Bhanu nu e urâtă. E frumoasă într-un fel pe care voi nu-l vedeți.

Masterson își ținu răsuflarea.

–Ai avut și la școală un câine pe nume Bhanu. Uimitor de urât și preferatul tuturor. A fost responsabil indirect pentru faptul că ai ajuns la Academia Westerfield. Lady Agnes ne-a spus povestea.

–Da? Adam scărpină câinele pe cap. Și ce înseamnă Bhanu?

–Soare, răspunse Kirkland. E în hindi.

Adam zâmbi.

–E clar că cei doi Bhanu sunt frumoși într-un fel hindus.

Toți râseră, totuși, în acea clipă, Mariah fu sigură că Adam își va recăpăta amintirile. Lucruri mici, cum ar fi numele câinelui și visele lui Adam, dovedeau că trecutul era în apropiere, așteptând să apară în prezent.

Iar atunci, el nu va mai avea nevoie de ea.

capitolul 21

O servitoare aduse un urcior cu vin de Porto și patru pahare. Adam nu fu deloc surprins să o vadă pe Mariah ridicându-se rapid în picioare.

–Domnilor, vă las să vă beți vinul, spuse ea senin.

–E vin Ballard? întrebă Kirkland, când Adam turnă în pahare. Provine de la firma condusă de celălalt prieten vechi despre care am vorbit mai devreme. E foarte bun.

–Nu știu exact, spuse Mariah în timp ce se îndrepta spre ușă. Altcineva a umplut urciorul.

–Ne descurcăm. Adam îi întinse urciorul lui Kirkland. Ne vedem mai târziu în salon.

Îi aruncă o privire lui Mariah, încercând să-i transmită că-i înțelegea perfect dorința de a scăpa o vreme de oaspeți.

Din păcate, Masterson se ridică și el în picioare.

–Lumina zilei durează mult timp în nordul îndepărtat. Aș vrea să văd împrejurimile, dacă doriți să mă însoțiți, domnișoară Clarke.

Nu părea deloc încântată, dar era prea politicoasă ca să refuze.

–Vă arăt bucuroasă proprietatea, spuse ea. Doar să-mi iau șalul.

Se întoarse înfășurată în șalul tocit al bunicii ei. Probabil că simțea nevoia de sprijin din partea bunicii Rose. Masterson îi deschise ușa și ieșiră, urmați de Bhanu.

Adam spera ca Masterson să fie tot atât de binevoitor pe cât părea. Mariah îndurase destul din partea acelor străini care-i invadaseră casa. Nu era prea sigur ce simțea pentru ei. Cu toții erau bărbați onorabili și inteligenți,

chiar și Randall, în ciuda bănuielilor sale clare legate de Mariah. Oricum, Adam nu se simțea legat de ei. Își frecă tâmpla care-l durea, gândindu-se că vechea sa viață era o sursă de dureri de cap regulate.

–În Hartley, spuse el după ce se închise ușa, oamenii cred că eu și Mariah suntem căsătoriți. Părea o metodă să înlăturăm scandalul pe care l-ar fi putut isca faptul că locuim sub același acoperiș. Vă cer să mențineți această aparență cât sunteți aici.

–De acord. E foarte simplu. Kirkland se încruntă. Ash, trebuie să vorbim și aș prefera să n-o facem în fața domnișoarei Clarke.

–Sper că nu veți încerca să mă convingeți că nu e potrivită să-mi fie soție, spuse Adam, cu vocea gâtuită.

Nu era prea sigur că putea avea încrederea în ea, dar nu avea de gând să permită să fie criticată de niște oameni care abia o cunoscuseră.

–Nici vorbă. E o tânără inteligentă și atrăgătoare și păreți să țineți unul la celălalt, ceea ce e o bază bună pentru căsătorie. E vorba de altceva. Kirkland schimbă o privire cu Randall. Nu-ți amintești absolut nimic despre accidentul în urma căruia ai fost rănit și ai rătăcit pe mare?

Gândindu-se la cele mai vechi și mai șterse amintiri ale sale, Adam își încruntă sprâncenele.

–Îmi amintesc vag că mă țineam de-o bârnă și pluteam în apă rece; mi s-a părut un timp nesfârșit. Însă nu-mi amintesc nimic de accident. Are vreo importanță?

–Am început să te căutăm recuperând epava ambarcațiunii tale, *Enterprise*, răspunse Randall. Am descoperit că boilerul a fost distrus intenționat și reparat de mântuială, într-un fel care garanta explozia. Se pare că cineva încearcă să te ucidă.

–Crimă? exclamă Adam împietrit. Ce-am făcut să-mi atrag asemenea dușmani?

–Nimic, răspunse Kirkland. Există, totuși, oameni care nu-i agreează pe ducii englezi pe jumătate hinduși. Ai fost ținta unor desene vulgare și a unor piese satirice. Chiar dacă n-are legătură cu tine personal, există oameni care nu sunt de acord cu asta, din principiu.

–Înțeleg că sunt disprețuit pentru sângele meu, spuse Adam încet, dar această furie e oare atât de mare, încât să arunce în aer o navă scoțiană cu echipaj englez? Pare o metodă mult prea complicată, când un glonț în inimă și-ar face perfect treaba. Oare ticălosul a încercat să distrugă și ambarcațiunea? Poate că un constructor de corăbii rival a dorit să elimine competiția.

Kirkland făcu o față mâhnită.

–Totul e posibil. Nu avem dovezi. Oricum, nu există vreun antecedent de rivalitate criminală între inginerii și constructorii de corăbii scoțieni.

–Dacă eu am fost ținta, probabil că vor mai încerca. Adam încercă să se obișnuiască cu gândul că cineva îi dorea moartea. Dacă o iau pe Mariah la Londra, poate să fie rănită în cazul în care cineva mă urmărește.

Cu toate că Randall arăta ca și când ar fi găsit scuza perfectă să o lase acasă, Kirkland răspunse:

–Sper că vei fi în siguranță cu noi, iar tu însuți ești un luptător nemaipomenit. În orice caz, trebuie să fii conștient de posibilitatea ca cineva să-ți vrea răul.

–Sunt un luptător nemaipomenit? întrebă Adam uimit. Habar n-aveam.

Ochii lui Randall luciră.

–Pe zi senină poți ținti la fel de bine ca mine.

–Și pe orice zi ne poți învinge și pe mine, și pe Masterson, și pe Randall în luptă corp la corp, adăugă Kirkland. Ai învățat niște tehnici de luptă păgâne când erai mic, în India, și pentru că aveai nevoie de parteneri de bătaie, i-ai învățat și pe colegii tăi. Însă nici unul dintre noi nu a ajuns la fel de bun.

–Mereu am bănuit că nu ne-ai învățat cele mai bune mișcări ale tale și că erai prea rapid ca să-mi dau seama singur de ele. Privirea lui Randall era distantă. Dar tot am învățat destul cât să-mi salvez de mai multe ori viața în bătălie.

–Deci sunt duce și maestru al artelor războinice, spuse Adam sec. Nu mi-aș fi închipuit. Cu toate astea, știu că ar fi fost mult mai simplu dacă nu m-ați fi găsit niciodată.

–Ai fi preferat asta? întrebă Kirkland încet.

Adam își frecă din nou, gânditor, zona dureroasă de la cap. Viața pe care o lăsase în urmă părea copleșitoare și deloc atrăgătoare. În Cumberland era mai multă liniște și ar fi avut timp să-și limpezească sentimentele complicate pe care le avea pentru Mariah. Dar atâta timp cât nu-și mai amintea nimic, s-ar fi întrebat mereu ce pierduse.

–Cred... că e mai bine să știu adevărul.

În ciuda cuvintelor sale, nu era prea sigur.

–Adam a lucrat la restaurarea grădinilor, Lord Masterson, spuse Mariah când ieși din casă împreună cu oaspetele ei. Putem să ne plimbăm până acolo sau să mergem pe țărmul mării, unde l-am găsit. E aproape.

–Poți să-mi spui Will. Toți îmi zic așa. Aș vrea să văd unde l-ai găsit pe Ash. Masterson o urmă. Poate că mâine o să ne arate el grădinile. Mereu a fost pasionat de peisagistică. Grădinile de la Ralston Abbey sunt printre cele mai frumoase din Anglia. Grădina Casei Ashton este mult mai mică, desigur, însă este încântătoare. Când intri acolo, nici nu-ți vine să crezi că ești în inima Londrei.

În două săptămâni, Mariah avea să fie la Londra, ca oaspete în casa unui duce. Urma să fie foarte diferit de vizitele ei precedente împreună cu tatăl său, când stăteau în locuințe închiriate, care erau, cel mult, modeste. Îi era dor de zilele în care tatăl ei trăia și erau tovarăși nedespărțiți, dar acele vremuri nu mai aveau cum să se întoarcă.

Și, atâta timp cât ea și Adam erau împreună, exista o șansă de viitor, oricât de mică.

Coborâră pe aleea ce ducea la micuța plajă. Era fericită că Masterson nu părea prea dispus să converseze. Avea dreptate în privința zilelor lungi din nordul îndepărtat. Chiar dacă trecuse mult de vremea cinei, soarele încă se afla deasupra liniei orizontului. Când venea vara, noaptea aproape că nu exista.

Pe țărm bătea vântul, iar valurile agitate se izbeau cu putere de nisip și de pietriș. Bhanu alergă până la marginea apei, scâncind când un val îi udă nasul.

–Așa de agitată era marea și când l-ai salvat? întrebă Masterson.

–Mai rău. Era târziu, aproape de miezul nopții. Făcu un semn către locul în care-l văzuse prima dată pe Adam. Lumina lunii era suficient de puternică, încât să reușesc să văd ceva întunecat plutind. Am crezut că e un înecat. Expresia ei se schimbă. Am vrut să alerg și să mă ascund, însă începea mareea. M-am gândit că trupul va fi luat din nou de mare, așa că am intrat în apă și l-am găsit pe Adam. Nu era chiar mort, dar nici mult nu mai avea. Nu cred că ar mai fi rezistat mult timp.

–Ce te-a adus la țărm în toiul nopții? întrebă el curios.

Dacă i-ar fi spus adevărul despre ritualul bunicii Rose, cu siguranță că ar fi considerat-o prea ciudată pentru un duce.

–Nu aveam stare și nu puteam să dorm. Burke, fostul proprietar al conacului, încerca să mă convingă să mă căsătoresc cu el și mi-era teamă că, într-un moment de slăbiciune, aș putea să spun da și să regret pentru tot restul vieții mele. Așa că am ales să ies și să mă plimb până oboseam.

El dădu din cap, întrucât explicația ei părea perfect rezonabilă.

–Sunt uimit că Ash a fost adus atât de departe în sud, spuse el privind apa, și că a supraviețuit în apa rece. Ambarcațiunea lui s-a scufundat lângă Insula Arran, și, chiar și-așa, probabil că a plutit zile întregi. E o minune că e viu.

–Nu e chiar o minune. Mariah încercă să-și aducă aminte exact cuvintele lui Adam. Unul dintre primele lucruri pe care mi le-a spus a fost că și-a încetinit respirația și s-a retras într-un colț al minții lui ca să se conserve. N-am mai auzit vreodată de-așa ceva, dar poate că asta l-a ținut în viață.

Masterson părea interesat.

–Asta sună ca una dintre mostrele de magie hindusă.

–Magie? spuse ea precaută. Nu nega faptul că magia exista.

Bunica Rose o învățase că exista o umanitate pe care nu toată lumea o înțelegea.

–Nu chiar magie, însă, după cum probabil știi, Ash practică anumite discipline hinduse. Cum ar fi meditația zilnică.

Mariah se simți prost.

–Nu știam că face asta.

Masterson se încruntă.

–Poate că a uitat. Medita în liniște în camera lui, după ce se spăla, dimineața. Dacă încă face asta, nu e neapărată nevoie să știi. E o persoană foarte discretă. În Anglia, a fost ținta disprețului și a insultelor din cauza sângelui său amestecat. Răspunsul lui a fost să devină un gentleman englez desăvârșit și să-și ascundă moștenirea indiană.

–S-a ridicat din pat, așa bolnav cum era, și l-a aruncat pe George Burke prin salon când a venit să-mi facă probleme, spuse ea gânditoare. Mă întrebam cum a făcut-o. Mișcările lui nu semănau deloc cu boxul. Altă practică hindusă?

Masterson făcu un semn aprobator din cap.

–Se numește *Kalarippayattu* și e o tehnică de luptă din Kerala, din sudul Indiei. Adam provine din nord

și a învățat *Kalarippayattu* împreună cu fiii curții regale, care erau instruiți în toate artele războiului. La rândul său, el ne-a învățat pe noi, de obicei, noaptea târziu. Masterson zâmbi la acea amintire. Băieții pot fi niște monștri. Ash și-a câștigat un mare respect datorită abilităților sale de luptă.

–De ce-mi spui toate astea? întrebă ea. Nu e tocmai o conversație obișnuită.

El zâmbi cu precauție.

–Credeam că-ți dai seama. Îți explic trecutul lui Ash pentru că ești importantă pentru el, iar acum ești persoana pe care o simte cea mai apropiată. Cu cât îl înțelegi mai bine, cu atât va fi mai bine pentru amândoi.

Ea își arcui sprâncenele.

–Deci nu te împotrivești faptului că logodnica lui Adam e fiica unui jucător de noroc?

–Ești și tu pasionată de astfel de jocuri? întrebă el.

–Deloc. Nu-mi place nesiguranța lor. Zâmbi ușor. Pentru mine, banii sunt ceva prețios și trebuie folosiți cu grijă, nu aruncați pe fereastră.

–O atitudine înțeleaptă. Ai vreun viciu?

–Mă chestionezi pentru postul de soție a lui Adam? râse ea.

El râse împreună cu ea.

–Poate. Când oamenii se întâlnesc în societate, de obicei își știu trecutul sau îl află rapid. Asta nu e cazul aici. Dar pari o persoană blândă și isteață și ții la Ashton. Cred că ești foarte potrivită pentru el.

Se întoarse să privească spre apă, gândindu-se cât de puțin probabil i se părea să devină ducesă de Ashton. Nu dorea să-i spună că Adam nu avea încredere în ea și de ce, însă putea să-i spună o parte din adevăr.

–Ca să fiu sinceră, mă aștept ca atunci când Adam se întoarce la vechea viață și își recapătă memoria, logodna noastră să se sfârșească. Când își va aminti de prietenii lui, nu va mai avea nevoie de mine, ca acum.

–Sper din suflet că-și va aminti de prietenii lui. Masterson păru o clipă sumbru, apoi îi aruncă o privire bănuitoare. Ești remarcabil de calmă în ceea ce privește posibilitatea de a-l pierde. Credeam că... te-ai atașat destul de mult de el.

Ea oftă. Avea tact să nu o întrebe direct dacă era îndrăgostită de Adam. Nu era ceva ce dorea să discute.

–Mereu am fost nevoită să fiu practică. Iluziile romantice se sfârșesc, de obicei, în suferință. Își strânse șalul și mai tare – își dorea să o simtă aproape pe bunica Rose. Cu toate că Adam nu e căsătorit, mă întreb dacă nu cumva are o iubită căreia să-i fi făcut, discret, curte. Dacă o astfel de femeie există, cu siguranță că o să vină la el alergând, când va afla că trăiește.

–Nu știu să existe o astfel de femeie, spuse Masterson uimit.

Bhanu sări cu labele murdare de nămol pe cea mai bună rochie a lui Mariah. Se aplecă să o tragă de urechile lungi.

–Poți fi sigur că nu există?

–Nu, recunoscu el. După cum am spus, Ash e foarte discret, iar în ultimii ani n-am prea fost în Londra. Dar dacă nu există această femeie și încă va dori să se căsătorească cu tine, vei face asta? Sau doar joci rolul de logodnică pentru că s-a simțit foarte singur?

Masterson era remarcabil de receptiv pentru un bărbat.

–Aș fi fericită să mă căsătoresc cu el dacă vrea. Totuși, mă îndoiesc că va vrea asta în următoarea perioadă. Iar dacă nu mă vrea – ridică din umeri, ca și când n-ar fi fost ceva prea important –, n-o să-l țin împotriva voinței sale și nu-mi va lipsi faptul că nu sunt ducesă. Un astfel de rang înseamnă să fii mereu urmărit și judecat.

–Mai ales o ducesă tânără și frumoasă, aprobă el. Oricum, tu alegi cât de publică să-ți fie viața. Ashton iese

des în societate, însă nu e deloc dependent de ea. Ar fi bucuros să aibă un motiv să stea cu tine acasă.

Perspectiva nu suna deloc rău.

–M-ai întrebat ce vicii am, Will. Am o imaginație prea bogată și, uneori, asta mă bagă în necazuri. Se gândi la Sarah cea imaginară și foarte decentă. Însă voi încerca s-o țin în frâu.

–Există lucruri mai rele decât imaginația. Soarele arunca nuanțe de auriu, purpuriu și violet în timp ce cobora în mare. Aerul se răcește. E vremea să ne întoarcem acasă.

Își strânse șalul în jurul ei și îl urmă, în timp ce Bhanu sărea în calea lor, stropind apa cu urechile și cu picioarele. Îi plăcea mult acest prieten al lui Adam. Era bine să aibă un aliat.

După ce Mariah și Masterson se întoarseră în casă, luară ceaiul în salon. Petrecerea se sparse curând după aceea. Prietenii lui Adam făcuseră deja aproape toată planificarea pentru călătoria în sud. El acceptă bucuros ideile lor, din moment ce nu avea altele mai bune.

El și Mariah își conduseră oaspeții până la ușă, amândoi răsuflând ușurați după ce aceștia plecară. Când se întoarseră de la ușa principală, el tânjea să o îmbrățișeze, dar își controlă impulsul. Ar fi fost prea ușor să devină iarăși intimi, iar asta n-ar fi fost drept pentru nici unul dintre ei, când el era atât de nesigur de ceea ce simțea.

–A mers mai bine decât speram, spuse Mariah. Ți-a revenit vreo amintire cât timp ai vorbit cu prietenii tăi?

Adam își frecă tâmpla.

–Nu, însă îmi dau seama de ce suntem prieteni. Mă simt bine în compania lor, chiar dacă nu-mi aduc aminte exact de ei.

Ea se încruntă când îi văzu gestul.

–Te doare capul?

El își lăsă mâna în jos.

–Puțin. Mă priveau plini de speranță, așteptându-se să strig: „Acum îmi amintesc totul!" Oftă. Aș fi vrut să le pot face pe plac. Felul în care mă doare capul... aproape că mă simt de parcă toate informațiile ar fi încuiate în capul meu și dau să iasă afară. Însă asta nu s-a întâmplat încă.

–O să se întâmple, spuse ea blând. Când te vei întoarce în propria ta casă, probabil că te vei trezi într-o dimineață și totul va reveni la normal.

–Poate. Mai degrabă s-ar trezi în dimineața următoare cu Mariah lângă el, se gândi. Își încleștă mâinile ca să se abțină să n-o atingă. Noapte bună. Îți mulțumesc că i-ai făcut să se simtă bine pe vechii mei prieteni.

Ea ezită, ca și când ar fi așteptat un sărut de noapte bună sau măcar o atingere. Chipul ei se liniști, dându-și seama că asta nu se va întâmpla.

–Somn ușor, Adam.

O privi îndepărtându-se, cu pași grațioși și cu șoldurile legănându-se. Da, dorință. În sângele lui ardea focul. Însă nu era atât de sigur de ceea ce se afla dincolo de dorință.

Adam dormi rău, cu visele bântuite de zei furioși și de străini ucigași. Dacă astea erau amintiri, atunci nu le dorea.

capitolul 22

Mariah se duse în oraș în dimineața următoare, ca s-o viziteze pe Julia Bancroft. Prietena ei îi deschise zâmbind.

–Ce bine-mi pare să te văd! N-am mai vorbit de când Adam s-a recuperat suficient de bine cât să nu mai aibă nevoie de serviciile mele. Vrei ceai?

–Atât de mult a trecut? Se pare că da. Mariah își scoase pălăria și o urmă pe prietena ei în bucătărie, în partea din spate a casei. Îmi pare rău, am avut tot felul de treburi.

Julia îi turnă ceai, apoi îi oferi prăjituri cu ghimbir.

–Circulă zvonuri nebunești de când cei trei domni au sosit la Bull and Anchor. Aud că au luat cina la conac aseară.

Mariah oftă.

–Da, așa este.

–Speram să aud adevărul de la tine, chicoti Julia. Iar dacă aluzia mea nu e suficient de limpede, atunci mă voi mulțumi să rămân cu această curiozitate.

Mariah ciuguli din prăjitura cu ghimbir, neștiind cu ce să înceapă.

–Domnii aceia sunt prietenii lui Adam, al cărui nume, în mod uimitor, este chiar Adam. Îl căutau, sau mai degrabă îi căutau trupul, din moment ce ambarcațiunea lui se scufundase în apele Insulei Arran. Acum l-au găsit, dar Adam nu și-a recăpătat încă amintirile.

–Judecând după cât de bine îmbrăcați erau prietenii lui, presupun că Adam nu e un simplu muncitor pe punte. E proprietar de corăbii?

–Mult, mult mai rău. Mariah își încreți gura. E ducele de Ashton.

–Dumnezeule mare, spuse Julia mirată. E duce?

–Fie este, fie prietenii lui sunt mincinoși. Mariah sfărâmă prăjitura. Vor să-l ia acasă, la Londra. Eu și el... ținem mult unul la celălalt, însă cred că l-am pierdut, Julia. Înainte să vină prietenii lui i-am spus că am mințit despre căsătoria noastră. Bineînțeles, a fost supărat, iar acum nu știe sigur ce să creadă despre mine. Nu mă urăște, dar nici nu are încredere în mine. Cred că, după ce-și va regăsi vechea viață, nu va mai fi loc și pentru mine.

–Îmi pare atât de rău, spuse Julia încet. Sorții au uneltit să vă aducă împreună foarte repede. Înțeleg de ce ai pretins că sunteți căsătoriți, și înțeleg de ce s-a supărat el. Poate că, în timp, îți va ierta minciuna.

–Poate, însă nu sunt prea sigură de asta. Mariah avea buzele crispate. Dar vrea să merg la Londra, cu el. Cred că vrea să aibă lângă el un chip cunoscut. Asta o să treacă atunci când se va reobișnui cu vechea lui viață. Și, totuși, vreau să merg, măcar ca să vorbesc cu avocatul despre moartea tatălui meu.

–Încă n-ai aflat nimic? Poate că și avocatul o fi bolnav.

–Poate; sau nu simte nevoia să se agite prea mult pentru o femeie care-i este clientă. În cazul acesta, poate că voi fi nevoită să găsesc un alt avocat. Mariah nu era prea încântată să aibă de-a face cu un avocat delăsător, însă trebuia să se obișnuiască. Dacă avea nevoie, poate că Masterson o va ajuta să găsească pe cineva mai bun.

–Dacă mergi la Londra cu un grup de tineri chipeși, o să ai nevoie de o servitoare, spuse Julia. Sau, și mai mult, de o însoțitoare.

–Acesta e unul dintre motivele vizitei mele de azi. Zâmbi ademenitor. Ți-ar plăcea o excursie la Londra, cu toate cheltuielile plătite?

–Vrei să vin cu tine? Julia lăsă jos ceașca de ceai, cu un clinchet. Nu prea pot să fac asta. Ce vor face pacienții mei?

Mariah știuse că prietena ei se va împotrivi. Julia nu era originară din Cumberland. Accentul ei o trăda drept o femeie educată, poate fiică de doctor sau de vicar. Mariah bănuia că prietena ei venise în acest colț îndepărtat al Angliei ca să scape de trecut. Pe chipul ei se citea dorința de a merge în excursie la Londra.

–Ai spus că asistenta ta devine din ce în ce mai bună. Dacă într-adevăr apare vreo urgență, Jenny sau pacienta pot chema altă moașă.

Julia era tentată să cedeze, însă nu era pe de-a-ntregul convinsă.

–Nu am haine potrivite. Chiar dacă sunt acoperite cheltuielile de transport și de cazare, tot am nevoie de bani de buzunar. Zâmbi. O mare parte din veniturile mele se bazează pe troc și nu cred că la Londra pot folosi pui pe post de monedă.

Mariah râse.

–Da, așa e. Dar purtăm aproximativ aceeași mărime, așa că pot să-ți dau eu haine. Garderoba mea nu se ridică la standardele din Londra, însă am primit câteva lucruri frumoase de la doamnele pe care le-am întâlnit. Sunt și o cusătoreasă bună. Putem cumpăra niște haine purtate, pe care să le modific. Apoi, schimbând tactica, adăugă: N-ar fi frumos să ne plimbăm puțin? Am putea să vizităm Londra împreună.

–Chiar nu pot, spuse Julia.

Însă ochii ei trădau dorința.

–Nu trebuie să ieși în societate, spuse Mariah. Dacă nu vrei.

Julia zâmbi reținut.

–De unde știi că vreau să evit societatea?

–Presupun. Mariah se strâmbă. Nici pe mine nu mă încântă ideea, însă trebuie să văd dacă știu să înot în acele

ape, în cazul în care va exista o șansă ca eu și Adam să ne căsătorim. Eu și tatăl meu nu ne-am învârtit niciodată în cercuri înalte, dar a trebuit să mă adaptez permanent la situațiile noi, așa că s-ar putea să mă descurc.

Expresia nesigură de pe chipul Juliei dispăru.

–Știu că n-ar trebui, însă... da, o să merg cu tine. Și eu am niște treburi în Londra. Se ridică în picioare. Cât despre haine, așteaptă aici o clipă.

Clipele se lungiră suficient de mult cât să-l facă pe motanul Juliei să sară în brațele lui Mariah și să se simtă acolo ca acasă. Încă o ceașcă de ceai și o felie de prăjitură, până când Julia se întoarse cu un braț de rochii. Toate erau rochii de foarte bună calitate, nu de ultimă modă, însă croite din material bun și în culori bogate. Mariah își ținu răsuflarea.

–De unde ...?

–Nu întreba, spuse Julia și întinse rochiile pe un scaun. Te rog.

Mariah dădu din cap, ghicind că acele haine proveneau din fosta căsătorie a Juliei. Probabil că fusese foarte tânără când murise soțul ei, pentru că Julia nu era cu mult mai mare decât Mariah și trăia de ani de zile în Hartley.

Întorcând tivul rochiei de deasupra teancului, Mariah îi cercetă cusătura.

–Foarte bine făcută. Puțin demodată, dar se poate modifica să fie iar la modă.

–Nu vreau să fie la modă, spuse Julia hotărât. Îmi este de-ajuns să fie simplă și să nu sară-n ochi.

Așa ceva se potrivea stilului de-acum al Juliei, însă hainele îi confirmau lui Mariah bănuiala că prietena ei avusese un trecut mai strălucitor.

–Cum dorești. Nu mi-ar lua mult timp să fac modificările. Refac tivurile și poate adaug un guler larg la rochiile cu gâtul răscroit.

Julia trase de dedesubt o rochie roșie.

–Mi-ar plăcea s-o iei tu pe-asta. Ție îți stă mai bine decât mie cu roșu.

Mariah mângâie mâneca, încântată.

–Ești sigură? Satinul ăsta e minunat. Rochia poate fi tăiată și putem adăuga alte culori care să se potrivească cu părul tău negru.

–Prefer s-o iei tu. Julia își încruntă sprâncenele, ca și când rochia i-ar fi trezit o amintire urâtă.

Mariah scoase o rochie verde, fermecătoare.

–Îmbracă-te cu asta și să vedem ce avem de făcut.

Chipul de obicei serios al Juliei se lumină.

–O să-mi placă teribil, Mariah. Atâta timp cât evit societatea, o să mă distrez de minune!

Mariah mâncase deja și ieșise din casă în dimineața următoare când se trezi Adam, obosit după o noapte cu vise urâte și somn deloc odihnitor. Era aproape gata cu micul dejun când Randall intră înaintea servitoarei care-l primise.

–Bună dimineața, Ash. Mă gândeam să te scot la o partidă de trageri.

Adam clipi.

–Adică trebuie să omor creaturi lipsite de apărare înainte ca măcar să-mi termin micul dejun?

Randall rânji.

–Asta e dovada cea mai convingătoare că ești încă tu. Pot să iau și eu niște șuncă? Fără să mai aștepte răspunsul, se servi singur cu șuncă și cu pâine prăjită de pe tavă, apoi își turnă ceai și se așeză în fața lui Adam. N-am știut niciodată dacă vânezi, însă, cum spuneam noaptea trecută, ești un țintaș de elită. Mă gândeam să mergem să tragem la țintă. Să vedem dacă ești încă bun.

–Iată o întrebare interesantă: abilitatea de țintaș stă în minte sau în trup? spuse Adam gânditor. Nici nu știu cum să țin o armă.

–Perfect! Dacă lovitura de la cap ți-a distrus abilitățile, ar trebui să pot să te întrec astăzi.

Randall mai luă o felie de pâine prăjită.

–Tu și ceilalți o să petreceți pe rând timpul cu mine, ca să vedeți ce amintiri îmi puteți reda? întrebă sec Adam.

–Nu ți-a luat mult să-ți dai seama. Randall înghiți o bucată de șuncă. Bucătăreasa domnișoarei Clarke chiar e excelentă. Nu e de mirare că nu vrei să pleci.

–Vă întreceți să vedeți care dintre voi mă stimulează cel mai bine să-mi amintesc?

–Nu încă, dar e o idee. Randall își termină mâncarea și privi farfuria goală a lui Adam. Ești gata să-ți încerci priceperea?

–Se pare că nu am de ales. Să înțeleg că aduci tu arma? Adam se ridică, recunoscând, în sine, că era curios dacă încă mai avea același talent.

–Armele sunt specialitatea mea. În timp ce se îndreptau către holul de la intrare, Randall luă carcasa lungă din piele, pentru arme, pe care o lăsase într-un colț.

Burnița din zori lăsase loc soarelui slab de primăvară. Adam se întrebă unde era Mariah. Era mai fericit când o știa pe-aproape. Cu siguranță, se dusese în sat s-o viziteze pe Julia Bancroft.

–Dincolo de grădini e o zonă în care putem trage de la o distanță adecvată. Acolo sunt doar câțiva copaci și în spatele lor e un deal, așa că gloanțele rătăcite intră în pământ în loc să ajungă unde nu trebuie.

–Deci îți aduci aminte, chiar dacă nu știi că-ți aduci aminte, spuse Randall gânditor.

–Poate. Sau poate e ceva firesc. Adam îl studie pe celălalt bărbat. Înalt, blond și bine făcut, Randall era imaginea englezului, însă tensiunea lui latentă nu era deloc tipică. Ești mult mai vesel decât cu o noapte în urmă. Atunci păreai gata să muști. Care dintre toane e cea firească?

–Cred că mușcatul. Azi sunt în toane bune pentru că, în sfârșit, am conștientizat că, într-adevăr, ești viu. Nu am atât de mulți prieteni, încât să-mi permit să pierd vreunul. Mă aștept să-mi pierd prietenii din armată, însă nu pe cei care trăiesc în lux în Anglia.

–Îmi pare rău că era cât pe ce să te dezamăgesc. Adam își dădea seama că alunecau spre acel fel de tachinare obișnuit între vechi prieteni. Interesant. Visul pe care l-am avut, în care te scoteam dintr-o casă din Londra când erai foarte bolnav... Asta chiar s-a întâmplat?

Randall se încruntă.

–Sunt nepotul unui om care nu mă iubește prea mult. Nu mă putea omorî direct, dar când m-am întors rănit din Peninsulă, era gata să mă lase să mor, din pricina neglijenței.

Adam clipi.

–Îmi pare bine că am acționat. A fost vreo pedeapsă legală?

Celălalt bărbat scutură din cap.

–Cu greu se puteau aduce acuzații fără să-și recunoască el singur fapta, așa că am lăsat-o baltă. M-am recuperat în Casa Ashton. Asta s-a întâmplat vara trecută. Mi-ai salvat viața. Am o datorie considerabilă față de tine.

–Cu amnezia mea, aș spune că n-are rost să-ți faci griji în privința datoriilor. Ieșiră din grădinile formale într-un luminiș, în fața căruia se afla un deal. Iată locul unde mă gândeam să exersăm.

–E perfect.

La dreapta era un platou de piatră de mărimea unei mese, așa că Randall lăsă jos cutia și o deschise. În interior se aflau două puști subțiri, două pistoale și praf de pușcă.

Adam studie armele.

–Mereu călătorești înarmat așa?

–În călătoriile lungi prin țară, am și pușcă, și pistol. Și, bineînțeles, cuțit.

–Bineînțeles, spuse Adam sec. Un gentleman și arsenalul său.

Randall zâmbi și bătu una dintre puști.

–Asta e a mea, cealaltă e a lui Masterson. Kirkland a adus unul dintre pistoale. Vrei să vezi cât de mult îți amintești?

Acționând rapid, ca să nu fie nevoit să gândească prea mult, Adam ridică pușca lui Masterson și o cântări. O armă frumoasă. Verifică să vadă dacă era curată și nu fu deloc surprins să o găsească imaculată. Cu câteva mișcări eficiente, încărcă praful de pușcă și glonțul, apoi căută o țintă.

–Să vedem cât de bună e pușca asta. Floarea din vârful acelui tufiș.

Încă folosindu-și instinctul, ridică pușca și trase. Floarea galbenă explodă în bucăți.

–Destul de precis, cu toate că a fost cu un milimetru mai la stânga. Lăsă arma jos. Am descoperit că știu și să călăresc. Se pare că mușchii au amintiri separate de cele ale minții.

–Așa se pare. Cu siguranță, nu ți-ai pierdut abilitatea de trăgător, remarcă Randall. Nu știu sigur dacă ar trebui să fiu fericit sau dezamăgit.

–Fii fericit. Zâmbetele ne fac să ne simțim mai bine, spuse Adam. Dacă îmi aduc bine aminte din conversația de noaptea trecută, ești în stare să mă egalezi. Arată-mi.

Randall își încărcă arma. Un corb zbură pe lângă ei când ridică pușca.

–O țintă în mișcare e o provocare mai mare.

Adam ridică mâna.

–Nu face asta. Pasărea aceea nu ți-a făcut nici un rău.

Randall lăsă arma jos, mirat.

–Chiar că nu te-ai schimbat în interior. Bine, o să încerc floarea din dreapta, din același tufiș.

Oftă și trase.

–Avem nevoie de alt tufiș, spuse Adam, când floarea fu spulberată. Acesta s-a sacrificat destul pentru cauza noastră.

Randall râse.

–Și asta îți stă în fire. Bine-ai venit acasă, Adam! Să încercăm și pistoalele?

capitolul 23

În cele trei zile de dinaintea plecării la Londra, Mariah abia dacă-l văzu pe Adam. De obicei, era ocupat cu prietenii săi, în timp ce ea își petrecea timpul cu Julia, lucrând la haine. Se simțea mai liniștită cu prietena ei decât cu Adam.

Se vedeau doar cât să schimbe vreun mesaj: da, Julia acceptase să o însoțească pe Mariah. Da, Kirkland închiriase două poștalioane în Carlisle și-i va lua pe toți marți de dimineață. Nu, nu vor fi probleme dacă Cochrane va administra proprietatea cât timp Mariah era plecată, și știa că trebuia să-i scrie la Casa Ashton dacă intervenea ceva foarte important. Administratorul fusese foarte impresionat aflând că va fi invitata unui duce.

Presupunea că Adam i-ar fi spus dacă apăreau schimbări în privința memoriei sale pierdute, însă el nu zicea nimic. Cu toate că prietenii lui îi povesteau despre viața pe care o dusese, până acum nu reușise să-și amintească nimic.

Își petrecu ultima seară în bibliotecă, pe care o folosea drept birou și cameră de lucru. Cosea tivul unei mâneci, când auzi o bătaie ușoară în ușă. Adam intră cu o figură calmă și rezervată – și îngrozitor de frumos.

–Îmi pare rău că te întrerup. Stătea în ușă, ca și când i-ar fi fost teamă să se apropie prea mult. Doream să verific că totul e în ordine pentru plecarea de dimineață. Mai ai nevoie de mine pentru ceva?

–Nu, sunt gata imediat ce termin și împachetez rochia asta. Și Julia e pregătită. Pare chiar nerăbdătoare să facă această călătorie.

Mariah înnodă ața și rupse firul cu dinții.

–E bine. Se frecă la cap. Părul lui era suficient de lung cât să acopere cicatricea care se vindeca, însă rana încă îl deranja. Nici nu te-am întrebat dacă îți dorești să vii cu mine la Londra. Am vrut să fii și tu cu mine, ca să nu mă simt atât de singur. Dar dacă preferi să nu faci călătoria, mai ai timp să te răzgândești.

Da, îi spusese foarte târziu asta. Înnodă din nou ața.

–Indiferent ce se întâmplă între noi, vreau să vin la Londra. Trebuie să vorbesc cu avocatul meu, domnul Granger, și să aflu de ce nu mi-a răspuns la scrisori. Poate că nu are informații în plus despre moartea tatălui meu; oricum trebuie să văd ce e cu moștenirea mea.

–Sigur. Poate că o să am cum să te ajut. Pare genul de situație în care, dacă ești duce, ești de folos. Adam se legăna de pe un picior pe altul, neliniștit și, evident, nepregătit de plecare. Dorința radia din el. Și, Dumnezeu era martor, și ea simțea aceeași dorință.

Exista totuși un motiv pentru care bărbații și femeile necăsătorite erau ținuți la distanță. Când erau singuri, gândurile necuviincioase veneau mult prea ușor. Se întrebă cum ar fi reacționat el dacă ea ar fi traversat camera, i-ar fi cuprins trupul zvelt și musculos și l-ar fi sărutat.

Bănuia că ar fi dat uitării toate îndoielile și ar fi sfârșit amândoi pe covorul din bibliotecă. Închise ochii o clipă, copleșită de amintirile senzuale ale momentelor în care făcuseră dragoste.

Nu!

Aducându-și aminte de vestea pe care trebuia să i-o dea, spuse:

–Poți sta liniștit măcar într-o privință. Azi am aflat că nu sunt însărcinată.

–Slavă Domnului, răsuflă el ușurat, cu o expresie fericită.

Ce bucuros era să se descotorosească de ea! Înfipse acul atât de puternic în tiv, încât îi ajunse până-n deget.

–Nu e nevoie să mă iei la Londra. Prietenii tăi vor avea grijă de tine și, până atunci, îi vei cunoaște suficient de bine cât să nu te mai simți singur. O să merg singură la Londra.

–Prostii. O să fii mult mai în siguranță în grupul nostru. Și o să fie și mai confortabil. Îi aruncă un zâmbet care-i topi toată iritarea. Și chiar mi-ar plăcea să te am aproape. Cel puțin, îți datorez ospitalitate, iar cel mult... îți datorez mult mai mult.

–Prea bine. O să economisesc o groază de bani dacă merg cu tine.

–Urăsc să depind de prietenii mei. Întâi de tine, acum de ceilalți. Kirkland plătește pentru diligență, iar Randall și Masterson discută despre cum să împartă cheltuielile de cazare și de masă. Vreau să le dau banii înapoi, însă în momentul ăsta n-am nici haine pe mine.

–Am impresia că, în trecut, ai făcut multe pentru prietenii tăi și că sunt fericiți să te poată ajuta și ei acum. Mai împunse o dată cu acul. I-ar încânta să accepți cu eleganță ajutorul lor.

El zâmbi, mult mai relaxat.

–Un sfat excelent. O să fac tot posibilul.

Încă o împunsătură.

–Vrei să păstrăm aparența în ceea ce privește logodna noastră?

–Da, oftă el. Te rog să ai răbdare cu mine, Mariah. Încă țin la tine. Niciodată n-a fost altfel. Însă... trebuie să înțeleg ce viață o să duc, înainte să știu ce pot să schimb și ce trebuie să accept.

Se întrebă dacă vreunul dintre prietenii săi era dispus să-și recunoască vulnerabilitatea. Poate Masterson. Kirkland... nu era prea sigură. Randall ar fi preferat mai degrabă să se lase sfâșiat de armăsari sălbatici decât să-și recunoască slăbiciunea.

–Ai dreptate să acționezi cu grijă. Încerc să-mi imaginez cum e să faci față la tot ce ți s-a aruncat în față,

însă pot doar să bănuiesc. Îi zâmbi. Să știi că te descurci admirabil.

El își încruntă sprâncenele.

–Mă simt stângaci și incompetent. Sunt bucuros că nu gândești așa despre mine.

Mariah își lăsă mâinile pe materialul pe care-l ținea în poală.

– Pierderea memoriei este în egală măsură un dar și un dezastru. Ai ocazia să fii persoana care simți că trebuie să fii, fără constrângeri legate de felul în care ai fost crescut sau de ceea ce așteaptă alții de la tine. Prietenii tăi cred că te-ai schimbat?

–Masterson a făcut azi o astfel de remarcă, spuse Adam surprins. A zis că par mai puțin rezervat. Mai puțin... mai puțin duce.

–Poate că nu e un lucru rău, dat fiind faptul că ai fost obligat să devii duce la o vârstă atât de fragedă. Ea își încruntă sprâncenele. Mă întreb ce-aș fi crezut despre tine dacă ne-am fi întâlnit înainte de accidentul tău. Nu prea am avut de-a face cu lumea bună. Probabil că te-aș fi considerat prea măreț să vorbesc cu tine. Acum ești abordabil.

–E bine să fiu abordabil, râse el, însă, asemenea majorității bărbaților, prefer ca o femeie frumoasă să mă considere strălucitor, frumos sau interesant.

–Toate trei la un loc, spuse ea încet.

Mâna lui rămase pe clanță, în timp ce se priveau. Dumnezeule, cât își dorea să meargă la el!

–O să plec până nu facem ceva ce-o să regretăm amândoi, spuse el încordat.

Ieși trântind ușa în urma lui.

Mariah își mușcă pumnul drept, cuprinsă de o frustrare pură, plină de furie. În cele câteva minute cât vorbiseră, sângele ei se înfierbântase până la punctul de fierbere. O doamnă adevărată n-ar simți asemenea... asemenea

dorință! Sarah n-ar simți. Mariah semăna mai mult cu o lăptăreasă desfrânată.

Singura ei consolare era că Adam se simțea exact la fel.

Adam își dădu seama că fusese o greșeală să vorbească cu Mariah înainte să meargă la culcare; faptul că o văzuse îl lăsase excitat și plin de dorință. Părea atât de deschisă, de sinceră și extrem de atrăgătoare. Însă păruse sinceră încă din primul moment în care el deschisese ochii și o văzuse aplecată deasupra patului său. Iar judecata lui fusese eronată. Poate că ar trebui să aibă încredere în ea. Însă îi era și mai clar că nu putea avea încredere în el însuși.

Când în sfârșit amorți, visele sale fură și mai tulburătoare – el, un băiețel mic plângând, târât de-acasă. După peisaj se afla, în mod cert, în India, iar sentimentul era de înțeles. Aceea era o amintire pe care ar fi fost mai fericit s-o dea uitării.

Apoi urmă visul și mai tulburător al unei tinere frumoase pe care o ținea în brațe. El îi vorbea, iar ea își ridică spre el chipul luminos. Era blondă și cu ochi verzi, englezoaică, dar nu era mama lui. Cu toate că nu avea soție, era oare posibil să aibă o iubită? Mariah se întrebase dacă semăna cumva cu altă femeie din viața lui și era posibil să aibă dreptate.

Cel mai urât vis fu acela în care intra într-o sală de bal plină de oameni frumoși, îmbrăcați minunat, și descoperea că era gol, cu fiecare centimetru al pielii sale întunecate expus. Se trezi transpirat, cu tâmplele și cu inima palpitându-i.

Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. După ce se liniști, încercă să vadă totul cu amuzament. Era sigur că așa ceva nu se întâmplase. Probabil că visul acela fusese stârnit de teama lui de a intra în societatea londoneză, pentru care se simțea atât de nepregătit. S-ar simți gol și vulnerabil, indiferent de ce ar fi purtat.

Slavă cerului că-i avea pe prietenii lui! Chiar dacă lipsa amintirilor cu ei îl frustra, aceștia nu dădeau semne că l-ar abandona. O să fie bine apărat.

Și mai trebuia să mulțumească pentru Mariah. Minciuna ei despre căsătoria lor era o durere adâncă la care nu dorea să se gândească, dar, oricum, era încă persoana pe care o prefera. Mai mult decât oricine, ea îl vedea așa cum era acum. Se simțea mult mai bine când erau împreună.

Din păcate, el nici măcar nu putea să stea de vorbă cu ea fără să i se întunece mințile de dorință și, cu cât o vedea mai puțin, cu atât tânjea mai mult după ea. Acesta era alt motiv pentru care nu putea dormi.

Cel puțin, își dăduse seama cum să-și mai domolească dorința, chiar dacă era mai puțin satisfăcător decât atunci când fusese cu Mariah. În timp ce se atingea, se întrebă dacă un astfel de comportament era interzis în societatea engleză. Aceasta era o informație pe care nu avea nevoie s-o afle.

După trei zile pline, Mariah se simți ușurată să-l lase pe Adam s-o ajute să urce în „țopârlanul galben", cum erau numite poștalioanele. Culoarea galben strălucitor făcea ca trăsurile închiriate să fie foarte simplu de recunoscut. Aceasta era pentru patru pasageri și era trasă de patru cai. Poștalionul care avea să-i ia pe prietenii lui Adam din Hartley era identic.

Dacă schimbau caii de mai multe ori pe zi, ajungeau în Londra în aproximativ o săptămână. Diligența era rapidă, însă poștalionul era mai rapid decât orice alt mijloc de transport. De cele mai multe ori, ea și tatăl ei călătoreau cu trăsura obișnuită, mai înceată și mai puțin confortabilă, așa că poștalionul era un adevărat lux.

Se relaxă în scaunul de piele și căscă. Dormise puțin cu o noapte în urmă, întrebându-se dacă împachetase toate lucrurile de care avea nevoie și tânjind după Adam. Annabelle sărise din patul ei în dimineața aceea,

îi aruncase o privire afectată, apoi fugise în bucătărie. Mariah sperase că pisica îi va ierta absența atunci când se va întoarce la Hartley. Însă și proprietatea, și pisica aveau să fie pe mâini bune cu doamna Beckett și cu domnul Cochrane.

Adam era gata să urce, la rândul său, în trăsură, când Bhanu sări entuziasmată înăuntru. Părea pregătită pentru o excursie la Londra. Mariah se aplecă și o mângâie pe cap.

–Îmi pare rău, însă trebuie să rămâi aici. Gândește-te ce dor i-ar fi lui Annabelle de tine.

Adam luă câinele în brațe.

–Cred că va trebui s-o încuiem ca să nu vină după noi. O voi duce la bucătărie și n-o să ne observe absența.

Nu-i luă mult să o ducă pe Bhanu înăuntru. Apoi se întoarse, iar vizitiul porni poștalionul. Când plecară, privirea lui Adam rămase fixată asupra casei.

–Te gândești că nu te vei mai întoarce niciodată? întrebă ea, pe un ton calm.

–Sper să mă întorc, spuse el stânjenit, însă... nu știu. Trăsura intră pe poteca ce ducea la drum, iar casa ieși din raza lui vizuală. O privi pe Mariah. S-au întâmplat atât de multe aici!

–Mă gândesc dacă se va întâmpla ceva care să-ți readucă amintirile vieții de dinainte și care să ți le șteargă pe cele de după accident, spuse ea gânditoare. Cândva am întâlnit un doctor care se ocupa de răni la cap și se pare că se poate întâmpla orice.

–Nu-mi imaginez că te-aș putea uita. Privirea lui era intensă.

Ea se răsuci neliniștită sub privirea lui, când trăsura trecu peste un șanț. Genunchiul ei îl atinse pe-al lui. El își ținu răsuflarea.

–Cred că ar trebui să merg în cealaltă trăsură cea mai mare parte a timpului. Nu te resping. Mai degrabă... contrariul.

–Foarte înțelept, aprobă ea. Desigur, Julia va merge cu mine, însă dacă n-ar fi mers mereu, ar fi existat pericolul să se întâmple *asta*. Se aplecă și-l prinse de umeri, apoi îi oferi un sărut prin care încerca să-i spună tot ce nu putea fi spus în cuvinte. Că îl iubea, îl dorea, îi părea rău că mințise...

Dacă n-ar fi pretins că sunt soț și soție, ar mai fi devenit atât de apropiați? Nu mai avea vreun rost să se întrebe acum.

El oftă și îi încercui mijlocul cu brațele, sărutând-o la rândul său, cu buze lacome.

–E periculos, spuse el pe un ton răgușit.

–În trăsură nu e loc pentru un comportament neadecvat, remarcă ea cu un râs înecat.

–Crezi că nu? Își strânse și mai mult brațele în jurul ei și o ridică, trăgând-o la el în poală, în vreme ce picioarele ei se desfăceau în jurul lui.

Ea rămase șocată de cât de intim erau lipiți unul de celălalt. Șocată și excitată. În timp ce mâinile lui o mângâiau pe spate, ea se topea în el, coapsele ei mișcându-se într-un ritm involuntar.

–Ar fi *ușor*..., spuse ea încet.

Mișcarea trăsurii amplifica mișcarea lor înnebunitoare. Mâna ei alunecă între ei.

–Ușor, însă nu și înțelept. Cu răsuflarea tăiată, îi prinse mâna înainte să coboare mai jos. Ce bine că ajungem imediat în Hartley!

–Cerule!

Încercă să se desprindă de el când îi reveni judecata.

El o ținea în continuare în brațe, continuând s-o mângâie.

–Mai avem câteva minute.

Doar câteva. Se întrebă dacă acela avea să fie ultimul lor sărut. Mai aveau câteva ocazii să rămână singuri în acea călătorie, însă odată ajunși la Londra era cert că vor

apărea multe lucruri noi între ei. Își lăsă mâna pe umărul lui gândindu-se la zilele care-i așteptau.

–Ești pregătit pentru Londra?

–Cât de pregătit pot. Îi cuprinse umerii. Le-am cerut celorlalți să nu vorbească despre amnezia mea. Prietenii mei apropiați și familia trebuie să știe, dar aș prefera ca slăbiciunea mea să nu fie pe buzele tuturor în societatea londoneză.

–Nu e o slăbiciune, e o rană.

–E o slăbiciune că toată lumea știe mai multe despre viața mea decât mine.

–Ești duce, spuse ea. Stârpește-i pe toți.

–Ești o obrăznicătură răutăcioasă, râse el surprins. Brațele lui se strânseră în jurul ei. Cum este posibil ca ceva rău să-ți dea o senzație atât de plăcută?

–Pentru că tu cântărești cu două balanțe diferite. Îl mângâie pe piept. Sentimentele... sunt sentimente. Gustul, atingerea, emoția, nerăbdarea – sunt lucruri ale inimii. Binele și răul sunt chestii diferite. Implică moralitatea, înțelepciunea, dreptatea – lucruri ale minții. Oftă. De obicei, nu prea se pun de acord.

–Înțelepciunea e ceva ce ai din plin. Sper că în Londra voi ucide balaurii minții mele. Apoi vom vedea ce va mai fi. Îi mângâie tandru obrazul cu dosul palmei, apoi o ridică – deloc ușor, din moment ce el stătea jos – și o așează din nou pe scaunul ei. Pari foarte sfioasă.

–E specialitatea mea.

Își împreună mâinile înmănușate. Cu sfială.

Câteva minute mai târziu, traseră în față la Bull and Anchor. Celălalt poștalion aștepta, în vreme ce prietenii lui Adam rămăseseră la aer cât puteau de mult. Bărbații urcară și se îndreptară spre casa Juliei, care era în drum spre ieșirea din oraș.

Mariah se dădu jos din trăsură și merse spre casă alături de Adam. Julia deschise ușa, cu boneta pe cap și gata de plecare. Și bagajul ei, la fel ca al lui Mariah, conținea

doar o valiză mică și o cutie de carton. Adam dădu să-i ia valiza.

–O să duc eu asta.

Julia îi aruncă o privire mirată.

–Nu știam că ducii cară valize.

–Sunt sigur că aroganța mea va crește pe măsură ce am să mă apropii de Londra, spuse el pe un ton serios. Însă acum prefer să mă fac util.

Se întoarse și se îndreptă spre trăsuri.

Mariah așteptă până când Julia încuie ușa.

–Ai îndoieli?

–Chiar foarte mari, spuse Julia sec, în timp ce mergeau spre poștalion. Însă... mă bucur că merg. Trebuie să văd pe cineva înainte să fie prea târziu.

–Ne vom avea una pe cealaltă pentru sprijin. Bănuiesc că vom avea nevoie.

Când ajunseră la poștalion, Adam le-o prezentă pe Julia prietenilor săi, care coborâseră să o întâmpine. Masterson era vesel ca de obicei, iar Kirkland, de o politețe impecabilă, însă Randall se încruntă și-i aruncă Juliei o privire care ar fi făcut să înghețe și mustățile unui bursuc.

–Sunt încântat să vă cunosc, doamnă Bancroft, spuse el cu răceală.

–Plăcerea e de partea mea, răspunse Julia fără să clipească. Îl lăsă pe Adam s-o ajute să urce, iar Mariah o urmă. Pentru Mariah, Adam avu o strângere specială de mână, apoi se întoarse și le spuse prietenilor săi că nu avea de gând să fie atât de egoist, încât să păstreze două doamne frumoase doar pentru el și-i întrebă cine dorea să aibă șansa de a călători cu ele.

–Ce-a fost asta? întrebă Mariah în șoaptă, în timp ce bărbații discutau cum să se așeze. Îl cunoști pe Randall?

Julia scutură din cap.

–Nu l-am întâlnit niciodată. E clar că m-a displăcut instantaneu.

Mariah chicoti.

–Randall nu are o părere prea bună despre femei. E convins că eu vreau avere și că încerc să-l prind pe Adam în capcana căsătoriei.

–Dar habar n-aveai cine era Adam când l-ai găsit.

–Randall nu e genul de bărbat care să lase realitatea să intervină într-un mârâit pe cinste.

Zâmbiră. Masterson deschise ușa și urcă alături de ele.

–Eu sunt norocosul care a câștigat compania a două doamne fermecătoare.

Mariah râse.

–Ar fi trebuit s-o lăsăm pe Bhanu să vină să ne contrabalanseze farmecul. Totuși, să fiu sinceră, mi se pare frumoasă.

–Dacă poți să iubești un câine urât suficient de mult încât să-l vezi frumos, atunci n-ar trebui să te irosești căsătorindu-te cu un bărbat frumos ca Ash, spuse Masterson prompt. Mai bine te-ai alia cu unul ca mine, care are nevoie de darul tău de a ignora realitatea.

Preț de o clipă văzu în privirea lui ceva ce o făcu să creadă că vorbea pe jumătate serios, însă acea clipă trecu repede.

–Când ajungem la Londra vom fi deja sătui unul de altul, spuse ea.

–Și zgâriați, și înțepeniți, și obosiți de-atâta drum, adăugă Julia.

–Cel puțin, o să ne simțim incomozi la viteză mare, spuse Masterson.

Râseră cu toții. Era un mod bun de-a începe o călătorie.

capitolul 24

Adam crezuse despre Casa Ashton că era o casă mare, de oraș. Nu un conac de sine stătător din centrul Londrei, înconjurat de grădini și de un zid înalt de piatră acoperit cu țepi formidabili.

–Dumnezeule mare, spuse el când traseră în fața porților de fier. E mai mult decât mă așteptam.

–Nu ți-am spus că e cea mai mare casă particulară din Londra? întrebă Kirkland, care coborâse pe cealaltă parte din poștalion. Chiar e frumoasă. Prietenii tăi au loc destul, astfel că uneori seamănă cu un hotel minunat.

–Eu stau mereu la Casa Ashton când sunt în Londra. De fapt mi-ai dat chiar una dintre camerele tale, spuse Randall. Încă ești de acord cu asta?

–Desigur. Adam cercetă cu privirea casa uriașă. Locul acesta e atât de mare, încât ar putea să treacă zile întregi fără să te văd.

Călătoria decursese cât de bine speraseră – schimbaseră cai de nenumărate ori și căzuseră o singură dată în noroi, în timpul unei furtuni îngrozitoare. Trăseseră la hanuri bune, optând, de obicei, pentru trei camere; femeile împărțeau o cameră, iar bărbații – pe celelalte. Însă zilele în trăsură îi lăsaseră lui Adam prea mult timp de gândire.

Era sigur că va face față Londrei și pretențiilor ei, dar faptul că cineva încercase să-l ucidă nu era prea încântător. Chiar dacă nu deschiseseră niciodată subiectul, era conștient că prietenii săi fuseseră cu ochii-n patru și scrutaseră împrejurimile. Pentru că Masterson scrisese deja să fie trimisă la Casa Ashton și la verii săi vestea că se întorceau, nu era imposibil ca un asasin hotărât

să le ghicească traseul. Alt motiv bun să nu călătorească în același poștalion cu Mariah. Dacă ar fi fost împușcat, măcar ea rămânea teafără.

Însă asta însemnase că aproape nu se văzuseră deloc. Absența ei îl durea ca un dinte lipsă. Singurele dăți când o vedea erau atunci când toți șase din grup luau cina în saloanele private ale diverselor hanuri. În timpul zilelor lungi, Mariah rămăsese liniștită, fără să se plângă de nimic.

Julia Bancroft fusese un călător la fel de docil. Chiar dacă era tăcută, prezența ei era liniștitoare. Toți o plăceau, mai puțin Randall, care devenea țâfnos de câte ori era ea în preajmă. El nu călătorise niciodată în poștalionul femeilor. Și pentru că Masterson și Kirkland conduceau conversația, cinele lor fuseseră plăcute.

După masă, doamnele se retrăgeau în cameră. Adam nu mai fusese singur cu Mariah de la drumul cu trăsura de la Conacul Hartley spre sat. Cu siguranță, această casă imensă le va oferi o oarecare intimitate. Nu că ar fi vrut s-o devoreze – de fapt voia, însă n-ar fi făcut-o –, dar i-ar fi plăcut să stea și să bea ceai cu ea și, poate, să o țină de mână. Să se relaxeze alături de ea, așa cum nu putea cu altcineva.

Un portar în livrea, în vârstă și, totuși, cu ochi ageri, ieși să inspecteze cele două poștalioane galbene pline de noroi. Cel care conducea trăsura lui Adam anunță pe un ton afectat:

–Ducele de Ashton și prietenii săi.

Probabil că portarul fusese informat că Adam supraviețuise, însă nedumerirea mai zăbovi pe chipul său preț de o clipă, în timp ce aruncă o privire în poștalion, ca să se convingă de identitatea lui Adam.

–Bine-ați venit acasă, Înălțimea Voastră.

Făcu o plecăciune adâncă și deschise poarta.

–Ne-am întors pe tărâmul servitorilor agitați și al obligațiilor sociale, spuse Randall, în timp ce treceau pe sub arcada de pe alee.

–N-ai decât să te plângi, i-o întoarse Kirkland, însă eu mă bucur că ne vom schimba hainele și că mă va îmbrăca valetul. Lăsă privirea în jos, la haina verde-închis și la pantalonii galbeni, care păreau destul de tociți. O să-i spun lui Jones să ardă hainele de pe mine. Totuși, recunosc că o călătorie grea te face să apreciezi confortul civilizației.

–Retragerea la Corunna e o călătorie grea, spuse Randall sec. O călătorie în Scoția e cel mult obositoare. În orice caz, recunosc că a fost o pedeapsă să împart camera cu tine și cu Masterson săptămâni întregi.

Adam și Kirkland izbucniră în râs, iar poștalionul opri la scară. Un lacheu tânăr, cu păr pudrat, ieși în grabă, cu fața strălucind de nerăbdare.

–Sunt curios cât de mare va fi comitetul de primire, spuse Adam, apoi deschise ușa trăsurii și păși afară.

Randall zâmbi.

–Mare. Chiar dacă nimeni nu știe ora exactă a sosirii tale, toate cercurile la modă din Londra vor afla și jumătate dintre ei vor veni în vizită, să vadă cu ochii lor că ești viu.

–Asta ca să nu mai vorbim de cei din casă, adăugă Kirkland.

A doua trăsură se opri în spatele celei dintâi, iar lacheul le ajută pe Julia și pe Mariah să coboare, urmate de Masterson. Adam îi oferi brațul lui Mariah.

–Intrăm în cușca leului?

Ochii ei zâmbiră liniștitor, apoi se prinse cu mâna de cotul lui.

–După dumneavoastră, Înălțime.

Era pentru prima dată când se atingeau după Hartley. Efectul era... energizant.

În ciuda îngrijorării din timpul călătoriei, acum se trezi nerăbdător să intre în această viață a lui. Cu siguranță, aici va recupera ceea ce pierduse.

Grupul intră într-un hol imens, înalt de trei etaje. Era plin de servitori. Zeci de servitori.

Când apăru alături de Mariah, se creă un adevărat val, și toți făcură o plecăciune. Oriunde privea, vedea doar zâmbete. Acești oameni pe care nu-i recunoștea se bucurau sincer să-l vadă viu. Observă câteva servitoare frumoase, pe care spera să fi fost suficient de gentleman să nu le agreseze.

Trei servitori în vârstă se apropiară de el. Femeia trebuie că era menajera, îmbrăcată impecabil și inspirând încredere. Bărbatul din dreapta ei era un majordom în haine la fel de impecabile. Prietenii lui Adam îi prezentaseră servitorii seniori, așa că știa că cei doi erau domnul și doamna Holmes. Era ciudat că-și amintea cum se conduce o casă mare, însă nu-și amintea de propria viață personală.

Celălalt bărbat era... foarte diferit. Deși foarte bine îmbrăcat, avea constituția solidă și chipul cu cicatrice al unui bătăuș de stradă.

–Cel din dreapta e Wharf, valetul tău, murmură Randall. Ar fi trebuit să-ți spun mai multe despre el.

Prea târziu. Cei trei se apropiară de el și ziseră la unison:

–Bine ați venit acasă, Înălțime.

Se întrebă dacă exersaseră.

–E bine să fiu din nou aici, spuse el. Cred că pe prietenii mei îi cunoașteți, însă nu și pe domnișoara Clarke și doamna Bancroft. Vor sta la Casa Ashton. Vă rog să aveți grijă de ele.

–Desigur, Înălțime. Doamna Holmes părea căzută pe gânduri. Apartamentul albastru are două dormitoare legate printr-un salon. Sunteți mulțumite?

–Bineînțeles, murmură Mariah.

Julia dădu aprobator din cap. Amândouă aveau pe chip o expresie de acceptare liniștită, ca și când ar fi locuit de obicei în reședințe ducale. El fu foarte amuzat, însă nu-i plăcea să-și aducă aminte ce actriță bună era Mariah.

–Domnule Randall, camerele dumneavoastră obișnuite sunt pregătite. Privirea menajerei se întoarse către Adam. Înălțime, dacă sunteți de acord, prânzul va fi servit într-o oră, așa că vă rămâne tuturor timp să vă mai reveniți.

Pentru că luase micul dejun în zori, lui Adam îi era foame și presupunea că și prietenilor lui, la fel. Masterson și Kirkland plănuiseră să meargă la casele lor din Londra, însă le datora măcar o masă acum, că avea din nou resurse.

–E perfect, doamnă Holmes. Masterson, Kirkland, rămâneți?

–Aș fi fericit să-mi petrec următoarea oră în bibliotecă la tine, cu un teanc de ziare și un pahar de vin de Xeres, spuse Kirkland. Nu mă mișc de-aici!

Masterson râse.

–Vin și eu.

Șirurile de servitori se dispersară, prietenii lui Adam fiind conduși în direcții diferite.

–Trebuie să-mi schimb hainele, spuse Adam, întorcându-se către valetul său. Mă conduci în camerele mele?

–Desigur, domnule.

Până acum, totul mergea bine. În timp ce-l urma pe Wharf pe scări, Adam se întrebă ce va aduce după-amiaza.

Mariah o lăsă pe servitoare să-i despacheteze rochiile și deschise ușa care ducea în salon. Julia era deja acolo, lăsând o altă servitoare să-i despacheteze bagajul. După ce închise ușa ca să rămână singure, Mariah exclamă:

–Ai mai văzut asemenea loc, Julia? Te gândești că ducii sunt bogați, însă casa asta ar face de rușine și casa Carlton!

–Casa Carlton e mai mare, dar mai puțin primitoare, cel puțin din ce-am văzut eu.

Julia traversă camera și privi pe fereastră, spre grădini.

Mariah se holbă la ea.

–Ai fost la Casa Carlton?

–Cu mulți ani în urmă. Însă nu e vreun privilegiu, spuse Julia zâmbind. Pentru toți aristocrații care sunt invitați la prințul regent există zeci de servitori, muncitori și spălătorese.

Mariah se îndoia că Julia vizitase reședința regală ca spălătoreasă, însă abandonă subiectul.

–Abia aștept să mă plimb cu tine prin oraș. Dar, înainte de toate, trebuie să dau de avocatul meu și să-i fac o vizită.

Julia se așeză pe unul dintre scaunele îmbrăcate în mătase.

–Amândouă avem treburi de făcut, însă sunt sigură că ne va rămâne timp și de plimbări.

–Judecând după expresia pe care-o ai acum, spuse Mariah încet, văzând chipul încordat al Juliei, treaba ta va fi dificilă. Dacă te ajută cu ceva, te însoțesc cu plăcere.

Julia scutură din cap, și expresia ei se mai liniști.

–Nu e nevoie. Sunt tristă, însă e o tristețe foarte obișnuită. O voi vizita pe bunica mea. E bătrână și fragilă și, probabil, e ultima mea șansă s-o văd. A trăit o viață lungă și frumoasă, iar asta mă face să accept mai ușor că, în curând, nu va mai fi. Însă vreau s-o văd, și asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu m-ai fi convins tu să vin la Londra. Îți mulțumesc.

–Beneficiul e reciproc.

Mariah se așeză pe canapeaua elegantă din fața Juliei și admiră modelele elaborate și tablourile frumoase. Acest

salon și dormitorul ei erau cele mai frumoase locuri în care stătuse vreodată.

Când văzuse Casa Ashton, își dăduse seama cât de mare era prăpastia dintre ea și Adam.

De netrecut.

capitolul 25

–Ți s-a spus că rana pe care o am la cap mi-a afectat memoria? întrebă Adam când Wharf deschise ușa apartamentului ducal. După ce valetul dădu aprobator din cap, Adam continuă: Îmi amintesc foarte puțin din viața mea anterioară. Asta te include și pe tine. Ochii lui străluciră distrați. Acesta ar fi momentul ideal să-mi spui că ți-am promis o mărire de salariu.

–Nu, domnule! Wharf păru șocat, în timp ce închidea ușa care dădea pe coridor. Intrară într-un salon spațios, din care se deschideau mai multe uși. Deja sunt plătit foarte generos.

Iar bărbatul era prea sincer ca să fie amuzat de ideea că poate profita de slăbiciunea stăpânului său. Asta spunea multe despre el.

–Sper că în curând îmi voi recăpăta amintirile, însă acum aș prefera să nu circule povești despre slăbiciunea mea. Îmi va fi imposibil să păstrez în totalitate un asemenea secret, dar, cu cât se știe mai puțin, cu atât mai bine. Și pentru că tu ai fi o sursă principală pentru asemenea informații, sper că vei fi discret.

Wharf păru și mai șocat.

–Niciodată, în viața mea, n-am vorbit despre treburile personale ale Înălțimii Voastre. Și, cu siguranță, n-o voi face nici acum.

Din ce în ce mai bine.

–Nu prea te încadrezi în imaginea obișnuită a unui valet. Cum ai ajuns în slujba mea? Care e povestea ta?

Wharf căpătă o expresie tristă.

–M-am născut în cartierul de est. Tatăl meu era docher. A murit când a căzut pe el un butoi de vin de Xeres. Mama

era spălătoreasă și nu ne putea întreține pe toți, așa că m-am înrolat în armată când am părut suficient de mare. I-am dat mamei solda, ca să aibă grijă de cei mici.

Acum își explica accentul lui londonez. Adam traversă salonul și deschise ușa către un dormitor în care se afla un pat mare cu baldachin, înconjurat de perdele grele de brocart argintiu.

–Și câți ani aveai de fapt?

–Treisprezece. Eram, totuși, mare pentru vârsta mea. Unii care se înrolează sunt sfrijiți, dar eu păream destul de dezvoltat ca să trec.

Adam se plimbă prin dormitor, urmat de Wharf. Altă ușă se deschise către o garderobă plină de cămăși, de pantaloni și de haine ce atârnau pe cuiere proiectate special. Cizmele, pălăriile și alte accesorii bărbătești erau așezate frumos pe rafturi.

–Dumnezeule, chiar port toate aceste haine?

–Înălțimea Voastră e renumit pentru hainele impecabile, nici prea țipătoare, nici prea conservatoare, spuse valetul cu mândrie.

–Presupun că o mare parte din acest renume ți se datorează.

Adam pipăi o cămașă frumoasă de bumbac, una dintre multele care atârnau pe umerașele de lemn de mărimea umerilor unui bărbat. O ușă din spatele camerei ducea în dormitorul foarte ordonat al lui Wharf, care avea ieșire separată spre coridor.

–Și cum ai ajuns să fii valetul meu?

–Am fost declarat inapt pentru armată după ce am fost rănit și m-am întors cu tifos exantematic. Eu și colegul meu, Reg, am fost trimiși acasă să ne vindecăm – dacă mai puteam, explică Wharf. Când ne-am întors la Londra, am fost atacați de o bandă de cuțitari beți. Amândoi eram deja bătuți destul de rău când a apărut maiorul Randall și i-a alungat.

–De unul singur? întrebă Adam. Câți erau?

–Eu și Reg am doborât patru, însă mai rămăseseră patru. Wharf îl privi cu tristețe. Dacă am fi fost în formă, eu și Reg le-am fi putut veni de hac, însă nu și în situația în care eram noi. Și totuși a fost o plăcere rară să-l vedem pe maior în acțiune.

–S-a gândit că foștii soldați n-ar trebui să moară de foame pe străzi, așa că ne-a adus pe amândoi la dumneavoastră și v-a întrebat dacă ne puteți da ceva de lucru. Eu aș fi fost fericit și să frec podeaua de la bucătărie, ca o spălătoreasă, atâta timp cât primeam ceva de mâncare și eram înapoi în Anglia, însă ați făcut mai mult de-atât. L-ați trimis pe Reg la grajduri, pentru că se pricepe la cai. Mi-ați spus că aveți nevoie de un valet nou și m-ați întrebat dacă aș vrea să fiu eu. Când am spus da, ați angajat un valet de la o agenție să mă învețe cum să întrețin garderoba unui gentleman.

Poate că Adam simțise dintotdeauna că trebuia să pună preț mai mult pe loialitate decât pe acreditări.

–Probabil că te-am plăcut, din moment ce te-am instruit pentru slujbă.

–Asta și faptul că, deși eram pe jumătate flămând și cu o constituție de bătăuș, hainele mele arătau bine, spuse Wharf sec. Nu sunt făcut să fiu la modă, așa că e o plăcere aparte să fiu valetul dumneavoastră.

Măsură hainele lui Adam cu privirea.

–Ce purtați acum nu e tocmai rău, însă nu se ridică la standardele dumneavoastră obișnuite.

Adam se întoarse și își privi valetul în ochi.

–Ce fel de relație aveam? Nu te-am luat cu mine în Scoția. De ce?

Chipul lui Wharf se crispă.

–Mama mea era pe moarte și mi-ați dat voie să rămân în Londra cu ea. A murit chiar înainte să aflu vestea accidentului dumneavoastră.

– Condoleanțe pentru pierderea ta, spuse Adam încet. Aș fi fost o brută dacă ți-aș fi cerut să pleci într-o asemenea situație.

– Cei mai mulți lorzi nu s-ar fi gândit decât la ce e mai convenabil pentru ei, spuse Wharf direct. Atunci v-am fost recunoscător că nu ați insistat să vin, însă poate că, dacă aș fi fost cu dumneavoastră pe *Enterprise*, n-ați mai fi fost rănit atât de grav.

– Sau poate că ai fi murit. Nu mai are rost să vorbim despre trecut. Adam studie chipul cu cicatrice al valetului său. Pare că avem o relație... mai puțin formală decât e de obicei una dintre un gentleman și valetul lui.

– Mereu mi-am știut locul, domnule, spuse Wharf, alegându-și cu grijă vorbele. Și sper că nu am întrecut niciodată limitele. Sunteți cel mai ales gentleman din Londra și nu spun asta doar pentru că lucrez pentru dumneavoastră. Însă... și eu, și dumneavoastră suntem destul de diferiți de restul. Cred că asta influențează mult felul în care ne purtăm unul cu celălalt.

– Presupun că diferența constă în sângele meu hindus. Adam examină raftul cu haine minunat croite, în culorile întunecate ale curcubeului. Pe tine ce te face diferit? Faptul că nu ești suficient de ales pentru o asemenea slujbă?

Wharf roși imediat, cu chipul plin de tristețe.

– Și asta, însă... eu... eu... ar trebui să vă spun înainte ca cineva să vă tragă deoparte și să mă acuze că am o relație... nenaturală cu Reg.

Relație nenaturală? Asta însemna, probabil, ceva sexual. Undeva în adâncul minții sale, Adam își aminti că așa ceva era considerat un păcat capital. Nu e de mirare că Wharf părea atât de supărat când menționase acest lucru.

– Și ai?

–Da, domnule. Vocea lui Wharf coborâse la nivel de șoaptă. Putem să plecăm, dacă nu sunteți de acord cu asta.

Faptul că aveau o „relație nenaturală" putea explica de ce Wharf și prietenul său fuseseră atacați de niște bărbați furioși. Adam se întreba ce anume făceau cei doi bărbați împreună, însă nu era momentul să se gândească la așa ceva.

–Știam asta și înainte?

Valetul aprobă din cap.

–Presupun că informația asta nu m-a deranjat?

Wharf scutură din cap în semn că nu.

–Atunci nu văd de ce m-ar deranja acum. Se întoarse înapoi spre haine. Îmi alegi un costum care să meargă pentru prânz? Eu sunt copleșit de-atâtea opțiuni. Se privi. Costumul de pe mine e împrumutat. Trebuie curățat și reparat pentru a fi returnat.

–Prea bine, Înălțime.

În vocea lui Wharf se simțea ușurarea.

Adam părăsi garderoba și încercă altă ușă. Aceasta era însă încuiată. Se încruntă.

–De ce nu pot intra aici?

–Această cameră e... un birou personal al dumneavoastră. De-asta îl țineți încuiat.

–Și știi unde e cheia?

Valetul făcu un semn că da.

–Din când în când, fac eu curățenie, pentru că nu doriți să intre servitoarele aici. Se îndreptă spre un birou elegant, cu modele complicate, apoi trase un sertar și scoase o cheie de sub el. Aici țineți cheia.

Adam examină compartimentul secret construit cu grijă.

–Se pare că am vorbit serios când am zis că nu vreau să intre nimeni.

–Foarte serios. Wharf îi dădu cheia. Eu o să pregătesc un rând de haine pentru prânz cât timp sunteți înăuntru.

Fericit că valetul îi oferea intimitate, Adam descuie, întrebându-se ce secret ascundea acolo vechea sa personalitate. Intră în încăpere și se trezi într-un altar hindus. Aerul era parfumat, iar lumina intra pe ferestrele înalte de deasupra micilor altare pe care se aflau statui de zeități minunat sculptate și pictate. Materiale bogat colorate coborau din centrul tavanului și acopereau pereții, făcând ca acea cameră să semene mai mult cu un cort exotic. Lămpile de alamă se potriveau cu cele din visul său.

Vizavi de ușă se afla același zeu cu cap de elefant. *Ganesha*. Acum își amintea cu ușurință numele și atributele fiecăruia. Ganesha era un zeu popular, stăpânul începuturilor și cel care îndepărta obstacolele. Patronul artelor, științei și înțelepciunii. Pe altarul său se afla un buchet mic de flori, atât de uscate, încât nu-și dădea seama ce soi erau.

Adam ridică buchetul, iar petalele căzură pe podea. Dacă Wharf intra aici doar ca să curețe, înseamnă că acele flori fuseseră lăsate de Adam ca ofrandă înainte să călătorească în Scoția. Pentru ce anume se rugase? Pentru succesul ambarcațiunii sale sau pentru ceva mai puțin clar?

Acest spațiu era foarte liniștit, ca o grădină de meditație, însă mai mult decât atât. Se întoarse la dreapta și o recunoscu Lakshmi, consoarta lui Vishnu și zeița frumuseții, a dragostei și a prosperității. Ca Afrodita sau Venus. Lakshmi era esența feminității, sărbătorită în timpul festivalului luminilor, Diwali. Mariah nu semăna deloc cu această zeitate cu păr negru, însă avea aceeași esență profund feminină.

Mai erau și altare pentru Shiva Distrugătorul, zeul dansator al distrugerii și al renașterii, și pentru Vishnu, ființa supremă care stătea deasupra tuturor. Zeii din visele

lui. Străbătut de o senzație puternică de întoarcere acasă, mai puternică decât atunci când intrase în Casa Ashton, Adam se învârti în cerc, covorul moale și gros estompând zgomotul pașilor săi.

Acea cameră era secretul lui, partea hindusă din el însuși. Când fusese luat cu forța de lângă mama sa și dus în Anglia, să fie instruit pentru a deveni moștenitor, își dăduse seama din instinct că, pentru a-și păstra mintea întreagă, trebuia să pară englez. Nu avea cum să renunțe la pielea lui întunecată, însă putea vorbi ca un lord, se putea îmbrăca precum un lord, putea efectua activitățile unui lord. De aici și hainele acelea frumoase din camera alăturată.

Oare îi mai văzuse cineva altarul în afară de Wharf? Nu. Adam știu imediat că nici măcar prietenii care lăsaseră totul și veniseră până în Scoția să-i caute trupul nu știau de acest sanctuar ascuns. Nu încredințase nimănui această parte din sine însuși, cu excepția valetului, care avea motivele sale să-și țină gura.

Luptându-se cu gânduri pe care nu prea și le putea limpezi, își trecu vârfurile degetelor de-a lungul roții de foc din bronz în care se afla Shiva dansând. Era o legătură profundă și complicată între amnezia lui și felul în care își ascunsese natura interioară. Însă nu știa prea sigur cum să redevină întreg.

Își amintea cum mergea la biserică împreună cu Mariah în Hartley și că percepea slujbele ca fiind ceva firesc și înălțător, nu ca încăperea asta. Ieși din altar și încuie ușa în urma lui. Wharf era în garderobă, periind o haină albastru-închis care nu prea avea nevoie de o asemenea atenție.

– Wharf, mă consideram creștin?

Valetul îl privi în ochi.

–Cândva mi-ați spus că erați și creștin, și hindus în egală măsură, însă erați sigur că cei mai mulți n-ar putea înțelege asta.

Adam râse surprins.

–Probabil că nu. Cel mai bine e să continui să păstrez asta pentru mine. Doar tu știi despre... templul meu privat?

–Cred că da, domnule.

Privirile lor se întâlniră o clipă, apoi Adam se uită în altă parte. Fiecare avea secretele lui și le respecta pe ale celuilalt.

–Să înțeleg că voi purta haina aceea când mă voi întâlni din nou cu oaspeții mei?

–Da, domnule. V-am scos și celelalte haine. Am ales tot haine de dimineață, din moment ce prietenii dumneavoastră nu au avut oportunitatea să se schimbe de hainele de călătorie.

În câteva minute, Adam era îmbrăcat ca un veritabil duce de Ashton, cu haină, vestă și pantaloni croite impecabil. Trebuia să recunoască faptul că acea croială minunată avea un efect impresionant. Cizmele înalte străluceau și-și dădu seama că încă mai știa cum să lege corespunzător o cravată. Simțind că se cunoștea mai bine pe sine însuși decât la sosire, întrebă:

–Cum îmi găsesc oaspeții?

–O să vă conduc eu, domnule. E destul de greu până vă obișnuiți cu această casă.

Cu ajutorul lui Wharf, Adam ajunse în micul salon în care se servea masa în același timp cu ceilalți oaspeți ai săi. Mariah râdea de ceva ce spunea Julia și arăta atât de fermecător, încât inima i se strânse ca un pumn.

Fusese supărat din cauza falsei ei pretenții că erau căsătoriți, însă acest altar hindus ascuns dovedea că nici el nu fusese mai puțin mincinos. Încă era prea devreme să ia o hotărâre finală – mai avea de redescoperit multe

părți din el însuși. Însă era gata să accepte că dorea să fie întotdeauna cu ea. Aruncându-i un zâmbet, o luă de braț.

–Mergem să vedem ce ne-au pregătit bucătarii din Casa Ashton?

–Cu siguranță că totul va fi minunat, murmură ea cu ochii strălucind când îi văzu expresia.

–Mâncarea va fi excelentă. Ai cel mai bun bucătar din Londra, Ash. Kirkland îi oferi brațul Juliei. Răsplata noastră pentru toate cinele de pe drum.

Majordomul Holmes îi surprinse privirea lui Adam, apoi aruncă o ocheadă către capătul mesei, ca să-i indice unde să se așeze. Trase scaunul din dreapta lui pentru Mariah, spunând încet:

–Mai târziu trebuie să vorbim. Vreau să-ți arăt ceva.

Îi va dezvălui altarul lui ascuns, pentru că, dacă aveau un viitor împreună, ea trebuia să înțeleagă și să accepte și acea parte din el însuși pe care o îngropase. Însă nu anticipase o problemă. Mariah era la fel de tolerantă pe cât era de frumoasă. Privirile lor se întâlniră o clipă, iar zâmbetul ei spunea că recunoștea ceea ce el nu putea rosti în cuvinte în public.

Adam era gata să se așeze la locul său, când trei oameni intrară în salon. Unul dintre ei era lacheul care-i primise mai devreme. Odată cu el intrară un bărbat blond bine îmbrăcat, aproximativ de vârsta lui Adam, și o femeie frumoasă de vârstă mijlocie. Adam privi în ochii verzi ai tânărului. Nu erau la fel de închiși la culoare ca ai lui, însă clar erau verzi. Oare era...?

–Doamna și domnul Lawford, anunță lacheul, aproape fără suflare.

Vărul și mătușa lui Adam – cele mai apropiate rude pe care le avea. Pe chipul tânărului înflori un zâmbet.

–Ashton, chiar tu *ești*!

Se repezi și-i luă mâna lui Adam. Sunt vărul tău, Hal, spuse el, cu răsuflarea tăiată.

–Nu eram sigur, spuse Adam, la fel de încet. Îți mulțumesc pentru confirmare. Dădu mâna cu Hal și își spuse că vărul său părea sincer fericit să-l vadă viu.

Bineînțeles, Hal primise deja vestea, așa că avusese timp să-și pregătească reacția. Dacă mințea în privința bucuriei lui, atunci era un actor bun. Ca să-l încerce, Adam spuse:

–Nu ești supărat că nu mai ești moștenitor?

Hal făcu o față îndurerată.

–Da, mi-ar plăcea titlul, însă e mult prea curând. Prefer încă vreo câteva decenii fără griji, după care să-l moștenesc pe motiv că tu ai doar fete. E un gând mult prea plăcut. Strânsoarea lui era puternică.

Mama lui Hal era înaltă și bine îmbrăcată, cu o urmă de argintiu în părul blond.

–Dragul meu băiat! Nu pot să-ți spun ce surpriză minunată a fost să aflu că trăiești. Își întinse obrazul să fie sărutată, însă ochii ei albaștri trădau prea puțină căldură. Hal a insistat să venim chiar în clipa în care a aflat că te-ai întors acasă.

Bucuros că i se spusese numele ei, răspunse:

–E bine să fiu iar acasă, mătușă Georgiana. Sper că rămâneți la prânz.

Cum ea consimți, îi spuse lacheului să mai pună două tacâmuri la masă.

Când servitorul dispăru și rămaseră doar familia și prietenii, adăugă:

–Ați auzit că am probleme de memorie. Nu îmi aduceam aminte cât de frumoasă e mătușa mea.

Privirea ei se îmbună după acest compliment.

–Sunt fericită să văd că arăți atât de bine după o încercare atât de groaznică. Le datorăm mult prietenilor tăi pentru că te-au găsit.

–Au făcut mai mult decât le cerea datoria. Își puse mâna pe umărul lui Mariah. Permiteți-mi să vi le prezint pe noile mele prietene, doamna Bancroft – arătă spre Julia cu un semn din cap – și domnișoara Clarke, care au călătorit cu noi din nord. Mâna lui strânse cu putere umărul lui Mariah. Eu și domnișoara Clarke suntem logodiți.

Georgiana rămase uimită.

–Ashton, e imposibil! Ești logodit cu fiica mea, Janey!

capitolul 26

Logodit cu Janey. Adam își înfipse degetele în umărul lui Mariah, care simți aceste cuvinte ca pe un cuțit în inimă. Căldura din expresia lui – când se întâlniseră la intrarea în salonul în care aveau să ia masa – o făcuse să spere că-și vor putea rezolva problemele. Acum, acea speranță dispăruse.

Adam și Janey crescuseră împreună. Îl cunoștea într-un fel în care Mariah n-ar fi putut vreodată să-l cunoască. Se hotărâseră să se căsătorească, iar un gentleman nu rupea niciodată o logodnă. Niciodată.

–De ce nu a menționat nimeni nimic despre asta? întrebă Adam, cu vocea gâtuită.

Hal încruntă sprâncenele, mirat, însă deloc surprins.

–Într-un fel, ne așteptam de ani de zile să vă logodiți, iar sora mea cea zăpăcită ar fi trebuit să mă anunțe că s-a întâmplat. Ați fost ascunși ca niște hoți. Am crezut că vei aștepta ca Janey să împlinească douăzeci și unu de ani ca s-o ceri. Iar asta se va întâmpla peste doar câteva săptămâni. Rânji. Felicitări! Nu-mi puteam dori un cumnat mai bun.

–Ashton, la început ai vrut să aștepți, spuse Georgiana. Însă când ai venit să-mi ceri binecuvântarea, ai spus că, dacă tot pleci în Scoția, vrei mai întâi să-i ceri mâna lui Janey. Zâmbi cu drag. Ai vrut să nu se îndrăgostească de altcineva în timpul Sezonului.

–Aha..., spuse încet Adam. Mariah văzu cât se chinuia să accepte că era logodit cu o femeie de care nu-și amintea. Și unde e Janey acum? De ce nu a venit azi cu voi?

–A fost în al nouălea cer după ce-ai cerut-o, explică Georgiana. Pentru că petrecuse deja două Sezoane,

nu avea chef să-l petreacă pe acesta fără tine, așa că s-a hotărât să o viziteze pe sora mea în Lincolnshire până la întoarcerea ta. Plănuiam să organizez un mare bal, să sărbătoresc ziua lui Janey și să anunț logodna, însă atunci am auzit vestea tragică despre accidentul tău. Georgiana căpătă o expresie gravă. A fost distrusă când i-am scris despre moartea ta. A vrut să rămână în Lincolnshire și să te jelească singură, în loc să se întoarcă la Londra.

–Știe că am supraviețuit? întrebă Adam.

–I-am scris imediat ce-am primit scrisoarea lui Masterson, așa că trebuie să fi aflat până acum. O să vină degrabă să te vadă, dar a fost bolnavă, așa că o să mai întârzie.

–Sper că nu e nimic serios.

Cuvintele lui Adam erau stângace.

–A fost doborâtă de febră, o durere amestecată cu umezeala bălților de-acolo, cred. Georgiana se încruntă. M-am îngrijorat în privința umezelii când s-a hotărât să facă acea vizită, însă dorea să-și vadă mătușa și verii. Sora mea n-o va lăsa să revină la Londra până nu se însănătoșește complet, ca să poată călători, deci mai poate dura câteva săptămâni.

–Îi doresc însănătoșire grabnică, spuse Masterson.

Georgiana îi aruncă o privire înghețată lui Mariah. Era fericită că fiica ei urma să devină ducesă, iar expresia feței îi dădea clar de înțeles că un nimeni de la țară nu se va băga în acest aranjament de familie perfect.

–După cum vedeți, domnișoară Clarke, e imposibil să fiți logodnica lui Ashton.

–Sigur, și eu, și Ashton eram conștienți că e posibil ca el să aibă deja o relație care încă nu a fost făcută publică, răspunse Mariah, încercând să pară cât mai demnă. Știi că îți doresc doar binele, Ash.

Credea că arată calmă, însă Masterson și Julia o priveau cu o expresie îngrijorată.

–Mulțumesc.

Vocea lui se auzea în șoaptă; își luă mâna de pe umărul ei.

Se lăsă tăcerea și toată lumea încremeni, până ce servitorii intrară să pregătească cele două locuri la masă. Oaspeții se așezară și primul fel fu servit într-o abundență de platouri și de castroane. Masterson și Kirkland duseră cea mai mare parte a conversației, susținuți de Hal Lawford. Femeile rămaseră tăcute, iar Randall era încruntat, cu privirea în farfurie. Adam părea inert. Cu toate că mâncarea era delicioasă, Mariah o simțea în stomac ca pe o grămadă de pietriș.

Prânzul părea să nu se mai termine. Îndată ce găsi momentul potrivit, Mariah se scuză, spunând că era obosită după călătorie și că dorea să se odihnească. Privirea rănită a lui Adam o urmări. Dacă ar fi fost mai egoistă, s-ar fi bucurat că el era la fel de nefericit ca ea.

Era foarte mândră de sine. Reușise să-și stăpânească lacrimile până se întoarse în siguranța camerei ei.

Adunarea se încheie curând după plecarea lui Mariah. În agitația creată de plecarea oaspeților, Adam îl luă deoparte pe Will Masterson.

–Logodna asta cu Janey Lawford – e oare posibil să-i fi cerut să se căsătorească cu mine?

–N-ai dat niciodată de înțeles așa ceva, însă da, are logică, răspunse Will, cu sprâncenele încruntate. Mereu ai ținut foarte mult la Janey. Eu credeam că o consideri mai degrabă o soră mai mică, dar sentimentele se schimbă, iar ea s-a transformat dintr-o băiețoaică într-o tânără foarte frumoasă.

Adam se gândi la visul în care îmbrățișa o frumusețe cu ochi verzi. Oare amintirea aceea era momentul în care el și Janey se logodiseră?

–Nimeni nu a părut surprins să audă de logodnă.

–Cu Janey erai mai relaxat decât cu oricare altă femeie, însă, ca tutore legal al ei, probabil ai considerat

că nu e firesc să-i declari sentimentele înainte de majoratul ei. Will căzu pe gânduri. Dacă aşteptai în linişte să împlinească douăzeci şi unu de ani, atunci se explică de ce nu te-ai arătat interesat să curtezi pe nimeni.

Adam se simţi ca închis într-o cuşcă. Era logodit cu o femeie de care nu-şi aducea aminte. Temându-se că ştia deja răspunsul, îl întrebă:

–Dacă-mi aduc bine aminte, e inacceptabil ca un bărbat să rupă o logodnă.

–Da. Nici un om de onoare nu face aşa ceva. Masterson îl privi cu milă. Când o vei întâlni din nou pe Janey, îţi vei aminti de ce ai vrut să te însori cu ea. E o tânără caldă, fermecătoare, inteligentă. Ezită. Dacă ai fi cunoscut-o pe domnişoara Clarke înainte s-o ceri pe Janey, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Domnişoara Clarke e la fel de blândă şi de inteligentă şi are în plus o maturitate şi o experienţă pe care Janey nu a avut ocazia să le capete. Însă ai întâlnit-o prea târziu pe domnişoara Clarke.

Prea târziu. La naiba, ar fi trebuit să insiste ca Mariah să fugă în Gretna cu el!

Înainte ca Adam să mai poată spune ceva, un domn îmbrăcat sobru, de vârstă medie, se apropie de el.

–Înălţimea Voastră, sunt George Formby, secretarul dumneavoastră. Dacă aveţi timp în după-amiaza aceasta, sunt câteva treburi urgente de care trebuie să vă ocupaţi.

Deci nu se putea duce după Mariah. Îl chemau sarcinile şi se părea că ducele de Ashton îşi făcea întotdeauna datoria.

Formby cel bine organizat avea un munte de documente pe care Adam trebuia să le analizeze. Le semnă pe cele simple, urgente şi uşor de rezolvat. Lăsă problemele mai complicate pentru mai târziu. Secretarul îi explică totul cu răbdare. În toate aceste treburi exista o senzaţie vagă de familiaritate, totuşi, fără Formby, Adam ar fi fost pierdut.

Ședința se dovedi istovitoare pentru amândoi. Se făcuse deja după-amiază târziu când Adam spuse:

–Am reținut tot ce se poate pentru o singură zi. Mai sunt și alte probleme pe care trebuie să le rezolvăm chiar acum?

Formby dădu să se întindă după niște hârtii, dar se opri.

–Nimic nu e atât de urgent, încât să nu mai poată aștepta. V-ați descurcat de minune în prima zi acasă. Strânse hârtiile semnate de Adam. Înălțimea Voastră, în numele întregului personal din casă vă spun că ne bucurăm că sunteți viu.

Adam se frecă la tâmpla care-l durea.

–Mulțumesc, Formby. Și-ți mulțumesc și pentru răbdarea față de neajunsurile mele.

Secretarul își plecă ușor capul și se retrase. Adam se așeză obosit la birou său. Acest birou de la parter era o încăpere frumoasă, cu lambriuri întunecate, covoare orientale bogate, cu o mulțime de cărți și cu mobilă confortabilă. Era o peșteră minunată în care se putea ascunde.

Nu avea nici cea mai mică idee ce să facă în continuare. În timpul călătoriei sperase că întoarcerea la viața sa adevărată îi va aduce înapoi memoria și un simț al apartenenței. În schimb, se simțea un străin care-și vizita viața.

Auzi o bătaie în ușă și răspunse. Inima-i sări din loc când intră Mariah. Se ridică și o privi cu lăcomie. Expresia ei părea aproape normală, însă stătea rezemată de ușa închisă, ca și când s-ar fi pregătit s-o ia la fugă.

–Am venit să cer permisiunea de-a împrumuta un lacheu care să mă însoțească mâine-dimineață la avocatul meu, spuse ea pe un ton neutru. Aș vrea să-mi rezolv cât mai repede treburile, ca să mă pot întoarce acasă.

–Nu e nici o grabă să părăsești Londra, spuse el gâtuit. Ești mereu bine-venită în casa mea.

–Ba e foarte mare grabă să plec, răspunse ea încet. Nu am ce căuta aici.

Era înțeleaptă. Mai înțeleaptă decât el, care nu dorea decât să o aibă aproape. Dar dacă ar fi spus așa ceva, ar fi greșit și ar fi înrăutățit situația.

Străduindu-se să pară calm, zise:

–Bineînțeles că poți împrumuta un lacheu, însă de ce nu-i trimiți întâi un bilet? Așa, o să stabilești o oră de întâlnire, în loc să mergi la el și să-l găsești plecat. Zâmbi. Folosește hârtia cu antet din Casa Ashton. Asta o să-i atragă atenția.

Ea se strâmbă.

–Urăsc să mă folosesc de numele tău, totuși așa e cel mai convenabil. Domnul Granger nu m-a băgat în seamă. Nu mi-a răspuns nici măcar la o scrisoare. Poate că a fost bolnav și nu a putut.

–Ești generoasă să-i acorzi circumstanțe atenuante, însă cred că e incompetent, spuse Adam. Un om capabil ar avea un funcționar care să aibă grijă de afacerea lui, dacă e bolnav. Vrei să vin cu tine? Mi-ar plăcea.

Ea se gândi, apoi dădu din cap.

–E posibil ca o femeie singură să nu fie luată în serios. După ce o să mă întâlnesc cu el, voi ști dacă am nevoie să găsesc alt avocat.

–Te ajut bucuros, și pe doamna Bancroft de asemenea. Zâmbi sec. Așa poate mai fac și eu mișcare.

Zâmbetul cu care îi răspunse ea fu la fel de chinuit.

–Dacă e un lucru pe care l-am învățat în viața mea plină de neprevăzut, acela e să fiu practică. Sunt sigur că-l vei alarma pe avocat, iar dacă George Burke se va întoarce vreodată cu ideea unui proces, o să te las bucuroasă să-l înspăimânți. Mulțumesc, Înălțimea Voastră.

El respiră îndurerat.

–Nu-mi mai spune așa. Prefer Adam sau Ash sau Ashton. E absurd ca tu să-mi spui „Înălțimea Voastră".

–Prea bine, Ash.

Se întoarse și prinse clanța ușii.

El și-ar fi dorit să-l strige Adam, însă ar fi fost prea intim.

–Când ai bănuit că poate am un angajament față de o femeie pe care nu mi-o amintesc, spuse el, dorind să vorbească despre situația în care se aflau, chiar nu credeam că e posibil, dar se pare că ai avut dreptate. Îmi... pare foarte rău.

Mariah îl privi tristă și scutură din cap.

–Și mie, însă când mătușa ta a dezvăluit logodna, mi-am dat seama că am fost înțelepți să așteptăm și să nu facem ceva pripit.

Făcuseră ceva pripit în acea după-amiază în grădină, însă lui nu-i părea rău.

–Ești un om mai bun decât mine. Primul meu gând a fost regretul că n-am mers în Gretna. Nu s-ar mai fi putut face nimic dacă veneam în Londra căsătoriți.

–Spui asta acum, pentru că nu-ți aduci aminte de Janey, dar gândește-te cum ar fi fost pentru ea. Te cunoaște de-o viață și probabil că te-a iubit tot timpul. Ar fi fost distrusă dacă te-ai fi întors cu o mireasă. Expresia lui Mariah deveni neajutorată. Și poate că va fi o soție mai bună pentru tine. A crescut în cercul tău; îți cunoaște prietenii și știe să fie ducesă.

–Poate că ai dreptate, oftă Adam, însă e greu să simt ceva pentru o străină. Tu ești cea pe care o cunosc și o doresc.

Ea își mijii ochii.

–Când ne-am întâlnit lângă salon, m-ai privit altfel.

–Cât am fost în camera mea, mi-am dat seama că nici eu n-am fost tocmai cinstit cu propria-mi viață și am hotărât că am exagerat singura minciună pe care mi-ai spus-o. Eram gata să-ți cer să mă ierți și să sper că putem continua de unde am rămas.

–Nu e nimic de iertat. Privi în altă direcție, căci nu mai putea suporta să-i vadă ochii. Sunt fericită că ne-am cunoscut, chiar dacă nu te voi mai vedea vreodată după ce plec din Londra.

Cuvintele ei erau sfâșietoare, dar adevărate. Dacă era legat de altă femeie, era prostesc și nedrept să o vadă din nou pe Mariah.

Totuși, chiar dacă nu-și putea petrece restul vieții cu ea, dorea să-i arate partea ascunsă din el însuși.

–Vii în apartamentul meu? Am ceva ce-aș vrea să vezi. Zâmbi precaut. Știu că nu e respectabil să te iau acolo, dar motivele mele nu sunt dezonorante și cred că ți se va părea... interesant.

–Curiozitatea mea a fost întotdeauna mai puternică decât judecata, spuse ea, cu un zâmbet care aproape că-l făcu să uite de intențiile onorabile. După dumneavoastră, Înălțime... Ash.

–E confortabilă camera ta? întrebă el când ieșiră din birou și urcară scările.

–E cea mai bună pe care am avut-o vreodată, și am fost oaspete în multe case. Îi aruncă o privire curioasă. Cum te simți în casa asta? Ți se pare familiară?

–Puțin. Sperasem că întoarcerea mea acasă îmi va aduce trecutul înapoi. În capătul scărilor o direcționă spre dreapta. Însă totul a devenit și mai frustrant. Până acum am găsit un singur loc care chiar îmi spune ceva. Acolo te duc.

Deschise ușa apartamentului său, apoi merse la birou și scoase cheia din ascunzătoare. Nu încercă să ascundă locul. Acesta era doar un mic gest de încredere comparativ cu dezvăluirea propriului său eu.

–Intră în ascunzătoarea mea secretă.

Deschise ușa și-i făcu semn să intre.

Cu ochii mari, se învârti ușor în cerc, studiind statuile cu o privire fascinată.

–Cred că sunt pentru rugăciune, nu obiecte de artă.

El o aprobă din cap.

–Ai spus-o mai bine decât aș fi făcut-o eu.

Atinse florile uscate din fața lui Lakshmi.

–Ai păstrat în suflet credința copilăriei tale.

–Ești dezgustată de obiceiurile mele păgâne? Nu sunt un gentleman englez creștin, așa cum ar trebui.

–Știai rugăciunile și răspunsurile anglicane la fel de bine ca mine, spuse ea gânditoare. Cred că ai devenit un englez desăvârșit.

–Nu știam sigur ce-o să crezi despre asta, spuse el, oftând ușurat. Poate n-ar trebui să-mi pese ce crezi despre natura mea hindusă, însă... îmi pasă. Nu vreau să ți se pară ceva respingător.

–Bunica Rose mi-a spus, cu mulți ani în urmă, că țiganii veneau din India. Poate suntem veri foarte îndepărtați. Făcu un gest către Lakshmi. Nu ai fost dezgustat când ți-am spus despre sângele meu de țigancă. Putem fi amândoi toleranți.

–Îți mulțumesc pentru acceptare, spuse el încet. Vrei să-ți spun mai multe despre acești zei?

–Te rog, spuse ea zâmbind.

Faptul că vorbea despre acele zeități îl ajuta să-și țină în frâu dorința.

–Îți amintești foarte multe despre zei, spuse ea, după ce ieșiră din cameră. Cred că această parte a memoriei tale funcționează.

–Așa este, răspunse el surprins. Sper că e un semn bun. Cred că acceptarea laturii hinduse a naturii mele e esențială pentru redescoperirea trecutului. Încuie ușa. Mă întreb dacă Janey va accepta această parte din mine sau va fi dezgustată.

–Nu cred că ai fi cerut-o de soție dacă n-ai fi avut încredere în faptul că te va accepta, spuse Mariah. Poate chiar ai adus-o aici.

–Da, un gând interesant. Mereu ești cu un pas înaintea mea. Se încruntă, încercând să se vizualizeze cu Janey în acel sanctuar. Nu simt că asta s-ar fi întâmplat, însă nu am cum să am încredere, din moment ce abia îmi aduc aminte cum arată.

–Îți aduci aminte de ea în vreun fel?

–Cred că da, spuse el șovăind. Am în minte imaginea ei cuprinzându-mă cu brațele și zâmbindu-mi. Poate că atunci i-am cerut mâna.

–E posibil. Toată veselia pieri de pe chipul lui Mariah, în timp ce se pregătea să iasă pe ușa care dădea spre coridor. Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit un lucru atât de important despre tine.

Expresia de pe chipul ei era ca o sabie în inima lui. Pleca, iar curând avea să plece definitiv din viața lui. Nu putea îndura acest gând.

O prinse înainte să apuce să deschidă ușa.

–Mariah...

Ea se întoarse, cu chipul îndurerat. Se uniră cu violența unei furtuni, sărutându-se și atingându-se frenetic. El își îngropă degetele în părul ei ca soarele. Gura ei era la fel de îmbătătoare precum vinul, iar trupul ei cald se mula perfect pe al lui. El uită de bariera dintre ei, mângâind-o, gustând-o și inspirându-i esența. Mariah, salvatoarea și plăcerea lui, centrul vieții lui. Ar fi dorit să o protejeze pentru totdeauna și să facă dragoste cu ea tot atât de mult.

–Încerc să fac ce e mai bine, Adam, șopti ea sfârșită, însă mi-e atât de greu să te doresc așa mult și să nu pot să te am!

Se lipiră unul de altul rezemați de ușă, cu aceeași dorință instinctuală de-a se uni. Arzând de dorință, el o sărută cu blândețe pe gât.

–Cum să nu fie firesc?

Ea oftă, cu degetele aproape înfipte în spatele lui. Apoi se retrase brusc, încercând să-și recapete stăpânirea de sine.

–Ceea ce facem noi e dezonorant. Nu trebuie să continuăm, indiferent de cât de mare e dorința.

El ar fi vrut s-o ia din nou în brațe. Mai mult, și-ar fi dorit s-o ducă în patul lui. Însă în acel colț al minții sale în care era capabil încă de judecată, știa că are dreptate.

–Ceea ce simt pentru tine e mai mult decât dorință. Dar... onoarea e importantă.

–Nu putem să mai rămânem singuri din nou. Ea zâmbi ușor, în timp ce-și aranja părul. Oare când se despletiseră acele valuri blonde? Nici unul dintre noi nu are voința să se stăpânească.

–Nu putem fi singuri, însă putem fi împreună în public în timpul scurt care ne-a mai rămas. Trebuia să-și facă provizia de amintiri pentru anii întunecați care vor urma fără ea. Vrei să călărești cu mine de dimineață? Pe cai și într-un parc, cu un lacheu în spatele nostru, ne vom putea stăpâni.

–Dacă aș avea bun-simț, aș spune nu, oftă ea trist. Însă am dovedit că nu prea am. Prea bine, mâine-dimineață mergem să călărim. Dar, în seara asta, vreau să iau cina în cameră. Nu cred că voi fi în stare să stau la aceeași masă cu tine după acest moment.

Cu o cavalcadă la orizont, o putea lăsa acum să plece, încercând să pară senin.

–Lasă-mă să verific coridorul. Nu e tocmai bine să fii văzută ieșind din camerele mele.

Ea își netezi părul și își recăpătă expresia de detașare calmă.

–Hai să încercăm măcar să păstrăm aparențele, din moment ce e mult prea târziu pentru un comportament adecvat.

El deschise ușa și privi afară. Nimeni. Intră înapoi și-i făcu semn să iasă.

În timp ce ieșea, el îi atinse părul strălucitor și își închise pumnul în jurul acelei amintiri delicate.

capitolul 27

Imediat ce Mariah ajunse în camera ei, se aruncă pe pat, tremurând. Oare ar fi fost mai bine dacă Adam nu i-ar fi iertat minciuna? Era agonizant să știe că și el o dorea, dar că între ei stătea un obicei social de netrecut.

Îi trecu prin minte gândul pervers – pe care Sarah nu l-ar fi acceptat – că poate va reuși să-l seducă și să-l facă să se însoare cu ea; amnezia lui însemna că felul în care percepea codul onoarei, pe care-l respecta orice gentleman, era mai slab decât în mod normal. Gândul era tentant, atât de tentant! Însă viața lui Adam era încă prea volatilă, prea plină de schimbări. Ar fi fost o proastă să-l manipuleze să facă ceva ce ar fi putut regreta pentru tot restul vieții lui.

Cu toate astea, ideea era... dureros de tentantă.

În dimineața următoare, devreme, Mariah bău ceai și mâncă pâine prăjită împreună cu Julia, în salonul lor. Apoi Julia o ajută pe prietena ei să se îmbrace cu o rochie maro cu tiv argintiu, pe care Adam nu o văzuse până atunci.

După ce plecă Julia, Mariah își examină chipul. Nu l-ar face de râs pe duce. Cu toate că primise rochia de la o femeie mai în vârstă, cu mai mulți ani în urmă, Mariah o modificase cu pricepere, îndepărtând partea tocită de material și făcând ca veșmântul să arate nou și la modă.

Își aminti însă de originea acelei rochii, ca să sublinieze distanța dintre ea și Adam. El era duce, iar ea abia se putea numi o femeie respectabilă, care îmbrăca haine purtate. Iar el era logodit. Trăiau în lumi diferite.

Își băgă cu grijă sub pălărie un fir de păr răzleț. Aspectul ei era perfect. Putea să meargă să se plimbe călare prin parc cu un bărbat pe care nu-l putea avea.

Ieși din cameră și coborî pe scara principală până la intrare. Adam o aștepta, admirând-o în timp ce-i ieși în întâmpinare.

Ea rămase nemișcată o clipă, dându-și seama că-și putea ține sub control aspectul general, dar nu și privirea. Se rugă ca ochii să n-o dea de gol, așa cum îl dăduseră pe Adam.

Continuă să coboare treptele.

–O dimineață minunată pentru călărie.

–Într-adevăr, și-mi place cum arată caii pe care ni i-a ales grăjdarul-șef, răspunse el, la fel de curtenitor.

Continuară schimbul de politețuri și după ce ieșiră din casă și se îndreptară către grajduri. Nu se priviră.

Într-adevăr, caii erau superbi. Mariah folosi un suport ca să urce în șa, pe armăsarul roșcat ales pentru ea. Preferă să nu-l lase pe Adam s-o ajute. Faptul că-l simțea atât de intens aproape de ea o făcu să-și dea seama că ar fi fost mai înțelept să fi refuzat invitația. Însă îi era dor de un galop bun și ardea de nerăbdare să-și consume energia și, în egală măsură, să fie în preajma lui Adam.

Conduși de Murphy, un irlandez zvelt și cu aspect de om aspru, călăriră prin parc, pe străzile din centrul orașului, care atrăgeau atenția chiar și la acea oră matinală. Începu să se relaxeze când ajunseră în Hyde Park. În timpul orelor la modă de după-amiază, Rotten Row ar fi fost încărcată de trăsuri – acum, era aproape goală.

–Să ne întrecem până unde se termină Rotten Row! îi strigă ea lui Adam.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, porni pe strada largă și nisipoasă. Era un sentiment minunat să simtă vântul în față, ca și când asta ar fi făcut-o să scape de probleme.

Auzi râsul lui Adam, care o ajungea din urmă. Galopară unul lângă altul pe Rotten Row.

Când se apropiară de capăt, ea își încetini calul. Adam făcu același lucru. Când se întoarseră, Mariah își bătu ușor pe coamă armăsarul roșcat.

–Ai un grajd excelent, Ash.

–Sunt impresionat de abilitatea mea de a alege caii, cu toate că ar trebui să-i mulțumesc lui Murphy. O scrută din cap până-n picioare, privind-o admirativ. Arăți foarte bine în hainele astea de călărie. Nu tuturor blondelor le stă bine în maro-închis.

–Se pare că-ți revin amintirile legate de modă, spuse ea, ignorându-i complimentul. Îți mai amintești și altceva?

–Mai mult îmi aduc aminte de lucruri decât de oameni. Oftă. Speram să fie ceva care să-mi declanșeze toate amintirile odată și-mi voi aminti totul deodată, dar asta pare din ce în ce mai puțin posibil.

–Poate că atunci când se va întoarce Janey, totul va ieși la iveală, spuse Mariah, străduindu-se să adopte un ton neutru.

El ridică din umeri.

–Poate. Până ne întoarcem noi acasă, lacheul se va fi întors deja de la avocatul tău. Presupun că moștenești totul în calitate de urmaș unic al tatălui tău, chiar dacă el nu a lăsat un testament formal.

–Foarte posibil, totuși, un testament ar face ca tot procesul să se deruleze mai ușor. Știu că intenționa să facă unul, însă nu știu dacă a avut timp înainte... înainte să moară. Se întrebă când va putea să vorbească despre moartea lui fără să clipească.

–Nimic nu poate înlocui un părinte pierdut; măcar te-a lăsat cu o situație bună, spuse Adam încet.

–A fost noroc pur, spuse ea, recăpătându-și zâmbetul. Iar eu sunt foarte recunoscătoare. Sunt domnișoara Clarke de la Hartley, iar asta face minuni pentru încrederea în mine însămi.

Ritmul drumului lor pe Rotten Row era lent, ca și când nici unul dintre ei n-ar fi vrut să se termine. Murphy îi urma discret, la câțiva pași în spate. Adam avea dreptate: faptul că aveau un grăjdar în urma lor îi ajuta să-și țină în frâu dorința.

Apărură mai mulți călăreți. Un gentleman în uniformă militară trecu pe lângă ei pe un murg frumos, iar în depărtare mai mulți bărbați călăreau într-un ritm lejer. Era greu de crezut că parcul acela se afla în inima Londrei. Copacii de pe dreapta îi protejau de străzile orașului, iar în stânga rațele se bălăceau în apele liniștite ale Serpentinei.

–Domnule, e un pușcaș după copaci! strigă Murphy brusc. Plecați!

Mariah întoarse capul la dreapta și văzu soarele reflectându-se pe o țeavă lungă, îndreptată în direcția lor. Adam dădu pinteni calului și se așeză între Mariah și pușcaș, apoi biciui crupa calului ei.

–Fugi!

Armăsarul ei goni ca o vulpe speriată, în momentul în care zgomotul puștii sfredeli liniștea dimineții. În timp ce Mariah se chinuia să nu cadă, calul lui Adam țâșni în față lângă al ei.

Ea își regăsi imediat echilibrul, apoi privi peste umăr și-l zări pe Murphy galopând furios către crâng, cu un pistol în mână. Domnul în uniformă militară ținti și el spre tufe.

Se auzi o a doua împușcătură. Mariah o simți trecând pe lângă ea și Adam, în timp ce ei se aplecară pe gâtul cailor care accelerau. Galopară pe jumătate din Rotten Row, apoi Adam încetini pasul calului său.

–Am ieșit din vizor.

După încruntătura lui, ea ghici că nu-i plăcea că fugise, pe când ceilalți bărbați îl căutau pe pușcaș. Preferase să o știe pe ea în siguranță, în ciuda dorinței sale de a-l urmări.

–Ce nebun ar trage în străini prin parc?

–Nu știu.

Își atinse umărul drept, iar degetele sale se înroșiră.

Mariah scoase un țipăt când văzu pata roșie răspândindu-se pe cămașa albă.

–Adam, sângerezi!

Își privi încurcat degetele pline de sânge.

–Nu mi-am dat seama. Mă înțeapă umărul. Însă nu simt rana.

Îngrozită ca nu cumva să fie rănit grav, Mariah sări de pe cal.

–Coboară ca să pot să văd.

El o ascultă, clipind. Ea îl ajută să-și scoată mâneca dreaptă. În cămașă, la umărul drept, era o gaură și curgea mult mai mult sânge. Îi sfâșie materialul și văzu că glonțul trecuse razant.

–Poate că nu e periculoasă rana, dacă nu se infectează. Dacă o curățăm și punem praf de busuioc, ar trebui să se vindece repede.

–Însă arată urât. Își privi umărul. Nu-mi place să-mi văd propriul sânge.

–Nici pe mine nu mă prea încântă priveliștea sângelui tău. Își împachetă batista într-un tampon, apoi îi desfăcu lui eșarfa. Partea bună e că aceste eșarfe sunt suficient de lungi cât să le putem folosi drept bandaje.

–Cine-ar fi bănuit că moda e atât de practică? Tonul lui era vesel, însă clipi când ea îi apăsă tamponul pe rană. Lui Wharf n-o să-i placă să vadă haina asta distrusă.

Îi legă eșarfa în dreptul pieptului, apoi îl ajută să îmbrace din nou haina, pentru ca rana și sângele să fie cât mai puțin vizibile.

–O să fie prea fericit că ești viu, ca să-i mai pese. Dacă te nimerea cu câțiva centimetri mai jos, erai mort.

Murphy și domnul în uniformă li se alăturară.

–N-am putut să-l prindem pe răufăcător, domnule, spuse grăjdarul, descălecând. Și-a ales locul la marginea

parcului ca să poată dispărea imediat pe străzi. Chipul i se întunecă la vederea bandajului. Sunteți rănit, domnule?

–Doar o zgârietură, Murphy. Mulțumesc că te-ai dus după ticălos.

–Wharf mi-a spus să am grijă de dumneavoastră, domnule, spuse grăjdarul.

Adam dădu din cap, ca și când cuvintele sale i-ar fi confirmat o bănuială.

–Tu ești prietenul cu care a fost în armată.

–Da, domnule, spuse Murphy cu o ușoară expresie de îngrijorare pe chip.

–Vă mulțumesc că aveți grijă de sănătatea mea.

–Arma a fost o pușcă Baker, spuse bărbatul în uniformă, cu spatele drept și cu păr cenușiu. Am recunoscut sunetul.

Murphy dădu aprobator din cap.

–O armă de infanterie, iar nenorocitul era un țintaș al dracului de priceput. Ați avut noroc, domnule. Amintindu-și că era și Mariah cu ei, își scoase pălăria. Îmi cer iertare pentru limbaj, domnișoară.

–Sunt de acord cu ce spuneți. Mariah privi în direcția în care se ascunsese pușcașul. Cred că a venit timpul să ne întoarcem la Casa Ashton, să chemăm un medic.

–De acord. Adam își trecu brațul prin mâneca hainei, încercând să nu clipească de durere. Se întoarse către străinul în uniformă. Eu sunt Ashton, iar ea e domnișoara Clarke. Vă mulțumesc pentru că l-ați alungat pe ticălos înainte de-a apuca să facă mai mult rău.

Celălalt bărbat îl studie intens pe Adam, cu ochi ageri pe chipul bronzat.

–Sunteți ducele de Ashton? M-am întors de curând în Anglia după ce-am fost în India. Auzisem de dumneavoastră, însă când am ajuns la Londra, se spunea că ați murit într-un accident de navigație în Scoția.

–Am fost rănit, dar am supraviețuit. M-am întors de-abia ieri la Londra.

–Sunt încântat să văd că sunteți viu, spuse el, cu o expresie imposibil de citit. Eu sunt John Stillwell.

–Adică sunteți generalul Stillwell de Mysore, domnule? întrebă Murphy.

Stillwell făcu un semn aprobator din cap.

–Da, eu sunt. Însă m-am retras din armată.

Cuvintele sale modeste ascundeau faptul că era erou militar, din ceea ce citise Mariah prin ziare de-a lungul anilor. Nu e de mirare că plecase în urmărirea unui pușcaș periculos.

Oricât ar fi fost de interesantă situația, spuse hotărât:

–E bine că v-ați aflat amândoi aici, dar e vremea să mergem. Murphy, mă poți ajuta să urc pe cal?

Făcu un pas în față și își împreună mâinile ca să-i facă scară, să urce pe calul rămas aproape. Adam urcă pe-al său, ascunzându-și durerea pe care-o simțea.

–Generale Stillwell, aș aprecia dacă ați păstra această întâmplare pentru dumneavoastră. Nu doresc să fiu subiectul altor bârfe. Revenirea din morți e suficient de dramatică.

–Desigur. Stillwell încălecă și el. Cu permisiunea dumneavoastră, pot să vă fac o vizită? L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, în India.

Adam zâmbi.

–Sunteți bine-venit, domnule. Știți unde e Casa Ashton?

–Cine nu știe? spuse generalul cu umor. Abia aștept să te văd din nou, Ashton. Își întoarse gânditor calul către capătul opus al Rotten Row și își reluă plimbarea.

–Să mergem pe alt drum spre casă, sugeră Mariah. Să fim precauți.

Murphy dădu din cap, în semn de aprobare.

Adam și Murphy erau mult prea puțin surprinși de un atac care s-ar fi putut dovedi letal.

Ceva nu era în regulă – și avea de gând să afle ce anume.

Când Adam se întoarse la Casa Ashton cu Mariah și cu Murphy, observă că grăjdarul privea foarte atent împrejurimile, pentru a detecta eventualele pericole. Ca un soldat sau ca o gardă de corp. Dacă Murphy n-ar fi fost pe față, era posibil ca misiunea pușcașului să fi fost îndeplinită.

Ideea că un inamic secret plănuise explozia ambarcațiunii sale fusese destul de deplasată, însă arsura din umăr era cât se poate de reală. Inamicul său trebuia găsit și oprit, pentru că Adam nu avea deloc de gând să-și petreacă restul vieții ascunzându-se.

Mariah îl îngrijise suficient de bine cât să împiedice o gloată de servitori îngrijorați să dea năvală îndată ce intrară în casă, dar când ajunse pe holul de la intrare, spuse încet:

–Adam, nimeni n-a fost surprins că ai fost împușcat în mijlocul Londrei. E ceva ce nu-mi spui?

Mariah avea dreptul să știe.

–Prietenii mei cred că cineva vrea să mă omoare, răspunse el. Înainte, nu eram prea sigur de asta. După ziua de azi, tind să cred că au dreptate.

–De ce-ar vrea cineva să te ucidă? întrebă ea, pălind.

–O întrebare interesantă. Aș vrea să știu răspunsul. Poate pentru că sângele meu păgân este o dizgrație pentru aristocrația britanică. Nimeni nu are altă teorie mai bună. Se întoarse către majordom, care venea spre ei. Holmes, ai putea să chemi un medic? Am avut un mic accident în parc.

Holmes făcu ochii mari când văzu petele de sânge care nu fuseseră ascunse în întregime de haina lui Adam.

–O să fac asta imediat, Înălțimea Voastră.

–Pentru că sunt ținta unui atac, spuse Adam după ce majordomul ieși în grabă, cu cât te întorci mai repede în nord, cu atât mai bine. Ai fi putut fi împușcată. Acest gând îi înghețа sângele. N-aș fi suportat să se întâmple asta.

–Nu sunt sigură că pot îndura să mă întorc acasă și să aștept vestea că ducele de Ashton a fost asasinat, spuse ea încordată, cu ochii larg deschiși.

–Asta nu se va întâmpla, răspunse el, pe un ton mai liniștitor decât se simțea el de fapt. Acum, că s-a confirmat că am un dușman, o să-mi concentrez puterea ducală pe găsirea ticălosului.

Pentru că nu dorea să explice și cum avea să facă asta, din moment ce încă nu știa, își aruncă privirea asupra mai multor scrisori și mesaje care așteptau pe polița lustruită. Scoase una dintre ele.

–Iată răspunsul de la avocatul tău.

Îi dădu biletul lui Mariah.

Ea rupse sigiliul și citi cele câteva rânduri.

–E de la asistentul său. Se pare că domnul Granger nu e în oraș. Urmează să se întoarcă astăzi, iar asistentul a fixat întâlnirea pentru mâine-dimineață. Presupun că absența domnului Granger din Londra explică lipsa răspunsurilor de până acum.

–Abia aștept să aud ce are să ne spună mâine. Când ea ridică privirea încruntată spre el, adăugă: Vom merge într-o trăsură simplă, fără blazon. Nu voi mai fi o țintă prea ușoară.

–E bine atunci, spuse ea, încă îngrijorată.

Nu o învinuia. El însuși era îngrijorat. Totuși, nu avea de gând să-și petreacă restul vieții într-o ascunzătoare.

Privi din nou scrisorile și zări una cu un scris de mână care i se părea foarte cunoscut. Rupse sigiliul de ceară și deschise scrisoarea. Era de la Lady Agnes Westerfield.

Dragul meu Adam,

Nu am cuvinte să-ți descriu bucuria pe care am simțit-o când am primit mesajul în care Masterson spunea că ai supraviețuit.

Niciodată nu există prea mulți oameni buni pe lume de care să ne putem lipsi.

Mi-a spus că rănile ți-au afectat memoria. Am încercat să-mi imaginez cât de ciudat trebuie să fie să nu-ți recunoști propria viață, dar nu am reușit. Trebuie să fie înfiorător.

Am vorbit cu domnul Richards, medicul care i-a îngrijit pe mulți dintre elevii mei, inclusiv pe tine. Are ceva experiență cu rănile la cap și mi-a spus că e imposibil de spus dacă memoria îți va reveni sau nu, ceea ce este un gând destul de trist.

Dacă nu-ți vei mai aminti niciodată anii copilăriei, atunci înseamnă că începi o viață nouă, iar asta nu e chiar un lucru rău. Puțini sunt cei care nu au experiențe pe care ar dori mai degrabă să le uite. Chiar dacă nu o iei de la capăt ca un copil, cu părinți care să te crească și să te protejeze, ai mulți prieteni care ar face orice pentru tine.

Pe mine mă poți considera unul dintre ei.

Cu toate că am fost foarte tentată să vin în oraș să te văd, unul dintre băieții mei noi trece printr-o perioadă dificilă și nu prea pot să-l las singur. Însă voi veni la Londra cât mai curând. Poți să o iei drept promisiune sau amenințare.

Ca băiat, ai trecut prin schimbări importante în viață și te-ai adaptat excelent. O vei face din nou.

Cu cele mai calde gânduri,

Lady Agnes Westerfield

Auzi în cap o voce caldă de femeie, în timp ce citea scrisoarea, iar în minte începură să i se contureze diverse imagini. Întâi, amintirea neclară a unei femei înalte și frumoase, care se purta extrem de firesc cu un băiețel cățărat într-un copac și strângând în brațe un pui de câine murdar. Văzu câinele cu ochii minții și-și dădu seama că prietenii lui aveau dreptate: primul Bhanu era cel mai

urât câine de pe fața pământului, însă, în același timp, era și cel mai adorabil. Lady Agnes înțelesese asta.

Alte amintiri începură să-i apară în minte. Învățatul, disciplina, alinarea. Îi simțea brațele în jurul lui când plângea după ce primise o scrisoare de la avocații familiei Ashton, în care era anunțat că mama sa murise. Lady Agnes îi oferise căldura de care avea nevoie cu atâta disperare și fără să spună cuiva că fusese atât de slab, încât să plângă. Amintirile se înghesuiau dureros.

Mariah îl luă de braț și îl conduse către o ușă alăturată.

–Hai să așteptăm medicul în salonaș. Când rămaseră singuri, îl trase pe canapea lângă ea, având pe chip o expresie plină de îngrijorare. Ce s-a întâmplat? De când ai citit scrisoarea aceea, arăți ca și când te-ar fi lovit cineva.

Își dădu seama că se freca la tâmpla care-l durea și lăsă mâna în jos.

–E o scrisoare foarte frumoasă de la Lady Agnes Westerfield, care mi-a declanșat amintiri din perioada de școală. E un fel de lovitură, însă una bună.

–Minunat! Îi luă mâna. Îți amintești și alte lucruri, de exemplu, când ai plecat în Scoția, să-ți încerci ambarcațiunea?

Se gândi, apoi făcu semn că nu.

–Dar copilăria în India?

Încercă să se gândească la acea perioadă, dar nu descoperi nimic nou. Întrebările ei îl ajutau, totuși, să se concentreze la amintirile pe care tocmai le regăsise.

–În mare parte, îmi aduc aminte de școală și de prietenii mei. Cum ne-am întâlnit, cum ne-am împrietenit.

–Poți să-ți aduci aminte, cronologic, de perioada școlii?

–Să vedem... Se încruntă, în timp ce căuta prin amalgamul de amintiri. Îmi aduc aminte cum am întâlnit-o pe Lady Agnes, apoi că am călătorit spre casa ei din Kent și că i-am cunoscut, pe parcurs, și pe ceilalți băieți. Apoi,

cum învățam. Făceam prostii. Verile și vacanțele cu verii mei. Acum își amintea foarte bine de Janey și, într-adevăr, era o copilă adorabilă. Simțindu-se necredincios pentru acel gând, continuă: Amintirile pe care le-am regăsit par a fi doar din anii de școală, însă par complete.

Zâmbi, amintindu-și cum se construise în timp fiecare prietenie, din mozaicuri de bucurie, de grijă și, uneori, de conflicte împărtășite. Fusese uimit că Masterson, Randall și Kirkland bătuseră atâta drum până în Scoția ca să-l caute. Acum își dădea seama că ar fi făcut exact la fel pentru oricare dintre ei. Erau mai degrabă frați decât prieteni.

Își aminti clar cum îl aruncase pe Randall prin cameră în timpul unei lecții de *Kalarippayattu* pe care le-o dăduse băieților. Randall își rupsese mâna. Râsese, în ciuda durerii, și-i ceruse lui Adam să-l învețe mai târziu trucul acelei aruncări. Medicul local, Richards, un bărbat calm, de vârstă mijlocie, îi legase rana. Erau nenumărate astfel de povești, de momente, legate de fiecare dintre prietenii lui – iar Adam își amintea totul, inclusiv experiențele cu Wyndham și Ballard, ceilalți colegi ai săi.

–Sună foarte promițător, spuse ea gânditoare. Din moment ce ți-ai recăpătat o mare parte a memoriei dintr-odată, și celelalte piese se vor așeza la locul lor la fel de bine.

–Poate că am nevoie de cheile potrivite, spuse el. Lady Agnes a fost cheia către zilele mele de școală.

Chipul lui Mariah deveni neutru.

–Janey poate fi cheia către trecutul tău recent.

Wharf intră în încăpere, îngrijorat.

–Înălțimea Voastră, ați fost rănit?

Mariah se ridică, trăgându-și degetele din strânsoarea lui Adam.

–Te las în grija valetului tău. Medicul va sosi curând. Ai avut o zi plină.

O încercare de asasinat și revenirea unei părți mari de memorie – da, avusese o zi plină. Era emoționant să-și regăsească atât de mult din vechea viață. Poate va găsi și un indiciu în privința celui care dorea să-l ucidă.

Partea grea se dovedi însă a fi s-o vadă pe Mariah plecând.

capitolul 28

Mariah se simțea mai bine să-l părăsească pe Adam fără să privească în urmă. Poate că atunci când pleca pentru ultima oară, o să cedeze psihic. Acum, nici măcar nu leșinase. În schimb, mai degrabă orbește, merse în salonul pe care îl împărțea cu Julia și se lăsă într-un fotoliu. Prietena ei era plecată, așa că avea parte de liniște.

Oare femeile erau cheia către trecutul lui Adam? Lady Agnes descuiase o ușă masivă, iar Mariah bănuia că Janey Lawford va face același lucru când se va întoarce la Londra. Adam descoperise și mai mult din trecutul său în altarul privat de lângă dormitor. Curând, își va recăpăta întreaga viață.

Și nu va mai avea nevoie ea – așa trebuiau să stea lucrurile de fapt. Nu trecuse mult de la prima lor întâlnire – doar câteva săptămâni. Se va întoarce și-și va construi o viață nouă ca domnișoara Clarke din Hartley. Când va fi bătrână și cărunță, perioada cu Adam va fi cel mai mic strop din lacul vieții ei.

Însă nu-l va uita. Oh, nu, nu-l va uita.

Amorțeala ei dură până când Julia intră în cameră, cu chipul strălucind.

–Mariah, ce bine-mi pare să te văd! Am avut o vizită minunată la bunica mea. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât părea mai puternică. Sunt foarte fericită că am făcut călătoria asta.

Mariah ieși imediat din reveria ei, care se îndrepta periculos spre autocompătimire.

–Arăți cu cinci ani mai tânără, răspunse ea cu căldură. Povestește-mi despre bunica ta.

Julia căpătă o expresie gravă.

–E bună și înțeleaptă, și m-a susținut mereu, chiar și atunci când nimeni din familie nu a făcut-o. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără ea.

–Exact pentru asta sunt bunicile, spuse nostalgic Mariah. Și bunica mea Rose simțea la fel pentru mine, chiar și când făceam cele mai mari rele.

Julia se așeză pe scaunul din fața ei, foșnindu-și rochia.

–Ți-a plăcut să călărești cu Ashton?

–Până în momentul în care cineva l-a împușcat, spuse Mariah sec. Nu a fost rănit grav, însă nu a fost un început de zi prea bun.

Julia oftă, iar Mariah îi explică ce se întâmplase în parc.

–Pentru un om plăcut, și-a atras, totuși, dușmani periculoși, remarcă Julia. Și tu ai fi putut fi rănită. Sau ucisă.

Mariah suspină.

–O să fiu în siguranță când voi părăsi Londra, și asta se va întâmpla în câteva zile. Sper doar că Ash va fi și el în siguranță.

–Va fi. E puternic, inteligent și are prieteni buni.

–Sper că asta să fie suficient. Mariah își simțea inima sfâșiată la gândul că trupul cald și plin de pasiune al lui Adam ar putea zăcea rece, mort. Își dădu seama că avea mâinile încleștate și le desprinse cu atenție. Avusese o idee atât de îndrăzneață, încât n-ar fi trebuit să-i dea glas, însă latura virtuoasă, tipică pentru Sarah, a naturii ei, fu înfrântă încă o dată. Julia, ai idee cum poate o femeie să se ferească să rămână însărcinată?

Julia clipi, dar nu arătă vreun semn de mirare.

–Știu o metodă, două. Nu sunt garantate, totuși, de obicei, funcționează. Zâmbi ușor. E motivul cel mai obișnuit pentru care vin femeile la mine. Mai ales soțiile cu prea mulți copii.

–Și care este cea mai bună metodă? Mariah își privea mâinile, pe care și le încleștase din nou.

Dacă Julia o întreba de ce voia să știe, ar fi intrat în pământ de rușine.

Însă Julia nu mai avea nevoie să întrebe.

–De obicei, un burete înmuiat în oțet este perfect. Pe un ton liniștit și neutru, îi descrise cum se folosea acel burete. De fapt, chiar am vreo doi la mine. Nu se știe niciodată când dai de-o femeie aflată la nevoie. Îți aduc unul?

–Te rog.

Vocea i se transformase în șoaptă.

Julia se ridică să meargă în dormitorul ei, după burete. Când ajunse lângă Mariah, îi lăsă cu blândețe mâna pe umăr.

–Sigur știi ce faci?

–E posibil să n-o fac. Unghiile îi săpau semicercuri în palme. Totuși... s-ar putea să regret pentru totdeauna dacă nu o fac.

–Da, e posibil.

–Ai vreun interes romantic legat de vicarul Williams? întrebă Mariah când Julia se îndreptă spre camera ei.

–Dumnezeule mare, nu! exclamă Julia, ridicând sprâncenele. Am avut un bărbat și sunt sigură că nu vreau altul. Ai permisiunea mea să flirtezi cu el cât vrei, când revii în Hartley.

Mariah zâmbi strengărește.

–Poate că o voi face. E plăcut și atrăgător, iar după ce ajung acasă și îmbrățișez o viață fără pată, poate că va fi singurul bărbat potrivit pe care-l voi întâlni vreodată.

Julia râse.

–Dacă ieși în societatea londoneză, o să vezi că bărbații se vor strânge ca albinele în jurul tău.

Mariah se strâmbă.

–Nu vreau să fiu înțepată.

Julia deveni serioasă.

–Ți-ai fi dorit ca Ashton să fi ajuns pe alt țărm?

–Niciodată, răspunse imediat Mariah. Și nici nu-mi pare rău că m-am îndrăgostit de el. Gata, recunoscuse cu voce tare. Mi se frânge inima, însă voi supraviețui. Și chiar îl plac pe domnul Williams, să știi. Poate că, într-o zi, o să simt ceva mai mult.

După ce plecă Julia, Mariah se întrebă dacă va avea curaj să folosească buretele și să-l seducă pe Adam. Iar dacă încerca, oare va reuși? Dacă ar fi avut o amintire clară a logodnei sale, onoarea l-ar fi împiedicat să-și trădeze viitoarea soție. Atâta timp cât Janey rămânea o obligație învăluită în ceață... ei bine, atunci lucrurile stăteau altfel.

Janey îl va avea pentru totdeauna. Mariah se va mulțumi cu o singură noapte.

Întâlnirea cu avocatul ei era stabilită de dimineață, așa că, după ce luă micul dejun în camera ei, Mariah coborî la grajduri, în spatele casei. Adam stătea lângă o trăsurică închisă, destul de deteriorată, și vorbea cu Murphy.

–Vehiculul acesta aparține grajdurilor Ashton sau a fost adus peste noapte? întrebă Mariah mirată.

Adam zâmbi.

–Adusă peste noapte. Am vorbit ieri cu Murphy și i-am spus de ce avem nevoie – și iată, un miracol.

–Bravo, Murphy, chicoti ea. Acest vehicul se va pierde ușor pe străzile Londrei.

–Mai ales că există și o ieșire prin spate din Casa Ashton, spuse Adam. Să sperăm că ticălosul acela nu are pânde care să urmărească toate ieșirile.

–Trăsura asta a intrat pe poartă în dimineața asta și pare să aparțină unui negustor, spuse Murphy. Nu se va vedea că ducele se deplasează cu ea.

Murphy era, în mod clar, un protector talentat, însă, în timp ce o ajuta să urce în trăsură, Mariah își dorea să nu fi fost nevoie de talentul lui. Se așeză pe scaunul orientat

către spate, pentru ca ea și Adam să nu stea unul lângă altul. Cu cât erau la distanță mai mare, cu atât mai bine; și nici nu era vorba de vreo distanță prea mare în acest vehicul mic, chiar dacă ambii pasageri făceau tot posibilul să nu se atingă.

Murphy conducea trăsura, îmbrăcat în haine curate, dar care nu ieșeau în evidență. Când se îndreptară prin grădini spre ieșirea din spate, Mariah văzu mai mulți oameni îmbrăcați sobru, plimbându-se în interior.

–Acum ai gărzi?

–Foști soldați, răspunse Adam. Printre alții, și secretarul meu a insistat. După apus, vor fi și mai mulți.

Mariah încercă să se relaxeze pe bancheta nu tocmai comodă.

–Nu e un mod de viață prea plăcut.

–Sper să nu fie pentru mult timp. Adam oftă. Am vrut să refuz gărzile, însă în casă sunt mulți oameni, iar tu ești printre ei. Ar fi de neiertat dacă cineva ar fi rănit din cauza neglijenței mele. Privi pe fereastră la străzile din ce în ce mai aglomerate, pe măsură ce mergeau spre est, spre vechiul cartier financiar și de afaceri al Londrei. Chiar dacă măsurile de precauție sunt perfect explicabile, nu cred că te protejează complet de un asasin pus pe treabă.

–Din fericire, de obicei, armele își greșesc ținta, iar dacă ești atacat direct, poți să te aperi, spuse ea pragmatic. Încă îmi aduc aminte cum l-ai aruncat pe George Burke în salon.

Zâmbetul lui Adam o făcu să-și dorească să se aplece spre el și să-l sărute. Se abținu, însă își dădu seama că nu prea-l văzuse zâmbind în ultima vreme.

–Ai spus că prietenii tăi ți-au sugerat că ai putea fi în pericol. De ce?

Zâmbetul lui dispăru în timp ce-i povesti, pe scurt, ce aflase despre explozia de pe *Enterprise*.

–Deci cineva te vrea mort, spuse ea, după ce el își încheie povestirea, și nu există alt motiv evident decât poate, disprețul pentru sângele tău indian.

–Poate că am jignit vreodată grav pe cineva și nu-mi mai aduc aminte. Poate că aveam o viață secretă desfrânată, pe care prietenii și familia nu o cunoșteau, și mi-am făcut o groază de dușmani. Ridică din umeri. Motivul mă interesează mai puțin; vreau să-l opresc pe ticălos.

–De acord. Buzele lui Mariah se destinseră într-un zâmbet. Mi-e greu să mi te imaginez ducând o viață secretă desfrânată.

–Și mie, recunoscu el. Nu prea îmi amintesc despre desfrânare, ca să știu ce-aș fi putut face.

Se priviră și izbucniră în râs. Își duse mâna la gură și privi pe fereastră, gândindu-se cât de intim era să râzi împreună cu cineva.

Spera ca el și Janey să poată râde împreună.

Birourile domnului Granger se aflau în zona medie, nici săracă, nici bogată, după cum observă Mariah când coborî din trăsură. Avea logică. Tatăl ei dorea competență, însă o căuta la un preț rezonabil.

Murphy aștepta la trăsură, iar Adam o conduse înăuntru. Biroul era bine întreținut, totuși tânărul funcționar avea masa plină de hârtii. Se ridică, zâmbind.

–Sunteți domnișoara Clarke?

–Da, iar acesta este prietenul meu, ducele de Ashton, spuse ea, dornică să profite din plin de prezența aristocratică a lui Adam.

Asistentul făcu ochii mari.

–Îi voi spune domnului Granger că ați sosit.

Dispăru și se întoarse în mai puțin de un minut, în timp ce o voce din spatele lui striga:

–Și fă ceai pentru musafiri!

Mariah se întrebă dacă simpla domnișoară Clarke ar fi fost servită cu ceai. Când intră în birou, cu Adam

la un pas în spatele ei, domnul Granger veni și o întâmpină călduros. Era un bărbat bine făcut, cu păr argintiu, și, cu toate că-i aruncă o privire ageră lui Adam, nu părea dispus să se gudure pe lângă el.

–Vă rog să luați loc, spuse el, arătând către două scaune din fața biroului său masiv. Sunt încântat să vă cunosc, în sfârșit, domnișoară Clarke. Tatăl dumneavoastră vorbește mereu atât de frumos despre dumneavoastră și despre simțul pe care-l aveți pentru afaceri. Este și el în Londra?

Mariah înlemni.

–Nu știți că e mort?

–Dumnezeule mare, nu! spuse Granger uimit. S-a întâmplat de curând?

Ea înghiți cu greutate, simțindu-se ca atunci când primise pentru prima dată vestea.

–De câteva săptămâni bune, spuse Adam, văzându-i tulburarea. Domnul Clarke se afla în drum spre Londra când a fost atacat și ucis de tâlhari. Ni s-a spus că e îngropat într-un cimitir local din Hertfordshire.

–Domnul Clarke m-a vizitat cu vreo două luni în urmă, spuse încet avocatul. Mi-a spus că se gândea să-și schimbe testamentul și că se va întoarce curând, însă de-atunci nu l-am mai văzut. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că a avut o asemenea soartă tragică.

–A spus de ce dorea să facă acele modificări? întrebă Mariah, mirată. Eu sunt singurul moștenitor. Acest lucru influențează moștenirea mea?

–Nu a spus de ce, răspunse avocatul, însă pentru că testamentul anterior este neschimbat, dumneavoastră moșteniți toate bunurile sale.

–Pentru că tocmai primise Conacul Hartley, dorise, probabil, să adauge prevederi pentru servitorii vechi, sugeră Adam.

–Poate, dar nu mi-a spus nimic de-așa ceva. Poate doar s-a gândit la asta. De obicei, era impulsiv. Mariah își

reveni. Domnule Granger, am primit o scrisoare în care mi-ați confirmat moartea lui.

–Așa ceva nu e posibil, răspunse el sec. Astăzi am auzit pentru prima dată că tatăl dumneavoastră este mort.

–Scrisoarea avea antetul dumneavoastră.

Avocatul deveni rigid.

–Domnișoară Clarke, nu sunt un mincinos.

–Antetele se pot fura sau falsifica, interveni Adam. Ai scrisoarea cu tine?

Mariah scutură din cap.

–Nu m-am gândit că o să am nevoie de ea. Am presupus că voi renunța la serviciile domnului Granger, pentru că-i scrisesem de patru ori, fără să primesc răspuns.

Granger își încruntă sprâncenele.

–Nu am primit nici o scrisoare, domnișoară Clarke. Aș fi răspuns imediat. Știu despre Conacul Hartley că se află într-una dintre zonele cele mai îndepărtate din Anglia, însă Poșta Regală operează, cu siguranță, și acolo.

–Da, așa este. Adam o privi pe Mariah. Poșta Regală ajunge în Hartley, însă în cele mai multe sate, poșta e într-un magazin. Dacă așa se întâmplă și în Hartley, poate că George Burke l-a mituit pe proprietarul magazinului să preia scrisorile care vă erau adresate.

–Asta ar fi ilegal! exclamă Granger.

–Dar nu imposibil, răspunse Adam. Pare ceva ce Burke ar fi în stare să facă.

Mariah oftă, gândindu-se la altă posibilitate.

–Atunci, poate că și scrisorile tatălui meu au fost reținute. Poate chiar trăiește!

Adam o privi cu milă.

–Poate. Totuși, e plecat din Hartley de prea mult timp.

Da, își dădea seama că avea dreptate. Și mai era și inelul de aur al tatălui ei, pe care i-l dăduse Burke. Asta îi dădea de înțeles că tatăl ei chiar era mort. Se ridică de pe scaun, nesigură pe ea.

–Vă rog să mă iertați, domnule Granger. Am multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

Și el, și Adam se ridicară.

–Desigur, domnișoară Clarke, spuse avocatul. Să-mi spuneți dacă vă mai pot ajuta cu ceva ca să rezolvați misterul. Șovăi. Dacă nu există o dovadă clară a morții tatălui dumneavoastră, nu aveți dreptul legal la Conacul Hartley timp de șapte ani.

–Înțeleg, spuse ea încet.

–Domnule Granger, zise Adam, luându-i brațul, dacă aflați ceva util, vă rog să ne trimiteți o scrisoare mie sau domnișoarei Clarke la Casa Ashton.

Mariah reuși să se stăpânească până se urcară în trăsură. Începu să tremure, apoi se întoarse către Adam, care o luă în brațe.

Speranța era dureroasă.

capitolul 29

Adam o ținu în brațe pe Mariah până când se opri din tremurat, dorindu-și să poată face ceva să-i mai domolească durerea. Erau la jumătatea drumului către Casa Ashton când se retrase din îmbrățișarea lui Adam. Privirea ei era aspră, însă ochii îi erau seci.

–Ajunsesem să accept moartea tatălui meu. Acum... nu știu ce să mai cred.

–Cred că, cel mai probabil, Burke a falsificat scrisoarea de la Granger. Probabil că a aflat cine era avocatul tatălui tău când discutau despre transferul de proprietate asupra moșiei. Și mai cred că a avut un aliat la poșta din Hartley, care a oprit scrisorile tale să ajungă la Londra. Dorind să poată fi mai optimist, continuă: Dacă e așa, acest om ar fi putut la fel de bine să oprească scrisorile care-ți erau trimise la conac. Asta nu explică, totuși, faptul că tatăl tău nu s-a întors.

Mariah oftă.

–Știu că e foarte posibil să ai dreptate. Dar dacă a fost rănit sau bolnav și nu a putut călători? Ar fi fost simplu să fie întârziat. Poate... poate că ajunge chiar acum în Hartley și e surprins că nu mă găsește acolo. Vocea îi era gâtuită. Nesiguranța e grea.

Adam îi luă mâna.

–Tragedia e mai simplă decât nesiguranța. Nu mai ușoară, ci mai simplă.

Ea aprobă din cap.

–Ai dreptate. Însă ce pot face acum? Cum găsești pe cineva care e dispărut și, poate, mort?

–O să trimit oameni în căutarea tatălui tău, spuse Adam hotărât. Știm că a ajuns la Londra, pentru că a fost

să-l vadă pe Granger. Scrie tot ce știi despre programul lui: când a plecat din Hartley, când spunea că se va întoarce, cum intenționa să călătorească. Diligență, poștalion – tot ce știi și ce presupui. Și mai fă o descriere a înfățișării și a obiceiurilor tatălui tău. Există locuri sau oameni pe care e posibil să-i fi vizitat în Londra?

Deveni gânditoare la ideea unei astfel de acțiuni.

– În această după-amiază îți voi da toate informațiile. De asemenea, când o voi vedea pe Julia, o voi întreba ce crede despre cei care conduc poșta din Hartley.

– Vor fi multe informații. Îi strânse o dată mâna, apoi îi dădu drumul. O să aflăm adevărul despre tatăl tău.

– Poate că, dacă-l găsim pe Burke, ne va spune ce vrem să știm.

– Crede-mă că să dau de urma acelui ticălos e în fruntea priorităților mele.

Mulțumită, se mută de lângă el pe bancheta din fața lui. Pentru prima dată, Adam fu bucuros că era un om putred de bogat. Ar fi cheltuit oricât ca să-i readucă ei liniștea.

Mariah se liniștise deja când Adam o conduse în casă. Avea speranța egoistă că misterul care-l înconjura pe tatăl ei o va mai ține câteva zile în Londra. Odată ce Janey Lawford avea să se întoarcă din Lincolnshire, situația devenea nepotrivită pentru Mariah, însă acum era mai mult o plăcere decât o durere să se afle sub același acoperiș cu el.

Majordomul se apropie de ei.

– Înălțimea Voastră, aveți vizitatori. Holmes îi înmânã o carte de vizită gravată. Domnul general Stillwell, cu soția și cu fiica lui, se află în salonaș.

Generalul nu pierduse timpul. Adam se întrebă, destul de cinic, ce dorea Stillwell de fapt – probabil favoruri sociale pentru fiica pe care urma s-o mărite. Însă bărbatul își dovedise curajul când alergase după

acel pușcaș și, dacă spera să se poată folosi de influența lui de duce, își câștigase tot dreptul să i-o ceară. Adam trebuia să discute însă cu Formby, să afle exact ce influență avea și cum se folosise de ea în trecut. Îi aruncă o privire lui Mariah.

–Ai vrea să-l vezi pe Stillwell?

Zâmbi.

–Nu am avut ocazia să-i mulțumesc cum se cuvine, așa că e o ocazie perfectă.

Adam o urmă pe Mariah în salon, dar se opri, cu răsuflarea tăiată. Vedea vag silueta înaltă a lui Stillwell și a unei tinere lângă fereastră, însă cea mai mare parte a atenției lui era concentrată asupra femeii, care se ridică și-l privi cu o speranță nesigură. Era femeia brunetă și frumoasă din visele sale și purta un sari roșu și elegant, brodat. Nu se poate. *Nu se poate!*

Ea zâmbi, ca și când n-ar fi fost sigură că era bine-venită.

–Darshan?

Ea era singura care îl striga pe numele mijlociu. Amintirile începură să-i ricoșeze prin minte, la fel ca atunci când citise scrisoarea de la Lady Agnes, însă acestea erau de o mie de ori mai intense. Își aminti de copilărie, de tatăl său, de lunga sa călătorie în Anglia.

Și nu doar de anii copilăriei sale, ci și de perioada petrecută în Anglia după ce terminase școala. Sperase să-și recapete amintirile, iar acum era în pericolul de a fi mâncat de viu de ele.

Mariah îi atinse brațul, readucându-l în prezent.

–Adam, ești bine?

Se adună suficient cât să-i zâmbească.

Ce zi ciudată, în care și el, și Mariah aflaseră că părinții lor pierduți nu erau chiar atât de pierduți. O parte din el ar fi vrut să se ascundă de durerea aceea sfâșietoare, însă nu putea, nu când în fața lui se afla un miracol. Întinse mâinile, temându-se ca nu cumva să se înșele.

–Mamă?

Ea îi luă mâinile, zâmbind. Strânsoarea ei era caldă și hotărâtă. El o strânse la piept, gândindu-se la toate nopțile în care plânsese de dorul ei. Acum, ea era cea care plângea, cu chipul îngropat în umărul lui. Era mult mai mică decât în visele sale, dar ar fi recunoscut-o oriunde după parfum – o mireasmă iute și exotică, necunoscută în Anglia. Era mai frumoasă decât își amintea el.

De la distanța aceea, putea vedea liniile fine din jurul ochilor săi și expresia unei femei care trecuse prin multe. Părea, totuși, prea tânără ca să aibă un fiu de vârsta lui. Își dădu seama că trebuie să fi fost o copilă când se căsătorise cu tatăl lui.

–Mi s-a spus că ai murit, spuse el, cu vocea gâtuită.

–Pentru că te-au smuls din brațele mamei tale, pufni generalul Stillwell, era firesc ca autoritățile să spună că era moartă, ca să-ți taie orice legătură cu India. Desigur, pentru binele tău.

Pentru binele tău. Adam și-i putea imagina pe tutorii săi spunând asta, convinși că știau ce era cel mai bine pentru un duce minor cu sânge amestecat.

Mama lui făcu un pas înapoi, cu lacrimi în ochi.

–Îmi pare rău că sunt așa o plângăcioasă, spuse ea într-o engleză fluentă, cu un accent încântător.

–Cred că această ocazie cere lacrimi, spuse Mariah încet. Poate ar trebui să ne așezăm. O să sun să aducă ceai.

Mama lui Adam îl luă lângă ea pe canapea, iar Mariah se așeză la margine, urmărindu-l liniștită, în caz că avea nevoie de ea. Îi mulțumea cerului că Mariah era acolo, să-l susțină în avalanșa aceea de emoții și de amintiri.

Atunci, prin amalgamul dureros al minții lui îi trecu un gând. Îl privi pe general.

–Sunteți tatăl meu vitreg?

Stillwell făcu un semn din cap.

–După cum am spus în parc, eu și tatăl tău am fost prieteni. Lakshmi mi-a scris să-mi ceară ajutorul când te-au luat autoritățile, însă eram în misiune. Când m-am întors eu, deja erai în drum spre Anglia. Nu voiau să-i spună nimic, decât că vei fi crescut conform statutului tău.

–Ca și când niște străini ar fi știut mai bine cum să-mi crească fiul! spuse Lakshmi, cu mâna pe-a lui Adam. Ochii ei de un verde-cenușiu contrastau puternic cu tenul întunecat. Mereu am visat la ziua asta, dar m-am temut că nu va mai veni vreodată. Când am sosit în Londra și am auzit că ai murit...

Femeia se cutremură.

–Uneori cred că Lakshmi s-a căsătorit cu mine doar ca s-o aduc în Anglia, să te regăsească, spuse Stillwell cu blândețe.

Privirea caldă pe care i-o aruncă soțului ei îi respinse acestuia tachinarea.

–Am avut mare noroc cu soții mei. Și sora ta la fel.

–Sora mea? spuse el sec.

Cu toate că acum capul îi exploda de amintiri, printre ele nu se afla și o soră.

Mama lui făcu un semn către tânăra de la fereastră, care privise întreaga scenă cu un interes vădit.

–Ea e sora ta, Lady Kiri Lawford. Eram însărcinată când a murit tatăl tău. Nu le-am spus autorităților, de teamă să nu mi-o ia și pe ea.

–Kiri. E un nume încântător, spuse el, întrebându-se dacă mai putea îndura alte șocuri. Noua lui soră arăta... ca Adam. Păr negru, ochi verzi, mai înaltă decât mama ei. Era îmbrăcată în stil european și ar fi arătat minunat în orice salon, în ciuda aerului subtil, care sugera locuri exotice și îndepărtate. La fel ca mama ei, era foarte frumoasă.

–Mereu mi-am dorit o soră. Se ridică și se îndreptă spre ea. Însă nu cred că tu ți-ai dorit un frate mai mare. Îmi dau seama că pot fi creaturi îngrozitoare.

Ea îi zâmbi, cu ochi jucăuși.

–Din fericire, frățioare, nu ai fost prin preajmă să mă torturezi când eram mică.

–Mi-aș fi dorit să fi fost, Kiri, spuse el încet.

Zâmbetul ei dispăru.

–Și eu mi-aș fi dorit, șopti ea.

Cuvintele sale îi treziră un fior în tot corpul, simțind chemarea sângelui. O luă de mână.

– Atunci, ar trebui să începem să fim frate și soră, Lady Kiri.

–Mai ai și o soră și un frate vitregi, spuse generalul, în timp ce ea îi strângea mâna. Thomas și Lucia Stillwell.

Adam se înfioră să audă că avea o întreagă familie.

–Și sunt în Londra?

Stillwell dădu din cap.

–Da, dar n-am vrut să te copleșim.

–În plus, adăugă Kiri cu răceală, sunt niște mici tirani. Era posibil să te fi făcut să nu vrei să-i accepți.

–Kiri! se răsti mama ei.

–Abia aștept să-i cunosc, zâmbi Adam. Însă nu astăzi. Își frecă cicatricea de la cap. Mă simt destul de copleșit.

–Ashton a suferit o rană la cap în explozia care aproape că l-a ucis, spuse Mariah, iar memoria lui este destul de afectată.

–În plus, ieri a fost împușcat. Stillwell se ridică. Nu vom rămâne la ceai, doream doar să știm dacă îți recunoști mama și sora.

–Credeați că n-o voi recunoaște? întrebă Adam îngrozit.

–Era posibil, răspunse Stillwell. În funcție de cât reușeau să te convingă avocații și tutorii tăi să-ți fie rușine de cultura ta.

–N-au reușit. Veniți să luați cina cu mine mâine-seară? Toată familia, inclusiv Lucia și Thomas.

Până atunci își va fi revenit suficient cât să-i poată întâmpina cu bucuria pe care o merita o astfel de situație.

–Sper că mai rămâi în Londra o vreme, adăugă el.

–Poate pentru totdeauna. Mama lui ridică din umeri. Toți copiii mei sunt pe jumătate englezi. Au dreptul să-și cunoască bine cultura. Își lăsă capul într-o parte. Ți-e dor de India? Sau ești fericit că ai fost adus în Anglia?

Nu se gândise niciodată la asta și avea nevoie de timp ca să răspundă.

–Ambele. Mi-e dor de India, dar prețuiesc prietenii pe care mi i-am făcut aici.

Privirea lui se opri asupra lui Mariah.

Ea se ridică, cu o privire plină de grijă.

–Ash este prea gentleman ca să vă ceară să plecați, așa că o voi face eu. Încă nu și-a revenit complet.

–Sigur. Mama lui se ridică și-i atinse obrazul, zâmbind. Nu arăți bine. Odihnește-te. E suficient să știu că te voi vedea și mâine.

El reuși să se țină pe picioare în timp ce-și lua rămas-bun, însă după ce Mariah ieși să-i conducă pe oaspeți – *familia* lui – la ușa principală, se lăsă pe canapea cu coatele pe genunchi și-și îngropă chipul în palme. Se întâmplaseră atâtea lucruri bune astăzi! Atunci, de ce-l durea atât de tare?

capitolul 30

În timp ce familia Stillwell își aștepta trăsura, mama lui Adam îi aruncă lui Mariah un zâmbet fermecător. Nu e de mirare că reușise deja să cucerească doi soți.

–Îmi pare rău, domnișoară, nu am făcut cunoștință.

–S-au întâmplat prea multe, spuse Mariah, dându-și seama că nu avea mare lucru de spus despre statutul ei în viața lui Adam. Sunt Mariah Clarke. Ashton a fost adus la țărm pe proprietatea mea, iar eu l-am luat acasă. La început, nu și-a amintit cine este, însă acum își revine. Prietenii lui de școală l-au găsit și s-au oferit să ne însoțească pe mine și pe prietena mea, doamna Bancroft, la Londra. Ashton a avut amabilitatea să ne invite să stăm aici în timpul vizitei.

Ochii lui Lakshmi scânteiară.

–Ești logodnica lui?

Întrebarea ei o duru.

–Nu, e logodit cu verișoara lui, Janey Lawford. Sunt sigură că o veți cunoaște curând.

Generalul o crezu, însă cele două femei nu erau tocmai convinse. Mariah fu recunoscătoare când apăru trăsura familiei Stillwell și curmă acea conversație.

După ce-și luară rămas-bun, se întoarse la Adam. Cei din familia lui nou-descoperită păreau oameni buni și, cu siguranță, îi vor aduce multă bucurie. Însă el părea gata să cedeze psihic, și nu de fericire.

Când intră în salon, stătea aplecat, ca și când l-ar fi durut ceva, răsuflând cu greu. Se așeză lângă el și-și lăsă mâna pe spatele lui.

–Arăți de parcă ai fi ajuns în iad, spuse ea încet.

Gura i se strânse într-un zâmbet întunecat.

–O descriere perfectă.

–Ai suferințe fizice? Psihice? De ambele feluri?

Trase adânc aer în piept, gândindu-se la răspuns.

–Ambele. Cicatricea de la cap mă doare îngrozitor, dar suferința psihică e mult mai rea. Multe, poate chiar toate amintirile mele au revenit și încearcă să-și facă loc în mintea mea. Rezultatul va fi unul pozitiv. Procesul însă este... dificil.

Nu era deloc de mirare de ce era pe cale să cedeze psihic.

–Reușești să urci în camera ta?

El trase din nou aer în piept, de data asta mai stăpân pe sine, apoi se ridică.

–Da. Fizic nu am nimic. Aproape că mă înec de-atâta fericire.

–Întreaga ta lume s-a schimbat, iar schimbarea doare. Îi luă mâna și-l conduse afară din salon, apoi pe scări. Când intrară în camera lui, ea scoase cheia ascunsă în birou și deschise ușa altarului privat.

El scoase un oftat adânc.

–Cum ai știut? Ai dreptate, am nevoie de liniște și meditație. Stai cu mine?

Fericită că o dorea lângă el, intră în sanctuarul lui. În timp ce se liniștea, își dădea seama că și ea avea o nevoie la fel de mare de pace.

Nu observase pernele mari înghesuite după un podium; el trase două dintre ele. Descoperi că era mai confortabil să stea jos, când se lăsă pe pernă, cu genunchii într-o parte. Adam se așeză într-o poziție comodă, câștigată, poate, prin exercițiu îndelungat și înlesnită de hainele sale atât de bine croite.

El îi luă mâna și închise ochii, apoi începu să respire rar și adânc. Ea făcu întocmai și descoperi că propriile sentimente, date peste cap, începeau să se liniștească. Adam o va ajuta să afle adevărul despre tatăl ei, iar ea va trebui să-l accepte, indiferent care era acesta.

După o vreme îndelungată, liniștit, o strânse de mână.

–Capul încă mă doare, însă începe să se facă ordine în haos. Îți mulțumesc.

Ea deschise ochii și văzu că, în ciuda chipului lui secătuit, părea din nou el însuși.

–Nu-mi pot imagina cum trebuie să te simți când afli că mama ta e în viață și că ai o familie de care n-ai știut.

–Asta e ceva minunat. Schiță un zâmbet. Azi am trăit un miracol, în timp ce tu ai primit nesiguranță. Pare nedrept.

–Chiar dacă tatăl meu nu se va întoarce miraculos din morți, l-am avut lângă mine în toți anii în care am crescut. Tu ai fost lipsit de mamă timp de peste douăzeci de ani. Cred că situația se echilibrează cumva.

–Am avut-o pe Lady Agnes, care a fost o înlocuitoare foarte bună. Își încruntă fruntea. Când am citit scrisoarea de la Lady Agnes, mi-am recăpătat o mulțime de amintiri, iar când am întâlnit-o pe mama, mi s-au declanșat chiar mai multe; iar acum aleargă toate, nebunește, prin capul meu. E destul de tulburător. Ca și când încerci să te plimbi în timp ce e cutremur și nu poți avea încredere în pământul de sub propriile-ți picioare.

–Crezi că ți-ai recuperat toate amintirile? îl întrebă ea.

Era un fel mai neutru de-a întreba dacă-și amintea cum se îndrăgostise de Janey Lawford și o ceruse de nevastă.

–E greu să-mi amintesc ce nu-mi amintesc, spuse el. Însă după ce mi-am recăpătat liniștea prin meditație, am încercat să-mi organizez amintirile și par destul de complete. Cel puțin, până în ultimele luni. Îmi aduc aminte când lucram la planurile pentru corabia mea și cum mă pregăteam să plec în Scoția, dar nu-mi amintesc nimic din toamnă și până am ajuns la țărm, în Hartley.

–Nu-ți aduci aminte de logodnă? întrebă ea, renunțând să mai încerce să pară detașată.

El clătină din cap.

–Tot ce am e imaginea din vis cu Janey în brațele mele. Își îndreptă privirea în altă parte. Îmi amintesc că întotdeauna... am ținut foarte mult la ea.

Cu toate că vorbele lui erau doar presupuneri, o ardeau. Avea senzația întunecată că, în acea direcție, nu se vor întâmpla miracole. Janey era prietena lui dragă de mulți ani, tânăra pe care o ceruse în căsătorie. Din fericire, Mariah devenea din ce în ce mai bună în a-și ascunde reacțiile în privința asta.

–Îți amintești ceva ce-ar putea oferi un indiciu despre cel ce vrea să te ucidă?

–Nici urmă de inamici asasini sau de viață secretă desfrânată. Cu mâna liberă făcu un semn către statuile hinduse, în timp ce, cu cealaltă, încă o ținea strâns: Asta pare singura viață secretă pe care o am.

Ce altceva ar mai fi fost util de știut?

–Din moment ce Hal Lawford ar avea cel mai mult de câștigat de pe urma morții tale, îți aduci aminte de ceva care l-ar putea incrimina?

–După cum mi-l amintesc eu, nu știe să mintă și nu are nici un gram de răutate în el, răspunse Adam. E greu să mi-l imaginez încercând să mă omoare.

–Totuși, oamenii ne pot lua prin surprindere. Și ce deghizare mai bună există decât aparența de cinste și de sinceritate, așa cum se întâmplă cu Hal? Poate că, atunci când ți se mai liniștește mintea, îți vei aminti mai mult.

–Poate. Se ridică și o ajută și pe ea să se ridice, apoi o conduse afară din altar. E ciudat și minunat să-mi iscodesc mintea și să găsesc și altceva decât coridoare pustii. Dar cred că Lady Agnes avea dreptate când spunea că avem cu toții lucruri pe care preferăm să le uităm.

–Lucruri rele care ți s-au întâmplat sau pe care le-ai făcut?

–Ceea ce mi s-a întâmplat face parte din ceea ce sunt. Lucrurile pe care le-am făcut... acelea sunt mai greu de suportat. Șovăi, apoi continuă. Cu câțiva ani în urmă,

mă aflam la o petrecere la palat. Acolo se afla și un domn indian, probabil un diplomat. A fost ignorat de toți englezii prezenți. Ar fi trebuit să merg și să vorbesc cu el. Totuși, m-am întors cu spatele. Nu doream să fiu văzut vorbind cu acel bărbat și să le aduc aminte celorlalți de sângele meu indian, pătat.

–Pe de-o parte, e doar o întâmplare măruntă, clipi ea. Din alt punct de vedere, a fost o trădare a politeții și a ceea ce ești tu.

–Exact. Își frecă cicatricea, părând gata să se frângă. Ar trebui să-mi dau seama că, probabil, ți s-a părut obositor să ai atâta grijă de mine. În privința asta, îmi aduc aminte foarte clar că, până la acea explozie, am fost sănătos tun.

Se gândi la trupul său zvelt și puternic și-l crezu.

–Și vei fi din nou. Anul viitor pe vremea asta, totul o să ți se pară un vis cât se poate de interesant.

Asta dacă nu cumva era ucis până atunci.

–Vrei să rămân cu tine? adăugă ea.

El scutură din cap.

–Acum o să mă odihnesc și sper că mintea mi se va limpezi. Cu toate că, poate, cer prea mult.

–Nu am avut niciodată amnezie și tot n-am mintea prea clară, spuse ea. Pot să-i spun lui Formby că dorești să înceapă o investigație, să afle ce s-a întâmplat cu tatăl meu? Aș vrea să începem cât mai repede.

El se pregăti să aprobe, dar se opri.

–Mai bine vorbește cu Randall; se pricepe mai bine să se ocupe de-o investigație. Și nu vrei să știi ce bine e să-mi amintesc asta!

–După ce-am asistat la chinurile tale, spuse ea încet, niciodată n-o să-mi mai consider mintea și memoria drept lucruri garantate.

–Nici eu. Îi prinse mâna și o duse la buze, i-o sărută abia atingându-i-o, stârnindu-i fiori. Ești o comoară, Mariah.

Le mulțumesc tuturor zeilor pe care-i cunosc pentru că m-au făcut să te întâlnesc.

–Soartă sau întâmplare, amândoi am avut de câștigat.

Ar fi fost atât de simplu să-i cadă în brațe! Însă își retrase mâna ușor.

–Poate că Wharf are un remediu pentru durerea ta de cap, mai zise ea.

Adam căzu pe gânduri.

–De fapt, chiar are un leac excelent pentru dureri. O să-i cer.

Suplu, întunecat și incredibil de frumos, trase cordonul să-și cheme valetul. Era greu de crezut că cineva dorea să-l ucidă, însă văzuse asta cu ochii ei.

–Pe curând, spuse ea. Dacă la cină preferi să dormi, nu mă supăr.

Ieși din cameră și, pornind prin casa uriașă, se îndreptă spre apartamentul ei.

După ce sună să ceară un ceai, ca să-și liniștească nervii întinși, se așeză la drăgălașul birou de scris din salonul pe care-l împărțea cu Julia. Cu cât descrierile despre tatăl ei, obiceiurile lui și călătoria lui la Londra erau mai detaliate, cu atât erau mai utile.

Tocmai termina însemnările când apăru Julia, zâmbind, după altă vizită la bunica ei. În timp ce prietena ei își bău ceaiul și mâncă mai multe prăjituri cu ghimbir, Mariah îi descrise vizita la avocat.

–Crezi că este posibil ca cei doi care se ocupă de poșta din Hartley să fi fost mituiți să-mi fure scrisorile? încheie ea.

Julia căzu pe gânduri.

–Domnul Watkins ar fi șocat să audă o asemenea idee. E foarte meticulos și foarte mândru de responsabilitățile pe care le are. Însă soția lui, Annie... Julia scutură din cap. Are o slăbiciune pentru bărbații frumoși. Poate că mă înșel, însă mi-l pot imagina pe George Burke

convingând-o să fure scrisori pentru el. Ai primit scrisori cât ai fost în Hartley?

–Aproape nici una. Am fost atât de ocupată cu organizarea moșiei și a casei, încât mi-a rămas prea puțin timp pentru corespondență. Și fără să am pe altcineva, în familie în afară de tatăl meu, și călătorind atâția ani, n-am fost surprinsă că nu primeam scrisori.

–Lipsa scrisorilor de la tatăl tău a susținut afirmația lui Burke că a fost ucis. Lipsa scrisorilor de la avocat nu sugera decât că e un avocat prost.

–Exact. Mariah își frecă palmele umede de rochie. Îmi tot spun că tatăl meu e mort, altfel s-ar fi întors în Hartley, dar mi-e imposibil să nu sper.

–Faptul că George Burke nu e un om bun nu înseamnă că te-a mințit în privința morții tatălui tău, spuse Julia încet.

Mintea ei știa asta. Inima ei era mai încăpățânată.

Se întrebă dacă ar trebui să-i împărtășească vestea despre noua familie a lui Adam și decise că da. Curând, regăsirea lor va fi o știre publică, iar prietenii săi trebuiau să afle dinainte.

Când Mariah termină de povestit despre vizita familiei Stillwell și despre felul în care îi revenise memoria lui Adam, Julia scutură uimită din cap.

–N-ar fi trebuit să părăsesc Casa Ashton. Se întâmplă atât de multe când sunt eu plecată!

–Cel puțin, vestea de astăzi e mai bună decât faptul că ieri Ash a fost împușcat. Mariah își strânse însemnările și se ridică. O să duc astea jos, pentru Randall.

Aproape că terminase de coborât scările când Randall și Will Masterson fură întâmpinați de lacheu, scuturându-și picături de apă de pe pălării și părând îngrijorați.

–Mariah, ce bine-mi pare să te văd! exclamă Will. Ce se întâmplă? Ash a fost împușcat?

–Doar o zgârietură, îi asigură ea. Însă au fost două zile pline. Veniți cu mine în salonaș și vă spun. Când intră

în cameră urmată de cei doi bărbați, se gândi fără să vrea că acel salon i se părea deja aproape la fel de familiar precum salonul ei din Hartley. Începu prin a descrie întâmplarea din parc, asigurându-i din nou că Adam nu fusese rănit grav.

Apoi trecu la familia lui și la faptul că Ash își recăpătase memoria. Când termină, Will scutură din cap aproape în aceeași manieră ca Julia.

–Asta e mai mult decât minunat. Spui că acum își amintește aproape totul?

–Da, până la ultimele luni de dinainte de călătoria în Scoția.

Randall scăpă o înjurătură printre dinți.

–Sper că Ash își va recăpăta curând și amintirile din acea perioadă. Asta ne va ajuta să-l prindem pe ticălos.

–Adam spune că trebuie să vorbesc cu tine despre o investigație, îi spuse Mariah lui Randall. Presupun că ai început deja?

Randall scutură din cap.

–Cunosc un polițist de pe strada Bow care poate rezolva orice mister. Rob s-a pus pe treabă încă de când ne-am întors la Londra.

–Avem o posibilitate, adăugă Will. Se presupune că un bărbat pe nume Shipley a fost ucis când a explodat *Enterprise*, dar nu i s-a găsit cadavrul. Avea experiență în domeniul motoarelor cu aburi și era din Londra. Kirkland și-a pus oamenii să afle despre Shipley în Glasgow, și chiar în această dimineață a primit informații. Dacă Shipley e viu și a revenit la Londra... ei bine, o să fie foarte interesant să discutăm cu el.

Prietenii lui Adam fuseseră ocupați.

–Și polițistul tău de pe strada Bow poate să se ocupe de mai multe cazuri deodată? întrebă Mariah. Am o problemă urgentă.

–Spune-mi.

Expresia lui Randall fu atât de încurajatoare, încât se gândi că uitase cât de bănuitor fusese la început în privința ei.

Din nou, Mariah descrise vizita la domnul Granger.

–Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu tatăl meu, încheie ea. Dacă este, într-adevăr, mort, atunci asta e. Însă dacă e viu... Unde a fost? Ce s-a întâmplat? Îi întinse însemnările sale lui Randall. Astea sunt toate informațiile utile pe care le cunosc.

El răsfoi hârtiile.

–Excelent. O să i le dau lui Rob. S-ar putea să vrea să discute direct cu tine. Ești de acord?

–Sigur, spuse ea, surprinsă. De ce n-aș fi?

–Există doamne care cred că un polițist de pe strada Bow e prea bădăran pentru delicatețea lor, spuse el sec.

–Adică acum am avansat la rangul de doamnă în ochii tăi? zâmbi ea. Sunt uimită și foarte flatată.

Will râse, iar Randall își coborî privirea, stânjenit.

–Ai fost o doamnă mai bună decât am fost eu un gentleman. Sper să-mi ierți lipsa de politețe de la început.

–Îți protejai un prieten. Cum să te învinuiesc pentru așa ceva?

–Mulți ar face-o. Băgă hârtiile în haină. În afară de informații despre tatăl tău, vrei să afli și unde este George Burke?

–Tatăl meu e mai important. Dar cred că localizarea lui Burke o să fie de ajutor. Gura i se crispă. Dacă a mințit că tatăl meu e mort, atunci e vrednic de tot disprețul.

–Vrei să-l omor? întrebă Randall politicos.

–Nu mă ispiti! exclamă ea, fără să fie prea sigură dacă el glumea sau nu.

–Prea bine. Atunci doar o să-l zgârii nițel.

Din strălucirea ochilor lui Randall, Mariah înțelese că acesta nu glumea.

–Atâta timp cât nu-l zgârii prea rău, spuse ea cu jumătate de gură.

Acceptă faptul că, dacă ar fi fost într-adevăr o doamnă, ca sora ei imaginară, ar fi rămas șocată la sugestia lui Randall. Însă ultimele săptămâni o convinseseră că nu va fi niciodată un model de etichetă și că era mai bine să nu mai încerce.

Pentru că Adam se odihnea, prietenii săi plecară, iar Mariah merse să-l caute pe domnul Formby. Secretarul avea un birou spațios în partea din spate a casei, și-i oferi bucuros adresa din Lincolnshire unde stătea Janey Lawford. Chiar îi dădu o coală de hârtie timbrată, pentru ca scrisoarea să poată fi trimisă fără să mai plătească. Înainte de plecarea în Scoția, Adam semnase mai multe coli ca să fie de folos în casă, iar Formby încă avea jumătate de sertar plin.

După ce urcă și se așeză din nou la birou, Mariah se gândi cu atenție la ce dorea să scrie, înainte să pună stiloul pe hârtie. Nu trebuia să existe vreo sugestie că ea și Adam avuseseră o relație romantică. Era mai bine dacă Mariah părea o mătușă îngrijorată.

Dragă domnișoară Lawford... începu prin a se scuza că-i scrie fără să se cunoască și-i povesti pe scurt cum îl cunoscuse pe Adam. Apoi trecu la miezul problemei.

Desigur, mama ta e îngrijorată pentru sănătatea ta, însă, te rog, dacă ți-ai revenit din febră suficient cât să poți călători, întoarce-te cât poți de repede la Londra. Ashton e prea bun ca să-ți ceară să pleci din Lincolnshire doar de dragul lui, însă, ca o prietenă îngrijorată, am simțit că trebuie să-ți spun că logodnicul tău are nevoie să-i fii alături.

A dumitale,

Domnișoara Mariah Clarke

Oftă și sigilă scrisoarea pentru a o trimite a doua zi de dimineață. Poate că nu era o adevărată doamnă, însă încerca să facă ce era mai bine pentru Adam.

Spera că undeva în rai va fi răsplătită pentru noblețea ei.

capitolul 31

Adam se trezi încet, mulțumit că nu-l mai durea capul. De fapt, gândurile sale aveau o claritate pe care nu o mai cunoscuse de... foarte multă vreme.

Cu ochii închiși, își cercetă mintea. Piesele disparate și dezordonate din el însuși păreau să se fi domolit și să se fi așezat într-un întreg. Poate că unele cusături erau încă slabe, dar nu se mai simțea fragmentat, ca înainte.

Acum își amintea clar viața lui ca duce. Cum își gestiona proprietățile – o misiune foarte dificilă, chiar și cu ajutorul competent din partea lui Formby și a celorlalți. Cum stătea în Camera Lorzilor și asculta dezbaterile, negocierile de voturi. Cum oamenii veneau să-i solicite influența în favoarea lor sau a copiilor lor.

În Cumberland nu se împăcase cu rangul său, totuși, acum își dădea seama că, în viața reală, devenise chiar mulțumit cu ideea că era duce. Se străduise să-și folosească puterea și banii cu înțelepciune și reușise.

Își analiză viața metodic, începând cu copilăria în India. Pe mama lui deja o visase, dar acum și-l amintea și pe tatăl său: cu ochi verzi, blând și bucurându-se de bogățiile vieții indiene. Zece ani însemnau un timp suficient de mare cât să-l cunoască bine pe Andrew Lawford și să-i fie dor de el pentru totdeauna.

Era copleșit de amintiri vii. Cea mai îndepărtată era una de când călărise pe elefant într-un palanchin care se legăna, iar Andrew îl ținea în brațe. Tatăl lui îi arătase florile strălucitoare și păsările din pădure, spunându-le pe nume pentru ca Adam să le poată învăța. Cu ochii minții, văzu din nou acele culori, auzi cântecul păsărilor și mirosi parfumurile amețitoare.

După ce tatăl său fusese înștiințat despre moștenirea sa neașteptată, proaspătul al șaselea duce se pregătise să se întoarcă în Anglia. Adam simțea că tatăl său nu dorise să se întoarcă. În mai puțin de două săptămâni, Andrew făcuse o febră care-l răpuse în mai puțin de patruzeci și opt de ore. Adam nu avusese voie să intre în camera bolnavului, de teamă să nu se îmbolnăvească și el.

Privind retrospectiv, se întrebă dacă nu cumva tatăl său își dorise atât de mult să nu plece, încât își atrăsese boala. Acum, oasele lui se odihneau pentru totdeauna în draga lui Indie.

Când Adam revăzu în gând acea perioadă a vieții sale, își dădu seama că avea câteva amintiri și despre tânărul John Stillwell. Femeile hinduse de rang înalt trăiau, de obicei, izolate, însă Lakshmi ieșise din izolare după căsătorie. Oare se măritase cu un englez pentru că tânjea după mai multă libertate? Se gândi s-o întrebe. Și, știind că acum o putea întreba, fu cuprins de un fior cald.

Stillwell fusese un vizitator frecvent al familiei Lawford. Uneori, privirea lui o urmărea pe Lakshmi cu o dorință tăcută și resemnată. Cu toate că lui Adam nu-i trecuse prin cap că mama lui s-ar fi putut recăsători și că ar fi putut avea mai mulți copii, era fericit că ea găsise pe cineva care s-o iubească și s-o prețuiască.

Se ridică din pat – oboseala de dinainte îi dispăruse. Se lăsase noaptea, ceea ce însemna că dormise și în timpul cinei, și după. Ieși încet din salonul lui luminat de o singură lampă mică.

După ce găsi cheia ascunsă, duse lampa în sanctuar și studie imaginile sacre. Statuile aproape că păreau vii în lumina care licărea slab, privindu-l cu înțelepciunea lor străveche.

Privirea lui se opri asupra lui Lakshmi, tiza mamei sale. Își acceptase pe deplin natura indiană vitală când se aflase la un pas de moarte.

Însă era în egală măsură englez și creștin. Primise educația unui gentleman și deprinsese codul onoarei după care se ghida un gentleman. Cele două părți din el trebuiau să se împletească. Iar acum, o făceau. Și să fie al naibii dacă va mai încerca vreodată să ascundă cine era!

Părăsi altarul și se uită la ceasul de pe poliță. Nu era încă miezul nopții. Poate că Randall mai era treaz. Se gândi să-și ia pantofii, însă era la el acasă. Dacă dorea să umble fără pantofi și în cămașă, era dreptul lui.

Casa Ashton era tăcută. În timpul zilei, era un zumzet permanent, căci întreținerea unei reședințe atât de mari presupunea multe activități. Mult prea mari pentru un singur om. Însă era logodit și, cu voia lui Dumnezeu, cândva va avea și copii care să-i umple camerele goale.

Privi în dreapta. Camerele lui Mariah se aflau la capătul acelui coridor. La mică distanță. Își dorea să-și amintească mai multe despre logodna lui. Își recăpătase câteva amintiri din lunile de dinainte de accident, însă nimic folositor.

Își amintea cum râdea de plăcere pe puntea vasului *Enterprise*, când ambarcațiunea înainta pe estuarul râului Clyde. Cu toții munciseră din greu, iar gustul succesului era tare dulce. Privise în jur și văzuse aceeași plăcere pe chipurile inginerilor și ale echipajului său. Dorise să le ofere un bonus, iar acum unii dintre ei erau morți, poate pentru că lucraseră pentru el. Odihnească-se în pace!

De asemenea, își amintea și chipul strălucitor al lui Janey, însă detaliile lipseau. Oare se îndrăgostise de ea în lunile de care nu-și amintea? Acum știa sigur că o iubea. Era sora lui într-un fel în care Kiri nu putea fi niciodată, pentru că el și Janey copilăriseră împreună. O iubea, totuși, pe Janey așa cum o iubea pe Mariah? Părea imposibil.

Privind înapoi, își dădu seama că presupusese multă vreme că nu se va căsători niciodată, pentru că nu dorise

să treacă pe umerii copiilor lui greutatea sângelui său amestecat. Cu toate că tânjea după o tovarășă și după o familie, își ascunsese latura hindusă a naturii sale. La un nivel profund și irațional, crezuse că ar fi fost fatal să se dezvăluie și de aceea îi păstrase pe toți la o anumită distanță, chiar și pe prietenii cei mai apropiați. Și ar fi fost mult mai greu să se ascundă de o soție.

Oare de aceea o ceruse pe Janey? Ea îl cunoștea de mulți ani și era obișnuită cu excentricitățile lui, așa că, probabil, îi păruse de încredere.

Mariah îl cunoștea însă mai bine decât oricine altcineva și-l accepta. Într-adevăr, ei părea să-i placă ceea ce-l făcea incomod de diferit.

Acceptă că, deși nu o va putea iubi pe Janey așa cum o iubea pe Mariah, nu putea rupe logodna, și asta nu doar pentru că respecta codul englezesc al onoarei. Janey îl iubea, și să o respingă în timp ce ea îl acceptase cu atâta bucurie ar fi fost... de neconceput.

Se întoarse și o luă la stânga, spre apartamentul lui Randall. Pe sub ușă se zărea lumină, așa că ciocăni.

Se auzi un scârțâit de fotolii, apoi Randall deschise ușa. În spatele lui, Masterson și Kirkland stăteau la masă în cămașă, cu sticle de vin în față și cu pahare în mână.

–Deci iar complotați, spuse Adam sec. Cred că e cazul să mă alătur.

Kirkland ridică sprâncenele.

–Ducele s-a întors.

–M-am întors de câteva zile bune, remarcă Adam intrând în cameră. Luă un pahar de vin de la Randall, apoi se așeză pe scaunul liber. Apartamentul era aproape la fel de mare ca al său. Înstrăinarea lui Randall de familia sa însemnase că nu mai avea unde să locuiască în Londra, așa că Adam îi oferise aceste camere pe care să le considere casa lui oricând dorea.

–Nu așa, spuse Kirkland. Mariah ne-a spus de vizita mamei tale și că ți-ai recăpătat memoria aproape în întregime. Schimbarea e vizibilă.

Adam se încruntă.

–Și cu ce sunt atât de diferit?

–Din mai multe puncte de vedere, răspunse Will, după o scurtă pauză de gândire. Natura ta esențială a fost aceeași chiar și când amnezia ta era în punctul cel mai critic, însă acum ai realizat o sumă a experiențelor tale. Luă o înghițitură de vin. Are logică.

Adam își dădu seama că, de când îl găsise Mariah, se protejase cu rezerva pe care o cultivase încă din copilărie. Era precaut, chiar și cu prietenii. Oare asta își dorea?

–Veniți cu mine, spuse el, ridicându-se.

Uimiți, dar ascultători, prietenii săi îl urmară pe coridor, către camerele lui. Adam aprinse o lampă mai mare, apoi își descuie sanctuarul și le făcu semn să intre, cu un aer de formalitate prefăcut.

–Vă prezint viața mea secretă.

Flecăreala prietenilor săi încetă când priviră în jur.

–E un templu hindus, nu-i așa? spuse Randall, nesigur.

–Statuile sunt sculptate minunat. Kirkland dădu roată camerei, studiind fiecare zeitate. Bănuiesc că e o capelă personală, așa cum au multe conace.

–Însă nu are nici o cruce pe pereți.

Will îl privi pătrunzător pe Adam.

–Ash, asta nu e chiar o surpriză. Niciodată nu ai făcut un secret din moștenirea ta indiană.

–Nu, recunoscu el. Mereu am ascuns cât de importantă era pentru mine.

–Ai încredere în noi, spuse Will amuzat. Știam, dar pentru că tu nu ai vrut să discuți niciodată despre acest subiect, nici noi n-am făcut-o.

–Poate că Will știa. Kirkland se opri fascinat în fața statuii lui Shiva dansând. Însă eu nu pot spune că am privit atât de adânc. Dar asta nu schimbă cu nimic

lucrurile. Făcu un semn către statui. Ai fost ceea ce-ai fost. Ești ceea ce ești. N-aș vrea să fii altfel.

Adam simți că îl înțeapă ochii. Sigur de la fumul lămpii.

–Nu știu de ce simțeam totuși necesar să ascund atât de mult din natura mea, am făcut-o. Chiar foarte bine.

–Pe bună dreptate, spuse Will sobru. Cu toate că noi nu suntem mirați, poate că un străin s-ar îngrozi dacă ar vedea că ai imagini păgâne care nu reprezintă o colecție de artă. Tutorii tăi au încercat să-ți bage în cap că trebuie să fii mai englez decât un englez pur-sânge, ca să fii demn de ducat.

–Îi mulțumesc cerului pentru metodele subversive de predare ale lui Lady Agnes, murmură Kirkland. Altfel am fi fost cu toții diformi, dincolo de orice posibilitate de salvare.

Adevărat. Lady Agnes fusese cea care-l încurajase pe Adam să-și cultive moștenirea hindusă. Astfel, îl ajutase să-și mențină sănătatea mintală într-o perioadă în care prea multe din viața lui se schimbau.

Randall se întoarse cu spatele la altar.

–Nu uita că omul care încearcă să te omoare poate avea drept unic motiv ura față de sângele tău amestecat.

Cuvintele sale îi reamintiră brusc realitatea. Prietenii – care-l cunoșteau pe Adam de ani de zile – puteau fi mai toleranți decât străinii cu limbă ascuțită, care-l condamnau. Își va ține credința interioară pentru el. Însă nu va mai face din ea un secret.

Oare cum va reacționa Janey? Îl va accepta sau îl va condamna? Dacă-l va condamna, atunci poate va rupe logodna. La acest gând, simți un fior nepermis de speranță. Însă, ca să fie corect față de Janey, se gândi că deși poate prima ei reacție va fi una de mirare, probabil că îi va accepta natura mixtă, așa cum o făcuseră și prietenii lui.

–Că tot vorbim despre cel care încearcă să mă ucidă, au mai apărut informații noi? Făcu semn către scaunele din salon. Putem vorbi la fel de bine și aici. E mai mult spațiu și cred că am și vin mai bun.

–Subestimezi calitatea sticlelor pe care majordomul tău a fost convins să ni le dea. Randall se așeză pe canapea, cu picioarele lungi întinse pe covorul oriental. Cred că ne așteaptă o discuție demnă de câteva sticle bune.

Wharf intră tăcut în salon. Probabil că vocile lor îl treziseră.

–Aveți nevoie de ceva, Înălțimea Voastră? întrebă el, după ce aruncă o privire.

Adam își dădu seama că-i era foarte foame, căci sărise peste cină.

–Cred că ne-ar prinde bine un platou rece. Carne și brânză, nimic complicat.

Adam scoase o sticlă de vin roșu din dulapul său de băuturi și o deschise, în timp ce Wharf se înclină și se îndreptă spre bucătărie. Era foarte bucuros că-și amintea exact unde era vinul pe care-l dorea. Ar fi putut la fel de bine să scoată coniac, vin alb sau vin de Xeres. Puterea înseamnă ca locul în care trăiești să-ți fie familiar.

Le umplu paharele prietenilor săi, iar aceștia se așezară.

–Acum... aveți informații?

–Ned Shipley era un londonez care lucra pe *Enterprise*, spuse Kirkland. Conform sursei mele din Glasgow, ți-a fost recomandat pentru acest proiect datorită experienței sale în domeniul motoarelor cu aburi. Era reținut și nu vorbea prea mult, dar știa ce face și era muncitor. După explozie, a fost dat dispărut și e considerat mort. Însă nu i-a fost găsit trupul și e posibil să nu fie chiar mort.

Adam se încruntă. Shipley.

–Îmi aduc vag aminte de acest nume. Ar putea fi victimă a exploziei... sau poate un om care să fi știut cum să pună la cale o explozie.

–Îl căutăm aici, în Londra. E posibil să fi folosit un nume fals în Scoția. Kirkland sorbi din vin. Oricum, am o descriere detaliată a lui. Are o ancoră tatuată pe spate, pe umărul stâng, și un craniu pe cel drept.

Adam putea vizualiza cu ușurință mâinile tatuate, însă nu era sigur dacă erau amintiri sau doar imaginația lui.

–Ai spus că mi-a fost recomandat. De către cine?

Prietenii lui schimbară o privire neliniștită.

–Asta nu se cunoaște prea clar, răspunse Kirkland. Se pare că... de către Hal Lawford.

Adam își privi tăcut paharul cu vin. Cu toate că nu era sigur, va trebui să accepte că, poate, Hal – Dumnezeule, vărul și viitorul său cumnat! – a încercat să-l ucidă. Titlul și averea Ashton erau un premiu destul de consistent cât să-i tenteze pe mulți.

–Și există vreo metodă să fim siguri, în afară de a-i întreba pe Shipley sau pe Hal?

–Cred că nu, oftă Kirkland. Se pare că ai spus cuiva că ești fericit că vărul tău ți l-a recomandat pe Shipley, însă asta e ceva vag. Ar fi foarte util să-ți amintești și această parte a vieții tale.

Ar fi făcut-o dacă ar fi putut.

–Randall, i-ai spus lui Rob să caute asasinul?

–Da, însă până acum nu prea are cine știe ce informații utile, răspunse Randall. Și-a pus oamenii să-l caute pe Shipley. Și pe George Burke, la cererea lui Mariah.

Adam își mijii ochii.

–Și e de vreun folos?

–Dacă Burke s-a întors la Londra, nu va fi prea greu să-i dea de urmă, căci nu va încerca să se ascundă. Dacă e plecat din oraș, o să dureze ceva mai mult.

Adam se gândi la suferința lui Mariah când i se spusese că tatăl ei era mort. Dacă Burke mințise în legătură cu asta...

–Când îl găsește, vreau să vorbesc cu el.

–E periculos să ieși în Londra, se încruntă Randall. Dacă pușcașul de ieri ținteа mai bine, erai mort.

–Da, însă nu voi trăi ca un animal în cușcă. O să-mi iau măsuri de precauție. Adam ridică din umeri. Poate chiar ar trebui să ies și să-l ademenesc pe asasin afară din ascunzătoare.

Randall și Kirkland se îngroziră, însă Masterson spuse:

–E de înțeles. Voi ați accepta să stați închiși în casă? Nu, nu cred.

–Voi folosi trăsura închisă și voi aduce mai multe gărzi de corp. Adam își termină vinul dintr-o singură înghițitură. Și voi mai organiza o petrecere. Îi voi invita pe Hal și pe mama lui, pe mama și familia ei, pe voi trei, pe Mariah și pe Julia. Atunci, Randall, să pari amenințător. Poate că Hal va fi convins să mărturisească.

Își mai turnă vin. Poate că Hal era nevinovat. Însă părea prea mult să spere acest lucru.

capitolul 32

După întâmplările dramatice din ultimele zile, în dimineața următoare Mariah se decise să facă ce-ar fi făcut orice femeie normală: să meargă la cumpărături cu prietena ei cea mai bună. Începură cu magazinele de chilipiruri, apoi se îndreptară către strada Bond, care avea prețuri mari, însă și bunuri pe care nu le mai găseau în altă parte. Înainte de prânz, amândouă erau încărcate de pachete, iar Mariah nu se mai gândi deloc timp de câteva ore la tentativa de asasinat.

La ultimul magazin de postavuri din drumul lor, Julia examină două materiale la metru, o muselină cu desene, de culoare roșu-deschis, și un poplin verde.

–Oare pe care să-l cumpăr? Chiar nu mi le pot permite pe amândouă.

–Cumpără-le pe amândouă, spuse Mariah. Vor arăta bine pe tine și n-o să găsești așa ceva la Carlisle. Dacă tot plecăm din Londra în câteva zile, ar trebui să profităm de magazine cât mai putem. Dumnezeu știe când o să ne mai întoarcem aici, și, în viitor, va trebui să ne plătim singure drumul. Așa că ia-le pe amândouă din banii de drum economisiți.

–N-aș fi făcut călătoria asta dacă n-ar fi fost gratuită, zâmbi Julia. Tocmai mi-ai dat un motiv bun să fiu extravagantă.

Îi făcu semn vânzătoarei că era pregătită să cumpere.

După ce ieșiră, Mariah se opri în pragul magazinului și privi strada Bond, îngustă și plină de oameni.

–Îmi place la țară și abia aștept să mă întorc la Hartley, spuse ea cu tristețe, însă îmi place și Londra. Eu și tatăl meu stăteam destul de des aici când nu aveam vreun

conac convenabil de vizitat. Zâmbi. Desigur, locurile în care stăteam erau mult mai modeste decât cel din călătoria asta.

–Cel puțin, am petrecut o zi minunată la vânătoare, spuse Julia. Nu putem cumpăra mai multe, pentru că nu mai avem mâini să cărăm bagajele. Vrei să mergem la un ceai, ca să ne răcorim înainte să ne întoarcem la Casa Ashton? Îi căzu un pachet, iar ea se aplecă să-l ridice. Acum îmi doresc să fi acceptat oferta lui Holmes și să fi luat trăsura și lacheul. Mă dor picioarele de-atâta mers.

–Eu nu vreau să mă obișnuiesc cu luxul Ashton, spuse Mariah pe un ton hotărât.

Trăsura și lacheul ar fi fost alt lucru care să-i amintească de distanța socială dintre ea și Ashton, iar ea nu mai avea nevoie să-și reamintească.

O femeie scoase un țipăt scurt lângă ele. Mariah ridică privirea și văzu o doamnă îmbrăcată elegant, holbându-se la Julia.

–Sigur este..., îi spuse ea prietenei sale.

–E imposibil, răspunse sec o femeie îmbrăcată la fel de bine. E moartă.

Julia se albi. Din instinct, Mariah o luă de braț și se întoarse, apoi se îndepărtară în grabă, cotind-o la următorul colț. Când se aflau deja la o oarecare distanță, spuse:

–Ceaiul va avea, cu siguranță, un gust bun.

Julia trase adânc și încet aer în piept.

–Nu mă întrebi ce e cu femeia aceea?

–Nu, dacă nu vrei să vorbești despre asta.

–Mulțumesc. Julia răsuflă din nou. Poate că într-o zi îți voi spune. Mi-ar face bine să vorbesc despre trecut.

Fură întrerupte de o voce masculină prietenoasă:

–Domnișoară Clarke! Doamnă Bancroft! Ce plăcere să vă revăd!

Mariah se întoarse și-l văzu pe Hal Lawford coborând dintr-o trăsură. Era greu să reziști zâmbetului său, însă

nu se putea stăpâni să nu se gândească la faptul că era posibil ca acest om să se afle în spatele tentativelor de a-l ucide pe Adam. Cele două gânduri opuse îi înghețară limba.

Julia reuși să articuleze ceva.

–Bună ziua, domnule Lawford. Plăcerea e de partea noastră.

–Văd că ați profitat de magazinele din Londra. Aruncă o privire către cumpărăturile lor, evaluându-le. Pot să mă ofer să vă țin pachetele în trăsura mea și să vă invit la masă? După colț e o ceainărie excelentă.

Mariah și Julia schimbară o privire.

–Sunt complet de acord să fiu răsfățată de lux, răspunse Julia.

Și probabil că Julia chiar avea nevoie de asta acum.

–Vă mulțumesc, domnule Lawford. Acceptăm bucuroase ambele propuneri, răspunse Mariah.

–Vă rog să-mi spuneți Hal. Îi făcu semn lacheului său să ia pachetele și să le urce în vehicul. Așa cum v-ar spune oricine, nu sunt suficient de demn să fiu numit tot timpul „domn".

Nu prea puteai să nu-l placi, recunoscu Mariah în sinea ei. Cu toate astea, nu putea scăpa de senzația că el însemna mai mult decât ce lăsa să se vadă.

Spre sfârșitul mesei, Hal spuse pe un ton grav:

–S-a aflat ceva despre cel care a încercat să-l omoare pe Ashton? Mi se pare neliniștitor să mă gândesc că acel ticălos ar putea încerca din nou.

–Și mie la fel. Mariah își miji ochii. Dacă cineva ar face o listă de suspecți care l-ar vrea mort, dumneavoastră ați fi în fruntea ei.

În loc să pară vinovat, Hal spuse tulburat:

–Sunt dureros de conștient de asta. Ironia este că eu chiar nu-mi doresc să fiu duce; nu m-aș descurca. Adam

are clasă – e născut pentru responsabilități. Tatăl său a fost înalt oficial britanic în India, iar Adam a moștenit prin mama lui sângele prinților hinduși. Citește și înțelege legislația propusă, care pe mine m-ar adormi. Cândva s-a oferit să-mi facă rost de un loc în Camera Comunelor, controlat de proprietatea Ashton. Foarte prestigios, dar am refuzat, pentru că m-aș fi plictisit îngrozitor.

Julia lăsă capul într-o parte.

–Ce te interesează pe tine, Hal? Să joci? Să cucerești doamne?

–Îmi plac ambele, însă marea mea pasiune este să cresc cai. Mama lui Ash avea sânge regal. Mama mea e irlandeză, dintr-o familie care a crescut cai de rasă generații întregi. Zâmbi. Și, în ciuda plictiselii mele privind legislația, țin înregistrări ridicol de detaliate despre fiecare cal pe care l-am avut vreodată. Asta nu mi se pare plictisitor.

Femeile râseră, iar Mariah privi în ochii lui verzi, atât de asemănători cu ai lui Adam, fără să se poată decide dacă Hal Lawford era un om cinstit sau cel mai periculos mincinos din Londra.

Adam era diferit. Mariah văzu asta imediat ce intră în salon, înainte de cină. Nu-l văzuse toată ziua, din cauza expediției lor la cumpărături.

Când îl privi în colțul opus al camerei, întunecat și distant, știu, fără umbră de îndoială, că venise vremea să plece din Londra. Bărbatul rănit și amnezic pe care-l scosese din mare redevenise, în sfârșit, în întregime, ducele de Ashton. Emana putere și autoritate la fel de natural cum își purta haina croită impecabil. Se îndepărtase treptat de ea, de când prietenii lui apăruseră în Hartley să-l ia înapoi. Acum, când revenise la viața de dinainte, nu mai era loc și pentru ea.

Își înghiți nodul din gât. Nu putea să-i dorească să trăiască pentru totdeauna fără trecut. Însă pentru o perioadă

scurtă de timp, când era doar Adam, iar lumea se afla la mare depărtare, fuseseră fericiți.

Se îndreptă către dulapul de băuturi și le privi pe ea și pe Julia.

–Vreți vin de Xeres? Privirea lui se opri asupra lui Mariah, iar din căldura ei își dădu seama că nu dăduse complet uitării Hartley-ul.

Înainte să poată răspunde, ușa se deschise, iar Holmes anunță sosirea familiei Stillwell. Chiar în spatele lui se aflau Lakshmi și generalul Stillwell, Kiri și doi tineri. Adam traversă încăperea să-i întâmpine și își sărută ușor mama pe obraz.

–Deci ieri n-a fost doar un vis, mamă.

Lakshmi își trecu mâna pe sub brațul lui, mângâindu-și fiul pierdut.

–Mă temeam că n-o să-mi văd niciodată laolaltă cei patru copii frumoși. Făcu un semn spre ei. Pe Kiri ai cunoscut-o. Ei sunt Lucia și Thomas. Nu-i așa că sunt adorabili?

Lucia roși, însă Adam râse și își salută fratele și sora, strângându-le mâinile.

– Sunt bogat în privința familiei.

Toate cele patru odrasle ale lui Lakshmi începură să discute vesel, trecându-și cuvântul de la unul la altul. Erau, într-adevăr, frumoși; semănau atât de bine, încât nu era greu să-ți dai seama că erau frați. Era clar că lui Adam avea să-i placă rolul de frate mai mare.

Cu toate că Mariah simțea din nou tristețea că nu avea ce căuta lângă Adam, îi era imposibil să le poarte pică lui și familiei nou-regăsite pentru bucuria lor. Lucia avea vreo șaptesprezece ani și dădea semne că va deveni la fel de frumoasă precum Kiri, însă ochii ei erau verzi-cenușii, ca ai mamei sale. Thomas era mai mare cu un an sau doi și devenise un tânăr frumos, cu ochi albaștri-cenușii, ca ai tatălui său. Toți patru aveau tenul mai deschis decât al lui Lakshmi, dar mai închis decât al unui englez obișnuit.

În timp ce Holmes turna în tăcere vinul de Xeres pentru oaspeți, generalul Stillwell se îndreptă spre Mariah și Julia.

–Alcătuiesc un grup frumos, nu-i așa? spuse el mândru.

–Într-adevăr, aprobă Julia. Par să fi moștenit ce e mai bun din sângele englez și din cel hindus.

–Generale Stillwell, întrebă Mariah curioasă, vă faceți griji că, aici, copiii dumneavoastră s-ar putea confrunta cu intoleranță?

–Bineînțeles că-mi fac griji. Părinții sunt născuți să-și facă mereu griji. Râsul său le acoperi și pe Mariah, și pe Julia. O să aflați asta când va fi timpul. Dar s-ar fi confruntat cu intoleranța și în India și, în plus, toți aveau nevoie să-și descopere jumătatea engleză a culturii lor. Am crescut-o pe Kiri ca pe fiica mea, chiar dacă e fiică de duce, iar asta contează enorm în Anglia. Merită să profite de acest lucru. Și, ca să fiu sincer, rangul ei le va aduce beneficii și fraților săi mai mici.

Nu era de mirare că generalul fusese îngrijorat că, poate, Adam nu-și va recunoaște frații mai mici. Un sprijin financiar din partea ducelui de Ashton i-ar fi ajutat pe toți. Kiri avea o poziție și mai bună. Chiar dacă tatăl ei nu avusese ocazia să scrie un testament în toată regula, era sigur că Adam îi va oferi o zestre pe măsura statutului ei.

Majordomul anunță că cina era gata. Când toți se îndreptară către salon, Adam rămase în urmă cu Mariah.

–Mama, două surori și un frate! E un miracol.

–Într-adevăr. Zâmbetul ei îi arăta cât de fericită era pentru el. Mai mult, toți sunt niște oameni fermecători, nu o adunătură de mizerabili, cum sunt, de obicei, rudele.

El zâmbi și o luă de braț.

–Aș primi cu brațele deschise chiar și o adunătură de mizerabili, însă ce am primit e mult mai bun.

Și pentru că nu era nimeni lângă ei, își coborî vocea și spuse:

–Am vorbit cu Julia și a zis că nu-i e deloc greu să creadă că Annie Watkins, care conduce poșta din Hartley împreună cu soțul ei, ar fi putut fi sedusă, mituită sau ambele, ca să intercepteze scrisorile trimise către Conacul Hartley.

Adam făcu ochii mari.

–Nu e cine știe ce dovadă, însă e foarte interesant. Dacă Burke s-a întors la Londra, ar trebui să fie ușor de găsit. El poate fi calea cea mai bună ca să aflăm ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

–Atunci, să sperăm că apare rapid. Trase aer în piept. Eu și Julia intenționăm să ne întoarcem acasă peste trei zile. Pot să-l rog pe Holmes să afle programul poștalionului?

Adam o strânse de braț; părea șocat.

–A venit vremea, Adam, spuse ea încet. Toate informațiile pe care le descoperi despre tatăl meu îmi pot fi trimise prin poștă, pentru că, te asigur, o să am eu grijă de Annie Watkins. Nu-mi va mai opri scrisorile.

–Știu că ai dreptate. Tăcu vreme de câțiva pași. O să vă trimit cu una dintre trăsurile mele. Nu vreau ca tu și Julia să călătoriți cu poștalionul public.

–Am călătorit de multe ori așa și n-am pățit nimic, râse ea.

–Mariah, lasă-mă să fac asta pentru tine, spuse el, cu o privire goală.

Era tulburător să vadă în ochii săi cât de mult îi păsa, însă încerca și o senzație de mulțumire să știe că ceea ce fusese între ei fusese adevărat.

–Dacă ești sigur că vrei să faci asta, aș fi fraieră să refuz o călătorie confortabilă gratis. Și dacă aș fi fost, Julia nu e fraieră și nu m-ar lăsa să refuz, spuse ea încet.

–Mai stai o zi în plus? O să dau o petrecere pentru ca ambele jumătăți ale familiei mele să se întâlnească și aș vrea să fiți și voi. Zâmbi. Tu și Julia veți fi două prezențe liniștitoare, cred.

–Sunt sigură că Julia nu se va împotrivi.

Astfel, Mariah mai avea de stat o zi în plus alături de Adam.

capitolul 33

N-a fost nevoie decât de o zi și jumătate ca să i se dea de urmă lui George Burke. Adam era în biroul său, aplecat peste teancurile de documente care veneau potrivit cu rangul său și se întreba dacă într-adevăr trebuia să aibă o părere despre reînnoirea chiriilor de pe o moșie din Yorkshire. Pentru că administratorul moșiei recomanda reînnoirea, semnă acordul.

Următorul document privea subiecte dezbătute în Camera Lorzilor. Ar trebui să înceapă să meargă, acum când putea recunoaște din nou oamenii. În sesiunea aceea, chiar erau câteva chestiuni interesante de abordat.

Lăsă ușurat documentele deoparte când Kirkland și Randall apărură la ușa lui.

–Mi-ați adus o scuză să fug de responsabilități?

–Într-adevăr, răspunse Kirkland. Burke stă la un han din apropiere de Covent Garden. Cu o oră în urmă, era în camera lui. Să-i facem o vizită?

Adam se ridică plin de zel de pe scaun.

–Cu cât mai repede, cu-atât mai bine.

Folosiră din nou vechea trăsură închisă. În timp ce ieșeau prin spate, Adam se întrebă dacă nu cumva casa lui era urmărită de un om cu intenții ucigașe. Greu de crezut într-o zi de primăvară atât de frumoasă, însă umărul bandajat de sub cămașa modernă îi amintea că trebuie să fie atent.

Hanul la care stătea Burke era dărăpănat și vechi. Adam se întrebă cum făcea rost de bani după ce-și pierduse moșia la cărți. Aspectul hanului sugera că nu o ducea prea bine.

Trăsura se opri la intrarea în han. Când cei trei coborâră, un bărbat suplu, cu păr castaniu, ieși din umbră. Adam îl recunoscu pe polițistul de pe strada Bow, Rob Carmichael.

Carmichael ridică degetul mare.

–Burke e încă aici. Camera de sus, pe dreapta.

–Mulțumesc că l-ai găsit. Adam privi către fereastră. Ai avut noroc să dai și de misteriosul Ned Shipley?

–Am auzit în zona falezei că a tot apărut pe-acolo în ultima vreme, însă informațiile nu sunt confirmate.

Cu toate că era îmbrăcat ca un muncitor, accentul lui Carmichael dovedea că era un om educat. Deloc surprinzător, din moment ce fusese școlit la Academia Westerfield.

–Vreți să vin cu voi? continuă el.

–Asta ar fi util, poate e nevoie de investigații în plus. Adam intră în han, urmat de cei trei bărbați. Hangiul scoase capul dintr-o cameră din spate, văzu că nou-veniții erau îmbrăcați în haine scumpe și că erau foarte hotărâți, așa că se retrase, prudent.

Urcară scara îngustă, făcură la dreapta și ajunseră la ușa camerei de pe colț. Adam ciocăni la ușă abia stăpânindu-se, deși ar fi vrut să zdrobească lambriul cu pumnii.

–Cine-i acolo? întrebă o voce cunoscută.

Adam își aminti cum îl trăsese pe Burke de pe Mariah și își încleștă pumnii.

–Am adus banii cu mine.

Cuvintele lui nu aveau nici un sens, însă se gândi că, dacă menționa cuvântul „bani", îi atrăgea atenția lui Burke.

Și așa se și întâmplă. Se auzi scârțâitul zăvorului, apoi Burke deschise ușa. Era în cămașă și fără eșarfă, iar ochii săi erau roșii. Se încruntă.

–Ne-am mai întâlnit, dar să fiu al naibii dacă țin minte unde. Ai jucat cărți cu mine și-ai pierdut?

–Ne-am întâlnit în salonul din Conacul Hartley. Adam făcu un pas în față, deschizând ușa înainte ca Burke

să i-o poată închide în nas. Încercai să profiți de Mariah Clarke.

Ceva de pe chipul lui Adam îl făcu pe Burke să se dea un pas înapoi, neliniștit.

–Nu e nevoie să-ți aduci prietenii ca să mă bateți. Intențiile mele erau onorabile. La naiba, o cerusem de nevastă!

–Dacă-ți aduci aminte de prima noastră întâlnire, ar trebui să știi că n-aș avea nevoie de ajutor în cazul în care aș vrea să te omor cu mâinile goale. Prietenii mei sunt aici tocmai ca să mă împiedice să fac asta. Adam zâmbi cu răceală. Și nu i-ai făcut propunerea într-un chip prea onorabil. Încercai s-o obligi pe Mariah să se lase – și pe ea, și moștenirea ei – pe mâinile tale nevrednice. Și acesta nu e cel mai rău lucru pe care i l-ai făcut.

–Am plecat din Hartley imediat după ce-am aflat că este căsătorită, spuse Burke, încercând să se apere. Nu i-am făcut nici un rău.

–Mai puțin faptul că i-ai spus minciuna vrednică de dispreț că tatăl ei e mort. Adam își scoase încet mănușile, ca și când s-ar fi pregătit pentru un act violent. L-ai omorât dumneata, personal, domnule Burke? Legea talionului cere ochi pentru ochi.

–Nu! strigă Burke speriat. Nu l-am văzut pe ticălosul ăla de când am fost în biroul avocatului său, ca să facem transferul de proprietate pentru Hartley, după ce-am pierdut la cărți.

–Și cât te aflai acolo, ai furat hârtie cu antet de la domnul Granger ca să-i poți scrie lui Mariah și s-o anunți că tatăl ei e mort.

Burke clipi, confirmând bănuiala lui Adam.

–Ți-am spus, voiam să mă căsătoresc cu ea! Dacă se simțea singură pe lume era firesc să vrea un bărbat care să aibă grijă de ea, și cine-ar fi putut face asta mai bine decât mine? Cunosc moșia și satul. Înțelegerea ar fi fost minunată și profitabilă pentru amândoi. N-am vrut să-i

fac rău. Când tatăl ei se întorcea, ea ar fi fost fericită să-l revadă și toți am fi râs copios.

–Însă Charles Clarke nu s-a întors, spuse Adam încet. Ceea ce duce la concluzia că l-ai ucis, ca să ai mai multe șanse la domnișoara Clarke. De asemenea, ai sedus-o și ai mituit-o pe Annie Watkins, poștărița din Hartley, ca să oprească scrisorile domnișoarei Clarke.

–Cum ai aflat...? Burke reveni nedumerit la problema principală. Nu l-am ucis eu! După mai multe săptămâni de când am pierdut moșia, m-am oprit să mănânc la un han de lângă Londra. Magistratul local era acolo. Un grup de soldați tocmai prinseseră doi tâlhari care terorizaseră zona. Uciseseră doi oameni în lunile din urmă și îi jefuiseră pe mulți alții. Magistratul avea o cutie plină de bijuterii care fuseseră recuperate. Eram curios și am cerut să văd cutia, pretinzând că mă număram printre cei care fuseseră jefuiți. Am zărit inelul lui Clarke. Modelul e neobișnuit și mi l-am amintit. Am spus că inelul era al meu, iar magistratul m-a lăsat să-l iau.

–Doar pentru că erai un gentleman? spuse Randall, nevenindu-i să creadă. Ash, tu poate că ai scrupule, însă eu nu am. Lasă-mă să-i vin eu de hac.

Cuvintele lui Randall îl făcură pe Burke să se albească.

–Clarke a fost printre cei uciși de tâlhari? întrebă Adam.

–Nu știu. Nu s-au pomenit nume. Dacă Clarke nu se va mai întoarce niciodată la Hartley, poate că a fost una dintre victime. Sau poate că a fost ucis altfel. O merita, spuse Burke ursuz. După ce-am pus mâna pe inel, am făcut planul să-i spun lui Mariah că tatăl ei era mort, ca să-mi accepte oferta. Nu mă gândeam că o să-mi ia atât de mult timp s-o conving. Jur pe mormântul mamei mele că, dacă tatăl ei e mort, eu nu am nici o vină!

–Dar complicea ta de la poștă a luat vreo scrisoare de la Charles Clarke care poate dovedi că e în viață?

Burke ridică din umeri.

–N-am nici cea mai vagă idee. N-am văzut-o pe Annie Watkins de când am plecat din Hartley.

Deci Julia avusese dreptate când bănuise cine reținuse scrisorile lui Mariah.

–Ești sigur că nu știi absolut nimic legat de Charles Clarke, dacă e viu sau mort?

Adam își puse mâna pe umărul lui Burke, aproape de gât. Mișcarea păru una inofensivă, însă degetele sale îl strânseră cu putere.

Burke țipă și se rezemă ametit de perete, prinzându-i fără prea multă forță încheietura mâinii lui Adam.

–Nu știu! Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi drumul!

–Rob, ai ceva experiență cu hoții și cu mincinoșii, spuse Adam, slăbind presiunea, ca să nu-l facă pe Burke să leșine. Crezi că spune adevărul?

Rob se gândi.

–Cred că da. Însă, dacă vrei, aprind un trabuc și i-l aplic în câteva locuri. Asta e întotdeauna o metodă bună să aflu răspunsuri.

Burke tremura de frică. Dezgustat, Adam își luă mâna de pe umărul lui.

–Ce să facem cu porcul ăsta?

–Să-l predăm, spuse Kirkland. O perioadă de timp pe puntea unei nave militare va face minuni pentru manierele sale.

Burke oftă, cu privirea speriată îndreptată către oamenii din spatele lui Adam.

–E în stare să scape de asta, spuse Adam. Am putea să-l acuzăm de fraudă și de intervenție în Poșta Regală. E o fărădelege majoră?

–Probabil, spuse Rob tărăgănat. Multe sunt.

–Procesele durează, spuse Adam, văzându-l pe Burke retrăgându-se. Am o soluție mai bună.

Înțelegând greșit expresia lui Adam, Burke strigă:

–Nu poți să mă ucizi așa! O să fii spânzurat!

–Ba chiar *pot* să te ucid dacă vreau, spuse Adam, zâmbind angelic. Sunt nobil, Burke. Am un loc în Camera Lorzilor. În spatele meu se află trei domni tot de viță nobilă, cu o reputație impecabilă, care vor jura că uciderea ta a fost din autoapărare. Care crezi că sunt șansele să fiu condamnat?

Chipul disperat al lui Burke arăta că-și dădea seama că Adam putea scăpa fără consecințe. Însă Adam se sătură brusc de acest joc. Faptul că-l îngrozea pe Burke nu scădea din durerea suferită de Mariah din cauza lăcomiei și a răutății acestui om.

–Sunt de acord că domnului Burke îi va prinde bine o călătorie pe mare. Kirk, ai vreo sugestie?

–Ai noroc, răspunse Kirkland. Una dintre corăbiile companiei mele va pleca diseară către Cape Colony și India. Cu siguranță, vom găsi un loc și pentru Burke, totuși nu cred că va fi unul prea confortabil.

–E perfect. Adam venise pregătit pentru asta, așa că scoase un plic din buzunar. Aici sunt două sute de lire, Burke. E mai mult decât meriți, însă te vor ajuta să începi o viață nouă oriunde vei ajunge. Sau poți să-i joci într-o singură noapte și să mori de foame, dacă preferi. Îl privi cu ochii mijiți. Dacă te vei întoarce vreodată în Anglia, să-ți numeri zilele cu atenție, pentru că nu o să mai ai prea multe.

Burke clipea în timp ce se gândea la această propunere, realizând că nu prea avea de ales.

–Trebuie să-mi fac bagajul și să scriu niște scrisori. Să anunț lumea că plec din Anglia.

–Kirk, cât timp mai are la dispoziție înainte să fie dus la corabie?

–Cam două ore, răspunse Kirkland. Eu și Rob putem rămâne aici, cu el, în timp ce se pregătește, apoi îl îmbarcăm.

Adam dădu aprobator din cap.

–Dacă Rob e dispus să facă asta, vă sunt recunoscător. Vă las trăsura.

–E plăcerea mea, Ash, răspunse Carmichael, părând binedispus. A meritat tot timpul în care nu te-am văzut în acțiune.

–Asta nu prea a fost acțiune. Doar eliminarea unei scursuri.

Adam se întoarse și ieși, făcând un semn de mulțumire către prietenii săi. Încă era foarte furios când coborî și părăsi hanul, urmat de Randall.

Îi dădu birjarului instrucțiuni să-i aștepte pe Kirkland, pe Carmichael și pe Burke, apoi se îndreptă spre vest, spre casă, cu pași rapizi. Randall rămase cu un pas în urma lui.

–Ai exagerat când ai spus că în spatele tău se află trei domni cu reputație impecabilă, remarcă el.

Buzele lui Adam schițară un zâmbet.

–Suna bine. Îl privi pe Randall. Ești garda mea de corp?

Prietenul său zâmbi.

–Doar dacă ai nevoie. Altfel, e doar o plimbare.

Adam se întrebă cât va mai dura până când viața lui va reveni la normal, iar o plimbare va fi o plimbare și atât.

Prea mult.

capitolul 34

Mariah își pieptănă părul desfăcut, știind că nu mai avea timp. În noaptea următoare, Adam va da petrecerea, pentru a prezenta cele două familii. Iar în dimineața de după, ea și Julia vor pleca în nord, spre casă. Noaptea aceea era furtunoasă, cu vânt și cu tunete. O noapte pentru lucruri secrete și rușinoase, ca de exemplu să seducă un bărbat care nu era al ei.

Se tot gândise și se răzgândise zile întregi, dorindu-și atât de mult să fie cu Adam, încât o durea, știind însă că era un lucru greșit, care o putea răni și mai mult în final. Noaptea aceea era ultima ei șansă, așa că nu mai putea amâna.

Zâmbi cu tristețe în oglindă. Se hotărâse: va acționa și își va asuma riscul regretului, în loc să rămână conservatoare, în siguranță și să aibă regrete și mai mari. Conștiința lui Sarah o abandonase, nici măcar nu-i mai vorbea.

Era suficient de târziu cât să fie liniște completă în casă și să nu fie văzută îndreptându-se spre apartamentul lui Adam. După ce înmuie în oțet buretele dat de Julia, și-l puse la locul potrivit, își îmbrăcă cea mai frumoasă cămașă de noapte și halatul – un minunat set de mătase verzuie, pe care-l primise de la o văduvă extravagantă, după o petrecere la un conac de țară.

Își legă părul, foarte slab, la baza gâtului, cu o panglică verde. Apoi luă o lampă care arunca un firicel de lumină și ieși încet din cameră. Nu murea dacă el avea s-o respingă. Sigur ar fi făcut-o cu blândețe.

Însă dacă nici măcar nu încerca, cu siguranță că sufletul ei ar fi murit.

Acum, când era acasă și memoria-i revenise aproape în totalitate, Adam se întorsese la mediațiile matinale. Uneori medita și noaptea; o minte limpede îl ajuta să doarmă.

Însă nici o meditație nu-l făcea să uite că, în câteva zile, Mariah va pleca pentru totdeauna din viața lui.

După ce ieși din sanctuar, încuie ușa și stinse toate luminile din salon, lăsând aprinsă doar lampa de lângă patul său, din camera alăturată. Furtuna se dezlănțuise peste oraș, așa că trase perdelele și privi afară, către Londra acoperită de fulgere. Îi plăceau furtunile.

Auzi un ciocănit ușor în ușă. Sunetul aproape că era acoperit de tunetul din depărtare. Deschise ușa curios și o văzu pe Mariah stând acolo, la câțiva centimetri distanță. Îl privea încordată, micuță și, aparent, fragilă.

–Pot să intru? întrebă ea încet.

–Desigur.

Îi făcu loc să treacă, întrebându-se de ce venise. Sigur, nu ca să...

Ea intră în cameră, grațioasă și atrăgătoare, într-un veșmânt ca voalul, care sigur fusese croit pentru a seduce. Întorcând către el ochii mari și căprui, îi spuse cu glas tremurat:

–Nu există vreo metodă subtilă să-ți spun asta. Vrei să facem dragoste, Adam? Am luat măsuri împotriva unei consecințe neplăcute. Privirea ei se îndepărtă de a lui. Știu că nu e corect, însă Janey o să te aibă pentru totdeauna. O să fiu recunoscătoare dacă putem avea o singură noapte în care să fim împreună fără constrângeri, cu pasiune și cu dragoste. Dacă... dacă mă vrei.

Dintre toate șocurile pe care le încercase în ultima vreme, acesta era cel mai mare.

–Dacă te vreau? Niciodată n-am vrut mai mult ceva sau pe cineva. Își încleștă pumnii, luptându-se cu ispita de-a o atinge. N-ar fi trebuit. Și totuși... nu mă simt

logodit cu Janey. Îmi e foarte dragă, dar când sunt cu tine nu simt că o trădez. Mi se pare... firesc.

–Atunci, hai să fim împreună în noaptea asta, zâmbi ea trist. Putem să avem amintiri care să rămână pentru totdeauna în sufletul nostru.

Amnezia îl învățase cât de mult îl definea pe un om memoria și cum pierderea ei îți distrugea concepția despre sine. Amintirea momentului în care făcuseră dragoste în grădina de meditație era o scânteie care-l încălzea. Era avid de mai multe astfel de amintiri.

Îi luă lampa din mână și o puse pe biroul său, apoi îi cuprinse chipul cu palmele, minunându-se de atingerea mătăsoasă a pielii ei. Îl privea cu ochi curajoși și vulnerabili, cu o dorință la fel de intensă ca a lui.

Se mai sărutaseră înainte, însă niciodată cu o asemenea tandrețe dureroasă ca acum, când timpul se scurgea cu o viteză teribilă. Îi simțea gura dulce ca mierea, în timp ce se explorau reciproc, fără grabă. Îi dezlegă panglica din părul frumos, lăsându-i șuvițele dese să-i curgă printre degete, ca un râu de aur.

–Voiam atât de mult să te văd, șopti el. Pe toată.

–Și eu doresc același lucru, râse ea. Când te-am văzut prima oară, căutam răni și zgârieturi și nu te-am apreciat cum trebuia.

Își trecu degetele prin deschizătura halatului, cu palma caldă pe pieptul lui.

Tandrețea se transformă în foc. În lumina slabă a celor două lămpi, trupul ei era ademenitor de vizibil prin cămașa de noapte.

–Mariah...

Pentru că nu găsea cuvinte suficient de puternice pentru a-i exprima frumusețea, își plimbă degetele pe conturul grațios al spatelui ei. Era perfect proporționată, o micuță zeiță care-i topea judecata. Se aplecă și o sărută pe sân, prin materialul transparent, simțind cum sfârcul i se întărește sub limba lui.

Ea trase aer în piept, în timp ce-i desfăcea halatul, care căzu, lăsându-i la iveală goliciunea și dovada întărită a dorinței lui. Gemu când îl atinse.

–Ar trebui să ne mișcăm mai încet, draga mea, sau o să terminăm prea repede.

–Trebuie să stăm toată noaptea.

Îi îndepărtă halatul de pe umeri, trasând linii cu degetul de-a lungul brațelor sale.

El lăsă veșmântul să alunece pe podea. Nu simțea răcoarea aerului nocturn, pentru că întreaga lume era o flacără fierbinte. Îi luă doar o clipă să-i scoată cămașa de noapte.

–E frumoasă, însă tu ești și mai frumoasă.

–Și tu la fel, răspunse ea, iar el o luă în brațe și o duse în dormitor, lăsând-o pe pat. Lumina lămpii dezvăluia întreaga splendoare senzuală a lui Mariah. Tunetul coborî peste casă, mișcând mobila; sau era, mai degrabă, doar sunetul inimii lui, când urcă în pat lângă ea.

–Vreau să-ți sărut fiecare bucățică de piele.

Își apăsă buzele pe gâtul ei, simțindu-i pulsul rapid, și-i cuprinse sânii în mâini.

–Sunt multe, dar încearcă, murmură ea, îngropându-și degetele în părul lui și mângâindu-i capul. Nu-mi vine să cred că suntem într-adevăr aici, împreună. Mi-era atât de teamă că vei fi înțelept!

–Cu tine, inima mea e mai puternică decât rațiunea.

Mai făcuseră dragoste și înainte, într-o împletire neintenționată de trupuri și de senzații. De data aceasta, știau exact ce doreau și fiecare mângâiere, fiecare sărut, fiecare răsuflare făceau să crească nerăbdarea.

Când o atinse intim, ea se înfioră de plăcere. Începu încet, potrivindu-și mișcările cu excitația ei, până când o văzu înnebunită de dorință. Scoase un strigăt înăbușit când ajunse la orgasm, înfigându-și degetele în umerii lui.

–Acum e timpul s-o facem împreună, spuse ea, deschizându-și ochii uluiți.

În ciuda disperării sale, el reuși să se controleze suficient de mult cât să intre ușor, pentru că la ea era doar a doua oară. Extazul făcea aproape imposibil să se stăpânească, în timp ce trupul ei se obișnuia cu prezența lui. Apoi gâfâi de plăcere și începu să se miște odată cu el.

Își găsiră imediat un ritm împreună, ca și când ar fi fost iubiți dintotdeauna, însă, în același timp, se bucurau și de minunile unor lucruri atât de noi. Ea era tovarășa după care tânjise în anii lui de singurătate, femeia care-l împlinea. Fusese distrus și ea îl salvase, spiritul ei cuprinzând tot ce era el.

–Te iubesc, șopti el. Pentru totdeauna.

–Și eu te iubesc, șopti ea, cu ochii plini de lacrimi.

Adam se rostogoli pe-o parte și o trase lângă el, protejând-o de furtuna care se abătuse peste Londra.

Cerul însuși plângea pentru că se iubeau, și totuși nu era de-ajuns.

În timp ce Mariah se odihnea în brațele lui, mulțumită de acest moment, el adormi, cu chipul relaxat, așa cum rar i se întâmplase să-l vadă după ce prietenii lui îl găsiseră în Hartley. Încercă să-și amintească felul în care-l văzuse la început. Văzuse în mare parte doar răni și plăgi.

Își aminti că se gândise atunci că sub acele zgârieturi s-ar putea ascunde un om frumos. Se dovedise însă o subestimare de proporții. Adam Darshan Lawford era frumos, cu trăsături puternice, care amestecau două culturi într-un chip unic și fascinant. Și trupul său era fermecător, grațios și suplu. Probabil că s-ar fi simțit stânjenit dacă ea i-ar fi spus asta.

Îi plăcea tenul lui închis, mult mai interesant decât cel palid, al englezilor. Îl mângâie ușor, gândindu-se cât de intens reală era prezența lui. Era greu de crezut

că nu vor mai fi niciodată împreună așa. Refuza să creadă asta.

Îi mângâie obrazul, simțind o urmă ușoară de barbă. El deschise ochii și zâmbi.

–Ți-e frig?

–Puțin, recunoscu ea. Noaptea ploioasă era rece, iar ei stăteau întinși peste cuverturi, în pielea goală. Se lipi de el. Nu-i venea să creadă cât de firesc i se părea să stea goală lângă el. O viață întreagă de decență dispăruse într-o singură oră. Oare va mai simți vreodată cu cineva o asemenea apropiere?

–Pari tristă. Îi dădu părul pe spate, lăsându-și mâna pe el. Îți pare rău că ai venit?

–Nu, încercă ea să zâmbească. Îmi pare rău doar că noaptea asta se va sfârși.

Chipul lui se aspri, iar ea văzu durerea din ochii lui.

–Păcat că nu putem opri timpul în loc. La capătul patului era strânsă o pătură subțire, așa că se întinse și o acoperi cu ea. Putem măcar să facem totul mai confortabil.

–Mulțumesc, spuse ea. Deși tu ești mai bun decât orice pătură.

El zâmbi și se strecură sub pătură, lângă ea.

–Nu vrem să irosim restul nopții dormind, nu-i așa?

–Prefer să avem mai multe amintiri.

El se rostogoli pe spate și o trase deasupra lui. Ochii lui zâmbeau.

–Sunt sigur că o să-ți dai seama cum să mă farmeci.

Și așa se și întâmplă, găsind variații dulci și noi în timp ce făceau dragoste. Amândoi erau uzi de sudoare când ea se prăbuși peste el după ce ajunseră la extaz și înapoi.

–Nu știam că pasiunea poate fi astfel, oftă ea. Sau, pur și simplu, ești atât de bun în a face dragoste, precum ești la multe alte lucruri?

El îi mângâie coapsele.

–Nici eu n-am mai făcut dragoste așa până acum. Vine din amândoi. Iar dacă asta e o întrebare indirectă, nu am așa de multă experiență pe cât crezi. Zâmbi. Mă interesa, la fel ca pe orice tânăr, însă mereu mi-a fost greu să las scutul. Cu excepția ta.

Ea își încrucișă brațele pe pieptul lui și-și sprijini bărbia pe ele.

–Cred că am fost foarte norocoasă să te găsesc când nu știai cine ești. L-am întâlnit pe bărbatul care trebuia să fii de fapt.

–Acum încerc să fiu mai mult acea persoană. El o așeză din nou pe pat, astfel încât stăteau pe-o parte, ea cu spatele cuibărit în pieptul lui, iar el cuprinzându-i talia cu brațul. Se potriveau perfect.

Ea încercă să rămână trează, ca să nu piardă nici un moment prețios. Respirația regulată a lui Adam îi dădea de înțeles că adormise. Timpul lor se apropia de sfârșit...

Lampa abia mai pâlpâia când se treziră din nou. Se sărutară fără cuvinte. De data asta, dorința era o flacără mocnită, alimentată de ideea că aceea era ultima dată, căci se apropia răsăritul. Când Adam intră în ea, Mariah oftă străbătută de valuri de plăcere. Acum, trupurile lor se cunoșteau deja și se împleteau fără efort.

–Te iubesc, șopti el. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

–Nu te voi uita niciodată. Deschise ochii, dorind să vadă chipul iubit, însă văzu silueta întunecată a unui bărbat care se apleca peste Adam cu un cuțit.

–Adam! îl lovi sălbatic cu piciorul drept pe bărbat, reușind să-l nimerească în vintre.

–Cățea! bărbatul făcu un pas în spate, lăsând jos mâna în care ținea cuțitul. Avea un craniu tatuat pe dosul mâinii. Pentru asta, mori și *tu*!

Încercă din nou să se năpustească asupra lor, însă Adam o prinse de talie pe Mariah și se rostogoliră amândoi

pe partea cealaltă a patului, departe de agresor. Întreaga lume se zgudui când căzură din pat.

Adam se întoarse pentru a cădea primul, să mai atenueze din impact. Ea ateriză deasupra lui, cu răsuflarea tăiată. În timp ce ea încerca, ameţită, să-şi revină, Adam se desprinse şi sări în picioare.

–Mariah, treci înapoi!

Se mută între ea şi asasin, apărând-o în timp ce bărbatul înconjura patul înjurând, cu lumina lămpii reflectându-se pe lama cuţitului. Înalt, solid, îmbrăcat complet în negru, intrusul părea un coşmar revenit la viaţă. Adam, gol şi neînarmat, părea înfiorător de vulnerabil în comparaţie cu el. Însă nu-i era frică şi aşteptă ca adversarul său să facă prima mişcare.

Mariah se ridică în picioare, întrebându-se frenetic ce-ar fi putut să facă. Ar fi încercat degeaba să se lupte cu un bărbat înarmat.

O rafală de vânt rece arătă că o fereastră era deschisă. Numai Dumnezeu ştie cum reuşise intrusul să nimerească exact dormitorul în care trebuia să intre. Însă, când privi fereastra, văzu frânghia clopoţelului în partea îndepărtată a patului. Sări acolo şi trase în neştire de ea, încercând să-i trezească pe toţi servitorii din casă.

–E o târfă frumoasă. O să am grijă de ea după ce te omor pe tine.

Bărbatul ţâşni înainte, mânuind cuţitul cu o pricepere periculoasă.

Mişcându-se cu o graţie naturală, Adam se feri şi-i prinse braţul. Se întoarse şi-l aruncă pe intrus cu capul de perete.

–Iisuse! înjură bărbatul, ridicându-se în picioare. Păgân murdar! O să te toc în bucăţele atât de mici, că nici mama ta nu te va mai recunoaşte!

–Ce minte limitată ai, răspunse Adam. Încerci să ucizi un duce cu sânge amestecat pentru amuzament sau eşti plătit pentru asta?

–Ambele, scuipă el. Plăcere și afaceri la un loc.

Sări la Adam, ridicând cuțitul să-l lovească în abdomen.

Adam se feri. Din nou se strecurase precum o umbră, lumina jucându-se pe pielea lui goală, făcându-l să arate ca o statuie greacă în mișcare. Întinse mâna spre gâtul bărbatului. Asasinul pară, însă Adam tot reuși să-l lovească.

Ușa salonului și cea din camera lui Wharf se deschiseră cu o izbitură. Wharf și Reg Murphy, rândașul-șef, înaintară cu pistoalele pregătite.

–Nenorocitule! strigă Wharf, realizând imediat cum stăteau lucrurile.

El și Murphy traseră atât de aproape unul de altul, încât părea o singură lovitură.

Intrusul își duse o mână la coaste. Degetele sale se umplură de sânge. Depășit numeric, însă fără o rană gravă, sări pe fereastră. Mariah văzu o frânghie care atârna afară, în ploaie. Bărbatul se prinse de ea și dispăru din vedere.

Dându-și seama că era dezbrăcată, Mariah se retrase și luă pătura de pe podea. În timp ce se înfășura cu ea, auzi un sunet puternic de pași pe coridor. Adam o prinse de umeri și o împinse către servitori.

–Murphy, du-o de-aici prin camera lui Wharf. Să nu cumva s-o vadă cineva! Wharf, ascunde hainele-alea verzi de mătase.

Era greu să se mai gândească la reputație, când Adam aproape că fusese ucis în propriul pat, dar se întoarse și ieși în grabă pe ușa lui Wharf, urmată de Murphy. Chiar când rândașul închise ușa, auzi vocea lui Randall, care dădu buzna în salonul lui Adam.

–Ash!

Suna de parcă toți ceilalți erau la picioarele lui Randall.

Ea și Murphy traversară salonul și intrară în dormitorul lui Wharf. Era o cameră destul de mare, cu patul nefăcut.

–Domnișoară, mai bine vă odihniți aici, să vă mai trageți sufletul, spuse Murphy. Coridoarele o să fie cam aglomerate.

O dâră de fum ieșea din butoiul pistolului și mirosul înțepător de praf de pușcă încă persista în jurul lui. Ea își dădu seama că, deși el și Wharf fuseseră rapizi și competenți în răspunsul lor, cei doi bărbați erau pe jumătate dezbrăcați și ciufuliți. Aruncă o privire către pat, apoi în altă direcție.

–E bine că erați amândoi aici și pregătiți.

Murphy părea stânjenit.

–Cu toate amenințările astea împotriva Înălțimii Sale, Wharf s-a gândit că e mai bine să fim pregătiți și înarmați, pentru orice eventualitate. Am fost amândoi în armată.

Felul pribeag în care fusese crescută Mariah o făcuse să cunoască mai multe despre lume decât alte tinere femei. Bănuia adevăratul motiv pentru care cei doi bărbați erau împreună acolo, însă nu era cazul să mai discute despre asta. La fel ca ea, Murphy avea motive bune să evite să fie văzut de ceilalți din casă.

–Ashton are noroc să vă aibă în serviciu.

–Ducele a fost bun cu amândoi. Murphy se duse să asculte la ușa care dădea către coridorul public. Pare să fie liniște acum. Sunteți gata să riscați și să vă întoarceți în camera dumneavoastră, domnișoară Clarke?

–Te rog. Zâmbi trist. Mă simt ciudat în pătura asta.

El deschise ușa cu grijă și aruncă o privire afară, apoi îi făcu semn să vină. Trecu pe lângă el și alergă pe coridor în picioarele goale. Murphy o urmă. Când ajunse la ușă, ea spuse încet:

–Gărzile de-afară trebuie verificate. E posibil ca asasinul să fi rănit pe cineva, ca să intre aici

–Aveți dreptate. O să mă uit acum. Ezită. Nu e nevoie să vă faceți griji că eu și Wharf vom vorbi. N-am face nimic care să vă rănească pe dumneavoastră sau pe duce.

Își dădu seama că rândașul era expert în iubiri interzise.

–Mulțumesc, domnule Murphy. Cu cât spunem mai puțin, cu-atât mai bine.

Se strecură în camera ei, unde lăsase o lampă să ardă, apoi se îndreptă direct spre haine. O cămașă de noapte de flanelă, cel mai gros halat de lână și papucii înlocuiră pătura. Își pieptăna părul când Julia intră în grabă în cameră.

–Mariah, ce s-a întâmplat? S-a auzit un foc de armă?

Mariah își dădu seama că trecuseră doar câteva minute de la atac. După ce se gândi rapid, se hotărî să spună adevărul.

–Eram cu Adam când un ucigaș cu un cuțit a intrat în dormitorul lui. Adam s-a luptat cu el cu mâinile goale, iar eu am tras de șnurul clopoțelului. Wharf a intrat în grabă cu un pistol și a tras în acel bărbat, care a sărit pe geam ca un șobolan pe-o țeavă.

Nu avea sens să-l menționeze și pe Murphy.

–Dumnezeule! Julia își ținu răsuflarea. Ashton e bine?

Mariah dădu aprobator din cap.

–A fost... remarcabil. Dacă n-ar fi avut viteza unei pisici și abilități de luptă, acum am fi fost amândoi morți. Își legă capătul cosiței cu o panglică. Mă duc în camera lui, căci ar da de bănuit să nu cercetez un foc de armă.

–Vin cu tine. Vom părea cât se poate de decente.

Mariah spera să fie așa, pentru că aparența decenței era singurul lucru care-i mai rămăsese.

capitolul 35

Deloc surprinzător, Adam nu mai închise ochii în noaptea aceea. Când își puse din nou halatul, deja jumătate dintre cei din casă erau în camera lui, aduși de zgomotul de armă. Randall era în toane de-a dreptul ucigașe când află ce se întâmplase și ieși imediat să vadă dacă putea da de urma intrusului.

Mariah și Julia ajunseră după câteva minute, încotoșmănate în halate și părând că abia se treziseră dintr-un somn profund. Privirea lui Mariah o întâlni pe-a lui preț de un moment intens, apoi se uită prin cameră și întrebă:

–Ce s-a întâmplat?

–A intrat un ucigaș, însă l-am alungat. Nu s-a întâmplat nimic, le asigură el pe femei, încercând să nu se gândească la felul în care arătase Mariah în brațele lui.

–Slavă cerului că ești bine! Mariah se înfioră. Dacă asta e Londra, abia aștept pacea de la Hartley. O luă de braț pe Julia și plecară.

Se întrebă dacă ar mai fi fost viu, în cazul în care Mariah n-ar fi fost cu el. Asasinul se mișcase în liniște. Dacă Adam ar fi dormit, probabil că acel cuțit i-ar fi intrat în inimă. Mariah fusese cea care-l zărise pe intrus, iar lovitura ei le dăduse răgazul important de care aveau nevoie ca să scape. Avusese o viziune oribilă, în care zăcea ucis de rănile de cuțit, în timp ce asasinul o viola și o ucidea pe Mariah.

În timp ce Wharf îi dădea afară pe ceilalți, Randall se întoarse, ud și nervos.

–Unul dintre paznici a fost doborât și legat. Ploaia deasă a mascat săritura peste zid a intrusului. Cumva,

a reușit să ajungă în casă și să lase în jos o frânghie de la fereastra ta.

–Paznicul e bine? întrebă Adam.

Randall dădu din cap.

–A avut noroc. L-ai văzut clar pe atacator?

–Avea un craniu tatuat pe mână, spuse Adam scurt.

–Deci e Shipley, și e viu. Randall răsuflă adânc. Măcar acum știm pe cine căutăm.

–Problema va fi să ajungem la rădăcina răului. Adam se încruntă. Din ce spunea el, i-ar plăcea să ucidă un păgân murdar ca mine, însă e și plătit ca să mă omoare. Așa că întrebarea este cine îl plătește.

–Asta înseamnă că trebuie să punem mâna pe Shipley și să-l ținem în viață suficient cât să aflăm cine l-a angajat. Asta e *îngrozitor*. Randall se îndreptă spre ușă. Mă duc la Rob Carmichael să-i spun.

–Nu e nevoie să-l trezești și pe Rob, spuse Adam. Mă îndoiesc că Shipley se va întoarce în noaptea asta.

Și, din păcate, nici Mariah.

După ce luă micul dejun cu Randall, care apoi plecă să-l găsească pe polițistul de pe strada Bow, Adam se îndreptă fără tragere de inimă spre biroul său, ca să se ocupe de documentele fără sfârșit de care avea grijă orice duce. După pasiunile și pericolele din noaptea precedentă, ultimul lucru pe care și-l dorea era să citească documente legale. În plus, în noaptea aceea era petrecerea lui de familie, ceea ce era un gând destul de tulburător.

–Formby, crezi că o să termin cu toate hârtiile astea?

–Faceți progrese vizibile, Înălțime, spuse secretarul său pe cel mai formal ton, sugerându-i că nu avea de gând să-l lase pe Adam să scape.

–Să-ți angajez un asistent? Cineva care să ajute cu mărunțișurile și să-ți dea mai mult timp pentru chestiunile care necesită o analiză bazată pe experiență?

Formby păru uimit, apoi încântat de ideea de-a avea un subaltern căruia să-i dea ordine.

–Da, mi-ar fi de ajutor și ar reduce cantitatea de materiale cu care trebuie să vă confruntați.

–Excelent, spuse Adam, încercând să nu pară indecent de ușurat. Te rog să cauți pe cineva calificat și acceptabil.

Formby zâmbi.

–Vă mulțumesc, Înălțime. Am un nepot care s-ar potrivi.

Ușa se deschise și un lacheu speriat spuse:

–Îmi pare rău, Înălțime, însă acest domn insistă să vă vadă.

Fu dat la o parte de un bărbat bine îmbrăcat, care abia împlinise patruzeci de ani, cu brațul drept într-o eșarfă și cu chipul crispat de o furie controlată. Se postă în fața biroului lui Adam și pufni:

–Ce faceți cu fiica mea?

Dumnezeule, avea părul blond și ochii căprui ai lui Mariah. Sigur era Charles Clarke. O secundă, Adam se simți ca și când bărbatul ar fi știut ce lucruri glorioase și pline de viață făcuse cu Mariah cu o noapte în urmă. Însă Clarke nu avea de unde să știe așa ceva.

–Formby, cheam-o pe domnișoara Clarke, spuse Adam ținându-și răsuflarea. Imediat.

Când secretarul făcu un semn și se retrase, Adam se ridică în picioare.

–Sunteți Charles Clarke?

–Onorabilul Charles Clarke Townsend, spuse nou-venitul, scuipând cuvintele. N-oi fi eu duce, însă și familia mea are influență și nu vă permit să-mi închideți și să-mi ruinați fiica.

–Nici nu vreau asta, spuse Adam blând. Ceea ce făcuseră el și Mariah nu era ruină, ci dragoste generoasă și deschisă. Fiica dumneavoastră mi-a salvat viața când am fost pe cale să mă înec. E un oaspete de onoare în casa mea, împreună cu prietena ei din Hartley, doamna Bancroft,

care e o însoțitoare respectabilă. Chiar dacă nu neapărat și strictă. Ah, v-am purtat hainele câteva săptămâni. Aveți gusturi bune. Ce v-a făcut să credeți că v-am ruinat fiica? E o tânără cât se poate de independentă. Nu cred că e ușor de ruinat. Și sunteți domnul Clarke Townsend sau doar Townsend?

–Townsend ajunge. Vizitatorul se încruntă și furia lui se mai domolise. Vin de la avocatul meu. Granger spune că Mariah l-a vizitat împreună cu ducele de Ashton. Și că Mariah credea că sunt mort și că stăteați cu ochii pe ea ca un uliu. Ca și când era prizoniera dumneavoastră. Nu mi-a răspuns la nici o scrisoare, ceea ce m-a făcut să cred că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. E oaspetele dumneavoastră de onoare? Sau prizonieră?

În ciuda durerii și a furiei lui Townsend, Adam zâmbi de absurdul situației. Făcu un semn către ușă, unde Mariah tocmai apăruse, într-o rochie grațioasă de dimineață, de culoarea piersicii. Părea prea delicată și prea feminină ca să fi lovit un bărbat în vintre cu o noapte în urmă, în timp ce făcea dragoste cu pasiune și într-un mod nepermis. Mariah a lui cea fără pereche.

Când Townsend se întoarse, uimirea lui Mariah se transformă în bucurie.

–Papá! Plângând, se aruncă în brațele lui. Am crezut că ești mort!

El clipi când ea îl lovi în brațul rănit, însă o strânse tare cu celălalt.

–Mariah, am fost atât de îngrijorat! Ce s-a întâmplat? Îl privi pe Adam. Cumva acest bărbat s-a folosit de tine?

–Deloc, râse Mariah. Ah, papá, s-au întâmplat atât de multe!

Câteva piese de mobilier îmbrăcate în piele fuseseră aranjate într-o parte a biroului. Îl trase pe tatăl ei pe canapea și se așeză lângă el, atât de aproape, încât se atingeau.

Adam se ridică de la birou și se așeză pe scaunul din fața canapelei.

–Ați spus că sunteți onorabilul Charles Clarke Townsend. Sunteți fiu al contelui de Torrington?

Clarke făcu un semn aprobator din cap.

–Eram cel mai tânăr, și oaia neagră. Tatăl meu a murit cu câteva săptămâni în urmă. Am reușit să ne împăcăm când era pe patul de moarte. Expresia lui era tristă. Poate e mai bine că această împăcare nu a fost probată pe o perioadă mai lungă de timp. Eram ca șoarecele și pisica. Însă... ne-am bucurat amândoi să ne despărțim prieteni. Fratele meu cel mai mare este acum conte.

–M-am gândit că e posibil să vii din nobilime, oftă Mariah. Însă nu-mi imaginam că rangul tău era atât de înalt.

–Familia Townsend are un sânge cât se poate de albastru în Anglia, ceea ce a făcut ca purtarea mea dizgrațioasă să pară și mai de neiertat, spuse el. Legal, numele tău e Mariah Clarke Townsend. Am simplificat numele la Clarke după ce m-a dezmoștenit tatăl meu.

Adam se încruntă.

–Un părinte decent n-ar face una ca asta.

–Chiar dacă reacția lui a fost, poate, exagerată, a avut motiv. Charles oftă, apoi îi spuse lui Mariah: Am fost considerat un sălbatic chiar înainte să fug cu mama ta la Gretna, când aveam șaptesprezece, optsprezece ani. Ambele familii au fost scandalizate. Am început să mă maturizez abia când am devenit responsabil pentru tine și, chiar și-atunci, i-am cerut ajutorul bunicii Rose.

–Unde-ai fost în săptămânile astea? George Burke mi-a spus că ai murit și, ca dovadă, a falsificat o scrisoare de la Granger și mi-a arătat-o împreună cu inelul tău. Am aflat că a intervenit la poștă, însă asta nu era o dovadă că ești viu. Îi atinse eșarfa. Ai fost rănit și de aceea nu te-ai întors la Hartley la timp?

–Pe de-o parte, da. Dar tu? Privirea pe care i-o aruncă lui Adam era încă plină de suspiciune. De ce ești aici, în casa asta, în Londra?

Adam o lăsă pe Mariah să-și spună povestea, după cum se petrecuseră lucrurile. Încheie zicând:

–Eu și Julia am plănuit să ne întoarcem la Hartley mâine, pentru că Ashton a fost foarte amabil și ne-a oferit o trăsură. Sunt sigură că n-ar avea nimic împotrivă să ne însoțești. Ești pregătit să mergi acasă?

El zâmbi strengărește. Farmecul pe care și-l folosise ca ca să fie bine primit în multe case atâția ani era foarte vizibil.

–Am spus că rana e doar o parte a motivului pentru care-am întârziat. Restul se află la câteva străzi distanță. Vii cu mine, să-ți explic mai pe larg?

Ea chicoti.

–N-ai cum să refuzi o surpriză. Vrei să cunosc rudele cu care te-ai împăcat?

–Mereu ai reușit să mă citești. Da, așa e, recunoscu el. Fratele meu îmi tolerează defectele mult mai bine decât o făcea tatăl meu. Însă nu spun mai multe. Se ridică în picioare. Ești liberă acum? Aș vrea să te iau cu mine.

–Prea bine. Îi aruncă o privire lui Adam. Vrei să vii și tu?

–Sigur, răspunse el, ignorând încruntătura tatălui ei. Încercă să pară suficient de nevinovat cât să nu îngrijoreze un tată protector.

Dar se îndoia de reușită.

Urmând instrucțiunile date de tatăl lui Mariah, birjarul lui Adam îi duse la o casă din partea opusă a centrului. Când se opriră pe aleea din față, Charles îi oferi brațul sănătos lui Mariah. Ea bănuia că el ar fi fost mult mai fericit ca ea să nu stea la Casa Ashton. De obicei, nu era protector, însă era foarte ager. Își dădu seama că și el bănuia legătura dintre ea și Adam.

După ploaia din noaptea trecută, cerul se înseninase, iar acum era o zi frumoasă de primăvară. Ea văzu că destinația lor era o casă tipică pentru centru, bine întreținută, cu flori la ferestre.

Tatăl ei deschise ușa cu o cheie, ceea ce era interesant. Când îi conduse înăuntru pe Mariah și pe Adam, strigă:

–M-am întors și am adus-o cu mine!

Îi duse în salonul din dreapta, unde brodau două femei. Amândouă săriră în picioare. Una dintre ele era o femeie micuță și atrăgătoare, iar cealaltă era... Mariah.

Mariah icni, aproape să leșine. Adam o prinse de braț.

–Liniștește-te, Mariah, murmură el. Cred că, la fel cum nici eu nu bănuiam, și tu ai o soră de care nu știai.

Mariah o privi pe cealaltă tânără. Cu toate că semănau foarte mult, chipul acestei străine era ceva mai îngust, părul ei blond era coafat altfel, iar expresia ei ascundea o personalitate diferită. Însă rochia ei de dimineață avea exact aceeași culoare precum cea pe care o purta Mariah.

–Mariah? întrebă fata șovăind.

Mariah își înghiți nodul din gât ca să poată vorbi.

–Papá, cumva ai ascuns de mine o *soră geamănă*?

--Ei bine... da.

Părea în egală măsură încântat și stânjenit.

O idee nebună îi trecu lui Mariah prin minte.

–Te cheamă Sarah?

–Da! Sora ei părea plină de speranță. Îți amintești de mine?

–Nu chiar. Însă, spune-mi... ești cumva întruchiparea tuturor virtuților unei doamne?

Sarah o privi uimită.

–În nici un caz! Iar mama o să fie prima care o să-ți confirme.

Mama? Mariah se întoarse către femeia mai în vârstă, care o privea cu nesaț. Era puțin mai scundă decât Mariah, iar părul ei blond-închis era străbătut de fire argintii, însă semăna cu Sarah.

Semăna cu Mariah.

Mariah își duse mâna stângă la inimă, simțind că i se sparge pieptul.

–Ești mama mea? Mereu am crezut că ai murit când aveam doi ani!

Tatăl ei își drese glasul.

–Mereu am spus că am pierdut-o pe mama ta. N-am spus niciodată că a murit.

Mariah îl privi uimită.

–Nu-mi spune că ai părăsit-o pe mama și că ne-ai separat pe mine și pe sora mea ca pe doi cățeluși!

Aflat lângă ea, Adam își înăbuși un chicotit.

–Legal, ar fi avut dreptul să-mi ia ambele fiice dacă dorea, așa că i-am fost recunoscătoare că a luat doar una. Mama ei făcu un pas în față; chipul îi era sincer. Însă n-a trecut nici o zi fără să mă gândesc la tine. La copilul meu pierdut.

Adam o strânse de umăr pe Mariah, în timp ce privirea ei se plimba, pe rând, de la mamă la tată, apoi la soră. Nu se putu stăpâni. Izbucni în râs.

–Papá, ești un *mizerabil*! În toți anii ăștia nu mi-ai spus nimic!

–Mi s-a părut mai simplu, răspunse el, stânjenit.

–Mai simplu!? Mariah scutură din cap. Încep să înțeleg de ce te-a dezmoștenit tatăl tău. Se întoarse către sora ei. De când mă știu, îmi imaginam că am o soră pe nume Sarah, care era mereu doamna perfectă. Era conștiința mea și, de multe ori, singura mea prietenă. Acum îmi dau seama că de fapt îmi aminteam de tine.

–Sper că vom fi prietene! Sarah făcu un pas înainte și o prinse de mână, cu ochii căprui plini de emoție. Am crescut știind că am o soră pe nume Mariah și mă rugam ca într-o zi să ne vedem din nou.

–Și eu m-aș fi rugat dacă aș fi știut. Imediat, Mariah și Sarah erau una în brațele celeilalte. Mariah întinse o mână către mama lor, îmbrățișându-se toate trei.

Chiar dacă nu avea nici o amintire conștientă despre mama și despre sora ei, în adâncul sufletului ei, le cunoștea. Umpleau goluri pe care nici nu-și dăduse seama că le avea.

În sfârșit, se desprinse de ele și scoase batista să-și șteargă ochii.

–Papá, încă nu știu o mare parte a poveștii. Pentru început, unde naiba ai fost? Și cum te-ai rănit la braț?

–Și eu sunt foarte curios să aud, spuse Adam.

Mama lui Mariah îl privi pe Adam cu o ușoară încruntătură.

–Nu ni l-ai prezentat pe prietenul tău.

–Îmi pare rău, draga mea, spuse Charles, iar ochii îi scânteiară. Permite-mi să ți-l prezint pe ducele de Ashton. Înălțimea Voastră, soția și fiica mea mai mică, doamna Townsend și domnișoara Sarah Townsend.

–Cu cât e mai mică? întrebă Mariah curioasă.

–Cu aproximativ cinci minute, răspunse mama ei, privindu-l aprobator pe Adam. Sunt multe de discutat. Să ne așezăm și o să cer să ne aducă ceai.

Când se așezară, Mariah alese să stea lângă sora și lângă mama pe care tocmai le regăsise, însă îi aruncă o privire recunoscătoare lui Adam, care se așeză în fața ei. Înțelegea mai bine decât oricine emoțiile ei nestăvilite.

–Mariah, spuse tatăl ei, ți-am spus că doresc să refac legăturile de familie. În primul rând, doream să-l văd pe tatăl meu, pentru că aflasem că era foarte bolnav. Însă cel mai mult îmi doream s-o văd pe Anna. O privi plin de dragoste pe soția lui înstrăinată. Era moștenitoare și toți credeau că mă însor cu ea pentru bani. Se înșelau.

–Am fost suficient de proastă cât să-i cred pe cei care-mi spuneau să nu am încredere în Charles, oftă Anna, că nu era decât un fluieră-vânt sălbatic și vânător de averi. Într-o zi, când voi aveați doi ani, am început să ne certăm. A izbucnit din nimic, însă ne-am spus

lucruri îngrozitoare, iar Charles a ieșit jurând să nu se mai întoarcă.

–Și, pentru că am fost un prost, nu m-am mai întors, spuse tatăl ei cu tristețe. Prea mulți ani.

Mariah se aplecă spre el.

–De ce nu, papá? Nu voiai să te întorci acasă?

–Știam că am făcut o greșeală teribilă aproape imediat ce am plecat. Schiță o grimasă. Însă făceam totul de mântuială. Chiar *eram* un fluieră-vânt, un pierde-vară care tăia frunză la câini. Am zis că nu mă mai întorc până nu reușesc să fac singur ceva. Doream să-i dovedesc tatălui meu că nu eram un om de nimic, și Annei – că nu eram vânător de averi.

–Așa ați devenit jucător profesionist, spuse Adam cu blândețe.

Lui Charles i se crispară buzele.

–Jocurile de noroc nu erau o cale prea bună să fac avere, însă nu aveam alte abilități. M-am descurcat suficient de bine cât s-o întrețin pe Mariah, pe mine și pe bunica Rose într-un confort moderat, însă nu suficient cât să am o proprietate. În ciuda defectelor mele, nu doream să înșel vreun tânăr, să-i fur moștenirea. Apoi l-am cunoscut pe George Burke. Era matur, dar un prost răutăcios. Pentru că părea hotărât să-și piardă averea, am decis că mai bine o pierdea în favoarea mea. După ce-am câștigat Hartley, știam că venise timpul s-o caut pe Anna și s-o implor să mă ierte. Privirea lui reveni asupra soției sale. Nu îndrăzneam să visez că mă va primi înapoi, dar cel puțin, voiam să știe cât de rău îmi părea. Nu a fost niciodată altcineva în viața mea.

Mariah știa că asta nu era în întregime adevărat. Însă nu văzuse vreodată vreun semn că tatăl ei s-ar fi îndrăgostit de vreuna dintre femeile cu care mai avusese aventuri. Mama ei nu trebuia să știe de acele femei.

Privirea lui Charles se opri asupra lui Sarah.

–Și voiam să-mi văd cealaltă fiică. Am fost binecuvântat cu tine, Mariah. De câte ori te priveam, mă întrebam: oare cum crește cealaltă fiică a mea?

–Ar fi trebuit să te întorci mai repede acasă, Charles.

Anna întinse mâna către el.

El i-o prinse și i-o sărută.

–Acum știu asta. Faptul că mi-ai dat a doua șansă e cel mai mare miracol al vieții mele.

Sarah se aplecă spre Mariah și spuse în șoaptă, strengărește:

–Așa sunt de când s-a întors el!

Mariah râse. O plăcea pe Sarah cea adevărată mult mai mult decât pe cea care trăise în capul ei și o certase atâția ani. Privind eșarfa de la brațul lui rănit, întrebă:

–Mama ți-a rupt mâna înainte de a-ți accepta scuzele?

–Nu, deși ar fi fost tentată s-o facă, rânji el. Mergeam cu diligența s-o caut în Hertfordshire când am fost jefuiți de tâlhari. Am încercat prostește să-mi apăr inelul de aur. Anna mi-l oferise. Așa că m-am ales cu inelul furat și cu brațul rupt. Am avut noroc că nu mi-au rupt gâtul.

Anna continuă povestea.

–Ziarul local a publicat un articol despre jaf, cu numele victimelor. Când am văzut că era și un Charles Clarke printre ele, am avut senzația ciudată că trebuie să merg să văd hanul în care se spunea că se tratează.

–Așa că s-a strecurat în camera mea de la han, la fel de frumoasă ca în ziua în care ne-am cunoscut, și mi-a spus că nu era deloc surprinsă că le supraviețuisem tâlharilor, din moment ce mă născusem ca să fiu spânzurat. Râse vesel. Am aprobat-o imediat și am luat-o de la început.

Se priviră unul pe celălalt, cu dragoste.

–Mă simt ca și când am nimerit într-o comedie a împăcării, spuse Mariah.

Sarah îi zâmbi în semn de înțelegere.

–Da, e ciudat. Însă e dulce. Își pot ține companie la bătrânețe.

Mariah își dădu seama că reunirea părinților ei însemna mult mai mult decât să se țină de mână în fața focului din cămin. Dat fiind faptul că fugiseră la o vârstă atât de fragedă, încă erau suficient de tineri și de puternici pentru pasiune. Nu că și-ar fi dorit să se gândească prea în detaliu la asta!

Îndepărtându-și privirea de la soția sa, tatăl ei continuă:

–Mariah, ți-am scris să-ți spun că mai întârzii și că am o surpriză minunată pentru tine. Însă nu mi-ai răspuns. La început, am fost atât de absorbit de Anna și de Sarah, încât nu m-am îngrijorat, dar, pe măsură ce trecea timpul, m-am speriat din ce în ce mai tare. Blestemat să fie Burke pentru faptul că ne-a furat scrisorile!

–Am avut grijă de el, spuse Adam. S-a hotărât să meargă în colonii, unde o s-o ia de la capăt.

–Sper că nu de bunăvoie, răspunse Charles plin de speranță.

–A fost încurajat să facă asta, spuse Adam cu o expresie diplomată, apoi se ridică în picioare. Aveți multe de recuperat, așa că eu vă las. În seara asta am o petrecere de familie. Mariah plănuise să participe. Vreți să veniți? Vor fi prezente alte două familii redescoperite, așa că o a treia e chiar bine-venită.

–Acceptăm cu plăcere. Anna zâmbi, încântată. Eu și Sarah am trăit mai mult la țară și avem nevoie să ne lărgim cercul de cunoștințe din Londra. Aceasta este casa fratelui meu, care mi-a sugerat să-l vizităm mai des.

–Ai dreptate, Ash, vreau să rămân să vorbesc cu familia mea. Mariah se ridică în picioare. Te conduc la ușă.

Se întoarseră în hol și-i aruncă un zâmbet mai intim decât ar fi riscat în fața familiei ei.

–Tu înțelegi asta mai bine decât oricine.

–Să descoperi o familie de mult pierdută e năucitor, însă minunat. Se aplecă și o sărută ușor pe buze.

Să fii fericită, Mariah. Nici rudele tale nu sunt o adunătură de mizerabili.

Ea râse, iar el ieși din casă. Încă îl durea peste măsură să se despartă de ea, însă acum, slavă cerului, nu avea să mai fie singură.

capitolul 36

Se apropia clipa când Adam trebuia să coboare și să-și întâmpine musafirii la petrecere. Aproape că terminase cu îmbrăcatul, când Wharf se apropie cu o haină verde și frumoasă. Adam se încruntă.

–Vreau o haină care să aibă și buzunar pentru pistol.

Wharf își încruntă sprâncenele.

–Vă așteptați la necazuri, Înălțime?

–Faptul că era să fiu ucis în propriul pat, noaptea trecută, mă îngrijorează, explică Adam. În ultima vreme, viața mea a fost imprevizibilă. Pistoalele mele de buzunar sunt tot în birou?

–Așa ar trebui, domnule. Valetul căzu pe gânduri. Soldații vorbesc despre sentimentul pericolului. Sentimentul că ceva nu e în regulă și că e nevoie de mai multă grijă. Poate că asta simțiți acum. O să vă aduc o haină potrivită.

Adam se îndreptă spre birou. Caseta din lemn de nuc lustruit se afla în ultimul sertar de jos, exact acolo unde trebuia să fie. O deschise și luă unul dintre cele două pistoale identice. Îl simți foarte familiar în mână. Armele mici, dar foarte precise, fuseseră realizate special pentru el de către Joseph Manton, considerat cel mai priceput armurier din Marea Britanie.

Bineînțeles, Manton îi ceruse o mică avere, însă acele pistoale o meritau.

Adam examină arma, să vadă dacă e pregătită, apoi o încărcă. Atunci când termină, Wharf se întorsese deja cu o haină albastră spaniolă.

Veșmântul era mai larg decât celălalt, iar în interior, pe partea stângă, avea un buzunar întărit unde putea ține

în siguranță pistolul. Pentru că Adam era dreptaci, putea să întindă mâna și să-l scoată cu ușurință.

Un buzunar întărit asemănător, pe partea dreaptă, ascundea gloanțe și praf de pușcă, și un mic dispozitiv pentru ele. Nu putea îmbrățișa pe nimeni fără să se simtă muniția și arma, totuși se gândea că acea seară nu va fi una a îmbrățișărilor.

După ce-și luă haina și-și legă eșarfa, își examină imaginea în oglindă. Arăta exact ca un duce desăvârșit, care încercase atâția ani să fie fără pată.

Și, totuși, multe se schimbaseră. Aproape că murise; se redescoperise pe sine, puțin câte puțin; își găsise o familie și se îndrăgostise. Cu toate că pierderea iminentă a lui Mariah apăsa ca o greutate pe sufletul lui, viața lui era mai bogată și mai plină de sens ca niciodată.

Întrebându-se cât de bine se vor înțelege familiile Stillwell și Lawford, coborî scările. Cu toate că nu fusese niciodată soldat, avea acel simț al războiului care-l făcea să i se ridice părul pe ceafă.

Mariah era singură în salon. Stătea pe canapea cu privirea spre cămin, unde pâlpâiau flăcările, pentru că era o seară rece. Cu părul desfăcut și cu o rochie aurie care cădea în cute grațioase, arăta ca o prințesă, pe care-ți venea s-o atingi. Își înăbuși gândul înainte s-o facă.

–Arăți încântător în seara asta.

Ea se ridică, zâmbind strălucitor.

–Adam, am o soră! E atât de minunat, încât aproape că nu-mi vine să cred!

Fericirea ei îl făcea și pe el fericit. Și ea părea la fel de încântată.

Mariah își netezi rochia aurie cu palma pe genunchi.

–Sarah mi-a împrumutat rochia asta. Am avut cea mai uimitoare vizită. Din unele puncte de vedere suntem diferite, însă din altele, suntem ciudat de asemănătoare. Ne terminăm propozițiile una alteia! Hainele ei sunt noi și la modă, iar ale mele sunt, de obicei, primite și purtate,

însă rochiile ei mi se potrivesc perfect și ne plac aceleași culori. Ai observat că purtam aceeași nuanță de piersică?

El aprobă din cap și se rezemă de cămin, știind că nu trebuia să se apropie de ea.

–Culoarea vă prinde pe amândouă. Și aveți și unele gesturi identice. Nu te deranjează că ea a crescut într-o casă mai bogată?

–Nu chiar. Eu și tata n-am murit niciodată de foame. O invidiez că a avut-o pe mama, însă și ea simte la fel în legătură cu tata. Mariah se gândi. Cred că eu sunt mai independentă și mă adaptez mai ușor decât ea. A trebuit să fiu așa. Iar ea mă invidiază pentru ceea ce consideră aventurile mele. Însă are încredere în ea și în poziția ei în lume, lucru care mie îmi lipsește, pentru că eu și tata ne-am tot mutat și am trăit la limita respectabilității. Eu și Sarah am ajuns la concluzia că viața noastră se echilibrează.

Erau înțelepte.

–Nu e căsătorită, nu-i așa? E neobișnuit ca două surori atât de încântătoare să fie nemăritate la douăzeci și cinci de ani.

–Ea a fost logodită, dar prietenul ei a murit. Mariah păru tristă o clipă, apoi schimbă subiectul. Nu-i așa că e o coincidență remarcabilă că și eu, și tu ne-am descoperit familiile de care nu știam nimic? Rude întâmplătoare, întoarse din morți? Nu vreau să mă gândesc decât la fericire. Însă mă simt ca și când aș fi nimerit într-o piesă de teatru.

–Evenimentele nu au fost chiar întâmplătoare, spuse el gânditor. Și eu, și tu am fost luați de la locul nostru, tu de tatăl tău, eu de autoritățile atotputernice. Prin eforturile tatălui tău și ale tatălui meu vitreg, ne-am întors la familiile pe care, deja, le aveam. E o coincidență faptul că ni s-a întâmplat amândurora acest lucru, aproape în același timp, însă evenimentele în sine sunt logice.

Ea se gândi la cuvintele lui, apoi răspunse:

–Dacă stau să mă gândesc, nu sunt sigură că e o coincidență. Mai degrabă un lanț de întâmplări. Dacă n-aș fi crezut că tatăl meu e mort, n-aș mai fi făcut ritualul bunicii Rose, n-aș mai fi fost afară în noaptea aceea, nu m-aș fi dus la țărm și nu te-aș fi găsit. Așa că nu s-ar fi întâmplat aceste coincidențe, pentru că nu ne-am fi cunoscut.

–Ca să nu mai vorbim că eu aș fi fost mort, astfel că n-aș fi știut de vreo familie pierdută, spuse el sec. Cred că o să adopt viziunea hindusă. Am fost sortiți să ne întâlnim și să devenim o parte a vieții celorlalți. Dar și modelul creștin funcționează, acum, că mă gândesc la asta.

–„Nebănuite sunt căile Domnului." Rosti citatul din imn cu un zâmbet plin de tristețe și de dragoste. Sortiți să ne întâlnim. Îmi place să cred că prietenia noastră are un sens, chiar dacă nu va fi de durată.

Legătura dintre ei era atât de puternică, încât el simțea că o poate prinde în mâini. Mariah își îndepărtă privirea de la el.

– Se pare că nu vom mai avea nevoie de trăsura ta, până la urmă. Mâine mă mut în casa unchiului meu, să fiu cu familia. O să plecăm la Hartley în două săptămâni, însă, când va veni timpul, vom merge cu trăsura mamei. Ani întregi au trăit într-o casă de pe proprietatea fratelui ei. Îmi dau seama că era foarte frumos acolo, însă abia așteaptă să trăiască în propria ei casă, pe propria ei moșie. Mariah râse. Ajunsesem să consider Hartley-ul al meu, așa că va trebui să mă abțin când mama o să facă schimbări.

Adam bănuia că vor exista unele conflicte, pentru că Mariah își purtase singură de grijă ani de zile. Cu dragoste, vor face să meargă totul ca pe roate.

–Și Julia? Aș fi bucuros să o trimit în nord cu o servitoare din Casa Ashton, care să-i țină companie în timpul călătoriei.

Mariah scutură din cap.

–Și Julia va pleca de la Casa Ashton și va sta cu noi. Pentru că petrece o mare parte din timp cu bunica ei, o să fie un oaspete perfect.

Deci Mariah va rămâne la Londra, însă el nu o va mai putea vedea în fiecare zi. Chiar și-așa, era mai plăcut decât să o știe la sute de kilometri distanță. Se îndreptă spre dulapul cu băuturi.

–Nu-mi fac datoria cum trebuie. Vrei un vin de Xeres?

–Te rog. Luă paharul pe care i-l turnă el, atentă să nu-i atingă degetele. Cu atâția oaspeți, o să fii ocupat cu servitul.

–Holmes va prelua această sarcină în câteva minute.

Turnă și pentru el un pahar, fără să spună că venise mai devreme în speranța că va avea un răgaz să stea între patru ochi cu ea. Peste vreun sfert de oră vor sosi lachei cu tăvi încărcate de gustări.

–A fost ideea doamnei Holmes, continuă el. Mulți dintre oaspeții mei nu se cunosc între ei, așa că părea o idee bună să le las tuturor șansa să se miște prin cameră și să se cunoască înainte să ne așezăm la locurile noastre, la masă.

–Un plan isteț. Mariah ridică paharul, abia sorbind din vin. Mâncarea și băutura îi vor face pe toți să se simtă bine.

Conversația lor privată se termină când mătușa Georgiana și Hal intrară în cameră. Îndepărtându-și atenția de la Mariah la restul vieții sale, se duse să-i întâmpine.

–Bună seara. Îi strânse mâna lui Hal și făcu o plecăciune respectuoasă în fața mătușii sale. Aceasta o văzuse pe Mariah și părea iritată de faptul că intrusa încă era acolo. Vreo veste de la Janey? întrebă Adam. Speram că s-a întors deja.

–Întârzie din pricina unei recidive ușoare sau cel puțin așa spune ea. Mătușa lui zâmbi cu dragoste. Cred că, de fapt, nu vrea să te vadă până nu-și recapătă înfățișarea. Febra te face să arăți palid și șters.

–Ar trebui să știe că, pentru mine, asta nu contează. Ceea ce, își dădu el seama, era adevărat. Ținea mult la Janey. Poate că o iubea. Oricum ar fi fost, nu-l interesa dacă era palidă. Sper că se va întoarce curând la Londra.

–Sunt sigur că da, spuse Hal vesel. Nu e în firea lui Janey să piardă distracția, așa că va apărea curând.

–Nu trebuie să-și riște sănătatea, se încruntă mama ei. Voi doi veți avea mulți ani în care să vă bucurați unul de celălalt, Ashton.

Conversația deveni generală când sosiră Masterson și Kirkland, cu aceeași trăsură. Randall și Julia intrară unul lângă altul, însă nu chiar împreună, căci nici nu-și vorbeau, nici nu se priveau. Adam își dădu seama că se întâlniseră când coborâseră scările, fiecare din camera lui.

Următorii sosiți au fost cei din familia Townsend. Mariah se ridică să-i întâmpine, cu chipul strălucind de bucurie. Toți bărbații o priviră lung pe Sarah.

–Dumnezeule mare, sunt două Mariah? exclamă Masterson. Făcu o plecăciune în fața lui Sarah și a mamei ei. Cum de sunt atât de norocoși bărbații englezi?

Sarah roși, iar Mariah izbucni în râs.

–Nu-i așa că e minunat? Astăzi am descoperit-o pe sora mea geamănă! Vi-i prezint pe părinții mei, domnul și doamna Townsend, și pe sora mea, domnișoara Sarah Townsend.

Cu un chip angelic, Mariah continuă prezentările în toată încăperea. Georgiana Lawford se încruntă la Charles.

–Sunteți rudă cu contele de Torrington?

–E fratele meu, răspunse Charles, cu un aer aristocratic. Am fost plecat câțiva ani și sunt fericit să fiu din nou acasă.

Georgiana se încruntă și mai mult privind-o pe Mariah, care acum avea statutul recunoscut de nepoată de conte. Iar acest statut era chiar acceptabil ca să o facă ducesă și o transforma pe Mariah într-o amenințare și mai mare.

Mătușa lui Adam nu avea prea multă încredere în simțul lui al onoarei. Însă el n-o va trăda pe Janey.

Adam încercă să-și amintească dacă mătușa lui fusese tot timpul atât de temperamentală. Nu fusese niciodată prea caldă, însă se purtase corect cu el. Sau, cel puțin, până la moartea soțului ei. După aceea, devenise mai acră.

Ultimii veniți au fost membrii familiei Stillwell, cu cei trei copii. Lucia, care abia terminase școala, era plină de emoție și de nerăbdare să se afle la o strălucitoare adunare de adulți.

Zâmbind, Adam se îndreptă spre ei și sărută obrazul mamei sale. Și ea strălucea de fericire. În sariul purpuriu cu broderie aurie, părea tânără și frumoasă.

–Fiul meu frumos, spuse ea încet. A meritat să traversez jumătate de lume să te găsesc.

După ce îi salută pe general și pe fratele și surorile sale, se întoarse către ceilalți oaspeți.

–Am marea onoare să v-o prezint pe mama mea, care s-a întors de curând din India, și pe tatăl meu vitreg, generalul Stillwell. De asemenea, pe surorile mele și pe fratele meu, Lady Kiri Lawford și Lucia și Thomas Stillwell.

–Ashton, spuse Kirkland cu zel, cum de-ai reușit să găsești atâtea doamne frumoase într-un singur loc? Se înclină în fața lor, cu privirea îndreptată asupra lui Kiri.

–Meritul e al celor două mame frumoase care au dat fiice frumoase. Să ciocnim pentru doamne! Adam ridică paharul către Lakshmi, apoi către Anna Townsend. Gestul și cuvintele sale fură reluate de ceilalți.

Mătușa Georgiana aproape că scotea fum, cu ochii mijiți, fixați asupra lui Lakshmi. Adam îi recunoscu disprețul pentru situația aceasta, în care era nevoită să se întâlnească în societate cu o persoană pe care o considera inferioară ei. Mai văzuse acea expresie și în alți ochi care-l priviseră pe el, însă mătușa lui ar fi trebuit să aibă suficient bun-simț social cât să-și ascundă intoleranța.

El își conduse familia prin încăpere, pentru a face prezentările personale. De asemenea, Mariah se purta ca o gazdă, apropiind oamenii unii de alții. Ea și Adam se purtau foarte firesc împreună.

Curând, încăperea se umplu de veselie. Tinerii se retraseră în grupuri separate, Sarah, Kiri și Lucia primind o atenție plină de entuziasm din partea prietenilor lui Adam. Mai surprinzător, generalul Stillwell, Thomas, și tatăl lui Mariah discutau aprins, în timp ce Lakshmi și mama lui Mariah păreau că se cunosc de-o viață.

Adam privi în încăpere, să se asigure că nu era nimeni neglijat. Mătușa Georgiana era mai degrabă al treilea participant, complet tăcut, la o discuție între Julia și Hal, însă toți ceilalți păreau să se distreze. Ar fi trebuit să o includă în urările lui, chiar dacă Janey nu era prezentă.

Privea chiar către ușa principală, când aceasta se deschise și în ea apăru o femeie înaltă, ce părea sosită dintr-o călătorie, într-o ținută de zeiță greacă.

Sosise Lady Agnes.

–Lady Agnes!

Traversă încăperea și o îmbrățișă.

–Ashton!

Îl îmbrățișă și ea, zâmbind. Însă își încruntă sprâncenele când îi simți pistolul sub haină.

–Ești înarmat în propria ta casă, băiete? întrebă ea încet.

El rânji. În acea cameră se aflau mama lui adevărată și mătușa pe care o vizitase regulat în anii maturizării sale, însă nici una nu îi era atât de mamă ca Lady Agnes, care reprezentase fundamentul vieții sale de englez.

–Vă povestesc mai târziu. Acum ajunge să vă spun că mi-am recăpătat cea mai mare parte a memoriei și că sunt încântat că sunteți aici, chiar dacă îmi amintesc toate momentele în care m-ați certat.

Ea privi încăperea.

–Pentru că elevul meu cu probleme s-a recuperat și acum e nebun după crichet, m-am hotărât să vin până-n oraș. N-o să mă amestec în petrecerea ta, însă ardeam de nerăbdare să te văd. Chicoti. În drum spre Casa Ashton m-am întâlnit cu încă o persoană pe care ai vrea s-o vezi, dar când a auzit că ai oaspeți s-a dus să se aranjeze. La vârsta mea, nu mai contează dacă nu arăt impecabil.

–Arătați minunat și vreau să rămâneți la cină. O prinse cu putere de braț. Pentru început, v-o prezint pe mama, Lakshmi Lawford Stillwell.

–Adam! Serios? exclamă ea, încântată.

El îi explică totul pe scurt, în timp ce-o conduse în cameră, adunând și alți absolvenți de la Westerfield nerăbdători să o salute. Când ajunseră la Lakshmi, spuse:

–Mamă, ți-o prezint pe Lady Agnes Westerfield, care a avut grijă de mine când tu erai departe.

Mama lui se ridică de pe canapea, apoi făcu o plecăciune adâncă, mătasea atingând podeaua în jurul ei.

–Vă mulțumesc din suflet, Lady Agnes.

–Și eu vă mulțumesc din suflet că ați adus pe lume un fiu atât de reușit, spuse Lady Agnes, ușor alarmată de gestul ei dramatic. A fost sursa de inspirație pentru școala mea.

Adam se retrase, lăsându-le pe cele două femei să vorbească, și se îndreptă spre Mariah. Stătea ușor izolată, într-un capăt al încăperii, privindu-i pe ceilalți oaspeți. Îl întâmpină cu un zâmbet.

–Câți oameni minunați într-un singur loc! Sper să o cunosc și eu pe Lady Agnes, mai târziu.

–O vei cunoaște.

Ușa de serviciu dintr-un colț al camerei se deschise și mai mulți lachei intrară cu tăvi de argint. Unul dintre ei îl zări pe stăpân și veni imediat să-i ofere o tavă plină de prăjiturele, fiecare cu o scobitoare înfiptă în ea.

Mariah luă una. În timp ce o scotea din scobitoare, lingându-și buzele de fulgii dulci, Adam își îndreptă privirea

în altă parte. Nu părea drept să fie atât de ademenitoare, fără ca măcar să încerce asta.

–Delicioasă, spuse ea. E umplută cu o cremă de brânză minunată. Luă alta, apoi oftă fericită.

Adam încercă una, apoi alta. Apoi o a treia. După aceea, lacheul se îndreptă spre alt grup. Alt lacheu veni spre ei, cu o tavă ce conținea bucățele de cârnat fript. Livreaua lui era diferită de a celorlalți, iar după o clipă, Adam îl identifică drept un servitor al familiei Lawford. Probabil că-i însoțise pe Hal și pe mătușa Georgiana și i se ceruse să ajute.

Mariah se încruntă când îl văzu, ca și când ceva o tulbura în legătură cu el. Apoi se auzi un zumzet de voci dinspre intrarea principală în salon, și mai mulți oameni exclamară:

–A venit Janey!

Adam privi în cameră și o văzu pe logodnica lui în pragul ușii, cercetând grupul cu privirea. Sigur, ea era femeia despre care spusese Lady Agnes că ajunsese în același timp. Cu toate că purta o rochie de călătorie simplă, părul blond era pieptănat, iar chipul ei frumos era plin de interes.

–Salut! spuse ea vesel. Tocmai m-am întors din Lincolnshire și am aflat că sunt toți aici. Sper că nu sunt în plus, Ash.

–Bineînțeles că nu, strigă el din capătul celălalt al camerei, cu nervii zdrobiți de faptul că prezența ei schimba totul.

Însă, lângă el, Mariah strigă:

–Adam! Ai grijă!

El întoarse imediat capul spre ea. În timp ce atenția tuturor era îndreptată asupra lui Janey, care tocmai sosise, lacheul care se apropia scoase un pumnal de sub tavă și ridică brațul să-l înjunghie pe Adam.

Silueta înaltă și masivă a lacheului îi era cunoscută; la fel și mârâitul său amenințător.

–De data asta, nu mai scapi, ticălos păgân!

Adam se feri și duse mâna să-și scoată pistolul de buzunar. Cuțitul îi tăie mâneca dreaptă. Bănuielile lui fuseseră corecte, iar acum, când sosise clipa, era foarte calm. Scoase pistolul și ținti.

–Aruncă pumnalul, Shipley!

Ochii lui Shipley se măriră la vederea armei.

–Să te ia naiba!

Aruncă tava, lăsând bucățile de cârnat să cadă, apoi o apucă pe Mariah. Trăgând-o cu putere spre el și cuprinzându-i talia cu brațul, îi puse cuțitul la gât.

–Trage și o să-ți omor târfa drăguță!

În toată camera se auzi un strigăt de alarmă, când ceilalți oaspeți văzură ce se întâmpla.

–Shipley, ce dracu' faci? strigă Hal.

Randall înjură și se îndreptă spre intrus.

–Nu te apropia! Shipley apăsă vârful lamei pe gâtul lui Mariah. O picătură purpurie alunecă pe gâtul ei palid și pătă mătasea aurie a rochiei. Sau îi tai gâtul târfei.

Ochii lui furioși erau pe jumătate ai unui om nebun. Nici un om sănătos nu ar fi putut să-l atace pe Adam atât de deschis, riscând o acuzație de crimă într-o încăpere plină de martori. Cu nervii întinși, Adam coborî arma.

–Dă-i drumul și te las să pleci, spuse el, sperând să-l poată convinge pe nebun. Nu ți-a făcut nici un rău.

–Și-a desfăcut picioarele pentru un duce indian murdar, răcni Shipley. Nici o englezoaică decentă nu ar face asta.

Sarah făcu un pas în față, cu chipul alb, însă, când vorbi, vocea îi era sigură.

–Ești sigur de ceea ce ai văzut? Sigur nu eram eu? Dă-i drumul!

Shipley tresări confuz, privind-o pe Sarah, apoi pe ostatica lui. Se îndreptă către ieșirea de serviciu, târând-o pe Mariah după el.

–Chiar dacă o fi altă târfă, o omor dacă veniți după mine!

Adam știa cu o siguranță devastatoare că Shipley o va ucide pe Mariah îndată ce vor ieși din încăpere. Era plin de ură și de frustrare și voia sânge.

Adam așteptă până când privirea lui Shipley se îndreptă în cealaltă parte a camerei. Apoi ridică pistolul, bucuros că creștetul capului lui Mariah abia îi atingea bărbia lui Shipley.

Apoi, rostind în gând rugăciuni la toți zeii pe care-i știa, pentru o țintă perfectă, puse ușor degetul pe trăgaci și trase.

capitolul 37

Inima lui Mariah bătea ca o tobă pe când Shipley o târa înapoi. Mâna cu cuțitul tremura pe gâtul ei, în timp ce privea atent, să descopere un posibil atac din partea unuia dintre bărbații furioși din cameră. Numai faptul că acel diavol putea ucide mai repede decât ar putea interveni cineva îl salva să nu fie sfâșiat în bucăți.

Ea trase aer în piept, încercând să nu se lase copleșită de spaimă. Oare doar ea își dăduse seama că Shipley o va ucide imediat ce va fi în siguranță? Încercase de trei ori să-l ucidă pe Adam, dar eșuase și nu-și mai putea stăpâni setea de sânge.

Adam își dădea seama. Văzu asta în ochii lui goi. Va face ceva, iar ea va avea la dispoziție doar o clipă să-și crească șansele de supraviețuire.

Când Shipley întoarse capul în altă direcție, Adam ridică pistolul și ținti. Sperând că era la fel de priceput pe cât spuneau prietenii lui, ea îi prinse încheietura mâinii lui Shipley și îndepărtă cuțitul de la gâtul ei. Altfel, chiar dacă Adam nimerea, mâna atacatorului putea să tremure și s-o ucidă.

Sunetul armei o asurzi când glonțul îi zdrobi craniul lui Shipley. Se prăbuși peste Mariah, doborând-o la pământ sub trupul lui greoi. În timp ce cădea, simți lama tăindu-i gâtul. Zăcea pe covor împietrită, fără să poată respira, temându-se că era rănită mortal și încă nu știa asta.

–Mariah! Adam dădu la o parte trupul lui Shipley și o strânse disperat la piept. Ești bine?

Eliberată de greutatea lui Shipley, trase adânc aer în piept.

–Da... cred.

Își atinse gâtul, iar degetele i se înroșiră. Era sânge peste tot. Își luă ochii de la craniul spulberat al lui Shipley și respiră din nou.

–Trebuie să respiri, dacă îți pierzi controlul.

El încercă să râdă și o ascultă, continuând să o țină strâns. Ea închise ochii tremurând, recunoscătoare pentru îmbrățișarea caldă a lui Adam. Doar el o împiedica să nu se spargă în bucăți.

–Dumnezeule mare! spuse Georgiana Lawford îngrozită. A murit ticălosul?

–Se pare că da, răspunse Kirkland înverșunat. O moarte pe care a meritat-o din plin, însă acum nu mai putem afla cine l-a angajat.

Julia se lăsă în genunchi lângă Mariah, ținând o batistă albă, bărbătească.

–Lasă-mă să mă uit. Șterse ușor sângele. Tăietura e superficială, spuse ea după o clipă. Sângerează, însă nu e nimic grav.

Împachetă batista, făcând din ea un bandaj lung și îngust, și o legă cu atenție în jurul gâtului lui Mariah.

–Ashton, cât de gravă e rana de la brațul tău?

–Nici n-am observat-o, spuse Adam uimit. Nu cred că e prea gravă.

Mariah văzu că mâneca lui dreaptă era murdară de sânge. Doamne, să nu fie ceva grav! A trecut deja prin atâtea.

O femeie îi luă mâna, iar ea știu imediat că era sora ei geamănă.

–Am fost atât de speriată că te voi pierde când tocmai te-am regăsit, Mariah! spuse Sarah.

–Nu vei scăpa prea ușor de mine. Mariah îi zâmbi surorii sale. Ai fost foarte curajoasă că ai încercat să-i distragi atenția. Iar eu ți-am stricat rochia cea frumoasă.

Își strânseră mâinile, nu mai era nevoie de cuvinte.

–Tu ești Mariah Clarke? spuse o voce necunoscută. Am crezut că ești mult mai în vârstă.

Mariah ridică privirea și o văzu pe Janey Lawford în cercul de oameni care priveau. Era frumoasă, cu părul ca lemnul auriu de stejar lustruit și cu ochi verzi, veseli. Oare Adam își va aminti de logodna lor acum, când Janey era aici, în persoană? Înainte, memoria lui fusese influențată de celelalte femei.

Mariah se ridică în capul oaselor. Din moment ce viitoarea nevastă a lui Adam sosise, venise vremea ca Mariah să se desfacă pentru totdeauna din îmbrățișarea lui.

Adam o ajută pe Mariah să se ridice, căci părea foarte hotărâtă.

–Când ți-am scris, am încercat să par matură și dezinteresată de Adam, îi explică Mariah lui Janey.

–Acum nu prea pari dezinteresată.

Privirea celeilalte fete trecu de la Mariah la Adam și înapoi.

–Pari să-ți fi revenit foarte bine după febră, spuse Mariah, ignorând remarca ei.

–Ce febră? spuse Janey, mirată. N-am fost bolnavă.

Adam rămase cu brațul în jurul lui Mariah, încă zguduit până în măduva oaselor de faptul că văzuse moartea cu ochii. Oroarea că ar fi putut s-o piardă îl făcuse să încalce toate restricțiile sociale cu care crescuse. Nu putea s-o lase pe Mariah să plece, nu acum.

–Janey, mă bucur că te-ai întors, spuse el grav, țintuind-o pe verișoara lui cu privirea. Trebuie să discutăm despre logodna noastră.

–Adam, Hal spune că ți-ai pierdut memoria, iar asta e dovada. Janey își încruntă sprâncenele. Ce te face să crezi că suntem logodiți?

–Tocmai pentru că mi-am pierdut memoria, mama ta mi-a spus despre logodnă și despre planurile noastre

de a păstra totul secret până când ne întoarcem amândoi la Londra. Clipi, amintindu-și de chipul lui Janey. Nu mi-e prea clar, însă îmi aduc aminte că ne-am îmbrățișat. Păreai foarte fericită. Atunci te-am cerut?

–Da, îmi amintesc asta, spuse Janey cu un zâmbet confuz. Însă nu m-ai cerut de soție.

Adam încremeni, căci noi amintiri ieșeau la suprafață.

–Nu, nu te-am cerut, spuse el încet. Erai nebună după un bărbat care nu ți se potrivea. Mătușa Georgiana se împotrivea cu îndârjire, însă eu sunt tutorele tău și puteam să-ți dau permisiunea chiar și dacă ea nu era de acord. Ți-am spus că, dacă simți la fel după șase luni, o să iau în considerare propunerea lui.

Janey dădu din cap.

–Am fost atât de fericită, încât te-am sărutat. A însemnat mult pentru mine faptul că m-ai *ascultat*. Mama a fost foarte furioasă pe tine pentru că ai spus că-mi vei da permisiunea dacă Rupert era ceea ce-mi doream cu adevărat. Însă ea a avut dreptate... aș fi făcut o mare greșeală. Mi-am dat seama de asta după ce-am fost plecată câteva săptămâni.

–Totuși, asta nu explică de ce mama ta a spus că suntem logodiți. Adam privi în cealaltă parte a camerei, către mătușa lui, fără să-i placă direcția în care o luaseră gândurile sale. Mătușă Georgiana, știu că mereu ai sperat că ne vom căsători. Ai crezut că te poți folosi de amnezia mea ca să mă duci la altar?

–Ar fi trebuit să mă convingi și pe mine! exclamă Janey. Mamă, îl ador pe Adam, însă ar fi fost ca și când m-aș fi căsătorit cu Hal!

–Am crezut că o să te răzgândești după ce-l uiți pe băiatul acela idiot, spuse mama ei, defensiv. Tu și Ashton mereu v-ați înțeles bine. V-ați fi potrivit de minune. Îi aruncă o privire veninoasă lui Mariah. Am vrut să mă asigur

că o sărăntoacă în căutare de avere n-o să-l îmbrobodească pe Ashton înainte să te întorci la Londra.

Janey scutură din cap.

–Chiar dacă voiam – însă nu vreau –, Adam m-a văzut mereu ca pe sora lui mai mică.

–Poate că mama noastră avea planuri chiar și mai ascunse, spuse Hal, având în voce o furie pe care Adam nu i-o mai simțise până atunci. Privirea lui se fixă asupra Georgianei. Mamă, tu ești cea care l-a angajat pe Shipley. Ceilalți servitori îl disprețuiau pentru că era o brută, iar îndatoririle sale nu au fost niciodată prea clare.

–Îi cunoșteam familia lui Shipley din Irlanda, pufni ea. În plus, faptul că a fost în armată m-a făcut să cred că merita o slujbă decentă.

–L-ai angajat să-l ucidă pe Adam? vocea lui Hal era ascuțită ca o lovitură de bici.

Mama lui își arcui sprâncenele.

–Nu fi absurd, Hal! Era lacheu, nimic mai mult. De unde era să știu că va înnebuni și va încerca să-l ucidă pe Ashton?

–În timpul unei încercări anterioare, Shipley a spus că uciderea unui păgân murdar ca mine înseamnă și afaceri, și plăcere, spuse Adam sec. Cred că îmi disprețuia sângele amestecat, însă era plătit să mă omoare.

Hal se apropie de mama sa; pe chip i se citea disperarea.

–Mamă, cum ai putut? Adam ți-era ca un fiu!

–Pentru mine nu a fost un fiu! Tatăl tău a insistat să-și petreacă vacanțele cu noi. Am făcut-o pentru tine, Hal! spuse Georgiana, explodând de furie. *Tu* ar fi trebuit să fii duce, nu bastardul străin al unui văr.

Își întoarse privirea otrăvită către Adam.

–Soțul meu ar fi trebuit să fie ducele de Ashton, eu – ducesă, iar Hal să ne urmeze. În schimb, am fost obligată să te accept pe tine în propria mea casă. I-am dat de înțeles

soțului meu că băieții mor repede, însă a fost îngrozit de idee. Pufni, cu fața contorsionată de furie. Măcar dacă te-ai fi căsătorit cu Janey, ea ar fi ajuns ducesă de Ashton, iar nepotul meu ar fi fost duce, dar n-ai face asta chiar dacă nu există fată mai frumoasă în Anglia!

–Cum l-ai găsit pe Shipley? întrebă Adam, dorind să aibă toate răspunsurile cât timp era suficient de furioasă ca să vorbească.

–Familia lui lucra pentru familia mea în Irlanda, spuse ea. Când a venit în Londra la mine și mi-a cerut de lucru, mi-am dat seama că era unealta perfectă ca să scap de tine. Ura străinii păgâni și știa cum să ucidă. Când i-am spus ce are de făcut, a fost încântat. A spus că va încerca să pară că a fost un accident, însă pentru că asta nu a mers, a încercat o abordare mai directă.

Cuvintele ei se izbiră de o tăcere ca de piatră. Generalul Stillwell își trecu brațul pe după umerii soției sale, iar Janey își duse mâna la gură, aproape plângând.

–Deci ai ales să-l omori pe Adam ca să ne dai mie și lui Janey ceva ce nu ne doream, spuse Hal cu amărăciune. Ne-ai făcut pe toți de râs. Mi-e rușine că avem același sânge. Se întoarse spre Adam, cu chipul răvășit. Dacă o acuzi, va fi spânzurată. Toți cei de-aici sunt martori la confesiunea ei.

Adam, încă încremenit din pricina șocului, își studie mătușa. Îi venise greu să creadă că Hal ar putea sta în spatele tentativelor de asasinat. Însă faptul că mătușa sa era cea responsabilă era incredibil din alt punct de vedere. Cu toate că mereu fusese distantă față de el, nu-i trecuse niciodată prin cap că ea îl ura atât de mult, încât să-l vrea mort.

–Adam, șopti Janey, cu ochi rugători.

Adam se gândi cât de devastator ar fi fost un proces pentru Janey și pentru Hal; și se hotărî.

–Din cauza ta, în Scoția au murit oameni nevinovați, îi spuse el mătușii sale, cu o privire de neclintit. Shipley aproape că a ucis-o pe Mariah. Ești vinovată pentru acei morți și pentru propria lui moarte. Meriți să fii spânzurată, însă... au fost destui morți.

Ce se putea face cu o rudă criminală? Nu putea s-o îmbarce și s-o trimită în celălalt capăt al lumii, așa cum făcuse cu Burke, cu toate că ideea îl tenta.

Atunci, îi trecu prin minte o soluție.

–Nu vreau ca verii mei să aibă de suferit de pe urma execuției tale, însă nici nu vreau să stau toată viața să mă uit peste umăr. O să las toate dovezile crimelor tale la un avocat. Te vei retrage pe proprietatea familiei tale din Irlanda și nu te vei mai întoarce în Anglia niciodată. Dacă mor înaintea ta, dovezile vor fi trimise la tribunal, iar tu vei fi spânzurată.

Hal trase aer în piept.

–E o ofertă mai generoasă decât merită. Apoi se întoarse către mama sa: Acum te conduc acasă. Mâine te duc în Irlanda.

–Am făcut-o pentru tine, se rugă ea, privindu-și fiul. Acum, că furia îi trecuse, părea distrusă și bătrână. Meritai să fii duce de Ashton.

–Dacă mă cunoșteai și îți păsa de mine, ai fi știut că preferam caii mei decât să am o mamă criminală. Îi oferi brațul, cu o expresie seacă. Doamnă, e timpul să ne retragem.

Janey se apropie de Adam cu ochi înlăcrimați.

–Îți mulțumesc că nu i-ai dat ceea ce merită, șopti ea. E de neiertat ce a făcut, însă... e mama.

Îi urmă pe fratele și pe mama ei afară din salon, încercând, cu grație, să-și țină capul sus.

După ce plecară, se lăsă liniștea – întreruptă de Lady Agnes:

–După dramă, cină. Zâmbi. Faptul că am crescut băieți m-a învățat că hrana face minuni pentru dispoziție, iar Ashton are cei mai buni bucătari din Londra.

Amintindu-și că are o cameră plină de oaspeți, Adam își reveni.

–Ar fi păcat să irosim o masă excelentă. Și avem multe de sărbătorit în seara asta... familii regăsite. Făcu un semn către familia lui, apoi către cea a lui Mariah. Și că nu mai trebuie să-mi fac griji că voi fi ucis. Asta îmi tocea nervii.

Mariah, aflată pe canapea, spuse:

–Vă rog să mă iertați, însă mă voi retrage. În aceste momente, nu sunt o companie prea plăcută.

–Vin cu tine să-ți bandajez gâtul cum trebuie, spuse Julia. Apoi îl privi pe Adam: Spune-i lui Wharf să-ți îngrijească brațul.

Privirea lui Adam o urmări pe Mariah, care ieși alături de Julia. Și-ar fi dorit cu disperare să meargă cu ea, să se asigure că era bine. Să-i spună cât de mult o iubea.

Înainte să poată face asta, Holmes se apropie și zise:

–O să-l informez pe cel mai apropiat magistrat despre... evenimentele nefericite, căci va fi nevoie de investigație. Cina va fi servită curând, însă e recomandabil să-i duceți pe oaspeți în salonaș până când totul e pregătit.

Adam fu de acord. Trupul lui Shipley fusese acoperit cu o pătură, totuși, acel cadavru atârna greu în atmosfera generală. Ridică vocea, să atragă atenția tuturor:

–Ne vom muta în salonaș până la cină. Se uită în cameră, privindu-i, pe rând, pe fiecare dintre oaspeții săi. Va fi anunțat magistratul și presupun că va dori să vorbească cu toți cei prezenți. Nu vă cer să mințiți. Dar... poate că nu e necesar să menționați rolul mătușii mele în atentatele asupra mea.

Toți dădură înțelegători din cap. Era mai bine ca unele lucruri să rămână în familie.

Când Adam își conduse musafirii afară din salon, își dădu seama că avea multe de sărbătorit. Familia lui, eliminarea unei amenințări letale... și pe Mariah.

capitolul 38

Sus, în camerele lor, Julia scoase batista pe care o legase la gâtul lui Mariah și șterse sângele uscat cu o cârpă umedă.

–Nu mai sângerează, spuse ea după ce o examină. O să-ți dau cu niște alifie și o să-ți fac un bandaj mai ușor.

–Aceasta este ocazia mea să fiu foarte pariziană, spuse Mariah cu un umor amar, în timp ce Julia o ajută să-și scoată rochia aurie, distrusă. Se spune că în timpul Terorii, franțuzoaicele își legau un șnur roșu la gât, ca o referință frivolă la ghilotină.

Julia se cutremură.

–Nu sunt pregătită pentru asemenea frivolitate. Prefer să porți eșarfe în următoarele zile.

Mariah aprobă, căci nici ea nu se simțea atât de frivolă. După ce Julia îi legă un bandaj nou la gât, fu o adevărată ușurare să se schimbe în cea mai veche și mai confortabilă cămașă de noapte pe care o avea.

–Faptul că Adam nu e logodit schimbă totul, spuse Julia înainte să coboare.

Poate. Sau poate că nu.

–Nu pot să mă gândesc mai departe de clipa asta, răspunse Mariah obosită, altminteri o să mă apuce isteria. Mâine, când va fi mai puțin afectată emoțional și fizic, va descoperi dacă ea și Adam aveau un viitor. Toți cei din camera aceea știu că Shipley m-a găsit în pat cu Adam. Deja văd caricaturile, dacă s-ar căsători cu mine: Ducesa Târfă.

–Majoritatea oaspeților sunt legați într-un fel sau altul de tine, spuse Julia clipind, așa că-și vor ține gura. Dacă

nu, ei bine, nu e ceva ieșit din comun ca un cuplu să anticipeze jurămintele căsătoriei.

–Anticiparea n-ar fi o problemă. Însă faptul că va ști toată Londra, da. Se cutremură la acest gând. Nici nu vreau să dau ochii cu tatăl meu, cu mama mea sau cu sora mea acum. Sau să aflu dacă un duce s-ar căsători cu o femeie fără reputație.

–Vrei să rămân? întrebă Julia.

–Mulțumesc, răspunse Mariah, aplecându-se să-și scoată ciorapii. Acum aș vrea să fiu singură și să dorm, iar ție probabil că ți-e foame. Du-te la petrecere și distrează-te.

Julia îi studie chipul.

–Cum vrei. Să nu-ți fie teamă să trimiți după mine, dacă ai nevoie de companie.

Când rămase, în sfârșit, singură, Mariah se prăbuși într-un fotoliu și își îngropă fața în mâini, bucuroasă că nu mai era nevoie să se controleze ca să pară calmă. Nu va uita niciodată senzația strânsorii acelui nebun sau a cuțitului lipit de gâtul ei. Fusese sigură că va muri, iar șocul și spaima încă o stăpâneau.

Mâine va reuși să pară puternică. Se ridică obosită din fotoliu, se urcă în pat și își trase cuvertura peste cap.

În noaptea aceea, lumea *n-o mai interesa* câtuși de puțin.

Petrecerea fu un amestec de plăcere și de stranietate. Toți se străduiau să fie veseli, iar la al doilea fel, eforturile lor se transformară în realitate. Adam și-ar fi dorit să meargă după Mariah, însă ea avea nevoie de odihnă, iar el, de un anumit grad de normalitate.

Magistratul sosi chiar la sfârșitul mesei, ceea ce reprezentă o adevărată ușurare. Bărbatul fu categoric, însă înțelegător. Cu atâția oaspeți distinși care spuneau că un servitor nebun încercase să-l ucidă pe nobilul duce de Ashton, apoi fusese ucis în timp ce o amenințase pe o tânără domnișoară, nu era nici o îndoială că așa se și întâmplase.

Familiile și prietenii plecară după ce răspunseră la întrebări, în salonaș. Adam îl încurajă pe magistrat să discute întâi cu familia Townsend, ca să-l evite pe tatăl lui Mariah. Charles nu părea deloc încântat să afle că cele mai rele bănuieli ale sale în privința lui Adam se confirmaseră.

Când Lakshmi și familia ei plecară, ea îl bătu ușor pe obraz.

–Nu vreau să mai aud de atentate împotriva ta. Eu, mama ta, le interzic!

El zâmbi obosit și o sărută.

–Sper să audă și universul asta.

Adam fu ultimul luat la întrebări. Când magistratul îl lăsă să plece cu asigurarea că acea întâmplare neplăcută va fi rezolvată discret, află că Randall era încă treaz, așteptând în biroul său, cu o sticlă de brandy în mână.

–Felicitări că ai supraviețuit petrecerii din iad. Randall îi întinse lui Adam un pahar plin. Dacă cineva merită ceva de băut acum, acela ești tu.

–Mulțumesc. Adam se lăsă într-un fotoliu, cuprins de oboseală. Nu-mi aduc aminte să am obiceiul să mă îmbăt, dar aș putea să încerc.

–Nu te sfătuiesc. Prețul plătit în dimineața următoare e prea mare. Randall sorbi din brandy. Ți-ai recuperat și ultimele amintiri?

–Cred că da. Adam se gândi. Nu-mi aduc aminte nimic despre explozie. Am senzația că am pierdut partea asta pentru totdeauna. Altfel, celelalte goluri s-au umplut.

–Sunt fericit că talentul tău de țintaș a rămas același.

–Și eu. Adam dădu coniacul pe gât. Mâinile îi tremurau. Mă tot gândesc cât de riscant a fost – aș fi putut s-o ucid pe Mariah.

–Însă n-ai făcut-o. A fost un risc calculat. Dacă n-ai fi încercat, ar fi murit de mâna lui Shipley. Părea disperat să ucidă.

–Așa m-am gândit și eu. Înghiți și mai mult brandy, încercând să uite clipa în care glonțul pătrunsese în craniul lui Shipley.

–N-ai omorât niciodată pe nimeni până acum, spuse Randall încet.

–Și aș fi vrut să-mi păstrez recordul. Degetele lui Adam se încleștară pe pahar. Aș face-o din nou, fără să stau pe gânduri. Dar sunt un laș. Aș fi preferat să nu-l omor.

–Asta nu te face laș. Înseamnă că ai suflet.

Tensiunea lui Adam începu să se domolească.

–Ce lucru dureros, sufletul. Însă e mai bine decât să n-ai deloc, cred.

Randall îi studie atent chipul. După ce ajunse la concluzia că Adam își revenise, își termină băutura și se ridică în picioare.

–Odihnește-te, Ash. Mâine, lumea ți se va părea un loc mai bun.

–Mulțumesc că ai fost aici, spuse Adam încet.

Randall îi aruncă un zâmbet.

–Așa cum ai fost și tu pentru mine? Sunt fericit că am avut ocazia să-ți întorc favoarea. Îi atinse umărul lui Adam, apoi ieși din cameră. Nu-i lăsa pe ticăloși să învingă, Ash.

După ce ușa se închise în spatele lui Randall, Adam închise ochii și își căută esența tăcută și nemișcată a sufletului. În acea clipă, nu era în stare de meditație adevărată, însă când spiritul său se mai liniști, își dădu, în sfârșit, seama de marea binecuvântare ce rezultase din acea seară traumatizantă: era liber să se căsătorească cu Mariah. Nimic nu mai stătea între ei.

Poate doar doamna însăși. Era posibil să aibă dubii în privința căsătoriei cu un bărbat care ar putea să-i aducă moartea prin simpla prezență lângă ea.

Dar toate îndoielile lui dispărură. Își goli paharul și ieși din birou, apoi urcă scările. Era miezul nopții, după o zi tulburătoare, și tânjea după Mariah așa cum tânjea

să respire. Într-un timp atât de scurt, trecuseră prin atâtea împreună. Poate prin prea multe. Avuseseră parte de decepție, de iertare și de patimă. O, da, avuseseră parte de patimă.

Intră încet în camera ei. Toate lămpile erau stinse, însă perdelele erau trase, iar lumina lunii dezvăluia un ghemotoc în mijlocul patului. Era complet acoperită, refuza lumea.

Își scoase haina și pantofii și se întinse pe pat, atent să nu o trezească atunci când îi cuprinse mijlocul cu brațul. Îi era de-ajuns să fie aproape de ea.

În ciuda atenției sale, ea oftă și își trase cuvertura de pe cap. Părul desfăcut era auriu în lumina lunii, iar trăsăturile ei delicate păreau ireale. Îi aruncă un zâmbet obosit, de bun-venit.

–S-a terminat ziua? Chiar îmi doresc ca această zi să se termine.

–E trecut de miezul nopții, așa că oficial e mâine. Sunt prea obosit pentru altceva decât să dorm, însă îmi doream să dorm cu tine. Îi mângâie blând părul, gândindu-se că mângâia raze de lună. Vrei să te căsătorești cu mine, Mariah? Cu cât mai curând, cu-atât mai bine.

I se strânse inima când o văzu încruntându-se.

–Faptul că nu ești logodit cu Janey nu înseamnă că ești obligat să te căsătorești cu mine. Vocea ei era înțepată. Am fost deconspirată ca o depravată. Dacă informația devine publică, o să iasă un mare scandal.

–Chiar dacă logodna ar fi fost adevărată, deja mă hotărâsem să o rup. Îi prinse mâna pe sub cuvertură și o trase afară să-i sărute degetele. Când a fost cât pe ce să te pierd, am hotărât că nu-mi pasă de scandal. Sunt fericit că Janey nu are inima frântă, însă oricum m-aș fi căsătorit cu tine.

Ea îl privi întrebătoare.

–S-au întâmplat atât de multe! Poate ar trebui să așteptăm câteva luni. Normalitatea ar putea schimba... totul.

El își împleti degetele cu ale ei.

–Nu va schimba faptul că te iubesc.

Ea își mușcă buza.

–Ești sigur? Poate că, pur și simplu, m-am nimerit pe-aproape când treceai printr-o perioadă dificilă. Poate vei simți altfel după ce te mai relaxezi.

Nesiguranța ei îl durea, însă își aminti că, pentru Mariah, acea seară fusese la fel de cutremurătoare ca și pentru el. În plus, trăise o viață la marginea societății. Acum avea nevoie să fie asigurată și convinsă.

–Mi-am petrecut mulți ani în societatea londoneză și nu am găsit-o pe femeia cu care să vreau să mă însor. Tu ești făcută pentru mine, Mariah. Dragostea a o mie de vieți. Sper că și tu simți la fel pentru mine.

Mâna ei o strânse pe-a lui.

–Da, așa simt. Cum să simt altfel? Doar că... nu voiam să-ți pară rău vreodată.

El se simțea fericit, iar tensiunea și durerea acelei seri rămâneau în urmă.

–Prostii. Eu sunt un duce... fioros, puternic, egoist și hotărât. Dacă văd ceva ce vreau, iau. Și te vreau pe tine. Se aplecă și o sărută. Gura ei era mai dulce ca mierea și crea dependență, ca opiul. Femeie, pregătește-te să fii copleșită! Ești a mea, acum și pentru totdeauna.

–În acest caz, mă voi căsători cu tine. Râse cu o bucurie la fel de mare ca a lui. Ai de gând să mă seduci, ducele meu fioros?

–Absolut. În clipa asta. Din nou și din nou. Asta dacă nu cumva vrei să mă seduci tu pe mine. Cooperez cu plăcere. O sărută pe ureche. O să cumpăr o licență specială. Sarah o să-ți dea dreptate. O să fii ducesa mea înainte să inventezi alte motive prostești să mă refuzi.

– Ești mult prea puternic să-ți rezist. M-am împăcat cu ideea că o să devin ducesă. Cu un zâmbet strălucitor, îi puse o mână pe obraz. Te iubesc, Adam Darshan Lawford. Tu ești darul meu din mare. Nu-mi vine să cred ce norocoasă sunt!

– Norocul e reciproc. Trebuie să-i mulțumesc mătușii mele trădătoare. Dacă nu era ea, nu te-aș fi cunoscut niciodată. El își strecură mâna pe sub pătură și se opri pe sânul ei cald, la fel de frumos în bumbac precum era și în mătase scumpă.

Ea își ținu răsuflarea și își trecu degetele prin părul lui, trăgându-l spre ea să-l sărute. El se simți de parcă ar fi venit acasă pentru prima dată în viața lui.

– Cred că te-am iubit și înainte, murmură el. Hindușii cred în reîncarnare. Asta înseamnă că, poate, ne-am iubit în trecut și ne vom iubi și în viitor.

– Îmi place ideea că suntem legați unul de altul în timp. O lume fără sfârșit, amin. Cu un zâmbet strengăresc, îi desfăcu eșarfa mototolită, apoi își strecură mâna la pieptul lui. Cât de obosit ziceai că ești?

– Nu atât de obosit pe cât credeam.

De fapt, nu era obosit deloc...

mulțumiri

Mulțumiri speciale lui Shobhan Bantwal, autor și expert în toate aspectele care țin de cultura hindusă. Toate erorile îmi aparțin.

Ca de obicei, le mulțumesc membrilor familiei Cauldron pentru idei și sprijin. Și mulțumiri speciale lui Kate Duffy, editorul care știe cum să-i facă pe autori să se simtă bine.

În aceeași serie:

MARY JO PUTNEY

Umbrele trecutului

Întoarce pagina și citește
un fragment din cartea a doua
a seriei *Destine nobile*!

prolog

Spania, 1812

Războiul era un iad. Scrisorile de la rude puteau fi ceva și mai rău.

Ziua fusese plină de gloanțe de muschetă și de lupte mărunte. Randall se întoarse la cortul său șchiopătând, plin de praf și dorindu-și să doarmă timp de douăsprezece ore.

Să se spele de praf era ușor. Ordonanța sa foarte pricepută, Gordon, pregătise apa. Somnul era un privilegiu mai rar. Să scape de durerea din coapsă era imposibil.

Lui Randall îi murise astăzi un soldat, un recrut irlandez fără experiență, dar cu un zâmbet plin de entuziasm, ceea ce însemna că cineva trebuia să redacteze o scrisoare pentru familia băiatului. Asta era cea mai rea parte a funcției de ofițer, dar fiecare viață merita să fie recunoscută și fiecare familie merita să știe cum dispăruse unul de-ai lor.

– Poșta din Anglia, domnule. Gordon îi întinse lui Randall trei scrisori cu pecete.

Randall le răsfoi. Una de la ducele de Ashton. Vechiul său prieten din școală era cel mai bun corespondent al lui. O alta de la Kirkland, tot un prieten din școală și om de încredere. Și cea din urmă...

Fixă cu privirea semnătura arogantă ce marca scrisoarea. Daventry. Blestemul din viața lui. Randall avea doar cinci ani când părinții săi muriseră de febră. Fusese pus sub tutela unchiului său, contele de Daventry.

Anii care urmaseră fuseseră cei mai întunecați din viața lui Randall. Fusese adus la Turville Park, Conacul Daventry, și plasat în aripa copiilor alături de moștenitorul

domeniului, lordul Branford, care avea pe-atunci nouă ani. Cu o constituție masivă pentru vârsta lui și cu o aroganță ce ar fi fost impresionantă chiar și la un adult, Branford fusese o brută și un bătăuș. Randall învățase de mic să se bată.

Fiindcă moștenitorul nu putea să greșească, Randall fusese trimis la o școală cu internat încă de la o vârstă fragedă. De fapt, fusese trimis la mai multe școli, dintre cele mai bune din Anglia. După ce fusese exmatriculat, pe rând, din fiecare, sfârșise la Academia Westerfield. După cum îi plăcea să spună lui Lady Agnes Westerfield, proprietara și directoarea școlii, academia era rezervată băieților de viță nobilă și purtare josnică.

În școala pe care Daventry o considerase o pedeapsă, Randall descoperise bunătate și prietenie. Îndurase vacanțele la Turville cu stoicism și cu pumnii strânși. Îi ura pe Daventry și pe Branford, iar aceștia, la rândul lor, îl tratau cu dispreț. Din fericire, moștenise un venit confortabil. Când terminase școala, Randall își cumpărase un set de steaguri și intrase în armată, ignorându-și pe deplin rudele de rang înalt, exact așa cum îl ignorau și ele.

Până în acel moment. Întrebându-se ce naiba avea Daventry să-i spună, Randall rupse sigiliul de ceară și cercetă cele câteva rânduri scrise în caligrafia îndrăzneață a contelui.

> *Vărul tău, Rupert Randall, e mort. Ești, în acest moment, moștenitor prezumtiv al titlului de Daventry. Trebuie să-ți vinzi funcția și să te întorci acasă. Mă voi aștepta să-ți alegi o soție și să te căsătorești în decurs de un an.*

Randall privi intens hârtia grea, simțind amărăciunea din spatele cuvintelor. Branford murise într-un accident la beție, cu mai mulți ani în urmă, iar celălalt fiu al lui

Daventry, un copil bolnăvicios, murise tânăr. Dar mai existau câțiva veri mai aproape de titlul respectiv, înainte de maiorul Alexander Randall.

Își analiză arborele genealogic. De fapt, nu erau chiar atât de mulți – familia Randall nu părea să aibă prea mulți urmași. Ceilalți moștenitori fuseseră, în mare parte, mai în vârstă – tatăl lui Randall fiind fratele vitreg al actualului conte și mult mai tânăr decât acesta. Se părea că toți verii dinaintea lui muriseră și nu lăsaseră fii în urma lor.

Randall se încruntă, dându-și seama că nu mai era nimeni după el. Altfel, Daventry ar fi sperat, probabil, ca nepotul pe care îl disprețuia să moară în luptă sau răpus de febră, pentru ca cel care-i urma să devină moștenitor prezumtiv. Dar nu-i mai urma nimeni, iar Daventry era înverșunat de mândru de titlul său. Chiar și gândul că titlul de conte ar ajunge pe mâinile unui bărbat pe care îl detesta era mai acceptabil decât să știe că titlul avea să dispară.

Reacția imediată a lui Randall față de porunca lui Daventry fu să refuze, așa cum făcuse întotdeauna când unchiul său dădea porunci. Dar era bărbat în toată firea acum, nu un băiat, iar ideea de a-și vinde funcția era destul de tentantă. Era sătul de război, sătul de durerea neîncetată la picior, care nu se vindecase niciodată pe deplin după o rană căpătată cu un an în urmă. Armata nu avea nevoie de el. Deși era un ofițer bun, existau și alții la fel de buni.

Oftând, împături scrisoarea lui Daventry. Să se întoarcă la viața de civil avea să fie ușor.

Să-și găsească o soție avea să fie mai greu.

capitolul 1

Londra

Vastitatea Casei Ashton fu o priveliște bine-venită după îndelungata călătorie a lui Randall în Spania. Conacul era cea mai mare locuință particulară din Londra, iar Randall nu intrase niciodată acolo fără a-și spune că era cu mult mai impresionantă decât Casa Daventry, casa din Londra a unchiului său.

Fiindcă locuința era prea mare pentru un singur om, ducele de Ashton îi oferise lui Randall propriul apartament, pentru a-l folosi ori de câte ori se afla la Londra. Mai mult decât orice, Casa Ashton reprezenta căminul lui. Locul unde era întotdeauna primit cu plăcere.

Majordomul, Holmes, aproape zâmbi.

– Domnule maior Randall, bine ați venit! Îl voi anunța pe Excelența Sa că ați sosit.

Randall își scutură picăturile de ploaie de pe pălărie înainte de a i-o întinde:

– Ducele și ducesa sunt acasă?

– Nici nu se putea să picați mai bine. Vocea familiară a lui Ash se auzi din spate. Randall se întoarse și-și văzu prietenii intrând în holul larg.

Mariah, blondă și frumoasă, și cu un chip strălucind de căldură, veni în față și-l îmbrățișă pe Randall:

– Ce surpriză minunată! Stai mult la Londra?

– Suficient cât să vă săturați de mine. Randall o îmbrățișă și el, gândindu-se ce bărbat norocos era Ash.

– Trage-ți sufletul câteva minute, apoi vino cu noi în sala de mese a familiei, spuse Ash luând brațul soției sale. Luăm cina fără mare protocol, deci nu trebuie

să te schimbi, dar avem un oaspete de care ai să te bucuri. Putem afla vești de la toată lumea deodată.

Cu o astfel de perspectivă tentantă, Randall avu nevoie doar de câteva minute să se spele și să își compună un aspect respectabil înainte de a coborî. Când intră în sala de mese a familiei, o siluetă compactă, întunecată, familiară își puse jos paharul de vin și traversă camera pentru a veni să-l întâmpine.

– Ballard! Randall strânse mâna vechiului său prieten. Credeam că ești în Portugalia.

– Iar eu credeam că ești în Spania. Justin Ballard îi strânse mâna cu la fel de mult entuziasm, iar ochii cenușii îi străluceau pe chipul bronzat. Familia lui deținea o faimoasă companie portuară, iar el se ocupa de operațiunile din Portugalia. Aveam treabă la Londra și era un moment propice să mă întorc. O dată pe an sau la fiecare doi ani îmi place să-mi amintesc că sunt britanic.

– Vremea din Londra o să te vindece de asta foarte repede, spuse Randall, acceptând un pahar de vin roșu de Bordeaux de la Ashton. Simțea cum tensiunea se destrăma pe măsură ce se lăsa pătruns de atmosfera caldă. Era plăcut să se afle acasă printre prieteni, iar veselul Ballard era o încântare. Trecuseră câțiva ani de când se întâlniseră în Lisabona. Cum merg treburile în Oporto?

– Mult mai bine acum, când voi, băieții de armată, ați dus războiul în Spania. Ballard își recuperă paharul de vin și luă o înghițitură. Ești în permisie?

Randall clătină din cap.

– Am devenit recent moștenitor prezumtiv al titlului de Daventry, așa că e timpul să mă întorc la viața de civil.

– Îți vinzi funcția? întrebă Ashton, surprins. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva.

Randall ridică din umeri.

– Practic, nu-mi vând funcția, ci i-o cedez unui căpitan competent, care nu are mijloace pentru a plăti prețul de achiziție.

În aceeași serie au apărut:

Jackie Collins, *Celebritate*

Barbara Delinsky, *Evadarea*

Nora Roberts, *Vis în alb*

Nora Roberts, *Parfumul iubirii*

Nora Roberts, *Trăiește clipa*

Nora Roberts, *Fericiți pentru totdeauna*

Nora Roberts, *Comori tăinuite*

Danielle Steel, *O femeie împlinită*

Danielle Steel, *Cu fiecare zi*

Danielle Steel, *Legături de familie*

Danielle Steel, *Moștenirea*

Danielle Steel, *Misterele dragostei*

Danielle Steel, *Strada Charles 44*

Danielle Steel, *Luminile Sudului*

Naufragiat pe o plajă pustie, Adam nu-și mai amintește nimic din trecutul său. Așadar, este încântat să audă că tânăra cu păr bălai care-i îngrijește rănile este soția sa. Numele și chipul nu-i sunt familiare, dar atingerea și căldura ei sunt neasemuite.

În Anglia începutului de secol nouăsprezece, Mariah Clarke a moștenit splendidul conac Hartley, pe care fostul proprietar încearcă să-l redobândească făcându-i curte. Imprudentă, tânăra îi declară că este deja măritată. Apoi, răspunsul la rugile ei de a găsi o cale să transforme minciuna în adevăr apare pe o plajă părăsită, sub chipul unui tânăr naufragiat. Să-l convingă pe Adam că îi este soț pare surprinzător de ușor. Dar pasiunea născută dintr-o fantezie devine curând periculos de reală și complet irezistibilă.

Umbrele trecutului, cartea a doua a seriei,
îți va dezvălui un nou destin nobil.

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*.

Premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America
Premiul Golden Leaf, pentru cel mai bun roman istoric de dragoste
Premiul pentru întreaga carieră acordat de *Romantic Times*

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-476-3
9 786066 004763
Lira